Ἐπιστολὴ πρὸς τὴν ἐπαρχίαν

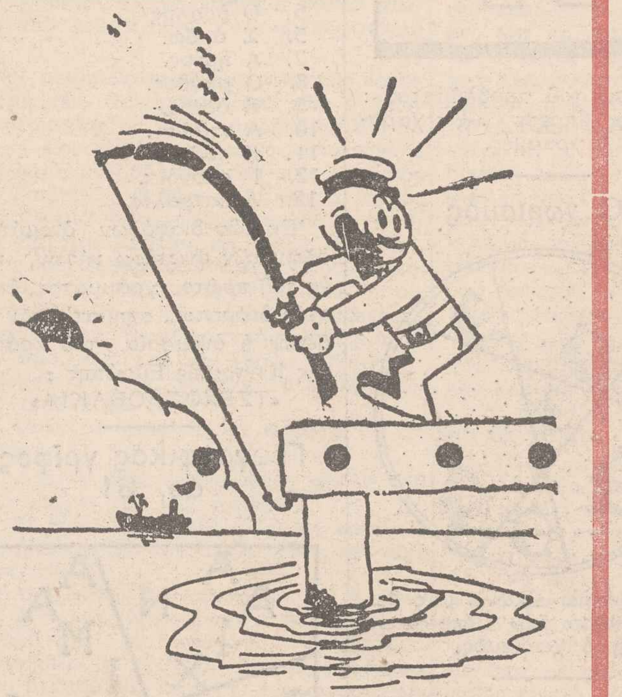

ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΙΚΟ ΨΑΡΕΜΑ

—Τηλὲμαχε! τρέχα γρήγορα νὰ μὲ βοηθήσης. Μοῦ φαίνεται πὼς ἔπιασα ἕνα δελφίνι.

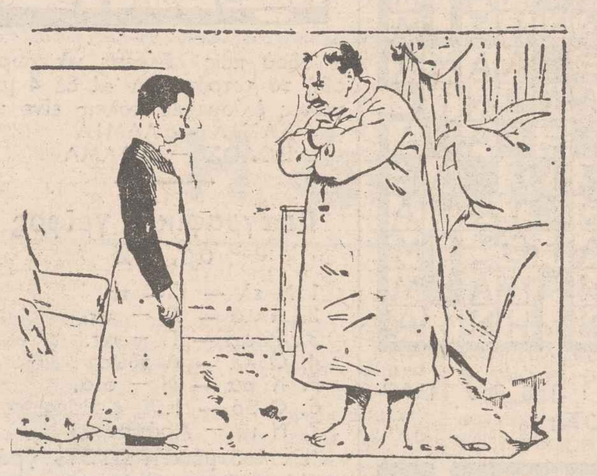

ΚΟΜΦΟΡ 100 %

—Μὰ δὲ μοῦ λὲς, ξενοδοχεῖο εἶνε αὐτὸ ἢ βάσανο; Εἶμαι ὑποχρεωμένος κάθε πρωΐ νὰ σὲ εἰδοποιῶ νὰ μὲ ξυπνήσῃς

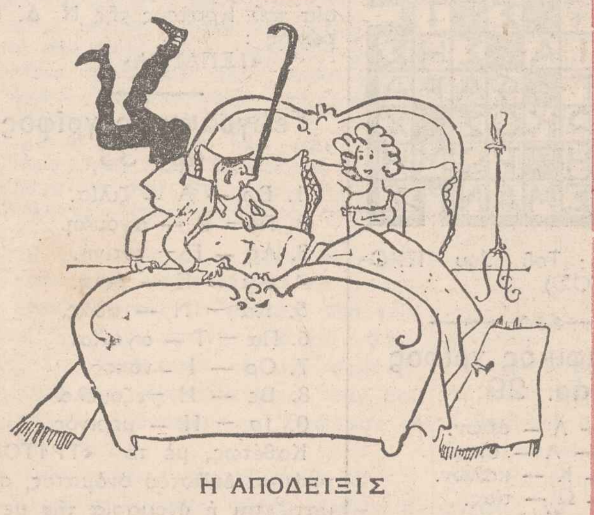

Η ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ

Ὁ ἀκροβάτης (ποὺ ἐπιστρέφει ἀργὰ στὸ σπίτι του) : —Βλέπεις, ἀγάπη μου... Ἂν ἤμουν μεθυσμένος, ὅπως λὲς, δὲν θὰ μποροῦσα νὰ κάνω αὐτὸ τὸ πείραμα ἰσορροπίας.

Ἀγαπητέ μου...

Ἔφθασα εἰς τὰς Ἀθήνας μόλις.
Σοῦ γράφω ἐντυπώσεις μου. Τί ὀνειρώδης πόλις !
Τί κίνησις μεθυστική, τί ἴλιγγος, τί λοῦσα
ποὺ ἀπὸ τὴν ἐπαρχία μας τόσον ἀναπολοῦσα...
Τί σὲξ ἀππὴλ κυκλοφορεῖ στὸ δρόμο, στὴν πλατεῖα
Οἱ ἄνδρες σὲ κυττάζουνε κ᾽ εὐθὺς, χωρὶς αἰτία
νιώθεις ρίγη παράξενα στὴ ραχοκοκαλιά σου,
ζαλίζεσαι, ὑπνωτίζεσαι καὶ χάνεις τὴ μιλιά σου.
Καὶ λὲς : Γιὰ κεῖνον τὸν ξανθὸν ὅ,τι κι᾽ ἂν εἶχα (τὄδινα.
Μαζύ του θὰ τὰ εὕρισκα στὸν κόσμον ὅλα ρόδινα.
Μ᾽ αὐτὸν τὸν νέον θἄτανε ὁ βίος παραδείσιος
Γιὰ κύτταξέ τονε καλέ : Δὲν φαίνεται μαρκήσιος;
Ντυμένος εἶνε ὑπέροχα, κι᾽ ὡς λὲν᾽ ἐδῶ, στὴν τρίχα.
Περνᾷ ἐμπρός μου κι᾽ ἀρχινᾷ ἕναν μικρούλη βῆχα.
καὶ μὲ κυττᾷ μὲ μιὰ ματιὰ, Θεέ μου, ποὺ φλογίζει.
Ἄχ νὰ μᾶς ραῖναν θἄθελα τοὺς δυό μας μὲ τὸ (ρίζι!...
Ὢ νάτον! Τὸ κατόπιν μου ὁ νεαρὸς μὲ παίρνει
Κι᾽ ὥς τὸ ξενοδοχεῖο μου—ὢ τί χαρὰ — μὲ φέρνει...
Κι᾽ ἐκεῖ ποὺ λὲς μὲ λύπην του μ᾽ ἀφήνει ὁ καϋμένος.

Καλῶ εὐθὺς τὸν θυρωρὸ
καὶ μὲ λαχτάρα τὸν ρωτῶ:
—Ποιὸς εἶνε αὐτὸς ὁ νεαρός, ὁ καλοενδεδυμένος;
Κι᾽ ὁ θυρωρὸς μοῦ ἀπαντᾷ μὲ ὅλο του τὸ τέμπο
—Στὰ λαϊκὰ τὰ σινεμὰ πουλάει πασσατέμπο...
Καὶ ὅταν εἶνε τόσον σὶκ ἕνας πασσατεμπᾶς
ποὺ σὰν τὸν δῇς τὴν Κυριακὴ σοῦ ἔρχεται ταμπλᾶς
βάλε μὲ τὸ νοῦ σου τί κομψοὶ κι᾽ ὡραῖοι ποὖναι οἱ (ἄλλοι.
Ἄστα! Οἱ ἄνδρες ὅλοι ἐδῶ σοῦ παίρνουν τὸ κεφάλι...
Εἶν᾽ ξυρισμένοι πάντοτε καὶ φρέσκοι σὰν ἀγγέλοι.
Κι᾽ὄχι ὡσὰν τὸν γείτονα τῆς βάβως τὸν Βαγγέλη
ποὺ κράζει πάντα τὸ πρωΐ: «Ρὲ σύ, τὸ βόδι τράβα το»
καὶ ποὺ μόνο ξυρίζεται κάθε μεγάλο Σάββατο...
Ποῦ νὰ τοὺς δῇς, ἀγαπητή, τοὺς ἄνδρες τῆς Ἀθήνας!
Μὲ ποῦδρες καλλωπίζονται, γκερλαὶν καὶ μπριγιαντίνας
καὶ πάντοτε μοσχοβολοῦν μεθυστικὰ καὶ ὑπέροχα
καθὼς σὲ πλησιάζουνε, εὐγενικὰ κι᾽ ἀγέρωχα...
Τὴν ὥρα αὐτὴ ποὺ σὲ μεθᾷ ὁ ἀθηναῖος μάγος
σκέφτεσαι καὶ τὸν Δημητρὸ ποὺ μοὔκανε κόρτε (ζωηρὸ
εἰς τὸ χωριὸ σὰν ἤμουνα, καὶ ποὺ βρωμᾷ σὰν (τράγος.
Οἱ ἄνδρες ᾽δῶ εἶνε γλυκεῖς ὡσὰν φρουΐ—γλασὲ
ἀφοῦ γιὰ νἆνε πειὸ κομψοὶ φορᾶνε καὶ κορσέ...
Καὶ τώρα ποὺ σοῦ ἔγραψα λίγα γιὰ τοὺς δανδῆδες
᾽θὲ νὰ σοῦ πῶ καὶ μερικὰ γιὰ τὶς κομψὲς ἀτθῖδες.
Τί χάρις, τί εὐπρέπεια, τί πλούσια ἐνδύματα!
Τί μανικιούρ, τί περμανὰντ, τί κάλλος, τί βαψίματα!
Κοσμήματα, γουναρικά, μεταξωτά, φορᾶνε
καὶ ὥς καὶ εἰς τὸ καμπινὲ μὲ τὸ... ὠτό του πᾶνε.
Θέλω μὲ τοῦτο νὰ σοῦ πῶ, ὅτι διὰ τῶν ποδῶν
οἱ ἀθηναῖες οἱ κομψὲς δὲν πᾶν ποτὲ σχεδόν.
Μιὰ τέτοια ὤμορφη κυρὰ ντυμένη ὡσὰν κόμησσα
συνώδευε ἕνας κύριος. Μὰ ξαφνικὰ ἐνόμισα
ὅτι ὁ κύριος αὐτὸς, ἐμένανε κυττάζει.
Καὶ πράγματι, σὲ μιὰ στιγμὴ μὲ τρόπο μὲ πλησιάζει
καὶ ἀρχινᾷ γλυκόλογα νὰ λέγῃ στὸ αὐτί μου.
Ἐμέθυσε ἡ ψυχή μου!...
—Ἐσεῖς, τοῦ λέω ποὔχεται μιὰ τόσο σὶκ κυρὰ
καὶ ποὺ θὰ ἔχετε ἀσφαλῶς χρήματα μὲ οὐρά..
—Καὶ ποῦ τὸ καταλάβατε, μοῦ λέει, πῶς ἔχω χρήματα;
—Μὰ ἀπὸ τῆς συζύγου σας, τοῦ λέγω, τὰ κοσμήματα...
Τὰ δυό του μάτια εἰρωνικὰ τὰ βλέπω νὰ γλαρώνουν
καὶ μοῦ ἀπαντᾷ: «Ὅλα αὐτά, ἄλλοι τῆς τὰ πληρώνουν».
Ἀκόμα δὲν κατάλαβα τί ἤθελε νὰ πῆ
Ἔχει ἡ Ἀθήνα μύρια
περίεργα μυστήρια
ποὺ εἶνε δύσκολο σ᾽ αὐτὰ κανεὶς εὐθὺς νὰ μπῆ...
Μ᾽ αὐτὸν λοιπὸν τὸν κύριο, ποὺ ἦταν καθὼς πρέπει
—γεμάτη θἆχε πάντοτε μὲ χρήματα τὴν τσέπη —
Ἔδωσα ἕνα ρανεβοῦ, στὸν στύλο κάποιας στάσεως.
Ὢ, θὰ μὲ πάῃ, ἔλεγα, στὰ κέντρα διασκεδάσεως!
Μὰ σὰν συναντηθήκαμε οἱ δυό μας τὸ βραδάκι
μὲ πῆγε εἰς τὸ Ζάππειον, εἰς ἕνα ἐκεῖ παγκάκι.
Αὐτὰ εἶν᾽ τὰ γοῦστα ἀγαπητή, τῆς ἀριστοκρατίας.
Τὰ δένρα ἐδῶ τὰ ἔχουνε εἴδη πολυτελείας...
Μὰ σταματῶ, διότι ἀλλοιῶς ποτὲ δὲν θὰ τελειώσω...
Σὲ χαιρετῶ, ἀγάπη μου : Ἡ φίλη σου ἡ ΦΡΟΣΩ...

Διὰ τὴν ἀντιγραφὴν
Ο ΜΑΓΚΑΣ

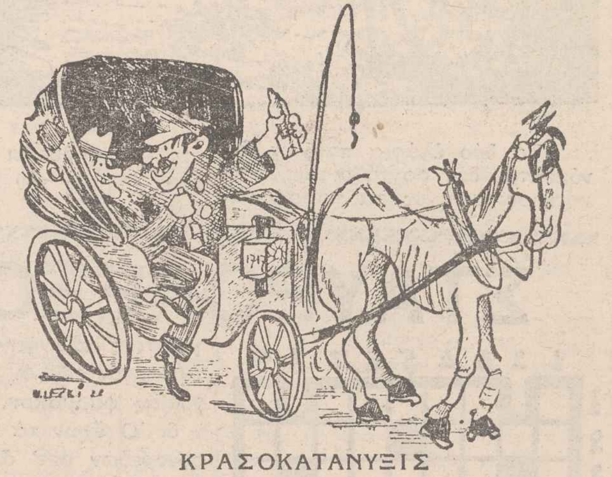

ΚΡΑΣΟΚΑΤΑΝΥΞΙΣ

—Μυστήριο πρᾶγμα εἶνε ποὺ λὲς τὸ κρασί. Πρὶν λίγο ἐγὼ ἤμουν ἁμαξᾶς καὶ σὺ πελάτης. Τώρα εἴμαστε φίλοι καὶ σὲ λίγο θὰ πᾶμε ἀδελφωμένοι στὸ φρέσκο.

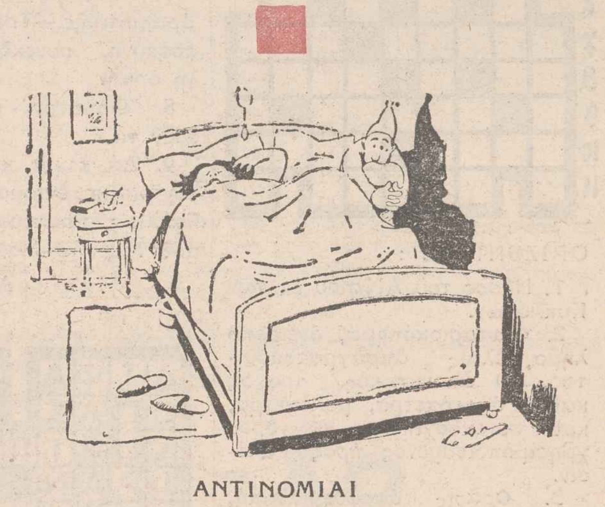

ΑΝΤΙΝΟΜΙΑΙ

—Καὶ νὰ σκέπτεται κανεὶς πὼς αὐτὴ ἡ γυναῖκα πιάνει τόσο μικρὴ θέσι στὴν καρδιά μου.

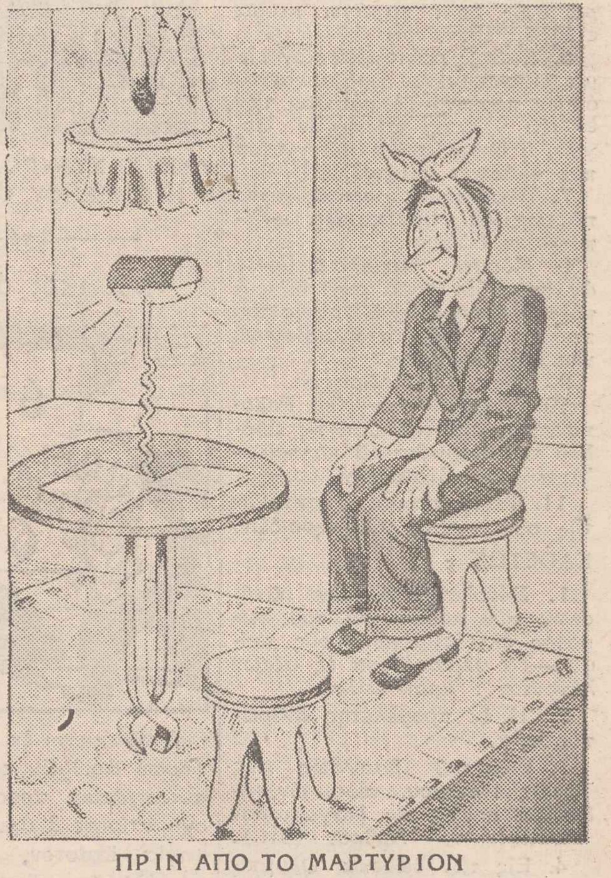

ΠΡΙΝ ΑΠΟ ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟΝ

Ὁ πελάτης τοῦ ὀδοντογιατροῦ ἀποκοιμήθηκε καὶ βλέπει ὄνειρο στὴν αἴθουσα ἀναμονῆς.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

32 ΣΕΛΙΔΕΣ ΔΡΑΧΜΑΙ 3

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πολιτικὴ Ἀνασκόπησις

Ἐξωτερικὸν Δελτίον

Ὁ πόλεμος συνεχίζεται
Εἰς τὴν Κίναν καὶ Ἱσπανίαν

Γεωργίου Ἀσπρέα
Ἀνακτορικοὶ χοροὶ

Παύλου Παλαιολόγου
Γάλα ἢ κρασί ;

Δημοσθένη Βουτυρᾶ
Ἡ συντροφιὰ (διήγημα).

Παντελῆ Χὸρν
Τὸ φρόνιμο κορίτσι

Ν. Πετμεζᾶ — Λαύρα
Σύμβουλοι βασάνων

Ο ΑΡΧΙΣΙΔΗΡΟΥΡΓΟΣ
Τὸ περίφημον ρωμαντικὸν ἀριστούργημα τοῦ ΓΕΩΡ. ΟΝΕ

Θὰ ἀποκτήσωμεν πτερά;
Περίεργα συμπεράσματα Ἄγγλου φυσιολόγου

Μιχ. Κυριακίδη
Συναυλίες καὶ ρεσιτὰλ

Μ. Σαφαρίκα
Τὸ θέατρον πρόζας

Ἀσημ. Γιαλαμᾶ
Θὰ μάθω νὰ χαμογελῶ!

Ἡ ζήλεια : νόσος ποὺ θεραπεύεται
Αἱ μέθοδοι ἑνὸς Λονδρέζου δόκτορος

Ραβασάκια ἐπάνω σὲ χιλιόλιρα!
Ἐπίσκεψις στὸ μουσεῖο τῆς Τραπέζης τῆς Ἀγγλίας

Διηγήματα, μυθιστορήματα, εὔθυμοι διάλογοι, περίεργα, γυναικεία σελὶς κ.λ.π., κ.λ.π. Σκῖτσα τοῦ κ. Μιχ. Γάλλια

Ἀθῆναι
6 Φεβρουαρίου
1938

Ἔτος Β΄
Ἀριθμὸς φύλλου 72

Π
Ε64

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΡΑΔΙΟ ΕΡΓΟΝ

'Ασφαλῶς κάθε ἄνθρωπος ἔχει καὶ ἀπὸ ἕναν ἐχθρό, ποὺ τὸν μισεῖ. Ὁ 'Αμερικανὸς συγγραφεὺς κ. Ἔρνεστ Ράϊτ θεωρεῖ ὡς μεγαλύτερον ἐχθρό του — ἄγνωστο γιατὶ — τὸ γράμμα «Ε» καὶ γι' αὐτὸ ἔγραψε τελευταῖα ἕνα μυθιστόρημα, πού.. καμμιὰ λέξι του δὲν ἔχει ἔψιλον! Γιὰ νὰ ἀποφύγῃ ἐνδεχόμενα λάθη ἐχρησιμοποίησε μιὰ γραφομηχανή, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἀφήρεσε τὸ μισητό του γράμμα!

✶

Μήπως θέλετε νὰ μάθετε ποιὲς ἐφημερίδες τοῦ κόσμου ἔχουν τὴ μεγαλύτερη κυκλοφορία; Τὸ «Νταίηλυ Μαίηλ» πωλεῖ 1.850.000 φύλλα τὴν ἡμέρα καὶ τὸ «Νταίηλυ Νιοὺς» 1·200.000. Τὴ μεγαλύτερη ὅμως κυκλοφορία ἔχει ἡ ἰαπωνικὴ «Ἀσάκι» μὲ 2.000.000 φύλλα τὴν ἡμέρα.

✶

Τὰ ἔργα τῶν Ἑβραίων μουσουργῶν βρίσκονται ἐν διωγμῷ στὴν 'Ιταλία. Οἱ ραδιοφωνικοὶ σταθμοὶ τοῦ 'Ιταλικοῦ κράτους δὲν μεταδίδουν πιὰ συνθέσεις Ἑβραίων νομίζοντας ὅτι μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ θὰ παύσουν νὰ ἀπολαμβάνουν τῆς συμπαθείας τῶν φιλομούσων οἱ ἀπόγονοι τοῦ 'Ισραήλ.

✶

Πρὸ ἡμερῶν ἑωρτάσθηκε μὲ ἐξαιρετικὴ λαμπρότητα ἡ 150ὴ ἐπέτειος τῆς ἱδρύσεως τοῦ Σίδνεϋ, τῆς πρώτης πόλεως, ποὺ ἵδρυσαν οἱ λευκοὶ στὴν Αὐστραλία.

✶

Ὅσοι ἔχουν τὴν μανία νὰ συλλέγουν αὐτόγραφα μεγάλων ἀνδρῶν πρέπει νὰ εἶναι προσεκτικοί. Στὴν 'Αμιένη τῆς Γαλλίας κάποιος παρουσίασε πρὸς πώλησιν μία αὐτόγραφη ἐπιστολὴ τοῦ Ναπολέοντος Γ´ πρὸς τὸν αὐτοκράτορα Γουλιέλμο, στὴν ὁποία ὁ Ναπολέων τοῦ ἀνήγγελλε ὅτι παρέδιδε τὸ ξίφος του μετὰ τὴν ἧττα του στὸ Σεδάν. Δὲν ἄργησε νὰ ἐξακριβωθῇ ὅμως ὅτι ἡ ἐπιστολὴ ἦταν πλαστὴ καὶ ὅτι ἡ γνήσια βρίσκεται στὸ Βερολῖνο.

✶

Ὁ Τζῶν Ροκφέλλερ, ὁ διάδοχος τοῦ ἀποθανόντος δισεκατομμυριούχου ἀπεφάσισε νὰ κτίσῃ δύο νέους πελωρίους οὐρανοξύστας γιὰ τὴν συμπλήρωσι τοῦ περιφήμου «Κέντρου Ροκφέλλερ».

✶

Ἕνας 'Αμερικανὸς δημοσιογράφος γιὰ νὰ ἀποδείξῃ ὅτι ὑπάρχουν ἄνθρωποι πρόθυμοι καὶ γιὰ τὴν πιὸ ἠλίθια πράξη, συνέταξε μιὰ αἴτηση μὲ τὴν ὁποία ζητοῦσε ἀπὸ τὴν 'Αμερικανικὴ κυβέρνηση νὰ ἀπονείμῃ σύνταξη στὴ χήρα τοῦ.. 'Αγνώστου Στρατιώτου. Καὶ μέσα σὲ λίγες ὧρες βρῆκε 15 ἀνθρώπους, ποὺ ἔσπευσαν νὰ τὴν ὑπογράψουν.

✶

Στὴ Βιέννη ἄνοιξε μιὰ πρωτότυπη ἔκθεση αὐτὲς τὶς ἡμέρες. Ἕνας παληὸς ὑποδηματοποιὸς ἐκθέτει τὰ παπούτσια ποὺ ἐφόρεσαν διάφοροι διάσημοι ἄνδρες, ἰδίως τῆς προπολεμικῆς ἐποχῆς.

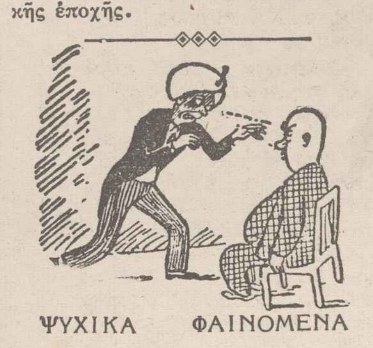

ΨΥΧΙΚΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

Καὶ τώρα ποὺ σὲ ὑπνώτισα, σὲ μεταφέρω στὰς 'Ινδίας. Πές μου τὶ βλέπεις ἐμπρός σου.

—Ἕνα μουτζουρωμένο μαντράχαλο ποὺ φορεῖ σαρίκι στὸ κεφάλι.

ΤΟ «ΕΡΓΟΝ»
'Αθῆναι
5
Φεβρουαρίου 1938
'Αριθ. φύλλου 71

7 Ἡμέρες 7 Νύκτες

'Απόκρηες καὶ μασκαράδα. - Τὸ δρᾶμα τοῦ ἱπποδρόμου. -Ζωοφιλία καὶ ζωοφαγία. - „Καφὲ ἐσπρέσσο" καὶ ἐρατεινός. - Ἡ Εὐρώπη στὰς 'Αθήνας.

Ζωηροτάτη καὶ εὔχαρις εἰσήλασε εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ «Ἔργου» προχθὲς, ἡ διεπρεπὴς Πολωνὶς λογία καὶ δημοσιογράφος Γιανίνα 'Ολγίεφσκα, ἡ ὁποία κάμει τὸν γῦρον τοῦ κόσμου πεζῇ. Ἦλθε νὰ μᾶς χαιρετήσῃ ὡς συνάδελφος, νὰ μᾶς ἐκφράσῃ τὸν θαυμασμόν της διὰ τὴν χώραν μας καὶ νὰ μᾶς διηγηθῇ μερικὲς πεζοπορικὲς της περιπέτειες σπαρταριστοῦ ἐνδιαφέροντος. Ἡ Πολωνὶς διανοουμένη, ἐπέρασε ἀπὸ πολλὰς χώρας καὶ πρόκειται νὰ συνεχίσῃ τὸν δημοσιογραφικόν της ποδαρόδρομον, πρεσβεύουσα ὅπως καὶ ὁ μακαρίτης Ζὰν—Ζὰκ Ρουσσὼ ποὺ κατηρᾶτο τὰς ταχυδρομικὰς ἁμάξας ὅτι μόνον ἕνα ταξεῖδι μὲ τὰ πόδια, μᾶς δίδει μίαν πλήρη καὶ ζωντανὴν εἰκόνα ἑνὸς τόπου. Εἰς τὸν αἰῶνα τῶν ἀεροπλάνων καὶ τῶν ἀεροδυναμικῶν τραίνων, ἡ ἐπιμονὴ εἰς τὴν ἀντίληψιν αὐτὴν φαίνεται περίεργος, μάλιστα εἰς ἡμᾶς τοὺς 'Αθηναίους ποὺ χρειαζόμεθα λεωφορεῖον διὰ τὴν διαδρομὴν 'Ομόνοια — Σύνταγμα.

⁂

Οἱ παῖκται τοῦ 'Ιπποδρόμου τρίβουν ἀκόμη τὰ μάτια τους. Καὶ δὲν ἔχουν δάκρυα νὰ θρηνήσουν τὰ ὡραῖα των χρήματα, ποὺ τοὺς ἐκέρδισεν ἡ ἀποκαλυφθεῖσα σπεῖρα, ἡ ὁποία ἔδιδε διεγερτικὰ εἰς τὰ ἄλογα.

—Βρὲ γι' αὐτὸ ἐρχόταν πρῶτο αὐτὸ τὸ μουλάρι !!...λένε γιὰ ἕνα ἄλογο, ποὺ τοὺς ἔκαψε ἐπανειλημμένως.

Τώρα λύνουν οἱ παῖκται ἕνα σωρὸ ἀπορίες των γύρω ἀπὸ τὸ παιγνίδι. Καὶ μουντζώνουν τοὺς ἑαυτούς των διότι ἦσαν κορόϊδα ἐπὶ τόσον καιρό. Νομίζετε ὅμως, ὅτι θὰ σωφρονισθοῦν ; Δὲν βαρυέσθε ! Τώρα ἴσια — ἴσια θὰ βάλουν τὰ δυνατά τους, νὰ βγάλουν τὰ χαμένα. Οἱ ὑποδηματοποιοὶ ἄς προμηθευθοῦν περισσότερα δέρματα, γιὰ τὴν ἐπιδιόρθωσι σολῶν....

⁂

Ἡ ὀκᾶ πίπτει καὶ αὐτὴ θῦμα τῆς προόδου. Θὰ ἀντικατασταθῇ λίαν συντόμως μὲ τὸ κιλόν. Αἰωνία της ἡ μνήμη !

Θὰ τὴν θρηνήσουν οἱ γέροντες καὶ ἰδίως οἱ θαμῶνες τῶν ταβερνῶν, οἱ ὁποῖοι εἶχαν συνηθίσει νὰ παραγγέλνουν «μία μὲ τέσσαρα, παιδί» ἢ «μισὴ μὲ δύο». Τώρα τὶ θὰ λένε ; Φέρε μας μισὸ κιλό ; Μὰ κρασὶ θὰ παραγγέλνουν τότε ἢ....τυπογραφικὸ μελάνι ; 'Αλλὰ τὸ πᾶν εἶνε συνήθεια....Πάντως δὲν πιστεύομεν, ὅτι θὰ ἔχουμεν κοντὰ στοὺς παλαιοημερολογίτες καὶ... παλαιοβαρίτες.

⁂

Ἡ 'Αποκρηὰ ποὺ πλησιάζει δημιουργεῖ σοβαρὰς ἀνησυχίας εἰς τὴν κοσμικὴν συνεργάτιδα πρωϊνῆς ἐφημερίδος, ἡ ὁποία παραπονεῖται ὅτι οἱ 'Αθηναῖες δὲν γνωρίζουν νὰ μασκαρεύωνται. 'Ανέλαβε λοιπὸν αὐτὴ νὰ διδάξῃ διαφόρους μεθόδους μεταμφιέσεων, παραθέτουσα καὶ σχετικὰς περιγραφὰς ἀποκρηάτικων κοστουμιῶν.

Ἡ κοσμικογράφος δὲν ἔχει φαίνεται διόλου παρατηρητικότητα. Ἄν εἶχε θὰ ἔβλεπε τὰ καπέλλα τῆς τελευταίας μόδας ποὺ μοιάζουν μὲ φουγάρα, σκιάχτρα ἀμπελοχώραφων καὶ ἀνεστραμμένα τεντζερέδια, θὰ ἔβλεπεν ἐπίσης καὶ μερικὲς «ἐξαντρὶκ» τουαλέττες, ποὺ φοροῦν εἰς τὰς δεξιώσεις αἱ σμάρτ κυρίαι καὶ θὰ ἐσυμφωνοῦσε τότε ὅτι τὸ καθημερινὸ ντύσιμο τῶν περισσοτέρων ἀτθίδων εἶναι ἡ καλλίτερη μασκαράτα γιὰ τὶς 'Αποκρηές.

⁂

Κατεδαφίσθη τὸ ἀποχωρητήριον ποὺ εὑρίσκετο εἰς τὸν περίβολον τῆς παλαιᾶς Βουλῆς, ἀπέναντι ἀπὸ τὸν ἀνδριάντα τοῦ Κολοκοτρώνη. Καὶ οὕτω ἀπαλλάσσεται ὁ «γέρος τοῦ Μωρηᾶ» μιᾶς ἀνεπιθύμητης γειτνιάσεως. Οἱ παλαιοὶ εὐθυμογράφοι εἶχαν ἀνακαλύψει, ὅτι ὁ Κολοκοτρώνης, ὅπως ἔχει προτεταμένον τὸν δείκτην τοῦ χεριοῦ, ἔλεγεν εἰς τους συνωστιζομένους εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ μέρους 'Αθηναίους :

—Ἔχει καὶ στὸ Σύνταγμα πατριῶτες....

Ἦλθε τώρα ἐποχὴ ν' ἀναθεωρηθῇ αὐτὴ ἡ ἐξήγησις τῆς στάσεως τοῦ ἀνδριάντος καὶ νὰ ἀνακτήσῃ τὸν ἀληθῆ συμβολισμόν της ἡ ἡρωϊκὴ χειρονομία του.

⁂

Ὡς τώρα διὰ νὰ διαφημισθῇ ἕνα νέον λογοτεχνικὸν βιβλίον παρεκαλοῦντο καταλλήλως «οἱ φίλοι κριτικοί» τῶν ἐφημερίδων διὰ τῶν ὁποίων ἐπληροφορεῖτο τὸ νοημον κοινὸν ὅτι καὶ ἄλλο ἀριστούργημα ἐξεδόθη καὶ ἤρχισε νὰ σκονίζεται εἰς τὰ ράφια τῶν βιβλιοπωλείων, 'Εννοεῖται ὅτι οἱ «κριτικοί» γράφοντες τοὺς σαλτσοειδεῖς τῶν ἐπαίνους δὲν ἐπατοῦσαν σὲ σάπιο σανίδι. Εἶχαν συμφώνους πάντοτε καὶ μερικοὺς ἀκαδημαϊκοὺς οἱ ὁποῖοι διὰ νὰ ἀποκτήσουν φαίνεται λογοτεχνικὸν κόμμα, ἦσαν πρόθυμοι νὰ κάμουν «μίαν ρεκλαμίτσα», συντάσσοντες μὲ τὸ μεροκάμματο ἢ κατ' ἀποκοπὴν προλόγους εἰς κάθε σκαλάθυρμα «νέου λογοτέχνου»,

Τὰ συστήματα ὅμως αὐτὰ τῆς διαφημίσεως καταργοῦνται ἤδη ὡς ὀπισθοδρομικὰ καὶ πεπαλαιωμένα. Τώρα οἱ συγγραφεῖς ρεκλαμάρουν οἱ ἴδιοι τὰ ἔργα των προτιμῶντες νὰ γράψουν ἀπ' εὐθείας τὶ φρονοῦν διὰ τοὺς ἑαυτούς των, Ὡς μέσον τῆς αὐτοδιαφημίσεως των αὐτῆς ἐξελέγη ἡ ὀθόνη τῶν κινηματογράφων, ὅπου ἕνας νέος ποιητής, μιμούμενος προηγούμενα παραδείγματα, διαβεβαιοῖ τὸ κοινὸν ὅτι τὸ ἔργον του εἶνε «ἀσύγκριτον, μεγαλόπνοον καὶ ὑποβλητικόν» καὶ ὅτι «πρέπει νὰ τὸ ἀποκτήσῃ κάθε διανοούμενος».

Τὸ παράδειγμα θὰ εὕρῃ φανταζόμεθα καὶ ἄλλους μιμητάς, Δὲν εἶνε δὲ ἀπίθανον αὔριον νὰ ἰδοῦμε εἰς τὴν ὀθόνην ρεκλάμες ὅπως ἡ κατωτέρω :

«Ἄλτ ! Προσοχή ! 'Εξεδόθη τὸ μεγαλούργημα : «Σιγὰ τὸν γλόμπο» τοῦ μεγάλου μάγου συγγραφέως Τάδε ὁ ὁποῖος σᾶς συνεκλόνισε ἤδη μὲ τὸ βιβλίον του : «Παιδὶ μία μισὴ στὰ τρία :» 'Αγοράσετέ το εἰδεμὴ θὰ σᾶς βγῇ ξυνό. Χαῖρι καὶ προκοπὴ δὲν θὰ βρῆτε στὴ ζωή σας ἄν δὲν διαβάσετε αὐτὸ τὸ ἀριστούργ[illegible] Σπεύσατε, σπεύσατε ! [illegible]κιμὴ ἀρκεῖ. Πώλησις λιανικῶς καὶ χονδρικῶς».

Καὶ ἔτσι ἀνοίγεται διὰ τὴν φιλολογικὴν διαφήμισιν στάδιον δόξης λαμπρόν.

⁂

Ἡ πρόοδος ποὺ μᾶς κατακτᾷ μὲ ἀλματώδη βήματα καταστρέφει καὶ τὰ τελευταῖα ὑπολείμματα ποιήσεως καὶ γραφικότητος ποὺ εἶχαν μείνει εἰς τὴν ταλαιπωρημένην ζωήν μας. Τὰ καφενεῖα, τεμένη τοῦ γένους, εἰς τὰ ὁποῖα ἐγαλουχήθησαν γενεαί, τείνουν νὰ καταργηθοῦν καὶ μαζὺ μὲ αὐτὰ νὰ ἐκλείψῃ καὶ ὁ «ἐρατεινὸς» τοῦ ἀειμνήστου Παράσχου. 'Απὸ τὰς Εὐρώπας μᾶς ἦλθεν τὸ «καφὲ—ἐξπρές» ρόφημα τῆς μόδας ποὺ παρέχεται εἰς πολυτελῆ καταστήματα, τὰ ὁποῖα κάμουν ἤδη χρυσὲς δουλειές. Οἱ βιαστικοὶ καὶ οἱ σνόμπ Ἕλληνες εἰσέρχονται εἰς αὐτά, ἀγοράζουν μίαν μάρκαν καὶ λαμβάνουν ἀπὸ τὴν φιλομειδῆ σερβιτόρισσαν τὸ φλυτζάνι τοῦ καφέ ποὺ εἶνε ὁ ἐκφυλισμένος ἀπόγονος τοῦ «βαρύγλυκοῦ». 'Εννοεῖται ὅτι οἱ παλαιοὶ καφενόβιοι, οἱ ἐμμένοντες εἰς τὰ πάτρια, μὲ κανένα, τρόπον δὲν συγχωροῦν τὴν ἱεροσυλίαν καὶ ὅταν δοῦν κανέναγνωστό τουςνὰ βγαίνῃ ἀπ' τὰ ὑπερμοντέρνα καταστήματα τὸν προσφωνοῦν περιφρονητικῶς :

—Ἄρρωστος εἶσαι, παιδί μου καὶ πᾶς νιὰ καφέ σ' αὐτὰ τὰ «φαρμακεῖα» ;

⁂

Ὁ θόρυβος ἐτέθη ὑπὸ διωγμόν. Θὰ ἐπικηρυχθῇ ὅπως οἱ γκάγκστερς καὶ θὰ καταδιώκεται ἀπὸ διατάγματα καὶ ἀστυνομικὰ μέτρα. Ὁ «δημόσιος κίνδυνος Νο 1» θὰ ἐκτοπισθῇ ἀπὸ τὴν δημοσίαν ζωὴν μὲ μέθοδον καὶ θὰ ἐξοντωθῇ ἀπηνῶς ἀπὸ τὰ ὄργανα τῆς τάξεως. Ἤδη ἀνακαλύπτονται ἕνα πρὸς ἕνα τὰ χαρακώματά του, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ὁρμώμενος ἀσκεῖ τὴν τρομακτικὴν τυραννίαν του ἐπὶ τῆς πόλεως. 'Αλλ' ὁ θόρυβος ἔχει ἰσχυροὺς συμμάχους του : εἶνε τὰ τράμ, οἱ πλανόδιοι πωληταί, τὰ μεγάφωνα, τὸ ραδιόφωνον τοῦ γείτονος, οἱ κανταδόροι, οἱ ντιζὲρ καὶ ὅλος αὐτὸς ὁ κόσμος ποὺ ζῇ διὰ τὸν θόρυβον καὶ τρέφεται διὰ τοῦ θορύβου. Ἄν εἰς ὅλα αὐτὰ προστεθοῦν καὶ οἱ Ἕλληνες ποὺ ἐννοοῦν νὰ κάμουν θόρυβον γύρω ἀπὸ τὸ ὄνομά των, τότε αἱ δυνάμεις τοῦ δημοσίου ἐχθροῦ ἀποδεικνύονται ἐπίφοβοι.

Διὰ τὴν καταπολέμησίν των ὑπεδείχθησαν πολλαὶ λύσεις ὥς τώρα. Μερικοὶ μάλιστα ἐπρότειναν τὴν ὁμοιοπαθητικὴν μέθοδον θεραπείας : Να γίνῃ πολὺς θόρυβος κατὰ τοῦ θορύβου, εἰς τρόπον ὥστε νὰ θορυβηθῇ ὁ ἐχθρὸς καὶ νὰ ἐξαφανισθῇ.

⁂

Ἡ Ἑταιρεία Προστασίας Ζώων εἰς τὸ Λονδῖνον ἑώρτασε τὴν 100ετηρίδα της μὲ ἕνα πολυτελὲς γεῦμα ποὺ παρέθεσεν εἰς τὰ μέλη της. Εἰς τὸν καταρτισμὸν ὅμως τοῦ μενοῦ ἔγιναν μερικὲς ἀπερισκεψίες ποὺ ἐτροφοδότησαν μὲ θέματα σάτυρας τοὺς γελοιογράφους τῶν Λονδρέζικων ἐφημερίδων. Εἰς τὸ τραπέζι παρετέθη μεταξὺ τῶν ἄλλων ἐκλεκτῶν ἐδεσμάτων, ψάρια, μπιφτέκια μοσχαριοῦ, φασιανὸς καὶ ἀρνάκι μὲ μανιτάρια. Οἱ ζωόφιλοι τοῦ Λονδίνου ἀπέδειξαν ἔτσι ἐμπράκτως τὴν ἀγάπην των πρὸς τὰ ζῶα καὶ συνεπεῖς πρὸς τοὺς σκοποὺς τοῦ σωματείου των τὰ ἐπροστάτευσαν μέσα εἰς τὸ στομάχι των.

ΕΔΩ — Κ' ΕΚΕΙ

Ἔφθασε ἀεροπορικῶς ἀπὸ τὴ Βαρσοβία ἡ γνωστή μας Πολωνίδα πεζοπόρος Γιανίνα 'Ολγιέβσκα ἥτις μᾶς εἶχε ἐπισκεφθῇ καὶ πρὸ τετραετίας. Ὁ 'Ολγιέβσκα ἔχει περιηγηθῆ ὁδοιπορικῶς πλεῖστα κράτη. Τώρα θὰ ἐπισκεφθῇ τὰ νησιὰ τοῦ 'Αρχιπελάγους καὶ ὕστερα μὲ ἀφετηρία τὴν Πελοπόννησο θὰ ἐπισκεφθῇ τὴ Στερεά, Ἤπειρο καὶ 'Αλβανία γιὰ νὰ ἐπισκεφθῇ τὴ Γιουγκοσλαυΐα·

✶

Προχθὲς ἄνοιξε καὶ συνεχίζεται μὲ ἐπιτυχία στὴν αἴθουσα Στρατηγοπούλου ἡ ἔκθεσις τοῦ γνωστοῦ ζωγράφου κ. Μόρ.

✶

Μὲ τίτλο ὁ «Γερμανὸς Ζαφειρόπουλος» ἐξεδόθη μελέτη τοῦ λογοτέχνου κ. Κώστα Καλλαντζῆ.

✶

Σὲ λίγες μέρες θὰ ἀρχίσῃ ἀπὸ τὸν ἐκδοτικὸ οἶκο Γκοβόστη ἡ ἔκδοσις ὅλων τῶν ἔργων τοῦ Αἰμὶλ Ζολᾶ. Ἡ λογοτεχνικὴ μετάφρασις τῶν ἔργων τοῦ μεγάλου συγγραφέως θὰ γίνῃ ἀπὸ τούς: Π. Πικρόν, Γ. Καζαντζάκη, Λ. Παυλίδη, Κλ.Παράσχον, 'Ελ. Δασκαλάκη καὶ 'Αδ. Παπαδήμα.

✶

Ὁ συγγραφεὺς κ. Δημ. Μπόγρης ἔγραψε μιὰ νέα κωμωδία μὲ θέμα παρμένο ἀπὸ τὴ σύγχρονη ἑλληνικὴ ζωή, ποὺ θὰ τὴν ἀνεβάσῃ προσεχῶς ὁ θίασος Κοτοπούλη·

✶

'Εντὸς τοῦ προσεχοῦς Μαρτίου θὰ μᾶς ἐπισκεφθῇ ὁ ἀγγλικὸς θίασος «Ντάμπλιν Γκέϊτ Θηάτερ» καὶ θὰ δώσῃ πέντε παραστάσει ςτὸ Βασιλικὸ θέατρο. Συγκεκριμένως θὰ παίξῃ 2 ἔργα τοῦ Σαίξπηρ καθὼς καὶ τὴν δραματοποιημένη βιογραφία τῆς βασιλίσσης Βικτωρίας «Βικτὼρια Ρεγγίνα» τοῦ Χάουπτμαν, ποὺ παίζεται ἐννέα μῆνες συνεχῶς στὸ Λονδῖνο.

✶

Τὴν Κυριακὴ στὴν Στέγη Γραμμάτων καὶ Τεχνῶν θὰ ἑορτασθοῦν ἀπὸ μιὰ ὁμάδα νέων λογοτεχνῶν τὰ 60 χρόνια τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων», τοῦ περιοδικοῦ αὐτοῦ τῶν νέων μὲ τὴν τόσο μεγάλη ἱστορία. Στὴ γιορτὴ αὐτὴ θὰ μιλήσουν διάφοροι λογοτέχναι.

✶

Ἡ παράστασις τῆς «Σταχτοπούτας» ποὺ ἐπρόκειτο νὰ δοθῇ πρὸ ἑβδομάδος καὶ ἀνεβλήθη, θὰ δοθῇ ὁριστικῶς αὔριο Κυριακὴν στὸ θέατρον 'Αργυροπούλου.

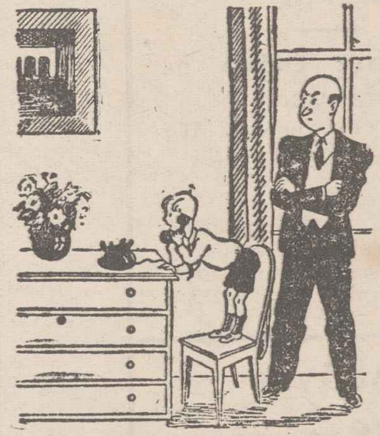

ΠΛΑΣΤΟΠΡΟΣΩΠΕΙΑ

—Ὥστε ὁ γυιός μου, εἴπατε ἔκανε πάλι ἀταξίες στὸ σχολεῖο. Ἔννοιά σας καὶ θὰ τοῦ ξερριζώσω τὰ αὐτιὰ μόλις τὸν δῶ.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΙΩΑΝ Δ. ΠΑΣΣΑΣ
'Αρχισυντάκτης:
ΜΑΝΟΣ ΣΑΦΑΡΙΚΑΣ
Γραφεῖα Σταδίου 23
ΑΡ. ΤΗΛΕΦ. 31909
Τυπογραφ. ΣΤΟΑ ΠΑΠΟΥ

ΤΟ ΕΡΓΟΝ
Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΑΘΗΝΑΙ
5
ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ
'Αριθ. φύλλου 72
Τιμὴ φύλλου Δραχ. 3
'Εκδίδεται κατὰ Σάββατον

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

Ἐφήμεροι στοχασμοί

ΤΟ ΣΟΒΑΡΟ ΚΟΡΙΤΣΙ

Τοῦ κ. Π. Χόρν

Ἡ σκηνὴ στὸν 'Αθηναϊκὸ δρόμο. Τὶκ—τὰκ τὸ τακουνάκι μιᾶς δεσποινίδος ἀκούγεται στὸ πεζοδρόμιο. Ἕνας νεαρὸς τὴν παρακολουθεῖ ἢ μᾶλλον τὴν προσπερνάει καὶ κάτι τῆς ψιθυρίζει. Αὐτὴ ἔξω φρενῶν ταχύνει τὸ βῆμα της, μὰ αὐτὸς ἐπιμένει. Τότε σταματάει καὶ τὸν περιλούζει. Διάφοροι νεαροὶ καὶ γηραιοὶ ἱππόται—μεταξὺ τῶν τελευταίων καὶ ἐγώ—εἶνε ἕτοιμοι νὰ ἐπέμβουν ὑπὲρ τῆς δεσποινίδος. Αὐτὴ τότε ἀποτείνεται σ' ἐμένα, ἴσως γιατὶ ἤμουν ὁ πιὸ σεβαστὸς καὶ μοῦ λέει :

—Ὁρίστε κατάστασις : Δὲν μπορεῖ νὰ βγῇ ἕνα τίμιο κορίτσι μοναχό του στὸ δρόμο χωρὶς νὰ βρεθῇ ἕνας παληάνθρωπος νὰ τὴν παρακολουθήσῃ.

Στὸ μεταξὺ ὁ νεαρὸς τὸ ἔσκασε. 'Εκείνη δὲ τότε μὲ πλησιάζει ἀκόμα περισσότερο καὶ προσθέτει :

—Δὲν ξέρετε πῶς ταράχτηκα, κύριε, πολὺ ταράχτηκα, μοῦ φαίνεται πῶς θὰ λιποθυμήσω.

—Ἄν δεχόσαστε νὰ πᾶμε κάπου να σᾶς προσφέρω ἕνα νερό, ἕνα κονιάκ ;

—Γιατὶ ὄχι ; Φαίνεσθε ἄνθρωπος πολὺ καθὼς πρέπει.

Σὲ λίγο καθόμαστε σ' ἕνα τραπεζάκι ἑνὸς ζαχαροπλαστείου καὶ τσουγκρίζαμε τὰ ποτηράκια μας εἰς ὑγείαν, τοῦ ἀναιδοῦς νεαροῦ, ποὺ μᾶς ἔδωσε τὴν εὐκαιρία νὰ γνωριστοῦμε. Τὸ ἕνα κονιὰκ ἀκολούθησε δεύτερο καὶ τὸ δεύτερο τρίτο. Αὐτὸ ἄρχισε νὰ λύνῃ τὴ γλῶσσα τῆς κοπέλλας καὶ νὰ μοῦ κάνῃ τὶς ἐκμυστηρεύσεις της.

—Ἄ, προσέχω πολὺ μὲ ποιὸν κύριο θὰ κάνω παρέα. Δὲ μπορῶ μὲ ὅποιον—ὅποιον μοῦ προτείνει στὸ δρόμο νὰ κάνουμε συντροφιὰ νὰ δεχθῶ ἀμέσως. Ξέρω ἐγὼ τὶ ἄνθρωπος εἶνε ; Μὲ σᾶς μάλιστα, φαίνεσθε μὲ τὴ πρώτη ματιὰ ἕνας σοβαρὸς κύριος. Πρὸ πάντων ἡ μαμᾶ μοῦ σύστησε—κι' ἐγὼ πάντα ἀκούω τὴ μαμᾶ μου, γιατὶ εἶμαι κολὸ κορίτσι — ν' ἀποφεύγω τοὺς νέους. Πρῶτον καὶ κύριον δὲν ἔχουν χρήματα, δεύτερον μαζύ τους κινδυνεύεις !

—Κινδυνεύεις δηλαδὴ νὰ τοὺς ἐρωτευθῇς ;

—Ἄ, ἐγὼ εἶμαι σοβαρὸ κορίτσι, δὲν ἔχω φόβο ἀπὸ τέτοιες ἀηδίες....

—Τότε, τὶ φόβο ἔχεις, κοπέλλα μου ;

—Νά, δὲν καταλαβαίνετε ; Δὲν μπορῶ νὰ σᾶς τὰ ἐξηγῶ ὅλα μὲ τὸ νῖ καὶ μὲ τὸ σῖγμα. Ἕνας κύριος στὴν ἡλικία σας θὰ εἶνε παντρεμμένος καὶ μαζύ του ....

—Ἄ, δὲν ἔχεις φόβο νὰ σ' ἐκθέσῃ, γιατὶ φοβᾶται μὴν ἐκτεθῇ κι' αὐτός ;

—Καὶ αὐτὸ μὰ καὶ ἄλλα διάφορα...

—'Εν τάξει λοιπόν, ποῦ κάθεσαι κορίτσι μου, γιὰ νὰ σὲ συνοδέψω σπίτι σου ;

—Σπίτι μου ; Τὶ λέτε ; Εἶσαστε καλά ; Τὶ θὰ πῇ ἡ γειτονιά, ἄν σᾶς δῇ;

—Τότε πᾶμε σὲ ἄλλη συνοικία.

—Ὅπου θέλετε. Σὲ σᾶς ἔχω ἀπόλυτη πεποίθησι.

—Προτιμοῦσα ὅμως νὰ μὴν εἶχες καὶ τόση πεποίθησι καὶ νὰ φοβόσουν τὸν κίνδυνο μαζύ μου.

—Καὶ γιατί ;

—Γιατὶ τότε θὰ ἤμουν...νέος.

Π. ΧΟΡΝ

ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Γάλα ἢ κρασί;

Τὰ μωρά, λέγει ἕνας ρηξικέλευθος δόκτωρ πρέπει νὰ θηλάζουν ρετσίνα;

ΤΟΥ κ. ΠΑΥΛΟΥ ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΥ

Γάλα ἢ κρασί; 'Ιδοὺ ἡ ἀπορία Τὸ πρόβλημα αὐτὸ ἀπασχολεῖ τὸν ἰατρὸν Λουΐ Λεϊπόλντ, γραμματέα τῆς ἰατρικῆς ἑταιρείας τῆς Νοτίου 'Αφρικῆς. Ἡ νέα θεωρία τοῦ 'Αφρικανοῦ δόκτορος φέρει ἀνάστάτωσιν εἰς τὴν παιδιατρικήν. Ὁ περίεργος αὐτὸς ἰατρὸς ὑποστηρίζει ὅτι τὸ κρασὶ εἶνε ἡ ἰδεώδης τροφὴ γιὰ τὰ βρέφη. Ἡ ἰατρικὴ ἐφημερὶς τῆς Κεϊπτάουν δημοσιεύει μίαν πρωτότυπον πρόσκλησίν του. Ὁ ἰατρὸς καλεῖ νὰ τοῦ ἐμπιστευθοῦν ἀπὸ τὴν στιγμὴν τῆς γεννήσεως των, δύο δίδυμα. Τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ δίδυμα θὰ τὸ μεγαλώσῃ μὲ γάλα, τὸ ἄλλο μὲ κρασί, καὶ τὰ ἀποτελέσματα τῆς διαίτης αὐτῆς δὲν θὰ βραδύνουν νὰ φανοῦν. Εἰς τὴν ἀγγελίαν ὅμως τοῦ ἰατροῦ ἀντὶ ν' ἀπαντήσουν οἱ γονεῖς νεογεννήτων διδύμων, παρουσιάσθη ἕνας πάστωρ, ὁ ὁποῖος ἐπρότεινε τὸ ἑξῆς σύστημα. Ὁ πάστωρ νὰ τρέφεται ἐπὶ ὡρισμένον χρονικὸν διάστημα ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον μὲ γάλα ὁ δὲ ἰατρὸς μόνον μὲ κρασί. Τρεῖς ἰατροὶ θὰ ἐξετάσουν, μετὰ τὸ τέλος τῆς διαίτης, τοὺς πειραματισμένους καὶ θὰ ἀποφανθοῦν ποῖος ἀπὸ τοὺς δύο εὑρίσκεται εἰς καλλιτέραν κατάστασιν. Ὁ ὀλιγώτερον ὑγιὴς θὰ χάσῃ τὸ στοίχημα καὶ θὰ διαθέσῃ δεκαπέντε χιλιάδες φράγκα ὑπὲρ φιλανθρωπικοῦ σκοποῦ.

Τὸ περίεργον εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν δὲν εἶνε ὅτι ὁ ἰατρὸς ἐδέχθη τὸ στοίχημα. Πιστεύων εἰς τὴν θεωρίαν του φυσικὸν ἦτο νὰ δεχθῇ. Τὸ περίεργον εἶνε ὅτι ὁ ἱερωμένος ἔστερξε νὰ ὑποβληθῇ εἰς γαλακτοτροφίαν — δίαιταν ἡ ὁποία, ὡς γνωστὸν εἶνε ἀντίθετος πρὸς τὴν παράδοσιν τοῦ ἐπαγγέλματός του. Διότι ὁ οἶνος ἀφότου, μετὰ τὸν γάμον τῆς Κανᾶς, φέρει τὴν εὐλογίαν τοῦ Ναζωραίου, ἀποτελεῖ τὸν ἀχώριστον σύντροφον τῶν λειτουργῶν τοῦ Ὑψίστου. Ὁπωσδήποτε ὅμως τὸ στοίχημα ἔγινε δεκτόν, ὁ ἱερεὺς καὶ ὁ ἰατρὸς εὑρίσκονται ὑπὸ τὴν αὐστηρὰν παρακολούθησιν ἐπιτροπῆς ἐπιστημόνων, οὕτως ὥστε οἱ πειραματιζόμενοι νὰ μὴ νοθεύσουν τὰ ποτά των, καὶ ὁ ἐπιστημονικὸς κόσμος ἀναμένει μὲ εὔλογον ἀνυπομονησίαν τὰ ἀποτελέσματα.

'Εὰν κερδίσῃ τὸ στοίχημα ὁ ἰατρὸς θὰ ἀχρηστευθοῦν οἱ μητρικοὶ μαστοὶ καὶ τὸ μπιμπερὸ τῶν βρεφῶν θὰ ἐφοδιάζεται ἀπὸ τὴν κάνουλα τῆς βαρέλας. Οἱ μανιώδεις ἐρασταὶ τῶν χυμῶν τῆς σταφυλῆς θὰ μελαγχολήσουν διότι ἔχουν ἔλθει προώρως εἰς τὸν κόσμον. Εἰς τὴν ἐποχήν τους, ποὺ δὲν ἐφωτίζετο μὲ τοὺς φακοὺς τῆς ἐπιστήμης ἐτρέφοντο μὲ γαλατάκι. Πόσος καιρὸς χαμένος! Νὰ ὅτι τώρα στὸ μπιμπερὸ θὰ ἀκτινοβολῇ τὸ κοκκινέλι καὶ οἱ πατέρες θὰ διαφιλονικοῦν τὸ ποτὸ τῶν παιδιῶν τους. Ὁ μπέμπης θὰ ἐκβάλῃ κραυγὰς διαμαρτυρίας ἐναντίον τοῦ γεννήτορος ποὺ κατέβασε ὥς τὴ μέση τὸ ποτῆρι, τὸ ὁποῖον προωρίζετο διὰ τὸν νεαρὸν βλαστόν του. Τὰ ποτηράκια θὰ διαδέχωνται τὸ ἕνα τὸ ἄλλο καὶ τὸ νήπιον, πεινασμένο πάντοτε, θὰ ζητῇ τὴν ἀνανέωσιν τοῦ ποτοῦ του.

— 'Απὸ τὸ ἴδιο μαμᾶ.

— Θὰ σὲ ζαλίσῃ, μωρό μου.

Ποιὸς ὅμως, ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τοῦ Βάκχου συνεμορφώθη πρὸς τὴν ὑπόδειξιν. Ὁ μπέμπης, ἀμείλικτος, θὰ κτυπᾷ τὰ πόδια ἀξιῶν τὸ δεύτερο ἑκατοσταράκι του.

Πόσον ἀσταθῆ θὰ εἶνε τὰ πρῶτα βήματα τῶν βρεφῶν... θὰ δυσκολεύωνται νὰ κρατηθοῦν στὰ πόδια. 'Αλλὰ ὁ ἰατρὸς θὰ καθησυχάζῃ τὴν μαμᾶ ποὺ ἀνησυχεῖ διότι ὁ γόνος της θὰ εὑρίσκεται εἰς ἀδυναμίαν νὰ διατηρήσῃ τὴν ἰσορροπία του.

— Εἶνε πιωμένο, κυρία μου, μὴν τὸ παρεξηγῆτε.

Καὶ τότε, μὲ τὴν μυτίτσα κόκκινη στὴν ἄκρη θὰ μεταφέρεται σηκωτὸ στὴν κούνια του.

Μεγάλα τὰ θαύματα τῆς ἰατρικῆς. Τρομάζει κανεὶς νὰ παρακολουθήσῃ τὴν ραγδαία ἐξέλιξι τῆς μόδας της. Ὅ,τι φέρει σήμερα τὸν θάνατον χαρίζει αὔριον τὴν ζωήν, καὶ ὅ,τι μᾶς παρουσιάζουν τὴν μίαν ἡμέραν ὡς πηγὴν ὑγείας, τὸ ἐμφανίζουν τὴν ἑπομένην ὡς θανατηφόρον δηλητήριον. Καὶ νὰ ἦσαν τοὐλάχιστον σύμφωνοι μεταξύ τους οἱ ἐπιστήμονες... 'Αλλὰ ἐδῶ βλέπομεν τὴν ἰδίαν ἐποχὴν νὰ χωρίζωνται οἱ ἰατροὶ σὲ δυὸ παρατάξεις καὶ ἐκεῖνο ποὺ συνιστᾷ τὸ ἕνα κόμμα ὡς σανίδα σωτηρίας, νὰ τὸ περιβάλλουν οἱ ἄλλοι μὲ τὴν σημαίαν τῆς καταστροφῆς. Ὑπῆρξεν ἐποχὴ καὶ δὲν εἶνε πολὺ μακρυνή, ποὺ δὲν μᾶς ἐπέτρεπαν, οὔτε αὐτὴ τὴν ἀθῶα μαρουλοσαλάτα μας νὰ τρῶμε ἄβραστη. Θανατηφόρα μικρόβια ἐνήδρευον μέσα στὰ τρυφερά τους φύλλα. Τώρα, εἶνε πολὺ σὶκ νὰ τρῶτε καὶ τὶς φλοῦδες τῶν καρπουζιῶν, ἂν δὲ ρίξετε τὶς πατάτες πρὸς βρασμὸν καὶ δὲν τὶς φᾶτε ὠμὰς μὲ τὰ σκουπίδια τους, εἶσθε ἔξω ἀπὸ τοὺς κανόνας τῆς ἐπιστήμης. Λέγει, ἡ μιὰ σχολή, συγχρόνως ὅμως ἡ ἄλλη μᾶς φέρνει, χάριν τῆς σωτηρίας μας πάντοτε, ματωμένα κομμάτια κρέατος καὶ μᾶς συνιστᾷ τὴν ἀθρόαν κατανάλωσίν τους.

Θυμᾶστε τὸν ἀγῶνα ἐναντίον τοῦ ἀλκοόλ. Πανίσχυροι ὀργανώσεις ἐξεστράτευσαν ἐναντίον του. Αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι τοῦ ἐκήρυξαν ἐπισήμως τὸν πόλεμον καὶ οἱ «ξηροί» 'Αμερικανοί, ὅσοι δὲν ἤθελαν νὰ παραβιάσουν ἐπὶ τόπου τοὺς νόμους τῆς Πατρίδος των, ἤρχοντο στὴν Εὐρώπη γιὰ νὰ βρέξουν τὰ χείλη τους. Τὴν ἴδια περίοδο ἐπιστήμονες διαπρεπεῖς μᾶς προτείνουν τὸ ποτῆρι τῆς μπύρας καὶ τοῦ κρασιοῦ. Καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀκόμη, διακεκριμένος ἐπιστήμων, ὁ καθηγητὴς κ. Δοντᾶς, ἀπὸ τὸ βῆμα τῆς 'Ακαδημίας ἐκάλεσε τοὺς Ἕλληνας εἰς τὴν λατρείαν τοῦ Βάκχου. Τὸ δὲ ἀποκορύφωμα εἶνε ἡ φωνὴ ποὺ μᾶς ἔρχεται ἀπὸ τὴν 'Αφρική: Πρὸς Θεοῦ ὄχι γάλα. Δηλητηριάζετε τὰ παιδιά σας. 'Αντὶ τοῦ φοβεροῦ αὐτοῦ ποτοῦ δίνετέ τα ἄφθονο κρασάκι, ἁγνὸν προϊὸν τῆς ἀμπέλου τοῦ Κυρίου.

Μέσα σὲ μιὰ τέτοια σύγχισιν εἶνε δύσκολο νὰ κάμῃ κανεὶς τὴν ἐκλογήν του. Σὲ ἀνάλογη περίπτωσι βρέθηκε καὶ τὸ γαϊδοῦρι τοῦ Μπουριντάν. Μεταξὺ τῶν δύο ποιοτήτων ἀχύρου ποὺ τοῦ προσεφέρθησαν δὲν ἤξερε ποιὰ νὰ προτιμήσῃ. Τόσῃ ἦτο ἡ ἀμηχανία του ὥστε δὲν ἔθιξε οὔτε τὴν μία οὔτε τὴν ἄλλη.

Καὶ ὁ ἐπίλογος τῆς ἀμηχανίας αὐτῆς ὑπῆρξεν ὁ ἐξ ἀσιτίας θάνατος τοῦ ἀτυχοῦς ζώου. Πολὺ φοβοῦμαι ὅτι πρὸς τὸ τέρμα αὐτὸ μᾶς ἐξωθεῖ ἡ σοφία τῆς ἰατρικῆς.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

'Αφοῦ οἱ γέροι ξανανιώνουν μὲ τὸ κρασί, φαντασθῆτε τὶ θὰ γίνωνται τὰ μικρὰ ὅταν μάθουν νὰ τὰ κοπανοῦν

Σκέψεις τῆς ἡμέρας

ΣΥΜΒΟΥΛΟΙ ΒΑΣΑΝΩΝ

Του κ. Λαύρα

Νὰ φροντίζουν περὶ τῆς ὑγείας σου οἱ οἰκεῖοι σου, ὁ πατέρας σου, ἡ μητέρα σου, τὰ παιδιά σου, εἶνε πολὺ φυσικὸν καὶ ἐπὶ τέλους ἀνεκτὸν διὰ τὸν ἀκούοντα τὰς συμβουλὰς των καὶ τὰς παρατηρήσεις των.

Νὰ μὴν παντρεύεσαι ὅμως, νὰ μὴν ἔχῃς οἰκογένειαν, οὔτε συγγενεῖς, νὰ εἶσαι ἀπόμονος ἄκληρος, ἐργένης καὶ νὰ σοῦ τυχαίνῃ συμβουλάτορας ἀπρόσκλητος, εἰς τὸ καφενεῖον, ὅπου καταφεύγεις νὰ πιῇς τὸν καφέ σου, τοῦτο καταντᾷ ἀνυπόφορο.

Αὐτὸ παθαίνει τακτικὰ φίλος συνάδελφος :

—Τὶ τοῦ χρεωστῶ αὐτοῦ τοῦ Χριστιανοῦ ; μᾶς ἔλεγε δεικνύων κύριον ἀπομακρυνόμενον, ἀφοῦ προηγουμένως τὸν εἶχε ψάλει ἐπὶ μισὴ ὥρα.

— Τί κακὸ σοῦ ἔκαμε ; Μήπως σοῦ ἀναπτύσσει κοινωνιοπως σᾶς ἀναπτύσσει κοινωνιολογικὰς θεωρίας ;

—Δὲν πρόκειται περὶ αὐτῶν τῶν πραγμάτων ; Μακάρι νὰ μοῦ μιλοῦσε περὶ αὐτῶν, ἔστω καὶ νὰ μοῦ ζητοῦσε δανεικά. Αὐτὸς ἔχει ἀναλάβει κατ' ἀποκοπὴν νὰ ἐπιβλέπῃ τὸ ἄτομό μου καὶ νὰ φροντίζῃ περὶ τῆς ὑγείας μου. Τώρα πρὸ ὀλίγου, μοῦ ἔκαμε φρικτὰς παρατηρήσεις, διότι δὲν φοροῦσα τὸ ἐπανωφόρι μου. «Δέν κάνεις φρόνιμα—μοῦ εἶπε—νὰ βγαίνῃς μ' αὐτὸν τὸν καιρὸ χωρὶς ἐπανωφόρι· νὰ πᾷς νὰ τὸ πάρῃς ἀπὸ τὸ σπίτι σου :» 'Επέμενε νὰ μὲ σηκώσῃ ἀπὸ τὴν θέσιν μου καὶ νὰ μὲ φέρῃ ἐδῶ εἰς τὴν γωνίαν

Τὸ ἴδιο μοῦ συμβαίνει εἰς τὸ ξενοδοχεῖο, ὅπου μὲ περιβάλλει πάλιν διὰ τῶν φροντίδων του, καὶ μοῦ συνιστᾷ τὶ νὰ τρώγω καὶ τὶ νὰ πίνω. Τὶ νὰ κάμω μ' αὐτὸν τὸν Χριστιανὸν κι' ἐγὼ δὲν ξέρω.

—Νὰ δοκιμάσῃς νὰ τὸν παντρέψῃς : τοῦ εἴπαμε. Ἔτσι κι' ἐσὺ θ' ἀπαλλαγῇς καὶ ὅλας τὰς φροντίδας θὰ τὰς ἔχῃ ἡ γυναῖκα του. Τὶ ἄλλο θέλεις ;

Μὲ αὐτὴν τὴν συμβουλὴν τὸν ἄφησα πρὸ ἡμερῶν. Ὅταν προχθὲς τὸν συνήντησα, τὸν ἠρώτησα :

—Κάτι μόνος...Τὶ γίνεται ὁ φίλος σου ; Μήπως τὸν πάντρεψες ;

—Δυστυχῶς δὲν πρόλαβα. 'Απὸ τὶς πολλὲς φροντίδες καὶ ἀνησυχίες ποὺ δοκίμαζε γιὰ μένα, ἔπαθε ὁ ἴδιος συμφόρησιν καὶ ἀπὸ προχθὲς ἔπαυσε νὰ φροντίζῃ διὰ τὴν ὑγείαν μου. Ἴσως νὰ συνετέλεσε εἰς τοῦτο καὶ ἡ ἀγγελία, ποὺ τοῦ ἔκαμα, ὅτι ἔχω γι' αὐτὸν μίαν νύφην ἕτοιμην !....Ὁπωσδήποτε, ἐγὼ ἡσύχασα φαίνεται δέ, ὅτι....ἡσύχασε κι' αὐτός.

ΛΑΥΡΑΣ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ Ι. Τζόγα
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85
ΑΡΙΘ. 39045

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΚΑΙ Η ΖΩΗ

Ἀπό τό τελευταῖον Ταχυδρομεῖον

ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ ΠΟΥ ΚΑΙΟΥΝ ΞΥΛΑ

Τελευταῖα στὴν Γερμανία, ἔγινε ἕνα πολὺ περίεργο «ράλλεϋ». Τὰ αὐτοκίνητα ποὺ πῆραν μέρος στὸν ἀγῶνα αὐτὸν ἔκαιαν ἀντὶ βενζίνης...ξύλα ! Οἱ Γερμανοὶ ὠνόμασαν τὴν περίεργη ἀλλὰ καὶ τόσο ἁπλῆ αὐτὴ καύσιμο ὕλη : «Ἀερογόνον τῶν δασῶν». Ἄλλα αὐτοκίνητα καῖνε σκέτο ξύλο καὶ ἄλλα ἀνάμικτο τὸ ξύλο μὲ ἀνθρακίτη. Ἐξωτερικῶς τὰ αὐτοκίνητα αὐτὰ ποὺ καῖνε ξύλα μοιάζουν μὲ ὅλα τὰ ἄλλα αὐτοκίνητα. Ὁ μηχανισμός τους ὅμως διαφέρει —φυσικὰ—πολὺ ἀπὸ τῶν συνηθισμένων αὐτοκινήτων Θὰ χρειαζόντανε χῶρος πολὺς γιὰ νὰ σᾶς ἀναπτύξωμε τί περίπου γίνεται μὲ τὴν καύση τοῦ ξύλου, ἀντὶ τῆς βενζίνης, περιοριζόμαστε, λοιπόν, νὰ σᾶς ποῦμε ὅτι ἡ νέα καύσιμος ὕλη εἶνε πολὺ οἰκονομική, ἀφοῦ στοιχίζει τὸ ἕκτο περίπου τῆς βενζίνης...

*

Δὲν διατηροῦνται σήμερα μονάχα τὰ σπίτια τῶν μεγάλων ἀνδρῶν ποὺ εὐεργετοῦν τὴν ἀνθρωπότητα ἢ τὴν πατρίδα τους ἀλλὰ καὶ τὰ σπίτια τῶν μεγάλων κακούργων. Ἔτσι στὸ Παρίσι σώζεται σήμερα καὶ διατηρεῖται μὲ ἔξοδα τοῦ Κράτους τὸ σπίτι ποὺ εἶχε ὡς ἀρχηγεῖο του ὁ διαβόητος κακοποιὸς Καρτούς.

★

Τὸ ἀστεῖο αὐτὸ ἔγινε στὸν γενικὸ γραμματέα τῆς Ἀγγλικῆς Ὁμοσπονδίας Ἀθλητισμοῦ ἀλλὰ πληρώθηκε.

Κάποιος τηλεφωνοῦσε μιὰ μέρα ξαφνικά.

—Ἔχω νὰ σᾶς ἀνακοινώσω κύριε ἕνα σπουδαῖο ρεκόρ, τοῦ λέγει. Εἶχα χάσει τὸ κουμπὶ τοῦ κολλάρου μου, καὶ τὸ ξανάβρα μέσα σὲ 15 δευτερόλεπτα καὶ 3)5. Δὲν εἶνε σπουδαῖο τὸ κατόρθωμά μου ;

—Σπουδαιότατο, ἀπαντᾶ, ὁ γενικὸς γραμματεὺς ἀμέσως. Περᾶστε ἀπὸ τὸ γραφεῖο μας νὰ ἐξελέγξουμε μὲ τὸ χρονόμετρό μας τὸ κατόρθωμά σας καὶ νὰ σᾶς δώσωμε τὸν τίτλο !

★

Στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες ἐφευρέθηκε ἕνα πολὺ χρήσιμο μηχάνημα, τὸ «ἀντανακλασιόμετρον» προωρισμένο ὅπως, δείχνει καὶ τ' ὄνομά του, νὰ καταμετρᾷ τὶς ἀντανακλαστικες ἰδιότητες ἑνὸς ἀτόμου, καὶ συγκεκριμένως τῶν σωφέρ.

Γιατὶ γι' αὐτοὺς προορίζεται τὸ μηχάνημα. Ἡ δοκιμὴ γίνεται ὡς ἑξῆς : Ὁ σωφὲρ ἀφήνεται μέσα στὸ αὐτοκίνητό του, σ' ἕνα δρόμο τελείως ἐλεύθερο. Ξαφνικά, προβάλλουν μπροστά του διάφορα ἐμπόδια. Ὁ σωφέρ, φυσικά, δοκιμάζει διάφορα συναισθήματα, χάνει ἢ διατηρεῖ τὴν ψυχραιμία του, ἀντιδρᾷ κλπ. Τὸ «ἀντανακλασιόμετρο» καταγράφει ὅλααὐτὰ καὶ δίνει ἔτσι μιὰ κατάστασι τῆς δυναμικότητος τοῦ σωφέρ, ὑπὸ ἔποψιν ψυχραιμίας, ἐγκαίρου καὶ ἀποτελεσματικῆς ἐπεμβάσεως σὲ μιὰ στιγμὴ κινδύνου κλπ. Ἐλπίζεται μὲ τὸ μηχάνημα αὐτὸ νὰ περιορισθοῦν σημαντικὰ τὰ αὐτοκινητικὰ δυστυχήματα, δηλ. οἱ ἀνίκανοι σωφέρ.

Τὸ μηχάνημα θὰ τὸ χρησιμοποιοῦν οἱ ἐξετασταὶ τῶν ὑποψηφίων σωφέρ καὶ ἀναλόγως θὰ κάμνουν : Θὰ τοὺς δίνουν δηλ. ἢ ὄχι δίπλωμα,

★

Ἕνα πολὺ ἀσυνήθιστο καὶ διασκεδαστικό, ἂν θέλετε, δυστύχημα ἔγινε αὐτὲς τὶς μέρες στὴ Γαλλία, ἔξω ἀπὸ τὸ Παρίσι : Ἕνα μεγάλο φορτηγὸ αὐτοκίνητο, φορτωμένο μὲ 70.000 αὐγὰ ἔτρεχε πάνω στὸν δρόμο πρὸς τὸ Μαρλύ—λέ Ρουά. Ξαφνικὰ σὲ μιὰ ἀπότομη στροφή, τὰ φρένα τοῦ φορτηγοῦ δὲν λειτουργοῦν καὶ τὸ βαρὺ αὐτοκίνητο πέφτει μὲ δύναμι πάνω σὲ μιὰ προεξοχὴ τοῦ ἐδάφους. Εὐτυχῶς ὁ σωφὲρ δὲν ἔπαθε τίποτε, τὰ αὐγὰ ὅμως ἔχουν γίνει ὅλα θρύματα, κι' ὅπως χύθηκαν στὸ δρόμο, παρουσίασαν μιὰ τεραστία ὀμελέττα, τὴν ὁποία θυμοῦνται ἀκόμη οἱ κάτοικοι τοῦ Μαρλύ—λέ Ρουά .!

Ὁ χαμαιλέων δὲν ὑπάρχει μονάχα στὰ ζῶα, ἀλλά καί... στὶς πέτρες. Πραγματικά, ὑπάρχει μιὰ πέτρα ποὺ ἀλλάζει χρῶμα, ὅπως τὸ μικρὸ ἐκεῖνο ζῶο τῆς Ἀσίας, ἀναλόγως τοῦ φωτισμοῦ καὶ τῆς θερμοκρασίας, στὴν ὁποία ὑποβάλλεται ἡ περίεργη πέτρα.

Ἡ πέτρα λοιπὸν αὐτή, ποὺ χρωματίζεται πορτακαλιὰ κάτω ἀπὸ τὸ ἠλεκτρικὸ φῶς γίνεται μαύρη καὶ λαμπερὴ κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου. Τὴν ἴδια πέτρα, ἄν τὴν ζεστάνετε ἐλαφρά, παίρνει ἕνα χρῶμα κόκκινο τῆς φωτιᾶς. Οἱ γεωλόγοι εἶνε τῆς γνώμης ὅτι πρόκειται γιὰ ἕνα εἶδος ρουμπινιοῦ. Δὲν μπορεῖ ὅμως κανεὶς νὰ φορέσῃ τὴν πέτρα αὐτὴ ὡς κόσμημα, γιατὶ ἐρεθίζει τὸ δέρμα, ὕστερα ἀπὸ μερικὲς ὧρες. Κι' αὐτὴ εἶνε ἡ πιὸ περίεργη ἰδιότηςτῆς πέτρας—χαμαιλέοντος !

Μιὰ κυρία ποὺ ἐπεχείρησε κάποτε νὰ φορέσῃ ἕνα παντατίφ ἀπὸ πέτρα—χαμαιλέοντα ἔπαθε κάτι σὰν ἐγκαύματα !

ΤΟ ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Τὰ πεισματάρικα

Στιχοι: Κ. ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΥ **Μουσική: Τ. ΜΑΡΙΝΟΥ**

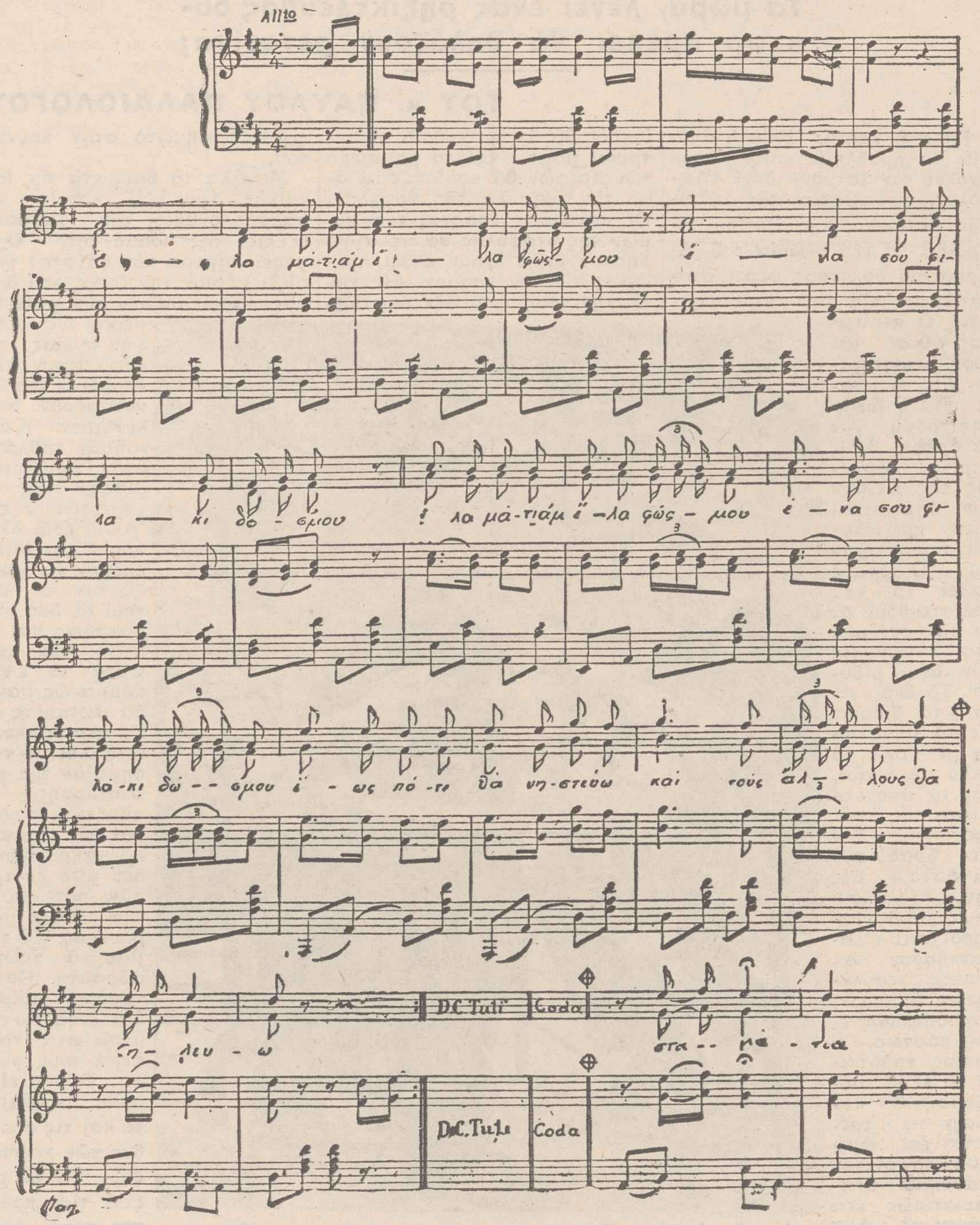
Allo
έ — λα μα-τιά-μ' έ — λα φῶς-μου έ — να σου γι
λα — κι δώ-σμου έ λα μα-τιά-μ' έ-λα φῶς-μου έ — να σου γι
λα-κι δώ-σμου ί-ως πό-τε θα νη-στεύω και τους άλ-λους θα
ζη-λευ-ω
D.C. Tutti
Coda
στα-μά-τια

2ος
Φύγε ψεύτη χθὲς ἀκόμα
δὲν μ' ἐφίλησες στὸ στόμα (δὶς)

Εἰς τὰ μάτια καὶ στὰ φρύδια
πάντα θάχωμεν τὰ ἴδια;

3ος
Ὅλο λέγει, ὅλο λέγει
τὸ γλυκό σου στοματάκι (δὶς)

καὶ ποτὲ δὲν εἶναι τρόπος
νὰ κλεισθῇ κι' αὐτὸ λιγάκι.

4ος
Μ' ἂν καμμιὰ φορὰ θυμώσω
γιὰ τὸ πολυμίλημά σου (δὶς)

Μὲ τὰ χείλη μου θὰ κλείσω
τὰ χειλάκια τὰ δικά σου.

5ος
Καὶ τὸ ψέμμα κι' ἡ ἀλήθεια
εἶναι στὰ φιλιὰ συνήθεια. (δὶς)

Ἄστα φῶς μου τὰ γινάτια
κι' ἂς φιλιώμεθα στὰ μάτια.

Είς τὸ προσεχὲς θὰ δημοσιευθῇ τὸ τραγοῦδι :

ΜΙΑ ΠΕΡΔΙΚΟΥΛΑ ΞΕΒΓΑΙΝΕ

ΓΑΛΛΙΚΟΝ ΧΙΟΥΜΟΡ

Εὔθυμοι διάλογοι, λίγα ἀνέκδοτα —

Η ΦΑΡΣΑ ΤΟΥ ΑΓΓΛΟΥ

Ὁ Λεβὺ εἶνε ὁ περιοδεύων ἀντιπρόσωπος ἑνὸς ἐργοστασίου. Μιὰ μέρα φθάνει σὲ μιὰ μικρὴ ἐπαρχιακὴ πόλι γιὰ νὰ πλασσάρῃ τὰ εἴδη τοῦ ἐργοστασίου του. Στὸ ξενοδοχεῖο ποὺ κατέλυσε πληροφορεῖται ὅτι τὴν προηγουμένη μέρα εἶχε φθάσει κάποιος μεγάλος καταστηματάρχης γειτονικῆς πόλεως, μὲ τὸν ὁποῖον θὰ μποροῦσε νὰ κάνῃ πολλὴ δουλειά. Χωρὶς νὰ χάνῃ καιρὸ ὁ Λεβὺ ἀνεβάζει μαζὺ μὲ τὸ παιδὶ τοῦ ξενοδοχείου στὸ ἐπάνω πάτωμα τὴν βαρειὰ βαλίτσα τοῦ δειγματολογίου του καὶ χτυπᾷ τὴν πόρτα τοῦ πελάτη.

Κατὰ λάθος ὅμως, ἀντὶ τοῦ καταστηματάρχου, χτυποῦσε τὴν πόρτα κάποιου ἐκκεντρικοῦ Ἄγγλου. Αὐτὸς δὲν λέει τίποτε καὶ ἀφήνει τὸν Λεβὺ νὰ τοῦ βγάλῃ ἕνα πρὸς ἕνα ὅλα του τὰ ἀτέλειωτα δείγματα ὥσπου ἄδειασε ἡ βαλίτσα καὶ γέμισε τὸ δωμάτιο. Ὅταν τελείωσε ὁ Λεβύ, ὁ ὁποῖος στὸ ἀναμεταξὺ δὲν ἔπαυσε νὰ δημηγορῇ, λέει τοῦ «πελάτου» :

—Λοιπόν, τὶ λέτε κύριε γιὰ τὰ εἴδη μας ;

—Λέω ἀπήντησε ὁ Ἄγγλος, πὼς θἆμουν πολὺ περίεργος νὰ ἰδῶ πῶς θὰ καταφέρετε νὰ τὰ ξαναβάλετε ὅλα αὐτὰ ποὺ βγάλετε, στὴ βαλίτσα σας : Κι' ἄρχισε νὰ γελᾷ σὰν παιδί :

*

Ὁ μικρὸς Νάνης, μπροστὰ στὸν κλωβὸ μιᾶς πολικῆς ἀρκούδας :

—Εἶνε ἀλήθεια, μπαμπᾶ, πῶς οἱ ἀρκοῦδες αὐτὲς ἀλλάζουν τὴν γούνα τους κάθε χρόνο ;

—Ναί, εἶνε ἀλήθεια, πρόσεξε, ὅμως, μὴν πῇς τίποτε τῆς μαμᾶς σου : ....

*

—Πόσων ἐτῶν εἶσθε ;

—Τριανταδύο.

—Καὶ ἐγὼ σᾶς νομίζω μόνον εἴκοσι ἑπτά.

—Ναί, ἀλλὰ ἔχω καὶ πέντε χρόνια παντρεμμένος !

★

Τὸ περίφημο μέντιουμ Οὐδίνι ποὺ ἀπησχόλησεν ἐπὶ ὁλόκληρο τέταρτο αἰῶνος τοὺς πνευματιστὰς ὅλου τοῦ κόσμου, εἶχε ὑποσχεθῆ, προτοῦ πεθάνῃ, στὴν γυναῖκα του, Βεατρίκη, νὰ τῆς φανερωθῇ κατὰ τὴν δεκάτη ἐπέτειο τοῦ θανάτου. Ὡς σημεῖο τῆς παρουσίας του, θὰ ἔσβυνε τὴν κανδήλα ποὺ ἔπρεπε νὰ καίῃ ἡμέρα καὶ νύχτα, στὸν συζυγικὸ κοιτῶνα, συμβολίζοντας τὸ πνεῦμα του ποὺ δὲν εἶχε σβύσει καὶ ποὺ θὰ ἦταν πάντα μέσα στὸ σπίτι.

Ἡ χήρα, συνεμορφώθη ἀπολύτως μὲ ὅσα τῆς εἶπε ὁ σύζυγός της, καὶ ἡ κανδήλα ἔκαιε, ἀκοίμητη, ἐπὶ δέκα ὁλόκληρα χρόνια, ἀντίκρυ στὴ συζυγικὴ παστάδα. Κατὰ τὴν 10η ἐπέτειο τοῦ θανάτου τοῦ συζύγου της, ἡ κ. Οὐδίνι μάζεψε μερικοὺς στενοὺς φίλους καὶ συγγενεῖς τοῦ συζύγου της καὶ ὅλοι μαζὺ περίμεναν, τὴν ὡρισμένη ὥρα τῆς ἐμφανίσεως τοῦ πνεύματος τοῦ νεκροῦ. Ἡ ὥρα ὅμως ἔφθασε, πέρασε καὶ τὸ πνεῦμα δὲν ἐνεφανίζετο : ἡ κανδήλα ἐξακολουθοῦσε πάντα νὰ καίῃ κανονικώτατα. Τότε ἡ κ. Οὐδίνι θυμωμένη σβύνει τὴν κανδήλα καὶ ἔκτοτε δὲν πιστεύει πιὰ στὰ πνεύματα .

Μερικοὶ κακεντρεχεῖς, θέλουν νὰ ποῦνε ὅτι ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία εἶνε ἕνα τέχνασμα τοῦ Οὐδίνι γιὰ νὰ μείνῃ ἡ γυναῖκα του πιστὴ στὴν μνήμη του τοὐλάχιστο γιὰ δέκα χρόνια....

Ἂν θέλετε, τὸ πιστεύετε

ΘΑ ΠΕΤΟΥΜΕ ΣΑΝ ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ

Θὰ ἔλθῃ μέρα ποὺ οἱ ἄνθρωποι προσπαθῶντας νὰ πετάξουν θὰ ἀποκτήσουν δύο φτεροῦγες

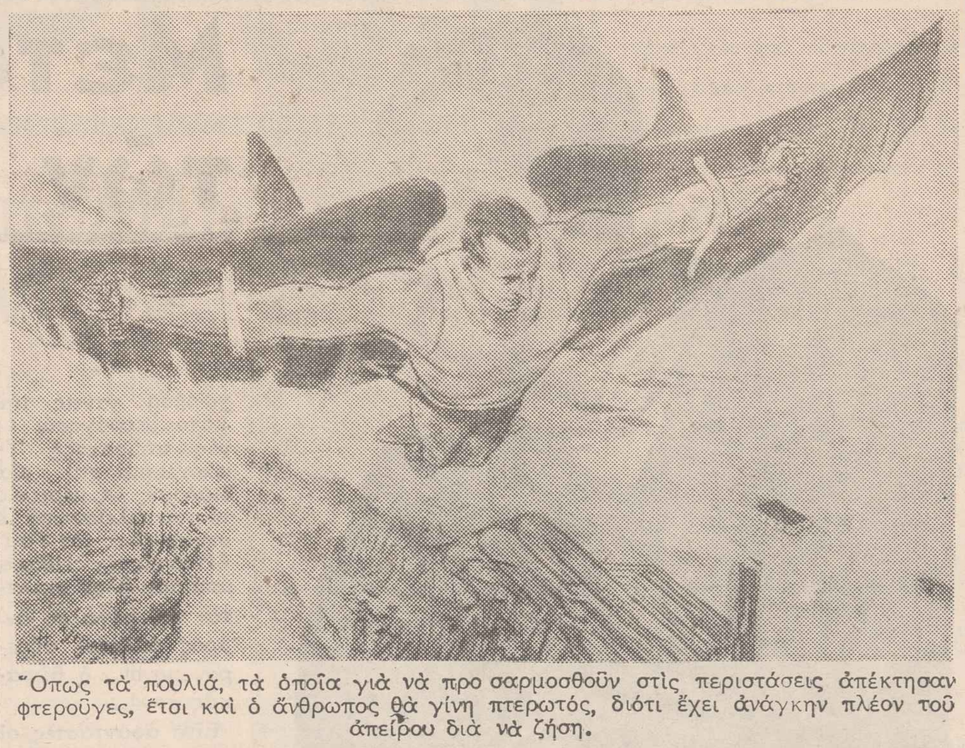

Ὅπως τὰ πουλιά, τὰ ὁποῖα γιὰ νὰ προσαρμοσθοῦν στὶς περιστάσεις ἀπέκτησαν φτεροῦγες, ἔτσι καὶ ὁ ἄνθρωπος θὰ γίνῃ πτερωτός, διότι ἔχει ἀνάγκην πλέον τοῦ ἀπείρου διὰ νὰ ζήσῃ.

Τὸ πρόβλημα τῆς κατακτήσεως τοῦ ἀέρος ἀπησχόλησε, ὡς γνωστόν, τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων. Σήμερον τὸ πρόβλημα αὐτὸ ἔλαβε τὴ λύσι του. Τὰ ἀεροπλάνα καὶ τὰ ἀερόπλοια διασχίζουν τοὺς αἰθέρας πρὸς ὅλας τὰς διευθύνσεις καὶ ὄχι μόνον τὴν ἡμέραν ἀλλὰ καὶ τὴν νύχτα. Κατὰ τὰς νυκτερινὰς πτήσεις ἀρχικῶς δὲν μετεφέρετο παρὰ μόνον ταχυδρομεῖον καὶ ἐμπορεύματα. Τελευταίως ὅμως ἡ ἀσφάλεια τῶν ἐναερίων ταξιδίων ἔχει τόσον τελειοποιηθῆ ὥστε αἱ νυκτεριναὶ πτήσεις, διὰ τὴν μεταφορὰν ἐπιβατῶν ἀρχίζουν νὰ γενικεύωνται καὶ ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ κατακτοῦν τὴν Εὐρώπην καὶ τὰς γραμμὰς τῆς Ἄπω Ἀνατολῆς. Παρ' ὅλα ταῦτα ὁ παλαιὸς πόθος τοῦ ἀνθρώπου παρέμεινε ανεκπλήρωτος: ὁ ἄνθρωπος δὲν πετᾶ. Δὲν πετᾶ δηλαδὴ ὁ ἴδιος, μὲ τὶς ἴδιες του δυνάμεις, μὲ τὰ ἴδια του, ἔστω καὶ τεχνητὰ φτερά, σὰν τὸ πουλί. Ὁ Δαίδαλος καὶ ὁ Ἴκαρος, ποὺ ἐνσαρκώνουν στὴν ἀρχαία ἑλληνικὴ μυθολογία τὴν παλαιοτάτη αὐτὴ τὴν νοσταλγικὴ ἐπιθυμία τοῦ ἀνθρώπου νὰ κυριαρχήσῃ τοῦ ἀέρος, ὅπως ὅλα τὰ ζωντανὰ ὄντα ποὺ πετοῦν, εὗρε μὲν μερικοὺς μιμητάς, οἱ ὁποῖοι ὅμως ἐπλήρωσαν ὅλοι μὲ τὴν ζωήν τους, σὰν τὸν Ἴκαρον, τὴν τολμηρή τους προσπάθεια, χωρὶς κανεὶς μέχρι σήμερον νὰ φθάσῃ εἰς τὴν πραγματοποίησιν τοῦ ὀνείρου!

Θὰ πετάξῃ ποτὲ ὁ ἄνθρωπος; θὰ κινήσῃ ποτὲ τὰ μπράτσα του, ὅπως κινοῦν τὰ πουλιὰ τὰ πτερά τους, καὶ θὰ κατορθώσῃ μὲ τὴν κίνησιν αὐτὴ καὶ μόνη νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ ἔδαφος, νὰ ὑψωθῇ στὸν ἀέρα καὶ νὰ κινηθῇ ἐκεῖ, μακρυὰ ἀπὸ κάθε στερεὰ βάσι, ἀπὸ κάθε στερεὸ σημεῖον ἀντιστάσεως, ἀπὸ κάθε στήριγμα, ἐλεύθερα ὅπως τὰ τόσα πολλὰ πετούμενα τοῦ Θεοῦ;

Μήπως ὁ νόμος τῆς προσαρμογῆς θὰ μποροῦσε νὰ ἐπιφέρῃ μιὰ τέτοια μεταβολὴ στὴν διάπλασι τοῦ ὀργανισμοῦ τοῦ ἀνθρώπου ὥστε νὰ μπορέσῃ νὰ πετάξῃ στὸν ἀέρα ὅπως κολυμπᾶ εἰς τὸ νερό;

Πρὸ ἑκατὸ περίπου ἐτῶν ἕνας Εὐρωπαῖος ἄποικος ποὺ εἶχε ἐγκατασταθεῖ σὲ μιὰ ψηλὴ πλαγιὰ τῶν Βραχωδῶν Ὀρέων, στὴ μοναξιὰ τῆς παρθένου τότε Ἀμερικῆς, κατελήφθη ἀπὸ τὴν ἔμμονη ἰδέα νὰ ὑψωθῇ στὸν ἀέρα μὲ τὶς ἴδιες του δυνάμεις, σὰν τοὺς μεγάλους ἀετούς, ποὺ ἔβλεπε κάθε μέρα νὰ κατεβαίνουν ἀπὸ τὶς ψηλὲς κορυφὲς τῶν ἀποκρημνων βουνῶν καὶ νὰ διασχίζουν περήφανα καὶ ἄφοβα τὸν ἀέρα μπροστά του. Κατασκεύασε πτερὰ ἀπὸ πανί, ἀπὸ ἐλαφρὸ ξύλο, ἀπὸ λαμαρίνα, τὰ προσήρμοσε στὰ χέρια του καὶ ὅσες ὧρες εἶχε ἐλεύθερες ἀπὸ τὴν δουλειά του, ἔκανε ἀσκήσεις πτήσεως μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι τὰ χέρια του θὰ δυνάμωναν τόσο, ὥστε μὲ τὴν βοήθεια τῶν πτερῶν θὰ κατώρθωνε νὰ πετάξῃ. Χρόνια ἐσυνέχισε μὲ πεῖσμα καὶ ἐπιμονὴ τὸ τρελλὸ πείραμά του. Ἔπειτα μιὰ μέρα ἀγάπησε ἕνα κορίτσι, κόρη ἑνὸς ἄλλου ἀποίκου τῆς περιοχῆς, παντρεύθηκε, ἀπέκτησε ἕνα ἀγόρι κι' ἕνα κορίτσι καὶ ἀφοσιώθηκε πλέον στὴν οἰκογένειά του. Μόνον μιὰ ὥρα κάθε πρωῒ ἐξακολουθοῦσε πλέον τὶς ἀσκήσεις του ὥς τὴν ὥρα ποὺ ἐγέρασε καὶ δὲν εἶχε πλέον τὴ δύναμι νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν γυμναστική του. Τὸ περίεργο εἶνε ὅτι ὁ υἱός του, μόλις ἔφθασε εἰς ἡλικίαν ποὺ τὸν κατέστησε τελείως κάτοχον ὅλων τῶν διανοητικῶν καὶ σωματικῶν του δυνάμεων, ησθάνθη τὴν αὐτὴν κλίσιν. Αὐτὸς ὅμως εἶχε μελετήσει στὴν πλησιέστερη πόλιν καὶ προσπάθησε νὰ τελειοποιήσῃ τὰ διάφορα συστήματα ποὺ ἐφήρμοσε ὁ πατέρας του. Βάσις ὅμως ἔμεινε πάντοτε ἡ κίνησις τῶν χεριῶν. Παρετήρησε ὅτι τὰ κάτω ἄκρα ἦσαν πολὺ βαρειὰ καὶ τὸ στῆθος πολὺ πλατὺ καὶ μὲ κατάλληλες γυμναστικὲς ἀσκήσεις ἐπεδίωξε νὰ μεταθέσῃ τὸ βάρος τῶν ἄκρων πρὸς τὰ ἄνω καὶ νὰ στρογγυλέψῃ τὸ στῆθος. Κατεσκεύασε μιὰ ἰδιαίτερη συσκευὴ ποὺ τὸν κρατοῦσε μὲ μιὰ ζώνη περασμένη γύρω ἀπὸ τὴ μέσῃ, αἰωρούμενο στὸν ἀέρα καὶ στὴν στάσι αὐτή, ἐσυνέχιζε τὶς κινήσεις του. Ἔπειτα ἐτέντωσε ἀπὸ κάτω ἕνα μεγάλο δίχτυ, ὅπως εἰς τὰ ἱπποδρόμια—ἤθελε νὰ λύσῃ τὴν ζώνη σὲ δεδομένη στιγμὴ—γιὰ νὰ μὴν τσακισθῇ εἰς τὸ ἔδαφος ἐὰν δὲν τὸν κρατοῦσαν στὸν ἀέρα τὰ φτερά του. Ὅταν ἔλυσε τὴν ζώνη τὴν πρώτη φορὰ κατώρθωσε νὰ κρατηθῇ στὸν ἀέρα μισὸ λεπτό. Ὁ χρόνος ποὺ ἔμενε εἰς τὸν ἀέρα ηὔξανε σιγὰ - σιγά, ἀλλὰ τὰ χέρια ἐκουράζοντο γρήγορα καὶ τότε ἔπεφτε. Τοῦ ἦτο δὲ ἀδύνατον νὰ ἀνυψωθῇ ἀπ' εὐθείας μὲ τὴ δύναμι τῶν χεριῶν του. Ἦρθε ἡ ὥρα ποὺ παντρεύθηκε καὶ αὐτὸς καὶ ἔκανε παιδιά. Δὲν ἐγκατέλειψε μὲν τὰ πειράματά του ἀλλὰ τὰ ἀραίωσε.

Ὁ υἱός του τὰ ἐσυνέχισε ἀφοῦ ἐτελειοποίησε τὰς ἐγκαταστάσεις καὶ τὶς πτέρυγες. Ἤδη, ἡ διαμόρφωσις τοῦ σώματός του εἶχε κάπως ἀλλάξει. Ἕνας σταθμὸς ὑπῆρξε ὅμως γιὰ τὴν ἐπιστήμη ἡ γέννησις ἑνὸς παιδιοῦ αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ ἀντεπροσώπευε τὴν τετάρτη γενναιά. Οἱ γιατροὶ ποὺ ἐξήτασαν τὸ βρέφος ἐπιστοποίησαν ὅτι οἱ μῦς τῶν βραχιόνων ἔμοιαζαν πολὺ μὲ τοὺς μῦς τῶν πτερῶν τῶν πουλιῶν, ὅτι τὸ στῆθος εἶχε λάβει τὴν καμπυλότητα τοῦ στήθους τῶν πουλιῶν καὶ ὅτι ἡ ἐν γένει διαμόρφωσις τοῦ νέου αὐτοῦ ἀνθρώπου δὲν ἦτο ὅμοια πρὸς τὴν ὅλων τῶν ἄλλων ἀνθρώπων. Οἱ ἐφημερίδες ἀνήγγειλαν τὸ γεγονὸς ὡς μίαν ἰδιαιτέραν στροφὴν πρὸς νέαν διαμόρφωσιν τοῦ σώματος καὶ οἱ ἐπιστήμονες ἔδιναν τὴν ἐλπίδα ὅτι γρήγορα οἱ ἄνθρωποι θὰ μποροῦσαν νὰ πετάξουν. Δυστυχῶς, μετὰ λίγους μῆνας, ὅλη ἡ οἰκογένεια εὗρε τὸν θάνατον εἰς ἕνα σεισμὸν κι' ἔτσι ἡ νέα διαμόρφωσις τοῦ ἀνθρωπίνου ὀργανισμοῦ ἀνεκόπη.

Θὰ μπορέσῃ ἄρα γε ποτὲ ὁ ἄνθρωπος νὰ πετάξῃ;

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΔΑΙΜΟΝΙΣΜΕΝΗ

Διήγημα τοῦ Γκουστὰβ Ζεφρουᾶ

Τὰ φτερὰ τοῦ ἀνεμόμυλου γυρίζουν γοργά, καὶ ρυθμικά. Ὅλη ἡ φύσις γύρω γελάει, σὰν νὰ πανηγυρίζῃ. Κι' οἱ ἄνθρωποι, θἄλεγε κανείς, ὅλοι γελοῦν, σὰν νὰ συμμετέχουν κι' αὐτοὶ στὴ γενικὴ χαρά.

Γύρισε στὸ χωριό, γύρισε κοντὰ στὸν πατέρα της ἡ Ἐσθὴρ, ἡ κόρη τοῦ Ζαλοῦ τοῦ μυλωνᾶ... Τὸ γυρισμὸ τῆς Ἐσθὴρ πανηγυρίζουν, τὰ φτερὰ τοῦ ἀνεμόμυλου, ἡ φύσις κι' οἱ ἄνθρωποι...

Τί χαριτωμένο κορίτσι, ἀλήθεια, ποὺ εἶνε ἡ Ἐσθὴρ καὶ πῶς παίρνουν ὅλα ἄλλη ζωή, καὶ τὰ σπαρτὰ ἀκόμα, στὸ πέρασμά της.

Ἡ κόρη τοῦ μυλωνᾶ εἶνε εὔθυμη, γιατὶ εἶνε ὄμορφη... Τὸ ξέρει κι' ἡ ἴδια καὶ γι' αὐτὸ ντύνεται χαριτωμένα καὶ κομψά, γιατὶ κι' ἡ παραμικρότερη κορδελλίτσα τῆς δίνει μιὰ ξεχωριστὴ γοητεία.

Τὴν εἶχε πάρει χρόνια πολλὰ κοντά της ἡ νουνά της στὴ χώρα, κι' ἐκεῖ τὴν ἔμαθε γράμματα πολλά. Τώρα ξέρει νὰ κάνῃ μόνη της ὅλους τοὺς λογαριασμοὺς τοῦ κόσμου, ἔμαθε νοικοκυριὸ καὶ τάξι...

Ἄ!... τί καλὴ νοικοκυρὰ θὰ γίνῃ καὶ τί εὐτυχία θὰ φέρῃ σ' ὅποιον τὴν πάρῃ γυναῖκα του! Πολλοὶ τὴν τριγυρίζουν βέβαια, αὐτὴ ὅμως φυλάγεται ἀκόμα, σὲ κανέναν δὲν εἶπε ὥς τώρα τὸ «ναί» Ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα της θὰ ξέρῃ νὰ διαλέξῃ. Ὥς τότε εἶνε ἀποφασισμένη νὰ δείχνῃ κάθε ἐπιφύλαξι, καὶ σ' αὐτοὺς ποὺ τὴν τριγυρίζουν μὲ γλυκόλογα, ἀπαντάει πάντα μὲ μιὰ φράσι πειρακτική.

Τὴν διαγωγή της αὐτὴ κανεὶς ἀπ' τοὺς δικούς της δὲν μπορεῖ νὰ τὴν ἐννοήσῃ. Γι' αὐτὸ ὅλοι τὴν κυττάζουν με κάποια καχυποψία, στὴν ὁποία ἡ Ἐσθὴρ ἀπαντᾶ πάντοτε μὲ τὸ ἀμέριμνο χαμόγελό της.

Πῶς νὰ τὴν νοιώσουν ὅμως οἱ δικοί της; Ὁ πατέρας της, ἡ μάννα της, ὁ ἀδελφός της καὶ οἱ δυὸ ἀδελφές της, δὲν τραγουδοῦν ποτέ τους... Εἶνε χωρικοὶ μὲ ζαρωμένο πρόσωπο, μὲ μάτια μελαγχολικά. Τὸ βάδισμά τους εἶνε πολὺ βαρὺ κι' ὅλο στραβοκυττάζουν ὅπου καὶ νὰ βρίσκωνται.

Σ' ἕνα τέτοιο περιβάλλον, ἡ Ἐσθὴρ ἐξακολουθεῖ νὰ ζῇ ξένοιαστη, κοκέττα πάντα, ἀναζητῶντας τὰ ὡραιότερα μαντήλια καὶ τὰ λεπτότερα μποτίνια.

Γι' αὐτὸ ἡ ἔξαψις καὶ ὁ θυμὸς γεμίζουν τὸ σπίτι. Βλέπει ν' ἀνάβῃ στὰ μάτια τῆς μάννας καὶ τῶν ἀδελφῶν της μιὰ λύσσα τρελλῶν. Τὴν κρατοῦν σὲ ἀπόστασι σὰν νἆναι χολεριασμένη. Κι' ὅταν ἐκείνη βγαίνῃ ἔξω, οἱ ἄλλοι μαζεύονται καὶ μιλοῦν σὰν συνωμόται.

Ἡ Ἐσθὴρ βλέπει πῶς ὅλοι τὴν στραβοκυττάζουν, παρηγοριέται ὅμως, βάζοντας ἕνα ἄνθος στὸ κορσάζ της, ποὺ θ' ἀρωματίσῃ περισσότερο τὸ στῆθος της.

★

Οἱ ἄνθρωποι τοῦ μύλου ξέρουν ὅμως τώρα τί ἔχει ἡ κόρη τους κι' ἡ ἀδελφή τους. Ξέρουν γιατὶ εἶνε ὑπερήφανη καὶ εὔθυμη, γιατὶ γελᾷ καὶ τραγουδάει, ξέρουν ποιὸς ἐχθρὸς τὴν ἐκυρίευσε, ποιὸ εἶνε τὸ κακὸ ποὺ θρονιάστηκε ἀπὸ καιρὸ τώρα μέσα στὸ κορμὶ καὶ στὴν καρδιά της...

Τὸ μεγάλο μυστικό της τὸ ξεσκέπασε ὁ παπᾶς τοῦ χωριοῦ. Μιὰ μέρα ποὺ τὸν εἶδε στοὺς ἀγρούς, τὸν συνώδευσαν ὥς τὸ πρεσβυτέριο. Στὸ δρόμο τοῦ εἶπαν τὶς θλίψεις τους, τοὺς φόβους τους... Κι' αὐτὸς ὁ καϋμένος, πῆρε ἐπὶ τέλους τὴν ἀπόφασι ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα του. Στάθηκε καταμεσῆς τοῦ δρόμου, σταύρωσε τὰ χέρια του, τοὺς κύτταξε μὲ οἶκτο καὶ ψιθύρισε:

—Ἔ, μάθετε λοιπόν, ἀφοῦ τὰ θέλετε. Ἡ Ἐσθήρ, ἡ κόρη σας, εἶνε χαμένη. Τὴν κατέχει ὁ δαίμων τῆς ὑπερηφανείας!...

Καὶ ὁ χωρικὸς παπᾶς τράβηξε μόνος του τὸ δρόμο, ὑπερήφανος καὶ χαρούμενος γιατὶ τὰ λόγια του ἔκαναν τόσο καταπληκτικὴ ἐντύπωσι, ὥστε οἱ χωρικοὶ ἔμειναν μὲ ἀνοιχτὸ τὸ στόμα ἀπὸ ἔκπληξι.

Ὁ μυλωνᾶς, ὁ Ζαλοῦ καὶ οἱ δικοί του, γυρίσανε στὸ σπίτι τους ἀλαφιασμένοι. Ἀμφιβολία δὲν χωρεῖ καμμιὰ πιά. Ἔχουν τώρα τὴν ἐξήγησι: Ἡ Ἐσθὴρ εἶνε δαιμονισμένη!

Γι' αὐτό, λοιπόν, ὅλα τὰ παλληκάρια τοῦ χωριοῦ τρέχουν ἀπὸ πίσω της! Δαιμονισμένη ἐκείνη, ἐδαιμόνισε ὅλους τοὺς ἄλλους, ἀκόμα καὶ τοὺς γέρους ποὺ περπατοῦν σκυμμένοι στὸ ραβδί τους καὶ τὰ παιδιὰ ἀκόμα ποὺ παίζουνε στ' ἁλώνια...

Ἔχει δαιμονίσει ὅλο τὸν κόσμο καὶ γι' αὐτὸ ὅλος ὁ κόσμος τὴν ἀγαπᾶ, πάει κοντά της καὶ τὴν κυττάζει μὲ χαμόγελο... ἐνῷ αὐτούς, τὸν ἴδιο τὸν πατέρα της, τὴ μάννα καὶ τὶς ἀδελφές της, τοὺς μισοῦν καὶ κάποτε τοὺς βρίζουν.

Εἶνε καιρὸς ὅμως ὅλα αὐτὰ νὰ πάψουν πιά· Εἶνε καιρὸς νὰ τελειώσουν ὅλα... Πρέπει νὰ μάθῃ τὸ χωριὸ ἐκεῖνο ποὺ εἶπε ὁ παπᾶς, πρέπει νὰ ξέρουν ὅλοι πῶς ἡ Ἐσθὴρ εἶνε μιὰ δαιμονισμένη... Ὅσο γι' αὐτούς, δὲν τοὺς μένει βέβαια τίποτ' ἄλλο, παρὰ νὰ κάνουν τοὺς ἐξορκισμοὺς ποὺ πρέπει καὶ νὰ διώξουν τὰ κακὰ δαιμόνια ἀπὸ τὴν κόρη τους.

★

Ἔτσι μιὰ μέρα μαύρη, χειμωνιάτικη, τὴν ὥρα ποὺ φυσομανοῦσε ὁ βορηᾶς καὶ τὰ φτερὰ τοῦ ἀνεμόμυλου γυρίζανε σὰν φρενιασμένα, ἡ πόρτα κλειδώθηκε τὴν ὥρα ποὺ γύρισε ἡ Ἐσθὴρ στὸ μύλο. Δὲν ἀκούγεται πιὰ παρὰ τὸ τρίξιμο τοῦ μύλου καὶ τῶν φτερῶν τὸ σφύριγμα... Ὁ ἄνεμος διπλασιάζει τὴ μανία του καὶ πέφτει βροχὴ μὲ τὸ σωρό.

Μέσα στὸ μύλο, χέρια γεμᾶτα ρόζους, σκληρὰ σὰν ρίζες ἀπὸ δρῦς, ἔπιασαν ἀπὸ τὰ μπράτσα, τὴ μέση καὶ τὸ λαιμὸ τὴ μικρὴ Ἐσθὴρ καὶ τὴν ξάπλωσαν διὰ τῆς βίας κατὰ γῆς. Ἔπειτα ἀνασήκωσαν τὰ φορέματά της, ἐγύμνωσαν τὶς σάρκες καὶ μ' ἕνα τρυπάνι τῆς τρυποῦνε τὴν κοιλιά...

Τὸ ἐργαλεῖο γυρίζει καὶ ξαναγυρίζει· Τὸ αἷμα τρέχει, ἡ κόρη φωνάζει ὅσο μπορεῖ.

Ὕστερα ἀπὸ τὴν κοιλιά, μιὰ τρύπα ἀκόμα στὸ ἕνα πόδι, ἔπειτα στὸ ἄλλο, μιὰ τελευταία τρύπα στὸ μέτωπο...

Μητέρα καὶ ἀδελφάδες γονατισμένες, παρακαλοῦνε νὰ πετύχουνε τὰ ξόρκια... Καὶ καθὼς φαίνεται πετύχανε... Ὁ δαίμονας ἔφυγε μακρυά, γιατὶ ἡ Ἐσθὴρ ἀπόμεινε ἐκεῖ βουβὴ στὴ θέσι της... Δὲν κινεῖται πιά..

Οἱ ἐξορκισταὶ σηκώνονται τότε, κοντοζυγώνουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον καὶ ἀνταλλάσσουν μεταξύ τους κάτι βλέμματα φριχτά, γεμᾶτα τρέλλα...

Ὁ μύλος γυρίζει πάντα τὰ φτερά του...

Καὶ μιὰ παγερὴ ἡσυχία ἁπλώνεται παντοῦ...

Ἡ Ἐσθὴρ οὔτε σαλεύει πιά...

ΓΟΥΣΤΑΒ ΖΕΦΡΟΥΑ

Μεταθανάτια βάσανα τῶν μεγάλων ἀνδρῶν

Αἱ περιπέτειαι τῶν λειψάνων διαφόρων διασήμων ἀνδρῶν ποὺ εἶδαν καὶ ἔπαθαν νὰ γλυτώσουν ἀπὸ τοὺς συγχρόνους των

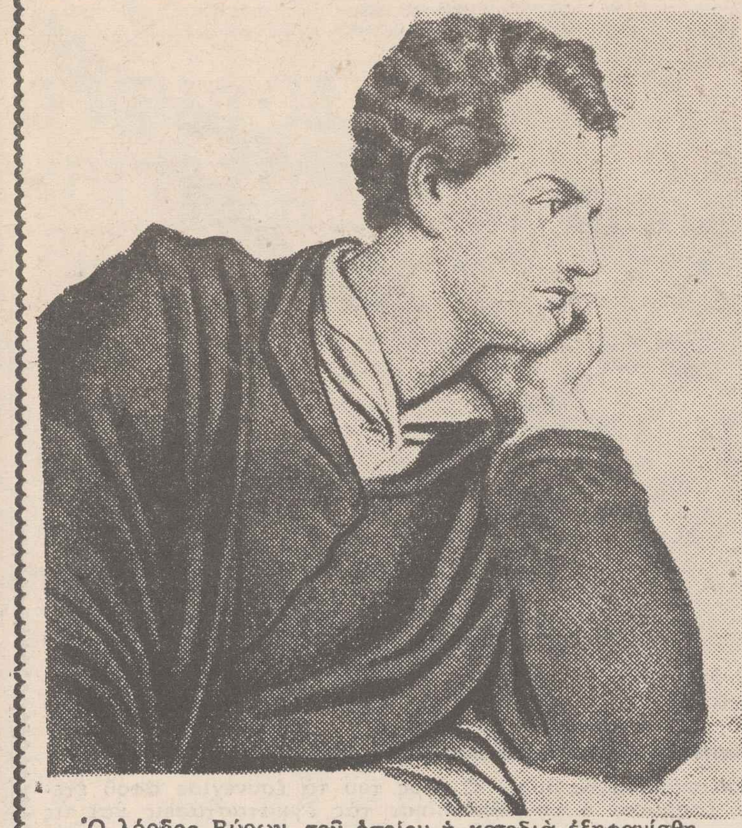
Ὁ λόρδος Βύρων, τοῦ ὁποίου ἡ καρδιὰ ἐξηφανίσθη ἀπὸ τὸ Μεσολόγγι

Τραγικὴ ἡ μοῖρα τῶν μεγάλων ἀνδρῶν! Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ζωῆς των, πολιορκοῦνται καθημερινῶς ἀπὸ γνωστοὺς καὶ ἀγνώστους ποὺ τοὺς ζητοῦν ἕνα αὐτόγραφο, ἢ μίαν χάρην, ἢ ὅ,τι δήποτε ἄλλο. Καὶ μετὰ τὸν θάνατόν των, οἱ φίλοι των, οἱ θαυμασταί των, ὁρμοῦν ἐπάνω εἰς τὸ πτῶμα των, τὸ διαμελίζουν, καὶ ἀπέρχονται πέρνοντας καθένας μαζί του καὶ ἀπὸ ἕνα μέλος τοῦ σώματος.... διὰ νὰ θυμοῦνται τὸν μακαρίτην.

★

ΤΟ ΠΤΩΜΑ ΤΟΥ ΓΑΜΒΕΤΑ

Ὅταν ἀπέθανεν ὁ διάσημος ρήτωρ καὶ Γάλλος πολιτικὸς Λέων Γαμβέττας, οἱ φίλοι του ἐνέσκηψαν σὰν κοράκια εἰς τὸ πτῶμα του, καὶ ἤρχισαν νὰ τοῦ πέρνουν ἄλλος τὰ ἔντερα, ἄλλος ἀπὸ ἕνα δάκτυλο, ἄλλος τὸ μυαλὸ καὶ ἄλλος τὴν καρδιά! Ἐννοεῖται ὅτι ἡ μεγάλη ἀγάπη των πρὸς τὸν ἀποθανόντα τοὺς ἔσπρωξε νὰ πράξουν αὐτοὺς τοὺς βανδαλισμούς. Πάντως, ὅτι καὶ ἂν συνέβη, καὶ ὅπου καὶ ἂν ὀφείλεται αὐτό, δύσκολα μπορεῖ νὰ συγχωρήση κανεὶς τὴν κατακρεούργησιν ἑνὸς πτώματος! Ὑπάρχει μάλιστα μία διάδοσις ὅτι, μέσα εἰς τὸ μαυσωλεῖον ποὺ ἔστησαν διὰ τὸν Γαμβέττα εἰς τὴν Νίκαια ἀπὸ τὸν ὅλον σκελετὸν τοῦ μεγάλου ἀνδρὸς σώζεται σήμερον μόνον... ὁ θώρακάς του!...

Εἶνε ἀφάνταστες οἱ περιπέτειες ποὺ ἐγνώρισαν τὰ κρανία καὶ οἱ καρδιὲς διαφόρων ἄλλων μεγάλων ἀνδρῶν, διότι αὐτὰ εἶνε τὰ προτιμώμενα μέλη τοῦ σώματος. Φαντασθῆτε ὅτι ὑπάρχουν καὶ πολλοὶ μονομανεῖς συλλέκται, οἱ ὁποῖοι δὲν κάνουν ἄλλην ἐργασίαν ἀπὸ τοῦ νὰ μαζεύουν αὐτοῦ τοῦ εἴδους μακάβρια ἀντικείμενα, καὶ νὰ τὰ κρύβουν ζηλυτύπως, ὡς νὰ ἦσαν πολύτιμες ἀρχαιότητες! Πολλάκις ὅμως συμβαίνει τὰ πολύτιμα αὐτὰ λείψανα νὰ χαθοῦν καὶ ἀπὸ ἄλλην ἀφορμήν, ὅπως χάνονται καὶ διάφορα παλαιὰ πράγματα.

★

Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΟΥ ΛΟΡΔΟΥ ΒΥΡΩΝΟΣ

Ἀγνοοῦμε μέχρι σήμερον, καὶ δὲν θὰ μάθουμε ἴσως ποτὲ τί ἀπέγινεν ἡ καρδιὰ τοῦ διασήμου Γάλλου φυσιοδίφου Μπυφὼν καὶ ποῦ εὑρίσκεται... ὁλόκληρον τὸ πτῶμα τοῦ Γάλλου φιλοσόφου Ντιντερώ.

Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἔχουν ἐξαφανισθῆ τὸ κεφάλι τοῦ Ἱσπανοῦ ζωγράφου Γκόγια καὶ ἡ καρδιὰ τοῦ μεγάλου Βύρωνος. Τὸ πολύτιμο αὐτό, διὰ μᾶς ἰδίως τοὺς Ἕλληνας, ἱστορικὸν λείψανον, εὑρίσκετο μέσα εἰς μίαν λάρνακα, εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος τοῦ Μεσολογγίου. Ὅταν ὅμως τῷ 1823 οἱ Τοῦρκοι κατέλαβον τὴν θρυλικὴν αὐτὴν πόλιν, ἐγκρέμισαν τὴν ἐκκλησίαν, καὶ ἀπὸ τότε κανεὶς δὲν ξαναβρῆκε τὴν λάρνακα μὲ τὸ πολύτιμον περιεχόμενον, τὴν καρδιὰ τοῦ Βύρωνος, τὴν μεγάλην αὐτὴν καρδιὰ ποὺ ἐκτυποῦσε τόσον δυνατὰ διὰ τὴν ἀγαπημένην μας πατρίδα.

★

Η ΚΕΦΑΛΗ ΤΟΥ ΚΡΟΜΒΕΛ

Εἰς μίαν συγκέντρωσιν τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας τοῦ Λονδίνου, κατὰ τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1911, ἕνας παπᾶς, ὁ αἰδεσιμώτατος Οὐΐλκινσων, ἔκανε μίαν σπουδαιοτάτην ἀνακοίνωσιν, ἐπαρουσίασε βαλσαμωμένην τὴν κεφαλὴν τοῦ περιφήμου Ἄγγλου δικτάτορος Κρόμβελ. Ὁ κάτοχος τοῦ πολυτίμου αὐτοῦ ἱστορικοῦ λειψάνου, διὰ ν' ἀποδείξῃ ὅτι ἡ κεφαλὴ αὐτὴ ἀνῆκε πράγματι εἰς τὸν ἔνδοξον κάτοχόν της, ἀνέφερεν ὅτι ἀποτελοῦσε κτῆμα τῆς οἰκογενείας του ἀπὸ τριῶν περίπου γενεῶν, παρουσιάζων καὶ τὰς σχετικὰς ἀποδείξεις.... Ὅταν ἔπεσεν ὁ Κρόμβελ καὶ ἀπεκατεστάθη ἐκ νέου ἡ μοναρχία εἰς τὴν Ἀγγλίαν, συνέλαβον τὸν τρομερὸν αὐτὸν στρατηγὸν ποὺ εἶχεν ἀποκεφαλίσῃ τὸν Βασιλέα Κάρολο Α΄, καὶ τὸν ἀποκεφάλισαν καὶ αὐτὸν μὲ τὴν σειράν του. Ἔπειτα, ἐκάρφωσαν τὴν κεφαλήν του εἰς ἕνα ὑψηλὸ κοντάρι, καὶ τὴν ἔστησαν εἰς τὴν στέγην τοῦ Δημαρχείου. Μίαν νύχτα ὅμως κατὰ τὴν ὁποίαν ἐφυσοῦσε δυνατὸς ἄνεμος, ἡ κομμένη αὐτὴ κεφαλὴ ἔπεσε κατὰ γῆς εἰς τὸν δρόμον. Ἕνας στρατιώτης τὴν βρῆκε καὶ τὴν πῆγε σπίτι του. Ἐπέρασαν ἀπὸ τότε ἀρκετὰ χρόνια... Ἡ οἰκογένεια τοῦ στρατιώτου αὐτοῦ εὑρέθη μίαν ἡμέραν εἰς δύσκολον οἰκονομικὴν κατάστασιν, καὶ ἠναγκάσθη νὰ πουλήσῃ τὴν κεφαλὴν αὐτὴν εἰς τὸν λόρδον Ρῶσσελ, στενὸν φίλον τοῦ ἀποκεφαλισθέντος Κρόμβελ. Ἡ ἰδία ἱστορία ἐπανελήφθη ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ χρόνια. Κάποιος ἀπόγονος τοῦ λόρδου Ρῶσσελ ἐχρειάσθη μίαν ἡμέραν χρήματα καὶ ἤρχισε νὰ ἐκθέτῃ τὴν ἱστορικὴν κεφαλήν.. Τέλος, ἀπὸ χέρι σὲ χέρι, ἡ κεφαλὴ τοῦ Κρόμβελ ἔφτασε καὶ εἰς χεῖρας τῆς οἰκογενείας τοῦ αἰδεσιμωτάτου Οὐΐλκινσων, ὁ ὁποῖος ἀπεφάσισε μίαν ἡμέραν νὰ τὴν δωρήσῃ εἰς τὸ Ἀρχαιολογικὸν Μουσεῖον τοῦ Λονδίνου, ὡς πολύτιμον κειμήλιον. Ἡ κεφαλὴ αὐτή, βαλσαμωμένη μὲ μεγάλην τέχνην, σώζεται εἰς καλὴν κατάστασιν, διακρίνεται δὲ ἀκόμη καθαρώτατα ἡ τρύπα ποὺ τῆς ἄνοιξε τὸ κοντάρι.

★

ΤΑ ΟΣΤΑ ΤΟΥ ΡΟΒΕΣΠΙΕΡΟΥ

Ἡ τέφρα τοῦ Μαρά, τοῦ περιφήμου αὐτοῦ τρομοκράτου, ἐρρίφθη εἰς ἕναν βόρβορον, καὶ τὰ ὀστὰ τοῦ Ροβεσπιέρου δὲν θὰ εἶχαν καλυτέραν τύχην ἐὰν δὲν μεσολαβοῦσε τὸ ἑξῆς ἀπροσδόκητον γεγονός:

Μετὰ τὴν παλινόρθωσιν, ἀπεφασίσθη νὰ ἀνοίξουν τὸν πρόχειρον τάφον ὅπου οἱ ἐπανασ τάται εἶχαν ρίξει τὸ πτῶμα τοῦ Λουδοβίκου ΙΣΤ΄, καὶ νὰ μεταφέρουν τὰ ὀστὰ τοῦ ἀτυχοῦς ἀποκεφαλισθέντος μονάρχου εἰς ἄλλον τάφον, καλύτερον... Ἐκεῖνοι ὅμως ποὺ προέβησαν εἰς τὴν μετακομιδὴν τῶν λειψάνων τοῦ Λουδοβίκου εἶχαν μίαν ἔμπνευσιν τραγικῶς ὡραίαν. Ἄνοιξαν τὸν τάφον τοῦ Ροβεσπιέρου ποὺ εὑρίσκετο ἐκεῖ πλησίον καὶ ἔθαψαν ἐκεῖ τοὺς δύο ἀσπόνδους ἐχθρούς.. μαζί, εἰς ἕνα μεγαλοπρεπέστατον μνημεῖον τῆς ὁδοῦ Ἀνζόν.

Ἡ ἀλήθεια βέβαια εἶνε ὅτι ἔβαλαν ἀπὸ κάτω τὰ ὀστὰ τοῦ Ροβεσπιέρου τοῦ δολοφόνου, καὶ ἀπὸ πάνω τὰ λείψανα τοῦ βασιλέως καὶ θύματος. Τὸ γεγονὸς πάντως εἶνε ὅτι οἱ δύο ἰσχυρότερες μορφὲς τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως, οἱ δύο ἀντίθετοι πόλοι, κοιμοῦνται σήμερον ἀδελφωμένοι εἰς τὸν ἴδιον τάφον!..

ΡΟΛΑΝ ΝΤΕΒΙΛΛΕΡΣ

ΓΙΑ ΕΝΑ ΧΙΛΙΑΡΙΚΟ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΛΑΡΚΑΙ

Ὁ Ρομπὲρ Πορλιὲ διάβαζε τὴν ἐφημερίδα του ξαπλωμένος ἀναπαυτικὰ σὲ μιὰ βαθειὰ πολυθρόνα. Ἡ γυναίκα του, ἡ ὤμορφη Ἀρλέττα, ξανθειά, ρόδινη, χαριτωμένη, μπῆκε μὲ τὶς μύτες τῶν ποδιῶν στὸ ἥσυχο σαλόνι καὶ μὲ τὰ τρυφερὰ χέρια της σκέπασε τὰ μάτια του. Ἔπειτα τὸν φίλησε δυνατά, δυὸ φορές, στὸ μάγουλο καὶ μὲ τὴ γλυκειὰ φωνή της τὸν ἱκέτεψε:

—Ἂν ἤξερες, ἀγάπη μου, πόσο εἶνε ὤμορφο τὸ μανσὸν ποὺ εἶδα χθὲς στὰ ἐμπορικά: Ἕνα θαῦμα! Καὶ ξέρεις, φοριοῦνται ἐφέτος πάρα πολὺ τὰ μανσόν!.. Ὅλη τὴ νύχτα τὸ ἔβλεπα στ' ὄνειρό μου!

Ὁ Ρομπὲρ ἄφησε τὴν ἐφημερίδα νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ χέρια του καὶ μὲ μιὰ κωμικὴ ἀπογοήτευσι, δήλωσε καθαρὰ ὅτι ἕνας σύζυγος εἶνε πάρα πολὺ δυστυχισμένος, ὅταν ἔχῃ μιὰ τόσο φιλάρεσκη γυναίκα.

—Κάνεις λάθος! τοῦ φώναξε ἡ Ἀρλέττα. Δὲν εἶμαι διόλου κοκέττα. Εἶμαι πολὺ πρακτική! Αὐτὸ τὸ μανσὸν εἶνε μιὰ πρώτης τάξεως εὐκαιρία. Τοῦ χρόνου θὰ ἀξίζῃ τὰ διπλᾶ!

Ὁ Ρομπὲρ δίστασε μιὰ στιγμὴ κι' ἔπειτα, βλέποντας τὴν ἱκετευτικὴ ἔκφρασι τῆς ὤμορφης γυναίκας του, τῆς εἶπε:

—Καλά!... Ἀγόρασέ το... Μὰ μόνο ἂν εἶνε ἡ τιμή του λογική...

Ἡ Ἀρλέττα χτύπησε τὰ χέρια ἀπὸ τὴ χαρά της. Ὁ Ρομπὲρ της ἦταν ὁ πιὸ θελκτικὸς σύζυγος τοῦ κόσμου! Θὰ τὸν ἀγαποῦσε ἑκατὸ ἑκατομμύρια φορὲς περισσότερο γιὰ τὴ γενναιοδωρία του.

Ἐκεῖνος ὅμως κούνησε τὸ κεφάλι, σκεφτικός. Ὁ σύζυγος εἶνε πάντα ὁ καλύτερος ἀπ' ὅλους, ὅταν πραγματοποιῇ τὶς ἐπιθυμίες τῆς γυναίκας του. Μά, ὡστόσο, δεν ἔπρεπε νὰ ἦταν καὶ ἀνόητος...

—Πόσο ἔχει αὐτὸ τὸ μανσόν; εἶπε.

Ἡ Ἀρλέττα στενοχωρήθηκε ἀπότομα, κοκκίνησε ὥς τ' αὐτιά, κατέβασε τὰ μάτια καὶ ψιθύρισε:

—Ὤ, ἕνα μικρό, ἕνα τόσο δά... χιλιάρικο!

Ὁ Ρομπέρ, μόλις ἄκουσε τὸν ἀριθμό, πετάχτηκε ὄρθιος.

—Ἕνα χιλιάρικο! Μὰ εἶσαι τρελλή! Ποτέ:...

—Θὰ μ' εὐχαριστήσῃς τόσο πολύ!

—Ἕνα χιλιάρικο, παιδί μου, εἶνε μεγάλη ἀφαίμαξις. Ἔννοια σου! Μὴν τὸ παίρνῃς κατάκαρδα! Θὰ τὸ ξεχάσῃς γρήγορα αὐτὸ τὸ διαβολεμένο μανσόν...

Ἡ Ἀρλέττα σούφρωσε τὰ ζωγραφιστὰ φρύδια της. Τὸ λεπτὸ καὶ ρόδινο προσωπάκι της χλώμιασε καὶ πῆρε μιὰ ἔκφρασι θυμοῦ καὶ ἀπογνώσεως. Τὰ μάτια της πάλι, πετοῦσαν ἄγριες λάμψεις. Ἦταν ἑτοίμη νὰ ξεστομίσῃ τὰ χειρότερα λόγια, ἐκεῖνα ποὺ πληγώνουν ἕναν ἄνδρα.

—Πολὺ καλά! φώναζε μὲ λύσσα. Εἶσαι ὁ κύριος ἐδῶ μέσα! Ἐσὺ ἔχεις τὸ κλειδὶ τοῦ ταμείου! Μά, ὅταν κανείς, σὰν κι' ἐσένα, ἔχει ἕνα σωρὸ ἐλαττώματα, πρέπει νὰ γίνεται εὐχάριστος μ' εὐγενικὲς χειρονομίες...

—Ἐγώ; Ἔχω ἐλαττώματα; ἔκανε ὁ Ρομπέρ. Δὲν μοῦ τὰ λές, σὲ παρακαλῶ;

—Ὁρίστε, ὄχι μόνο δὲν εἶσαι ὤμορφος σὰν Ἄδωνις, ἀλλὰ δὲν ἔχεις οὔτε τετράγωνους ὤμους! Νομίζεις λοιπὸν ὅτι εἶνε εὐχάριστο γιὰ μιὰ γυναίκα νὰ ἔχῃ ἕναν κακοφτιαγμένο ἄνδρα;

—Δὲν ξέρεις τί λές! τῆς ἀπάντησε μὲ περιφρόνησι ὁ Ρομπέρ. Ἄφησέ με ἥσυχο, γιατὶ ἔχω ἕνα σωρὸ δουλειές!...

Καὶ βγῆκε θυμωμένος ἀπὸ τὸ σαλόνι.

Ἡ Ἀρλέττα σωριάστηκε σὰν παράλυτη πάνω στὸ ντιβάνι. Νόμιζε πὼς ὁ Ρομπὲρ δὲν θὰ τολμοῦσε ποτὲ ν' ἀντισταθῇ στὶς ἰδιοτροπίες της. Κι' ἔτσι, μ' αὐτὴ τὴ βεβαιότητα, εἶχε παραγγείλει κιόλας τὸ μανσόν. Θὰ τῆς τὸ ἔφερναν λοιπὸν τὸ βράδυ. Καὶ τί θὰ ἔκανε τότε; Θὰ πέθαινε ἀπὸ τὴ λύπη της καὶ τὴ ντροπή της. Δὲν θὰ εὕρισκε ποτὲ τὸ θάρρος νὰ πῇ:

—Δὲν ἔχω λεφτά... Πάρτε το πίσω...

Τὰ δάχτυλά της, νευρικά, σπασμωδικά, ξέσκιζαν τὸ μυρωμένο μαντηλάκι της. Ὁ νοῦς της πήγαινε στὶς χειρότερες λύσεις. Κι' ἄξαφνα, τὸ δακρυσμένο πρόσωπό της, φωτίσθηκε. Μιὰ ἁπλῆ, πολὺ ἁπλῆ ἰδέα, τῆς εἶχε περάσει ἀπὸ τὸ μυαλό. Κι' ἀλήθεια, ἡ πιὸ ἁπλὲς ἰδέες δὲν εἶνε οἱ καλύτερες;

Ἡ ὑπηρέτρια εἶχε ἄδεια ἐκείνη τὴν ἡμέρα. Χωρὶς νὰ διστάσῃ λοιπὸν ἔτρεξε στὸν προθάλαμο, κι' ἀμπάρωσε τὴν πόρτα τῆς εἰσόδου. Ἔπειτα, εὐχαριστημένη, ξαπλώθηκε στὸ ντιβάνι, πῆρε ἕνα μυθιστόρημα κι' ἄρχισε νὰ διαβάζῃ.

Ἄξαφνα ἄκουσε κάποιο θόρυβο στὸν προθάλαμο. Ἔκλεισε τὸ βιβλίο καὶ μ' ἕνα εἰρωνικὸ χαμόγελο, πῆγε κοντὰ στὴν ἀμπαρωμένη πόρτα. Ὁ ἄνδρας της προσπαθοῦσε νὰ ξεκλειδώσῃ. Τὸν ἄκουε νὰ χτυπάῃ ἐδῶ κι' ἐκεῖ τὸ κλειδί του, γιὰ νὰ ξεφράξῃ τὴν τρύπα του, νὰ τὸ περνάῃ πάλι σιγὰ-σιγὰ στὴν κλειδαριά, νὰ τὸ γυρίζῃ μὲ δύναμι, ἀπότομα, ξαφνικά, μὲ κάθε τρόπο γιὰ νὰ ξεκλειδώσῃ τὴν πόρτα. Τέλος, ἀποθαρρύνθηκε, ἔχωσε τὸ κλειδὶ στὴν τσέπη του καὶ χτύπησε τὸ κουδοῦνι. Ἔπειτα φώναξε τῆς γυναίκας του νὰ τοῦ ἀνοίξῃ. Ἐκείνη, ἔκανε πὼς ἔτρεξε κοντὰ στὴν πόρτα.

—Μὰ δὲν ἔχεις τὸ κλειδί σου, φίλε μου; τὸν ρώτησε.

—Πῶς! Μὰ θὰ ἔλεγε κανεὶς πὼς ἡ πόρτα εἶνε ἀμπαρωμένη...

—Κ' εἶνε ἀμπαρωμένη: τοῦ φώναξε ἡ γυναίκα του. Τὴν ἀμπάρωσα φαίνεται δίχως νὰ τὸ καταλάβω... Καὶ τώρα; Πῶς νὰ σοῦ ἀνοίξω; Μήπως ἔχω τὴ δύναμι νὰ τραβήξω τὴν ἀμπάρα; Δὲν θὰ μπορέσω ποτὲ νὰ συνέλθω, ἂν δὲν μοῦ περάσῃς κάτω ἀπ' τὴν πόρτα τὸ χιλιάρικο...

—Ἄ! εἶνε ἀφάνταστο αὐτό! ἔκανε ὁ Ρομπέρ.

—Διόλου, ἀγαπητέ μου! τοῦ ἀπάντησε ἡ Ἀρλέττα. Ξέρεις πολὺ καλὰ ὅτι δὲν εἶμαι χειροδύναμη. Πρέπει νὰ μὲ βοηθήσῃς!...

—Ἀρλέττα! ἄνοιξε!...

—Πέρασε πρῶτα τὸ χιλιάρικο!

Ὁ Ρομπὲρ τράνταξε τὴν πόρτα μὲ λύσσα. Ἔπειτα τῆς ἔδωσε δυὸ γερὲς κλωτσιές. Μ' αὐτὴ τὴ φασαρία, οἱ ἄλλοι ἔνοικοι τοῦ πατώματος ἀναστατώθηκαν. Μερικοί, ἀπὸ κάτω, ἄρχισαν νὰ γκρινιάζουν. Ὁ Ρομπὲρ τότε γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὸ σκάνδαλο, γιὰ νὰ μὴ γελοιοποιηθῇ στοὺς γείτονές του, ἔβγαλε ἕνα χιλιάρικο ἀπὸ τὸ πορτοφόλι του καὶ τὸ πέρασε κάτω ἀπὸ τὴν πόρτα.

—Ὑποχωρῶ, μικροῦλα μου, τῆς εἶπε, μὰ θὰ μοῦ τὸ πληρώσῃς!...

Ἡ πόρτα τότε ἄνοιξε ὡς ἐκ θαύματος. Ὁ Ρομπὲρ ὥρμησε ἀμέσως καὶ μὲ δυὸ πηδήματα, ἔφθασε τὴν Ἀρλέττα καὶ τὴν ἅρπαξε ἀπὸ τὴ μέση πρὶν προφτάσῃ νὰ κλειστῇ στὴν κάμαρά της.

—Δόσε μου πίσω τὸ χιλιάρικο!

Ἐκείνη, σπαράζοντας σὰν τὸ ψάρι, τοῦ ἀπάντησε:

—Ποτέ!... Ποτέ:...

—Ἄ, ἔτσι; ἔκανε ὁ Ρομπέρ. Τόσο τὸ χειρότερο γιὰ σένα...

Κι' ἀμέσως, σήκωσε τὴ γυναῖκα του στὸν ἀέρα, τὴν ἔβγαλε ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα, τὴν ἀπόθεσε στὸ κεφαλόσκαλο καὶ μ' ἕνα πήδημα, βρέθηκε στὸν προθάλαμο κι' ἀμπάρωσε τὴν πόρτα.

Ἡ Ἀρλέττα, ὅταν συνῆλθε ἀπὸ τὸ ξάφνιασμά της, ὥρμησε στὴν πόρτα κι' ἔκανε νὰ τὴν ἀνοίξῃ. Μὰ ἦταν ἀμπαρωμένη! Καὶ τότε, μὲ λύσσα, ὅπως εἶχε κάνει ὁ ἄνδρας της, ἄρχισε νὰ τὴν τραντάζῃ, νὰ τὴν κλωτσάῃ, νὰ τὴ χτυπάῃ μὲ τὶς γροθιές της.

—Ἀγάπη μου!... Ἄνοιξέ μου!...

—Τὸ χιλιάρικο! τῆς φώναξε κεῖνος.

—Μὰ πῶς θέλεις νὰ σοῦ τὸ δώσω;

—Πέρασέ το κάτω ἀπὸ τὴν πόρτα, ἄγγελέ μου! Τὰ χιλιάρικα, ξέρεις, περνοῦν πολὺ εὔκολα κάτω ἀπὸ τὶς πόρτες. Ἐμπρός!

—Νά, πάρ'το: στέναξε ἡ Ἀρλέττα καὶ γλύστρησε τὸ χιλιάρικο κάτω ἀπὸ τὴν πόρτα.

Ὁ Ρομπὲρ τότε τῆς ἄνοιξε κι' ὅπως ἐκείνη ἔμπαινε ντροπιασμένη, μὲ δάκρυα στὰ μάτια, τὴν ἀγκάλιασε.

—Ἔλα, μὴν κλαῖς... τῆς εἶπε. Ὁρίστε, ἀγόρασε τὸν μανσόν σου... Ἐγώ, βλέπεις, εἶμαι δυνατός, μὰ ἐσύ, ἀγάπη μου, εἶσαι ἡ ἀδυναμία μου:...

Καὶ τῆς ἔδωσε τὸ χιλιάρικο.

ΠΙΕΡ ΛΑΡΚΑΙ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ:
Ἐτησία.. .. .. .. Δρχ. 200
Ἑξάμηνος.. .. .. » 100
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ:
Ἐτησία .. .. Λίρ. 1
Ἑξάμηνος.. .. .. .. » ½

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ
Τραπεζῶν καὶ Κινηματογράφων κατὰ στίχον Δραχ. 15
Ἐμπορικαὶ ἀγγελίαι Δρ. 12

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Κατὰ τὴν διαρρεύσασαν ἑβδομάδα αἱ γενόμεναι πολιτικαὶ ζυμώσεις ὑπῆρξαν ἀρκετὰ σημαντικαί. Αἱ περισσότεραι ἐξ αὐτῶν ἔτειναν εἰς τὴν διατήρησιν τῆς Κ. Τ. Ε. ἥτις θεωρεῖται ὡς τὸ μόνον ἔρεισμα ἐπὶ τοῦ ὁποίου δύναται νὰ βασισθῇ ἀκόμη ἡ εἰρήνη.

Ἡ εἰκοσαμελὴς ἐπιτροπὴ τῆς Κ.Τ.Ε. ἡ συνελθοῦσα τὴν περασμένην Τρίτην εἰς τὴν Γενεύην ἐξήτασε τὸ καταστατικὸν τοῦ ὀργανισμοῦ καὶ ἀπεφάνθη ὅτι τὸ περίφημον δέκατον ἕκτον ἄρθρον ὄχι μόνον δὲν πρέπει νὰ καταργηθῇ, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐνισχυθῇ. Σχετικῶς ὡμίλησεν ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς Κίνας κ. Οὐέλιγκτον Κοῦ καὶ τῶν Σοβιὲτ Λιτβίνωφ, οἵτινες ἐτόνισαν ὅτι ἡ αὐστηρὰ ἐφαρμογὴ τοῦ συμφώνου εἶνε πολὺ προτιμοτέρα ἀπὸ οἱανδήποτε ἀναθεώρησιν αὐτοῦ.

Ὁ κ. Λιτβίνωφ εἶπεν ὅτι τὸ ἄρθρον 16 τοῦ Συμφώνου εἶνε τὸ «ζωτικὸν νεῦρον τῆς Κ.Τ.Ε.». Κατάργησις αὐτοῦ — εἶπε — θὰ μετέτρεπε τὴν Κ.Τ.Ε. εἰς ἕνα ὀργανισμὸν κυμαινόμενον μεταξὺ τῆς διπλωματικῆς Ἀκαδημίας καὶ ἑνὸς εὐαγοῦς δημοσίου ἱδρύματος.

«Ἡ γνώμη μας — ἐξηκολούθησε — εἶνε ὅτι ἡ θεραπεία τοῦ κακοῦ ἔγκειται εἰς τὴν ἀνεπιφύλακτον τήρησιν τῶν διατάξεων τοῦ Καταστατικοῦ. Ἡ Κ.Τ.Ε. χαρακτῆρος προαιρετικοῦ ἦτο φυσικὸν νὰ συγκλονισθῇ λόγῳ τῆς ἀβεβαιότητος καὶ τῶν διενέξεων αἵτινες θὰ ἠδύναντο νὰ ἀναφυοῦν ὅπως σήμερον ἐπικειμένου πολέμου ἢ ἐπιθέσεως ἡ ὁποία οὐσιαστικῶς ἤρχισεν.

»Ἡ Κ.Τ.Ε. ἐκυοφορήθη μὲ τὴν ἰδέαν τῆς ἐπιτεύξεως ἑνὸς ἰδεώδους, καὶ τοῦτο θὰ ἐπιτευχθῇ μόνον ἂν τὰ Κράτη μέλη διατηρήσουν ἀκλόνητον τὴν πίστιν εἰς τὴν ὀργάνωσιν καὶ φανοῦν ἀποφασισμένα νὰ καταβάλουν κοινὴν προσπάθειαν ὅπως πραγματοποιήσουν πλήρως τὸν ἀντικειμενικὸν σκοπόν, τὸν ὁποῖον προετίθεντο ἱδρύσαντα τὸν θεσμόν».

Τέλος ὁ ἀντιπρόσωπος τῶν Σοβιὲτ ἐτόνισεν ὅτι ἐὰν αἱ κυρώσεις ἐφηρμόζοντο καταλλήλως, οὐδὲν Κράτος ἢ ὁμὰς Κρατῶν θὰ ἠδύναντο ν' ἀντιστοῦν εἰς τὴν ἡνωμένην δύναμιν τῆς Κ.Τ.Ε.

★

Σχετικῶς μὲ τὴν κατάστασιν ἐν Ἄπω Ἀνατολῇ, πληροφορίαι ἀπὸ τὴν Οὐασιγκτῶνα ἀναφέρουν ὅτι κατὰ τοὺς λῶς πληροφορημένους κύκλους ἀπεφασίσθη νὰ μὴ μεταβληθῇ ἡ στάσις τῆς Ἀμερικῆς εἰς τὴν σινοϊαπωνικὴν σύρραξιν.

Καὶ ἡ παραμικρὰ ἐπέμβασις τῶν Ἡν. Πολιτειῶν διὰ τὴν ἐνίσχυσιν τῆς κινεζικῆς ἀντιστάσεως ἀποκλείεται, λόγῳ τοῦ ἰσχύοντος νόμου περὶ οὐδετερότητος. Ἐπίσης θεωρεῖται ἀνεφάρμοστος καὶ ὁ τύπος τῆς ἐνισχύσεως ὁ ἐξευρεθεὶς ἐν Γενεύῃ.

Ἐννοεῖται, ὅτι οἱ ἐπίσημοι κύκλοι τῶν Ἡν. Πολιτειῶν συναισθάνονται πλήρως τὴν ἀπογοήτευσιν ποὺ ἐπικρατεῖ εἰς τὴν Εὐρώπην ἀπὸ τὴν ἄρνησιν τῆς Ἀμερικῆς νὰ μετάσχῃ εἰς τὴν προταθεῖσαν βοήθειαν πρὸς τὴν Κίναν, ἀλλὰ τονίζουν ὅτι ἡ οἱαδήποτε δρᾶσις τοῦ ἀμερικανικοῦ ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν ὑπουργείου περιορίζεται κατ' ἀνάγκην ὑπὸ τοῦ δόγματος τῆς οὐδετερότητος, τῶν ἀντιφατικῶν ρευμάτων τῆς ἀμερικανικῆς κοινῆς γνώμης καὶ τοῦ Κογκρέσσου. Ὑψηλὴ ἀμερικανικὴ προσωπικότης καθώρισε τὴν κατάστασιν ὡς ἑξῆς: «Τὰ 50 τοῖς ἑκατὸν τῶν διπλωματῶν μας χρησιμοποιοῦνται εἰς τὸ νὰ ἑρμηνεύουν τὴν πολιτικήν μας εἰς τὸ ἐξωτερικόν, τὰ δὲ ἄλλα 50 τοῖς ἑκατὸν εἰς τὸ νὰ ἑρμηνεύουν αὐτὴν εἰς τὸ Κογκρέσσον».

Ἀντιθέτως ἡ Ἀγγλία φαίνεται διατεθειμένη νὰ ἐνισχύσῃ τὴν Κίναν διὰ τῆς ἀποστολῆς πυρομαχικῶν καὶ τῆς παροχῆς μεγάλων δανείων. Εἰς τοῦτο θὰ βοηθήσῃ ἐμμέσως καὶ ἡ Γαλλία, ἡ ὁποία φαίνεται διατεθειμένη νὰ ἐνισχύσῃ τοὺς κινέζους εἰς τὴν προσπάθειάν των πρὸς ὑπεράσπισιν τοῦ πατρίου ἐδάφους.

Σημαντικὴ ἐπίσης εἶνε καὶ ἡ μεταδοθεῖσα ἐκ Ρώμης πληροφορία, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ Μ. Βρεττανία, αἱ Ἡν. Πολιτεῖαι καὶ ἡ Γαλλία κατέληξαν εἰς συμφωνίαν διὰ τῆς ὁποίας αἱ τρεῖς χῶραι ἀμοιβαίως θὰ πληροφοροῦνται μεταξύ των, μέσῳ μυστικῆς ὑπηρεσίας πληροφοριῶν, τὴν κίνησιν τοῦ ἐξοπλιστικοῦ προγράμματος τῆς Ἰαπωνίας.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΑΠΩΝΙΑΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΙΣΠΑΝΙΑΝ
Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ
Η ΕΞΕΛΙΞΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΕΡΙΟΧΗΝ ΤΟΥ ΤΕΡΟΥΕΛ

Εἰς τὰ δύο μεγάλα μέτωπα, τὸ ἱσπανικὸν καὶ τὸ κινεζικόν, αἱ συγκρούσεις μεταξὺ τῶν ἀντιπάλων ἐσυνεχίσθησαν αἱματηρώταται καθ' ὅλην τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα. Καὶ ἂν εἰς τὴν Ἄπω Ἀνατολὴν οἱ Κινέζοι περιορίζονται εἰς μίαν κανονικὴν ὀπισθοχώρησιν, προσπαθοῦντες νὰ καταστρέψουν τὰ πάντα διὰ νὰ δυσχεράνουν τὴν προέλασιν τῶν Ἰαπώνων, εἰς τὴν Ἱσπανίαν αἱ μάχαι διεξάγονται λυσσώδεις καὶ αἱματηραί, ἡ δὲ δρᾶσις τῆς ἀεροπορίας δημιουργεῖ καθημερινῶς πολλὰς ἑκατοντάδας θυμάτων ἑκατέρωθεν.

Εἰς τὸν τομέα τοῦ Τερουὲλ αἱ μάχαι ἐχαλαρώθησαν ὁπωσδήποτε μετὰ τὸν σφοδρὸν ἀγῶνα τῶν τελευταίων ἡμερῶν. Οἱ ἐθνικισταὶ χρησιμοποιοῦν εἰς τὰ βαλλόμενα σημεῖα τῆς ὁδοῦ εὐρείας ἀτραποὺς ποὺ σχηματίζουν τόξα διακοπτόμενα ἀπὸ τὴν κυρίαν ὁδόν. Τὸ σοβαρώτερον γεγονὸς τῆς ἑβδομάδος ἦτο ὁ ἐναέριος βαμβαρδισμὸς τῆς Βαρκελώνης, ὁ αἱματηρότερος καὶ καταστρεπτικώτερος ὅλων τῶν μέχρι τοῦδε. Οἱ νεκροὶ ὑπολογίζονται εἰς 350 καὶ οἱ τραυματίαι εἰς 700. Μέχρι τῆς πρωΐας εἶχον μεταφερθῇ εἰς τὸ νεκροταφεῖον πρὸς ἀναγνώρισιν τὰ πτώματα 77 παίδων, 37 γυναικῶν καὶ 23 ἀνδρῶν. Πλὴν τῶν ἀνωτέρω ἐφονεύθησαν καὶ πλεῖστοι ἄλλοι, ἀλλ' ὁ ἀριθμὸς των δὲν κατέστη δυνατὸν νὰ ἐξακριβωθῇ ἐπισήμως. Τὰ νοσοκομεῖα εἶνε ὑπερπλήρη ἀπὸ τραυματίας, ἐκ τῶν ὁποίων πολλοὶ ὑπέκυψαν εἰς τὰ τραύματά των. Εἰδικὰ συνεργεῖα ἐξακολουθοῦν ν' ἀνασύρουν νεκροὺς καὶ τραυματίας ἀπὸ τὰ ἐρείπια τῶν βομβαρδισθέντων κτιρίων, τὰ περισσότερα τῶν ὁποίων εἶνε πολυκατοικίαι. Τὴν νύκτα τὰ συνεργεῖα εἰργάζοντο ὑπὸ τὸ φῶς φανῶν, ἤδη δὲ συνεχίζουν τὸ πένθιμον ἔργον των. Ὅλαι αἱ ὑπηρεσίαι τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ ἔχουν κινητοποιηθῆ. Αἱ περισσότεραι ζημίαι ἐσημειώθησαν εἰς τὰς πυκνοκατῳκημένας συνοικίας τῆς παλαιᾶς πόλεως, ὅπου καὶ ὑπῆρξαν τὰ περισσότερα θύματα. Πολλαὶ κατοικίαι κατέρρευσαν πλήρως ἀπὸ τὸν βομβαρδισμόν, ὑπὸ τὰ ἐρείπιά των δὲ ἔχουν ταφῇ δεκάδες ἐνοίκων. Ἡ κυκλοφορία εἶνε ἀκόμη διακεκομένη εἰς τὰς πληγείσας συνοικίας. Καθ' ὅλην τὴν νύκτα χιλιάδες κατοίκων διενυκτέρευσαν εἰς τοὺς σταθμοὺς τοῦ ὑπογείου σιδηροδρόμου, καθ' ὅσον τὰ ἀντιαεροπορικὰ καταφύγια τῆς Βαρκελώνης εἶνε ἀνεπαρκῆ διὰ τὸν πληθυσμόν της, ἀνερχόμενον σήμερον εἰς 1.500.000.

Ἐντύπωσιν ἐπροκάλεσε παντοῦ ἡ ἀπάντησις τοῦ Φράνκο εἰς τὴν πρότασιν τοῦ Πριέτο ἵνα σταματήσουν αἱ ἐναέριοι ἐπιδρομαὶ κατὰ τοῦ ἀμάχου πληθυσμοῦ, ὁπότε οἱ κυβερνητικοὶ θὰ ἐσταματοῦσαν τὰ ἀντίποινα.

Ἐξ ἄλλου, ἕνα ἀνακοινωθὲν τῆς Σαλαμάνκας ἀνήγγειλεν ὅτι τὰ ἐθνικὰ στρατεύματα προὐξένησαν σημαντικὰς ἀπωλείας εἰς τὸν ἀντίπαλον εἰς τὸ μέτωπον τοῦ Τερουέλ.

Εἰς τὸν τομέα τῆς Χάνκα οἱ κυβερνητικοὶ ἐνήργησαν νέαν ἐπίθεσιν, ἀλλ' ἀπεκρούσθησαν. Ἡ ἀεροπορία ἑκατέρωθεν ἐπέδειξε ζωηρὰν δραστηριότητα. Εἰς τὸν τομέα τοῦ Τερουὲλ τὰ ἐθνικιστικὰ ἀεροπλάνα ἐπέδραμον κατ' ἐπανάληψιν κατὰ τῶν γραμμῶν τῶν κυβερνητικῶν καὶ ἐπηκολούθησαν ἀερομαχίαι. Οἱ νεκροὶ τῶν ἐπιδρομῶν τῆς Βαρκελώνης ἀνέρχονται, κατ' ἐπισήμους πληροφορίας, εἰς 155.

Πιστεύεται γενικῶς ὅτι αἱ προσπάθειαι τῶν ἐθνικιστῶν θὰ παύσουν νὰ εἶνε συγκεντρωμέναι εἰς τὸ Τερουέλ, καὶ θὰ στραφοῦν μᾶλλον πρὸς τὴν κοιλάδα τοῦ Ἀλμάμπρα, ὅπου οἱ κυβερνητικοὶ δὲν ἔχουν συγκεντρωμένας τόσον μεγάλας δυνάμεις.

Εἰς τὸν τομέα αὐτόν, ἑκάτερος τῶν ἀντιπάλων χρησιμοποιεῖ στρατιὰν ἀπὸ 70.000 ἄνδρας καὶ διαθέτει 70.000 ὡς ἐφεδρείαν. Οὕτω συνολικῶς εὑρίσκονται ἀντιμέτωποι εἰς τὸ Τερουὲλ 180.000 ἄνδρες, ἀμφότεροι δὲ οἱ ἀντίπαλοι ἀποδίδουν μεγίστην σημασίαν εἰς τὴν μάχην. Ἰσχυραὶ ἐθνικιστικαὶ ἀντεπιθέσεις, φαίνεται νὰ ἔπεισαν τοὺς κυβερνητικοὺς ὅτι πρὸς τὸ παρὸν ἀντενδείκνυται ἐπίθεσις ἐναντίον τῆς σχεδὸν ἐξ ὁλοκλήρου κυκλωμένης Χουέσκας, βορείως τῆς Σαραγώσης. Τὰ στρατεύματα, τὰ ὁποῖα εἶχον μεταφερθῇ ἐκ Τερουὲλ εἰς Χουέσκαν, ἐπανῆλθον εἰς τὰς θέσεις των.

Κατ' ἄλλας πληροφορίας τῶν Ἄγγλων ἀνταποκριτῶν, ἡ μάχη τείνει νὰ ἐκταθῇ εἰς ὁλόκληρον τὸ μέτωπον ἀπὸ Τερουὲλ εἰς Σαραγόσσαν, ὅπου οἱ κυβερνητικοὶ ἐπιχειροῦν κρούσεις εἰς διάφορα σημεῖα τῆς δημοσίας ὁδοῦ καὶ τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς. Ὁ καταληφθεὶς καὶ ὀχυρωθεὶς ἀμέσως λόφος 1071, κείμενος δύο χιλιόμετρα πρὸς νότον τῆς Σίγκρα δεσπόζει ἀπολύτως τῆς ὁδοῦ, εἰς τὸ Τόρρε ντὲ Καρθέλ. Εἰς τὸν τομέα αὐτὸν αἱ διεξαχθεῖσαι τὴν Τετάρτην καὶ Πέμπτην μάχαι ὑπῆρξαν λυσσώδεις. Εἰς τὰς ἐπιθέσεις τῶν κυβερνητικῶν καθὼς καὶ εἰς τὰς ἀντεπιθέσεις τῶν ἐθνικιστῶν, ἔλαβε μέρος πεζικόν, τάνκς, πυροβολικὸν καὶ ἀεροπορία. Εἰς μερικὰς φάσεις τῆς μάχης, μάλιστα, μετέσχον ταὐτοχρόνως εἰς τὸν ἀγῶνα 30 τὰνκς, 600 τηλεβόλα καὶ 120 ἀερολπάνα καὶ 40.000 πεζοί. Οἱ κυβερνητικοὶ ἐξορμοῦν εἰς τὸν τομέα τῆς Σίγκρα καὶ εἰς τὸ νοτιώτερον κείμενον τομέα τοῦ χωρίου Θέλλα — βορείως τοῦ Θελάδας — ἀπὸ τὰ ἀντερείσματα τῆς ἀπροσίτου Σιέρα Παλομέρα.

★

Εἰς τὴν Ἄπω Ἀνατολήν, οἱ Ἰάπωνες συνεχίζουν τὴν προέλασίν των, ἡ ὁποία ὅμως δὲν εἶνε καὶ τόσον εὐχερὴς διότι οἱ Κινέζοι καταστρέφουν τὰ πάντα κατὰ τὴν κανονικὴν ὑποχώρησίν των.

Εἰς τὸ μέτωπον Τιὲν Τσὶν Πουάνο ἡ μάχη παρετάθη ἐπὶ ἀρκετὰς ἡμέρας. Τὸ κέντρον τοῦ ἀγῶνος ἦτο ὁ μικρὸς ποταμός, ὁ ὁποῖος εὑρίσκεται μεταξὺ τοῦ Κὶγκ Κουὰν καὶ τοῦ Λὶγκ Χάϊ Κουάν, τὸν ὁποῖον προσεπάθησαν νὰ διαβοῦν οἱ Ἰάπωνες. Οἱ Κινέζοι ἰσχυρίζονται ὅτι 800 Ἰάπωνες, οἱ ὁποῖοι διῆλθον τὸν ποταμὸν συνελήφθησαν ὑπ' αὐτῶν αἰχμάλωτοι. Τοῦτο ὅμως δὲν ἐπιβεβαιοῦται ἐξ ἰαπωνικῆς πηγῆς. Σφοδρὸς ἀγὼν διεξήχθη εἰς τὸν τομένα τοῦ Τσὶ Νί.κ. Οἱ Κινέζοι ἰσχυρίζονται ὅτι ἔφθασαν εἰς τὰ νότια τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ τοῦ Τσὶ Νίγκ. Ἀγγέλλεται ἀφ' ἑτέρου ἐκ Σαγκάης ὅτι οἱ Ἰάπωνες ἔλαβον ἐνισχύσεις εἰς τὸ μέτωπον τοῦ Βοῦ Χοῦ καὶ κατώρθωσαν νὰ ἀπωθήσουν τοὺς Κινέζους. Τὸ ἰαπωνικὸν πεζικὸν ἐβοηθήθη ἀποτελεσματικῶς ἀπὸ πολεμικὰ καὶ πυροβολεῖα, τὰ ὁποῖα ἔβαλλον κατὰ τῶν κινεζικῶν θέσεων μεταξὺ τοῦ Βοῦ Χοῦ καὶ τοῦ Λοῦ Κάγκ.

Κατὰ πληροφορίας ἀσφαλεῖς, αἱ ἰαπωνικαὶ ἀρχαὶ θὰ ἀπαγορεύσουν συντόμως τὰς ἐπισκέψεις εἰς τὰ πέριξ τῆς Σαγκάης. Τὰ μόνα μέρη τὰ ὁποῖα θὰ εἶνε προσιτὰ εἶνε ἡ πόλις τοῦ Γιὰγκ Οὐὰν καὶ ἡ περιφέρεια Χοὺγκ Γιάο, ἡ ὁποία εὑρίσκεται πρὸς τὰ βορειοδυτικὰ τῆς Σαγκάης. Πάντως οἱ ἐπισκέπται θὰ εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ ἐφοδιάζωνται μὲ ἀδείας, καὶ δὲν θὰ ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ φέρουν μετ' αὐτῶν φωτογραφικὰς μηχανάς. Αἱ ὡς ἄνω ἀπαγορεύσεις σχετίζονται προφανῶς μὲ τὴν κίνησιν τῶν ἰαπωνικῶν στρατευμάτων συνεπείᾳ τῆς δράσεως τῶν Κινέζων ἀτάκτων.

Λέγεται ὅτι 25 Ἰάπωνες στρατιῶται ἐφονεύθησαν ὑπὸ τῶν ἀτάκτων αὐτῶν Κινέζων. Τηλεγραφήματα ἐκ Τόκιο ἀναφέρουν ὅτι ὁ ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν κ. Σουτζιαγιάμα ἐδημοσίευσε προκήρυξιν ἐν τῇ ὁποίᾳ τονίζει τὴν ἀνάγκην πάσης προπαρασκευῆς διὰ πόλεμον μακρᾶς διαρκείας. Κατά τινας πληροφορίας ἡ προκήρυξις αὐτὴ ἐδημοσιεύθη πρὸς ματαίωσιν τῶν τάσεων, αἱ ὁποῖαι παρατηροῦνται ὑπὲρ τῆς καταπαύσεως τῶν ἐχθροπραξιῶν καὶ τῆς ἐπαναλήψεως τῶν διαπραγματεύσεων μὲ

Νεώτερα τηλεγραφήματα ἐκ Σαγκάης ἀναφέρουν ὅτι ὁ στρατηγὸς Ματσούϊ εἰς δηλώσεις του ἀφῆκε νὰ ἐννοηθῇ ὅτι αἱ ἰαπωνικαὶ στρατιωτικαὶ ἀρχαὶ πιθανὸν νὰ ἀναλάβουν τὴν διαχείρησιν τῶν τελωνείων τῆς Κίνας.

Ὡς πρὸς τὴν πορείαν τῶν στρατιωτικῶν ἐπιχειρήσεων αἱ τελευταῖαι νυκτεριναὶ πληροφορίαι ἀναφέρουν ὅτι ἡ παρὰ τὸ Μὶγκ Κονὰν μάχη συνεχίζεται ἀπωλείας μεγάλας ἑκατέρωθεν. Μόνον οἱ Ἰάπωνες ἔσχον 2.000 νεκροὺς καὶ τραυματίας. Οἱ Κινέζοι ἠναγκάσθησαν νὰ ἀποσύρουν τὰς δυνάμεις των πρὸς τὴν νοτίαν ὄχθην τοῦ ἐκεῖ ποταμοῦ διὰ νὰ ἀποφύγουν τὴν κύκλωσιν. Δύο ἰαπωνικὰ ἀποσπάσματα κατώρθωσαν νὰ διαβοῦν τὸν ποταμόν.

Αἱ κινεζικαὶ στρατιωτικαὶ ἀρχαὶ κατεδίκασαν εἰς θάνατον τρεῖς στρατηγούς, ἕνα ὑποστράτηγον καὶ ἕνα συνταγματάρχην, διότι ἐγκατέλειψαν ἀδικαιολογήτως τὰς θέσεις των. Ἐξ ἄλλου ὀκτὼ διοικηταὶ μεραρχιῶν, πέντε διοικηταὶ ταξιαρχιῶν καὶ ὀκτὼ συνταγματάρχαι ἀντικατεστάθησαν ἐπὶ ἀνικανότητι ἢ συνεπείᾳ διαπράξεως σφαλμάτων. Ἄλλοι ὀκτὼ διοικηταὶ μεραρχιῶν ἐπεπλήχθησαν αὐστηρῶς, διατηροῦν ὅμως προσωρινῶς τὰς θέσεις των ὑπὸ τὸν ὅρον ὅτι θὰ ἐπανορθώσουν τὰ σφάλματά των. Ἀντιθέτως πέντε στρατηγοὶ φονευθέντες ἐνώπιον τοῦ ἐχθροῦ ἀνεγράφησαν εἰς τὴν ἡμερησίαν διαταγὴν τοῦ ἔθνους.

Τέλος, τὰ τελευταῖα τηλεγραφήματα ἐκ Καντῶνος ἀναφέρουν ὅτι περὶ τὰ τεσσαράκοντα ἰαπωνικὰ βομβαρδιστικὰ ἀεροπλάνα, ἱπτάμενα κατὰ σμήνη ἀπὸ ἑπτὰ ἐβομβάρδισαν τὴν σιδηροδρομικὴν γραμμὴν ἥτις ἑνώνει τὴν Καντῶνα μὲ τὸ Χὸγκ Κόγκ. Πολλαὶ βόμβαι ἐξερράγησαν εἰς τὸ τμῆμα τῆς γραμμῆς τὸ μεταξὺ Καντῶνος καὶ Κάο Λούν, καθὼς καὶ εἰς τὸ τμῆμα Καντῶνος καὶ Χὰν Κεόν.

Τὰ τηλεβόλα εἶναι ἐν δράσει εἰς τὸ Τερουέλ.

ΜΙΑ ΠΑΘΗΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Η ΛΑΧΤΑΡΑ ΤΗΣ ΤΕΡΕΖΑΣ

Ἀνέκδοτο διήγημα τῆς ἰταλίδος συγγραφέως Μίλλυ Ντάντολο

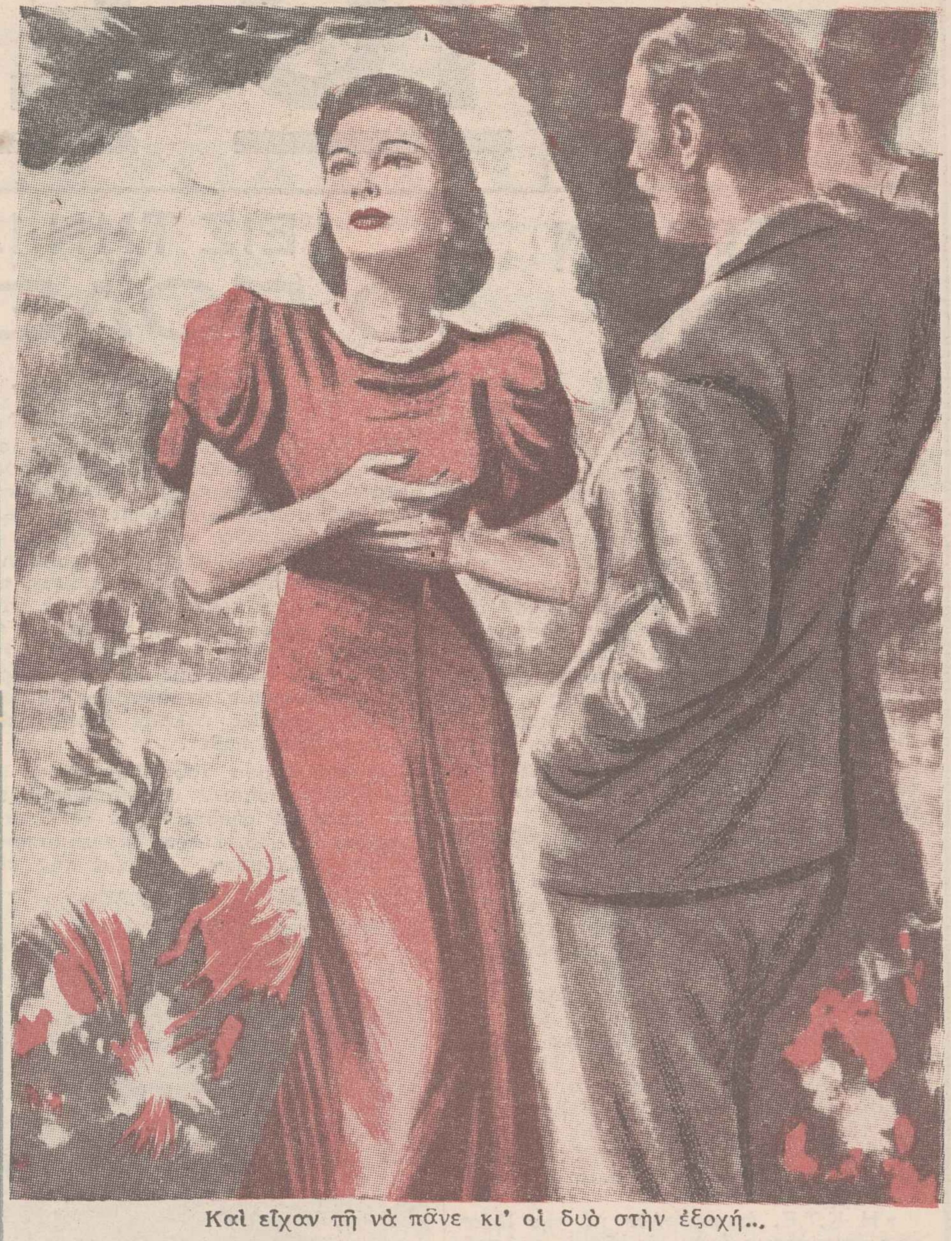

Καὶ εἶχαν πῆ νὰ πᾶνε κι' οἱ δυὸ στὴν ἐξοχή...

Δύο πράματα εἶχε σφοδρὰ ἐπιθυμήσει ἡ Τερέζα στὴ ζωή της: τὴν ἀγάπη τοῦ Ἐδουάρδου καὶ μιὰ καπελλιέρα. Ἡ Τερέζα δὲν εἶχε σκεφτῆ ποτὲ πόσο παράξενες ἦσαν οἱ δυὸ ἐπιθυμίες της: ἐξ ἄλλου, δὲν σκεπτόταν ποτὲ τίποτα καὶ ζοῦσε βγάζοντας τὸ ψωμί της μὲ ἀφελῆ ξεγνοιασιά.

Εἶχε ἔλθει ἀπ' τὴν ἐπαρχία πρὶν ἀπὸ δυὸ χρόνια γιὰ νὰ βρῆ ἐργασία: μὰ καὶ γιὰ νὰ ξαναβρῆ τὸν Ἐδουάρδο. Ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ της καμμιὰ φορὰ πὼς ἂν ὁ Ἐδουάρδος δὲν εἶχε παρασυρθῆ ἀπὸ τὴν μεγαλούπολη σήμερα — αὔριο, σίγουρα θὰ τὴν ἀγαποῦσε. Ἡ Τερέζα ἦταν μορφωμένη, γνωστικὴ κι' ἀρκετὰ χαριτωμένη ἂν ὄχι ὄμορφη. Ἦταν πολὺ αἰσιόδοξη καὶ δὲν ἤξερε τί θὰ πῆ μελαγχολία.

Προικισμένη μὲ τέτοια χαρίσματα, δὲν τῆς ἦταν δύσκολο νὰ μπῆ σὲ δουλειά. Καὶ πραγματικά, ἡ Τερέζα προσελήφθη σ' ἕναν ἐκδοτικὸ οἶκο ποὺ τῆς ἔδινε ἕνα μικρὸ μισθὸ καὶ τὴν μεγάλη εὐχαρίστηση νὰ ἐργάζεται σὲ διανοητικὴ ἐργασία. Ἔγραφε γαλλικὲς ἐπιστολές, διώρθωνε δοκίμια, μετάφραζε τὰ δελτία τῶν γαλλικῶν ἐκδόσεων. Κι' ἦταν ἀπόλυτα ἱκανοποιημένη: ἴσως γιατὶ μιὰ μέρα εἶχε συναντήσει τὸν Ἐδουάρδο ποὺ ἦταν λογιστὴς σὲ μιὰ Τράπεζα καὶ ποὺ τῆς εἶχε πῆ:

—Εἶναι ἀσφαλῶς πολὺ εὐχάριστη ἡ ἐργασία σας...

Κι' ἡ Τερέζα θαύμασε μονομιᾶς πόσο εὐχάριστη ἦταν ἡ ἐργασία της: κι' ἦταν πολὺ χαρούμενη. Ἀγαποῦσε τὸν Ἐδουάρδο γιατὶ κανένας δὲν μποροῦσε νὰ εἶναι καλός, ἔξυπνος, λεπτὸς σὰν κι' αὐτόν.

Ὁ Ἐδουάρδος ἦταν παντρεμένος. Ἡ Τερέζα τὸ ἤξερε καὶ ποτὲ δὲν θέλησε νὰ γνωρίση τὴν γυναῖκα του. Τὸν ἔβλεπε ἀρκετὰ συχνὰ σ' ἕνα κεντρικὸ μπάρ, τὸ βράδυ φεύγοντας ἀπ' τὸ γραφεῖο. Μιὰ φορὰ τῆς εἶχε μιλήσει γιὰ τὴν γυναῖκα του: ἡ Τερέζα τὸν ἄκουγε σωπαίνοντας, ἀφηρημένα. Ἤξερε πὼς ἡ γυναίκα του ἦταν πολὺ ὄμορφη καὶ κομψή... πάρα πολὺ ἴσως γιὰ μιὰ γυναῖκα λογιστοῦ... καὶ πὼς τὴν ἔλεγαν Ἕλενα.

*

Ἕνα βράδυ ἐκεῖνος κάθησε περισσότερη ὥρα μὲ τὴν Τερέζα: ἦταν σκεφτικός, θλιμμένος. Καθὼς τὴν συνώδευε ὥς τὸ σπίτι της, πέρασαν μπροστὰ ἀπὸ ἕνα δερματοπωλεῖο. Ἐκείνη τοῦ εἶπε:

—Τόσον καιρὸ τώρα ἐπιθυμῶ μιὰ καπελλιέρα. Μιὰ ὄμορφη καπελλιέρα ἀπὸ κόκκινο πετσί. Εἶναι ὅμως πολὺ ἀκριβή. Καὶ στ' ἀλήθεια, δὲν τὴν ἔχω ἀπόλυτη ἀνάγκη...

Δὲν τοῦ ἐξομολογήθηκε πὼς εἶχε μόνο ἕνα καπέλλο καὶ πὼς δὲν ταξίδευε ποτέ.

Ξαναϊδωθήκαν ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες. Φαινόταν ἀκόμα πιὸ στενοχωρημένος. Καὶ πάλι τὴ συνώδεψε ὥς τὸ σπίτι της. Ἐκείνη τοῦ μιλοῦσε εὔθυμα. Ἀφοῦ ἀποχαιρετίστηκαν τῆς εἶπε βιαστικά:

—Ἡ Ἕλενα μ' ἐγκατέλειψε.

Ἡ Τερέζα ἀκούμπησε στὸν τοῖχο γιατὶ λύγιζαν τὰ γόνατά της. Τοῦ ψιθύρισε ἕνα «γιατί;» βιαστικό, κουτό, γιὰ τὸ ὁποῖο μετάνοιωσε ἀμέσως. Τῆς εἶπε ὕστερα ἀπὸ λίγο:

— Ἔφυγε μ' ἕναν ἄλλο.

Ἡ Τερέζα δὲν τὸν ρώτησε τίποτε ἄλλο. Ἦταν μόνο ἀπελπισμένη ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ λυπηθῆ γιὰ ὅ,τι εἶχε συμβῆ.

Ὁ Ἐδουάρδος τὴν κύτταζε τώρα μὲ μάτια λαμπερά, μὲ μιὰ παράξενη πτυχὴ στὶς γωνίες τῶν χειλιῶν. Ἐκείνη σκέφτηκε ἀπότομα μὲ φρίκη πὼς ἴσως ἦταν ἕνας τρόπος, ὁ μοναδικὸς τρόπος νὰ τὴν ἀγαπήση. Ἤ τοὐλάχιστον νὰ ἔχη αὐτὴ τὴν αὐταπάτη ὅτι τὴν ἀγαπᾶ. Γιὰ νὰ ζήση μερικὲς ὧρες τρυφερότητος, στοργῆς, δακρύων — ἂν ὄχι ἔρωτος. Ἴσως ὁ ἐρωτικὸς καϋμὸς νὰ ἔχη τὰ ἴδια χάδια μὲ τὸν ἔρωτα...

Τόλμησε νὰ τοῦ πῆ προσπαθῶντας νὰ διατηρήση τὴν ἠρεμία τῆς φωνῆς της:

—Εἶμαι φίλη σου, ξέρεις; Θέλεις νὰ εἴμαστε λίγο μαζί;

Δὲν τῆς ἀποκρίθηκε ἀμέσως. Ὕστερα τῆς ψιθύρισε μὲ γλύκα:

—Μικροῦλα Τερέζα!

... Στὴν καμαροῦλα της, ἡ Τερέζα, στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Ἐδουάρδου γνώρισε μιὰ εὐτυχία... ποὺ ἴσως νὰ μὴν ἦταν ἡ εὐτυχία, ἡ ἀπόλυτη καὶ παντοτινὴ εὐτυχία... μήπως ὅμως διαρκεῖ τίποτα σ' αὐτὸν τὸν κόσμο;

*

Τὴν ἑπομένη συναντοῦσε τὸν Ἐδουάρδο στὸ συνηθισμένο μπάρ. Γευμάτισαν μαζί, μίλησαν γιὰ χίλια-δυὸ ζητήματα... γιὰ ὄνειρα... γιὰ τρελλὰ κι' ἀπατηλὰ ὄνειρα ἐρωτευμένων...

Ἡ Τερέζα σκεπτόταν: «Δὲν ζητῶ τίποτα παραπάνω, δὲν μπορῶ νὰ ἔχω τίποτα παραπάνω. Χρόνια καὶ χρόνια τώρα συνηθίζω στὴν σκέψη πὼς δὲν θ' ἀγαπηθῶ. Τώρα ὅμως ἔχει κάποιο σκοπὸ ἡ ζωή μου: νὰ τὸν ἀγαπῶ, κι' αὐτὸ φαντάζομαι δὲν εἶναι λίγο...»

Πραγματικῶς, εἶχε κάποιο σκοπὸ ἡ ζωή της. Δὲν φανταζόνταν ὅμως νὰ μένη ὕστερα ἔτσι μελαγχολική κι' ἀπογοητευμένη μ' ἕνα σοβαρὸ κενὸ στὴν ψυχή της. Καὶ δὲν τὴν ἔκανε νὰ κλαίη ἡ ἀηδία ποὺ ἔνοιωθε γιὰ τὸν ἑαυτό της, ἀλλὰ ὁ πόνος νὰ ἀντιλαμβάνεται πὼς αὐτὸ τὸ «κάτι» δὲν τῆς χάριζε γαλήνη καὶ ἠρεμία. Εἶχε γνωρίσει τὰ χάδια μιᾶς ἐρωτικῆς ἀπογοητεύσεως, ἑνὸς ἐρωτικοῦ καϋμοῦ, κι' ἂν ἦσαν ὅμοια μὲ τὰ χάδια τοῦ ἔρωτα, πάντως ἄφιναν στὸ φτωχό, ἀφελὲς ἄτομό της ἕνα πικρὸ βοῦρκο ποὺ ἦταν ἀδύνατο νὰ λεγόταν «ἔρωτας». Τῆς ἄφιναν μίαν ἀγωνία ποὺ δὲν εἶχε μπορέσει νὰ φαντασθῆ μὲ τὴν ὀξυδέρκεια τῶν προηγουμένων ἡμερῶν καὶ ποὺ εἶχε νομίσει πὼς εἶχε καταστρέψει μέσα της: τὸν φλογερὸ πόθο ν' ἀγαπηθῆ.

*

Δὲν ἀντελήφθη, ὕστερα ἀπὸ κάμποσο καιρό, πὼς ὁ Ἐδουάρδος προσπαθοῦσε ν' ἀνακτήση γαλήνη καὶ νὰ τῆς χαρίση τὴν ἠρεμία μὲ τὸν πόθο νὰ τὴν ἀγαπήση. Μερικὲς φορές, θαρροῦσαν πὼς εἶχαν ἐπιτύχει — ἐκεῖνος νὰ πιστέψη πὼς τὴν ἀγαποῦσε, ἐκείνη νὰ πιστέψη πὼς ἀγαπιόνταν. Ἡ ἄνοιξη ποὺ ὀμόρφαινε τὴ φύση μέρα μὲ τὴν μέρα προσπαθοῦσε νὰ φέρη τὴν ψευδαίσθηση τοῦ ἔρωτός των σ' ἕνα μαγευτικὸ πλαίσιο ποὺ νὰ τοὺς ξεγελοῦσε ἡδονικά...

Βλέπονταν κάθε βράδυ. Εἶχαν ἀνάγκη, γιὰ διαφορετικοὺς λόγους ὁ καθένας, νὰ περπατοῦν μαζί, νὰ σωπαίνουν μαζί. Ἴσως αὐτὴ ἡ ἀπελπισμένη σιωπὴ νὰ χρησίμευε νὰ διατηρῆ τὶς σχέσεις τους. Ἂν μιλοῦσαν ἴσως θὰ θλίβονταν καὶ νὰ τέλειωνε αὐτὸ τὸ λίγο «κάτι» ποὺ δὲν ἔπρεπε ἀκόμα νὰ τελειώση.

Μιὰ μέρα τῆς εἶπε:

—Τὸν Ἰούλιο θὰ ἔχω δέκα μέρες ἄδεια.

Ἐκείνη τοῦ ἀπεκρίθηκε μὲ δισταγμό:

—Ἴσως νὰ μποροῦσα νὰ ζητήσω κι' ἐγὼ μερικὲς μέρες ἄδεια: πᾶμε μαζὶ ἐξοχή;

Τῆς εἶπε ἀμέσως:

—Βέβαια, ἀγάπη μου.

*

Ἀπὸ τότε ἕνα πρόβλημα τοὺς ἀπασχολοῦσε πολύ, ἕνα θέμα συζητοῦσαν πάντα: ποῦ θὰ πήγαιναν; Στὴν θάλασσα ἢ στὸ βουνό; Τέλος διάλεξαν τὴ θάλασσα, μιὰ μικροῦλα ἥσυχη πλάζ, πολὺ κοντινή. Ἡ Τερέζα κατώρθωσε νὰ πάρη μερικὲς μέρες ἄδεια γιὰ τὸν Ἰούλιο: κατώρθωσε νὰ ράψη καὶ δύο βαμβακερὰ φορέματα σὲ πολὺ φτηνὴ τιμή. Ὕστερα, ἤθελε ὅμως καὶ καπέλλο: δὲν μποροῦσε νὰ πάη στὴν πλάζ μὲ τὸ χειμωνιάτικό της φέτρ. Ἡ Τερέζα ἐξωμολογήθηκε τὴν ἀπόγνωσή της σὲ μιὰ νεαρὰ συνάδελφό της.

—Καπέλλο; τῆς εἶπε ἡ Ἄννα χωρὶς νὰ πάψη νὰ ἐργάζεται στὴν γραφομηχανή της. Ἔχω ἕνα ψάθινο μ' ἕνα φιόγκο ἀπὸ μαῦρο βελοῦδο. Σοῦ τὸ δανείζω γιὰ λίγες μέρες, κανεὶς δὲν θὰ τὸ μάθη καὶ θὰ κάνης μιὰ χαρὰ τὴν φιγοῦρα σου.

Κι' ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες, ἡ Τερέζα ἔλεγε στὸν Ἐδουάρδο χαμογελῶντας, μ' ἕνα τρεμούλιασμα ὅμως στὴν φωνή της:

—Παράγγειλα ἕνα καινούργιο καπέλλο, ἕνα ψάθινο μὲ μαῦρο φιόγκο. Τὸ φέτρ θὰ τὸ φορέσω στὸ ταξίδι.

Ὁ Ἐδουάρδος ὅμως δὲν χαμογελοῦσε. Ἦταν χλωμὸς αὐτὴ τὴν φορά. Τῆς εἶπε μόνο:

—Μοῦ ἔγραψε... Εἶναι μετανοιωμένη...

Ἐκείνη δὲν εἶπε λέξη. Βρίσκονταν στὸ σινεμά: κυττάχθηκαν ὅταν ἄναψε τὸ φῶς, στὸ διάλειμμα καὶ φαίνονταν κατάπληκτοι.

Ἡ Τερέζα τέλος τοῦ εἶπε μὲ κάποια κούραση:

—Καλά.

Τῆς ψιθύρισε:

—Μικροῦλα Τερέζα!

*

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ χωρίστηκαν νωρίς. Ἐκείνη δὲν ἔκλαψε οὔτε κἂν ὅταν βρέθηκε μόνη. Τῆς φαινόταν σὰν νὰ τὸ περίμενε πάντα αὐτό. Ἐκεῖνος δὲν ἀγαποῦσε παρὰ μόνο τὴν γυναῖκα του.

Καὶ θὰ τὴν συγχωροῦσε, θὰ τὴν ξανάπαιρνε κοντά του. Ἡ Τερέζα τὸ ἤξερε αὐτὸ καὶ τὸ εἶχε δεχτῆ ἀπὸ τὴν ἀρχή.

Ἀπάνω στὸ κρεββάτι της ἦταν τὸ ψάθινο καπέλλο ποὺ ἡ Ἄννα τῆς εἶχε στείλει πρὶν ἀπὸ μιὰ ὥρα.

Δὲν ξαναεῖδε τὸν Ἐδουάρδο. Ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες, λάβαινε μιὰν ἐπιστολὴ κι' ἕνα δέμα.

«Μικροῦλα Τερέζα δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ τὴν ἀνακούφιση ποὺ βρῆκα σὲ σένα. Ξέρω πὼς μὲ νοιώθεις καὶ μὲ συγχωρεῖς. Σοῦ στέλνω ἕνα πρᾶμα ποὺ ἐπιθυμοῦσες τόσο πολὺ κι' ὅπου θὰ μπορέσης νὰ βάλης ὅταν πᾶς ἐξοχὴ τὸ ὄμορφο ψάθινο καπέλλο σου. Σοῦ εὔχομαι τὴν εὐτυχία ποὺ σοῦ ταιριάζει. Ἐδουάρδος».

Μέσα στὸ δέμα ἦταν μιὰ πολυτελὴς καπελλιέρα ἀπὸ κόκκινο πετσί.

Ἡ Τερέζα ὅμως εἶχε ἤδη ξαναστείλει πίσω τὸ καπέλλο στὴν Ἄννα...

ΜΙΛΛΥ ΝΤΑΝΤΟΛΟ

ΞΑΝΘΟ ΠΑΙΔΙ

Ξανθὸ παιδί, γλυκὸ χλωμό,
μάτσα τὰ γιασεμιὰ πουλοῦσες
καὶ βιολέττες μοσκοβολοῦσες
ἐχτές, στὸν ἔρημο σταθμό.

Στὰ μάτια μου ἔφεξε ἡ ψυχὴ
τὸ πρόσωπό σου νὰ χαϊδέψει,
ποὺ μοῦ γελοῦσε, σὰ μιὰ σκέψη
ξάστερη καὶ παρθενική.

Στὸ μέτωπό σου, στρογγυλὰ
κ' ἴσια σοῦ ἐπέφταν στοὺς κροτά-
(φους,
ποὺ θὰ ἐπαιδεύαν τοὺς ζωγράφους,
ἄπηχτα, ἀριά, ρηχὰ μαλλιά·
κεφαλάκι ἄγουρο παιδιοῦ,
γῦρος σερμένος στὴν ἐντέλεια,
μάτια σὰ στόματα: δυὸ γέλια
καὶ δυὸ καλέσματα χαδιοῦ.

Κι' ὅσο ἔστεκα νὰ τὸ θωρῶ,
πῆρε ἡ ψυχὴ νὰ συνεδέσει
τὰ ὅσα ἔχει ἀφήσει κ' ἔχουν πέσει
σωρό, σπασμένα ἀπὸ καιρό.
Τρυφερό, ἀνέμελο παιδί,
μιὰν οἰκουμένη μέσα μου εἶδες,
ποὺ σφάλισαν μ' ἐφτὰ σφραγῖδες
καὶ μ' ἀκατάλυτο κλειδί,

καὶ μ' ἔκαμες νὰ θαρρευτῶ
κιόλας, πὼς ἀπ' τὸ ὑγρό μου μάτι
τῶν παιδικῶν δακρύων τ' ἁλάτι
τὸ ἀσφούγγιστο ἤθελε γευτῶ.

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

Βιομηχανία ΔΙΔΥΜΩΝ

Αὐξάνεσθε καὶ πληθύνεσθε

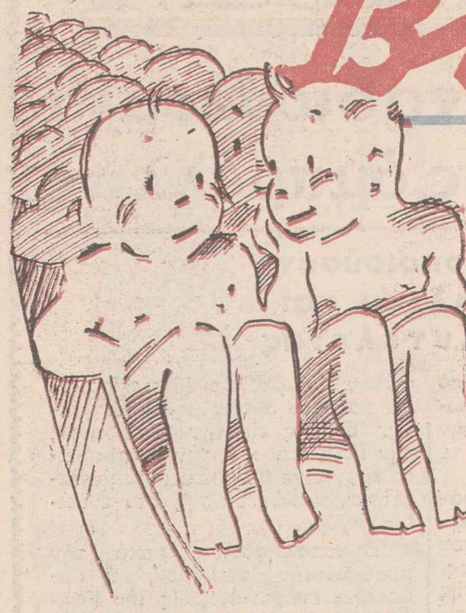

Μόλις ἰδοῦμε δύο ἀδελφάκια δίδυμα, ἀναλυόμεθα εἰς ἐκφράσεις θερμῆς συμπαθείας.

—Τί χαριτωμένα.

Μπορεῖ τὰ ἐν λόγῳ δίδυμα νὰ εἶναι πλέον γέροι μὲ ἄσπρα μαλλιά. Δὲν ἔχει ὅμως σημασίαν. Ἡ συμπάθεια μας διατηρεῖται ἀπόλυτη. Καὶ μόλις τοὺς ἰδοῦμε πλάϊ-πλάϊ ἀναφωνοῦμε:

Τί χαριτωμένοι!...

—Τί χαριτωμένοι!...

θαυμασμοῦ καὶ ἐκτιμήσεως πρὸς τὴν γονιμότητα τῆς φύσεως. Ἡ στειρότης μᾶς προκαλεῖ τὸν ἀποτροπιασμόν. Ἐνῷ ὁ πλοῦτος τῆς κοιλίας, ποὺ παράγει δίδυμα, μᾶς γεμίζει τὴν καρδιὰ μ' ἕνα θερμὸ αἴσθημα. Ὑπάρχει βέβαια καὶ γονιμώτερη ἀνθρωπογονικὴ παραγωγή: Τὰ τρίδυμα, τὰ τετράδυμα καὶ τὰ πεντάδυμα τοῦ Καναδᾶ. Ἀλλ' αὐτὸ πλέον προκαλεῖ τὴν ἐκπληκτικότητα τοῦ φαινομένου. Ἐνῷ τὴν συμπάθειάν μας τὴν κατέχει ἐξ ὁλοκλήρου τὸ χαριτωμένο ντουέττο τῶν διδύμων.

Καταντᾶ παράξενον καὶ ἀφύσικον τὸ νὰ ἔλθη κανεὶς στὸν κόσμον μὲ πολλοὺς παρέα, δηλαδὴ μὲ ἄλλους δύο ἢ μὲ ἄλλους τρεῖς μαζύ. Τὰ τρίδυμα καὶ τὰ τετράδυμα εἶνε γέννησις... σωματείου καὶ ὄχι ἀτόμων. Ἐνῷ τὰ δίδυμα εἶνε ἡ πιὸ χαριτωμένη παρέα Καὶ διόλου ἀφύσικη.

Τί τὸ ὡραιότερον ἀπὸ τὸ νὰ μὴ εἶσαι μόνος μέσα εἰς τὸ ὑγρὸν σκότος τῆς μητρικῆς κοιλίας, ἀλλὰ νὰ νοιώθῃς δίπλα σου τὴν συμπαράστασιν ἑνὸς ἀδελφοῦ, τὸν ὁποῖον νὰ μπορῇς νὰ ρωτήσῃς... Τί ὥρα εἶναι, νά... μιλᾷς μαζύ του γιὰ τὰ νέα τῆς ἡμέρας καὶ νὰ κουτσομπολεύετε οἱ δυό σας τὴν μητέρα σας:

—Ξέρεις κάτι, ἀδερφάκι μου;

—Τί;

—Ἡ μάννα μας σήμερα φαίνεται, ὅτι ἔφαγε σαρδέλλες, διότι τὸ αἷμα, ποὺ μᾶς δίνει ὁ ὀργανισμός της, εἶναι... ἁρμυρό.

Εἶναι πολὺ παρήγορον τὸ νὰ διανύσῃ κανεὶς τὸν δρόμον πρὸς τὸ φῶς τῆς ζωῆς μαζὺ μὲ ἕναν ἄλλον. Τὰ δίδυμα, μαζὺ ξεκινοῦν ἀπὸ τὸν νωτιαῖον μυελὸν τοῦ πατρός, μαζὺ διανύουν τὸν πολύπλοκον δρόμον τῶν ὀργάνων ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς καὶ μαζὺ καταλήγουν εἰς τὸν τόπον τῆς κυήσεως. Μαζὺ κατόπιν διεκπεραιοῦνται εἰς τὸν χῶρον τῆς ἀναπτύξεώς των, μὲ τὸ ἴδιο μητρικὸν αἷμα διαπλάσσονται καὶ μονάχα ὅταν πρόκειται νὰ βγοῦν εἰς τὸν κόσμον, δὲν μποροῦν νὰ βγοῦν ἀγκαζέ, ἀλλὰ πρέπει νὰ προβαδίσῃ ὁ ἕνας καὶ νὰ ἀκολουθήσῃ ὁ ἄλλος. Πῶς καθορίζουν μεταξύ των τὸ προβάδισμα εἶναι ἄγνωστον. Ἴσως... ρίχνουν κλήρους..

Ὅπως βλέπομεν λοιπόν, οἱ ὑπάρξεις τῶν διδύμων εἶναι συνταυτισμένες. Δὲν μπορεῖ ν' ἀμφιβάλλῃ κανείς, ὅτι τὸ γεγονὸς τοῦτο τοὺς συνοέει μὲ μιὰ ἐξαιρετικώτερη ἀδελφικὴ ἀγάπη. «Τ' ἀδέλφια σχίζουν τὰ βουνά, γιὰ νὰ συναντηθοῦνε», λέγει τὸ δημῶδες ᾆσμα. Τὰ δίδυμα ἀδέλφια πρέπει νὰ σχίζουν τὰ μεγαλείτερα ὄρη.

Τὸ κανονικὸν εἶναι, ἀφοῦ οἱ δίδυμοι ἐδημιουργήθησαν καὶ ἀνεπτύχθησαν ὑπὸ τὶς ἴδιες ἀπολύτως συνθῆκες, νὰ ἔχουν μεγάλες μεταξύ των ὁμοιότητες. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν συμβαίνει πάντα. Ὑπάρχουν δίδυμοι ποὺ δὲν μοιάζουν οὔτε ἁπλῶς ὡς ἀδελφοί. Ἄσχημος ὁ ἕνας, ὤμορφος ὁ ἄλλος. Τίμιος ὁ ἕνας, παλιάνθρωπος ὁ ἄλλος. Ὁ ἕνας φθάνει εἰς τὰ ἀνώτερα τῆς κοινωνίας ἀξιώματα καὶ ὁ ἄλλος καταντᾷ στὴ φυλακή. Πῶς μπορεῖ αὐτὸ νὰ ἐξηγηθῇ; Τί συνέβη, ὥστε ὁ ἕνας ἐπῆρε ὅλα τὰ προτερήματα καὶ ὁ ἄλλος ὅλα τὰ ἐλαττώματα; Μήπως, ὅταν ἦσαν εἰς τὴν κοιλιὰ τῆς μάννας των, ἔπαιξαν μεταξύ των τὰ ἀνθρώπινα προσόντα εἰς τό... ζάρι καὶ τὰ ἔχασε ὁ ἕνας καὶ τὰ ἐκέρδισεν ὁ ἄλλος;

Στὶς περισσότερες ὅμως περιπτώσεις οἱ δίδυμοι μοιάζουν μεταξύ των. Καὶ μοιάζουν πρῶτον εἰς τὴν μορφήν. Εἶναι σὰν δυὸ σταγόνες νεροῦ. Καθὼς φέρουν μάλιστα καὶ τὸ ἴδιο ἐπώνυμον, προκαλοῦν τὴν δημιουργίαν μιᾶς τελείας συγχίσεως. Ἕνα πλῆθος μικρῶν φαρσῶν γίνονται λόγῳ τῆς ὁμοιότητός των. Χωρὶς νὰ τρέχωμεν μακρυά, θὰ ἀναφέρωμεν τὴν περίπτωσιν δύο Ἀθηναίων διδύμων, γνωστῶν εἰς τὴν κοινωνίαν τῆς πρωτευούσης. Ὁ ἕνας, ὁ ὁποῖος εἶναι ἀγαπητότερος εἰς τὸν πατέρα του, ἔτρωγε εἰς τὸν «Ἀβέρωφ». Μιὰ μέρα ἀρρώστησε καὶ ἔμεινε εἰς τὸ κρεββάτι ἕνα μῆνα. Στὸ διάστημα ὅμως τοῦ μηνὸς δέν... ἔλειψε οὔτε μία ἡμέρα ἀπὸ τὸν «Ἀβέρωφ». Πῶς συνέβαινε αὐτό; Ἁπλούστατα, εἰς τὸ ἑστιατόριον ἐπήγαινε καὶ ἔτρωγε ὁ... ἕτερος τῶν διδύμων, εἰς βάρος τοῦ ἀρρώστου ἀδελφοῦ του. Οὔτε τὰ γκαρσόνια, οὔτε ἡ διεύθυνσις τοῦ ἑστιατορίου ἀντελήφθησαν τὴν ἀντικατάστασιν. Ὅταν τέλος ἔγινε καλὰ ὁ ἄρρωστος καὶ ξαναπῆγε νὰ φάγῃ εἰς τὸν «Ἀβέρωφ», ἐβρῆκε νὰ τὸν περιμένῃ ὁ λογαριασμὸς ἑνὸς μηνός. Φωνάζει τὸν μαῖτρ ντ' ὀτέλ καὶ τὸν ἐρωτᾷ:

—Ποιὸς τὸ ἐδημιούργησε ὅλο αὐτὸ τὸ χρέος;

—Μὰ ἐσεῖς φυσικά, τοῦ ἀπήντησεν ὁ μαῖτρ.

—Τί λὲς ἀδερφέ; Ἐγὼ ἤμουν ἄρρωστος ἐπὶ ἕνα μῆνα.

Ὁ ἄνθρωπος τὰ χάνει:

—Μὰ σεῖς δὲν ἐφάγατε χθὲς βράδυ ἐδῶ;

—Δὲν ἤμουν ἐγώ. Θὰ ἦταν σίγουρα ὁ δίδυμος ἀδελφός μου. Πήγαινε νὰ τὸν βρῇς, νὰ σοῦ πληρώσῃ ὅσα σοῦ χρωστᾷ. Ἐγὼ δὲν τὰ ἀναγνωρίζω...

Ὁ ἑστιάτωρ τραβᾷ ἀκόμη τὰ μαλλιά του.

Θῦμα αὐτῆς τῆς ὁμοιότητος πέφτουν καὶ οἱ ἀστυνομικοί, ἀκόμη καὶ οἱ γυναῖκες τῶν διδύμων. Ἐρώτησαν ἕναν δίδυμον, γιατὶ δὲν παντρεύεται;

—Ἀστειεύεσθε; ἀπήντησε. Θέλετε δηλαδή, ἡ γυναίκα ποὺ θὰ πάρω, νὰ κοιμᾶται τὶς περισσότερες νύκτες κατὰ λάθος μὲ τὸν ἀδελφό μου;

Ἀλλ' ἐκτὸς τῶν χαρακτηριστικῶν, οἱ δίδυμοι ἔχουν πολλάκις ὁμοίαν καὶ τὴν ὀργανικήν των διάπλασιν. Τὰ ὄργανα τοῦ σώματός των ἔχουν τὸν ἴδιον τρόπον λειτουργίας καὶ προσβάλλονται ἀπὸ τὶς ἴδιες ἀρρώστειες. Ἔχει παρατηρηθῆ ὅτι δύο δίδυμοι, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ ἕνας βρίσκεται στὴν Εὐρώπη φερ' εἰπεῖν καὶ ὁ ἄλλος στὴν Ἀμερικήν, ἀσθενοῦν καὶ οἱ δύο τὴν ἴδια ἡμέρα ἀπὸ τὴν ἴδια νόσον. Λέγεται προσέτι καὶ τὸ ἑξῆς, τὸ ὁποῖον ἂν θέλετε τὸ πιστεύετε. Ἕνας δίδυμος διαμένων εἰς τὰς Ἀθήνας ἔβαλε στὶς 20 τοῦ μηνὸς τὸν ράφτη του στὸ χέρι. Μετὰ λίγες ἡμέρες, ἔλαβε γράμμα ἀπὸ τὸν δίδυμον ἀδελφόν του διαμένοντα στὸ Παρίσι, ὁ ὁποῖος τοῦ ἔγραφε:

—«Ἀδελφέ μου, στὶς 20 τοῦ μηνὸς ἔραψα ἕνα κοστούμι θαῦμα. Καὶ οὔτε σκέπτομαι νὰ τὸ πληρώσω στὸ ράφτη μου».

Θρίαμβος τῆς ὁμοιότητος τῶν διδύμων:...

Οἱ δίδυμοι εἶναι σήμερα οἱ μόνοι ποὺ εἶνε βέβαιοι, ὅτι εἶνε ἀδελφοί. Διότι ὅσοι δὲν εἶνε δίδυμοι, εἶνε μὲν βέβαιοι ὅτι ἐγεννήθησαν ἀπὸ τὴν ἴδια μάννα, δὲν μποροῦν ὅμως νὰ εἶναι βέβαιοι ὅτι ἐγεννήθησαν καὶ ἀπὸ τὸν ἴδιον πατέρα. Ἐνῷ οἱ δίδυμοι δὲν κατέχονται ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀμφιβολίαν. Καίτοι κάποιος παράδοξος ἐτόλμησε νὰ διαπιστώσῃ τὴν ἑξῆς ἀπίθανη παραδοξολογία:

—Ἐγὼ καὶ ὁ ἀδελφός μου εἴμαστε δίδυμοι, μὲ τὴν διαφοράν, ὅτι εἶναι ἀπό... ἄλλην μάννα αὐτὸς καὶ ἀπὸ ἄλλην ἐγώ...

ΠΕΝΝΑ Χ.

Δίδυμες ἀδελφές, δίδυμα χαμόγελα, δίδυμες χαρές

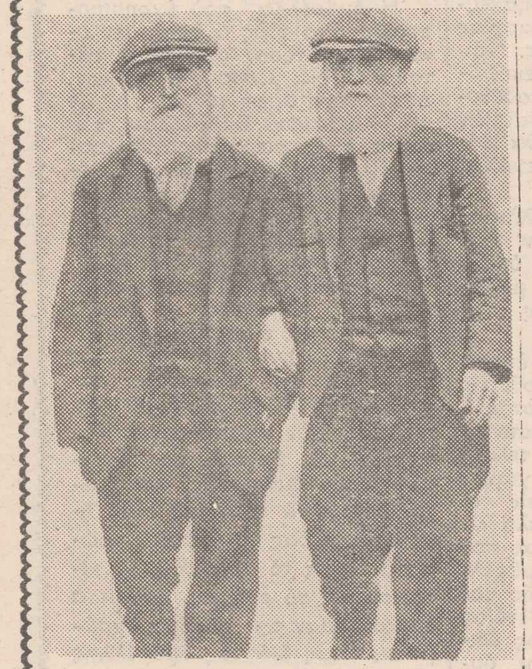

Οἱ δίδυμοι αὐτοὶ ἀδελφοί, οἱ Γερμανοὶ Κοὺρτ καὶ Γιόχαν Μῶτερς ἀριθμοῦν μαζὶ ἡλικίαν 188 Μαΐων.

Στὴν Ἀμερικὴ — ποῦ ἀλλοῦ — λειτουργεῖ ἕνα κολλέγιο θηλέων εἰς τὸ ὁποῖον γίνονται δεκτὲς μόνον δίδυμες ἀδελφές. Ἀνωτέρω: ἡ ἔξοδος τῶν διδύμων μαθητριῶν διὰ τὸ διάλειμμα.

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ

Πῶς ἐξηγεῖται τὸ βόρειον σέλας

Τί λέγει ἡ σύγχρονος ἐπιστήμη διὰ τὰ λαμπρὰ πυροτεχνήματα τοῦ οὐρανοῦ

Τὸ καταπληκτικὸν οὐράνιον φαινόμενον ποὺ παρετηρήθη τελευταίας εἰς τόσα μέρη τῆς Εὐρώπης καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα, τὸ περίφημον βόρειον σέλας διὰ τὸ ὁποῖον ὁ πολὺς κόσμος νομίζει ὅτι παρατηρεῖται μόνον εἰς τοὺς Πόλους, ἐξακολουθεῖ ν' ἀπασχολῇ τοὺς ἐπιστήμονας ὅλου τοῦ κόσμου.

Πρόκειται περὶ ἑνὸς φαινομένου ποὺ παρατηρεῖται σπανιώτατα εἰς τὰ κλίματά μας, εἰς δὲ τὴν χώραν μας ἴσως εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἐμφανίζεται ἀπὸ πολλῶν αἰώνων. Δι' αὐτὸ ἀξίζει τὸν κόπον ν' ἀσχοληθῶμεν μαζί του καὶ νὰ ἀναφέρωμεν τὰς ἐξηγήσεις ποὺ τοῦ δίδει ἡ ἐπιστήμη.

Ποῖος ὅμως καλύτερα ἀπὸ ἕναν ἀστρονόμον θὰ ἠμποροῦσε νὰ μᾶς ὁμιλήσῃ διὰ τὸ οὐράνιον αὐτὸ φαινόμενον; Αὐτοὶ ποὺ τὸ παρατηροῦν μὲ τὰ πλειότερα ἐπιστημονικὰ ὄργανα καὶ τὸ μελετοῦν εἰς ὅλας αὐτοῦ τὰς ἐκδηλώσεις, εἶνε οἱ καταλληλότεροι νὰ μᾶς τὸ ἐξηγήσουν. Ἄς παραχωρήσωμεν λοιπὸν τὸν λόγον εἰς τὸν Ἰταλὸν ἀστρονόμον Ντὲ Ἀγκοστίνι, διευθυντὴν τοῦ περιφήμου Γεωγραφικοῦ Ἰνστιτούτου ποὺ φέρει τὸ ὄνομά του, ἀναδημοσιεύοντες ἕνα ἄρθρον του κατὰ πιστὴν μετάφρασιν, ὅπως ἐνεφανίσθη ἐσχάτως εἰς ἕνα ἰταλικὸν περιοδικόν.

«Τὸ βόρειο σέλας, λέγει ὁ διαπρεπὴς ἀστρονόμος, εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ καταπληκτικώτερα θεάματα ἀπὸ ὅσα μᾶς προσφέρει ὁ οὐρανός, ὁ ὁποῖος ἐν τούτοις εἶνε τόσον πλούσιος εἰς τέτοιου εἴδους ἐκπλήξεις.

Τὸ φαινόμενον αὐτὸ παρατηρεῖται συχνότερα εἰς τοὺς Πόλους, ὡς ἀνταμοιβὴ διὰ τὴν ἐρημιὰν καὶ τὸ σκοτάδι ποὺ ἐπικρατοῦν εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα. Εἰς τὴν Εὐρώπην εἶνε σπανιώτατον, καὶ εἰς ἄλλα μέρη δὲν ἀρκεῖ νὰ ἰδῇ κανεὶς αὐτὸ τὸ θέαμα διὰ μίαν καὶ μόνην φορὰν διὰ νὰ τὸ γνωρίσῃ καλά, ἀφοῦ κάθε φορὰν παρουσιάζεται ὑπὸ μορφὴν ἐντελῶς διαφορετικήν, πάντοτε ὅμως ἐξ ἴσου ἐνδιαφέρουσαν.

Κάποτε ἀποτελεῖται ἀπὸ ἕνα πυκνὸν ἀκόντισμα ἀκτίνων ποὺ ἔχουν χρώματα ἐκτυφλωτικά, κίτρινον, κόκκινον, πράσινον, πορτοκαλλί. Ἄλλοτε πάλιν σχηματίζονται εἰς τὸ στερέωμα πελώρια φωτεινὰ τόξα, τὰ ὁποῖα καταρρέουν σιγὰ σιγὰ καὶ ἐντελῶς ἀθορύβως. Καὶ ἄλλοτε τὸ φαινόμενον προσλαμβάνει τὴν μορφὴν λαμπροτάτων καὶ γιγαντιαίων παραπετασμάτων ποὺ κατεβαίνουν μὲ ἀπαλὰς πτυχὰς ἀπὸ τὰ ὕψη τοῦ οὐρανοῦ μέχρι σχεδὸν τοῦ ὁρίζοντος. Εἰς μερικὰς περιπτώσεις τὸ βόρειον σέλας κινεῖται μὲ κυματισμούς, σὰν νὰ ἐπρόκειτο περὶ μιᾶς τεραστίας φλογός, πρᾶγμα ποὺ τοῦ προσδίδει μεγαλειτέραν ἀκόμη μεγαλοπρέπειαν.

Καὶ ὅμως, ὅλον αὐτὸ τὸ λαμποκόπημα τοῦ χρωματιστοῦ φωτὸς ἀποτελεῖ ἀκόμη ἕνα μυστήριον καὶ δι' αὐτοὺς τοὺς ἀστρονόμους. Κατὰ ποιὸν τρόπον καὶ ποῖα εἶνε τὰ αἴτια ποὺ παράγουν τὸ φαινόμενον αὐτό; Κατὰ τρόπον ἀπολύτως ἱκανοποιητικὸν κανεὶς δὲν εἶνε εἰς θέσιν νὰ τὸ ἐξηγήσῃ.

Κατ' ἀρχάς, οἱ ἀστρονόμοι ἔκαμαν τὴν φυσικωτέραν ὑπόθεσιν, ἐσκέφθησαν δηλαδὴ ὅτι πρόκειται περὶ ἀντανακλαστικοῦ φαινομένου, ὅπως περίπου καὶ τὸ οὐράνιον τόξον. Εἶπαν ὅτι εἶνε ὀπτικὸν φαινόμενον παραγόμενον ἀπὸ τὸ φῶς ποὺ κατοπτρίζεται ἀπὸ διάφορα ἀτμοσφαιρικὰ στρώματα, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον ὑγρά. Ἔπειτα ὅμως, ἀφοῦ τὸ πρᾶγμα ἐξητάσθη εἰς ὅλας του τὰς λεπτομερείας, ἀπεκλείσθη ὅτι τὸ βόρειον σέλας ἔχει αὐτὴν τὴν καταγωγήν.

Τὴν πρώτην ἀκριβεστέραν ἐξήγησιν τὴν ἔδωσεν ἕνας Ἰταλὸς ἀστρονόμος, ὁ Ντονάτι, ζήσας κατὰ τὸν περασμένον αἰῶνα. Μεταξὺ τῶν ἄλλων αὐτὸς πρῶτος καθώρισε τὴν ὕλην ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἀποτελοῦνται οἱ κομῆται, καὶ ἀνεκάλυψε ἕνα κομήτην εἰς τὸν ὁποῖον ἐδόθη τὸ ὄνομά του.

Κατὰ τὴν γνώμην λοιπὸν τοῦ μεγάλου αὐτοῦ ἀστρονόμου, τὸ βόρειον σέλας παράγεται ἀπὸ τὰς ἠλεκτρικὰς κενώσεις ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὸν ἥλιον. Τοῦτο δὲ ἐπιβεβαιοῦται ἀπὸ δύο γεγονότα: Τὸ βόρειον σέλας παρουσιάζεται πάντοτε ὅταν αἱ ἡλιακαὶ κηλῖδες εἶνε περισσότεραι τοῦ συνήθους. Ἐξ ἄλλου δὲ τὸ φαινόμενον αὐτὸ συνοδεύεται πάντοτε ἀπὸ ἰσχυρὰς μαγνητικὰς καταιγίδας. Τὴν ἀντίληψιν αὐτὴν συμμερίζονται ὅλοι σχεδὸν οἱ ἀστρονόμοι, ἀλλὰ κανεὶς δὲν κατώρθωσε ν' ἀνακαλύψῃ τίποτε τὸ πλέον συγκεκριμμένον καθὼς καὶ τὰ βαθύτερα αἴτια ποὺ προκαλοῦν τὰς ἠλεκτρικὰς ἐκείνας κενώσεις.

Ἄλλοι μελετηταί, ἂν καὶ συμμερίζονται τὴν γνώμην ὅτι τὸ φαινόμενον εἶνε ἠλεκτρικῆς φύσεως, λέγουν ὅτι αἱ κενώσεις δὲν προέρχονται ἀπὸ τὸν ἥλιον, ἀλλ' ἀπὸ τὴν γῆν καὶ παράγονται ἀπὸ τὸ ἑξῆς περίεργον γεγονός:

Ὁ πλανήτης μας ἔχει εἰς τὸ ἐσωτερικόν του ἕνα πυρῆνα φλεγομένης ὕλης. Ὡς γνωστὸν ἡ γῆ στρέφεται διαρκῶς περὶ τὸν ἄξονά της: ἡ κίνησις αὐτὴ εἶνε μεγαλειτέρα εἰς τὴν ἐπιφάνειαν καὶ μικροτέρα πρὸς τὸ κέντρον, ὥστε ὁ πυριφλεγὴς πυρὴν κινεῖται πολὺ ἀργά. Ἐξ αὐτοῦ δημιουργεῖται μία τριβὴ ποὺ παράγει ἠλεκτρισμὸν ὅστις ἐξέρχεται εἰς τὴν ἐπιφάνειαν πρὸ παντὸς ἀπὸ τοὺς Πόλους. Ἔτσι λοιπὸν ἐξηγεῖται διατί τὸ βόρειον σέλας εἶνε φαινόμενον ποὺ παρουσιάζεται κατὰ τὸ πλεῖστον εἰς τοὺς Πόλους.

Οἱ ἀστρονόμοι κατώρθωσαν νὰ ἐξακριβώσουν εἰς ποῖον ὕψος δημιουργεῖται τὸ φαινόμενον αὐτό. Διὰ νὰ τὸ μάθουν δὲ κατέφυγαν εἰς τὸ ἑξῆς συμπέρασμα: ἐφωτογράφησαν τὸ φαινόμενον κατ' ἐπανάληψιν ἀπὸ δύο ἀστεροσκοπεῖα ἀπέχοντα πολὺ τὸ ἕνα ἀπὸ τὸ ἄλλο. Ἔπειτα ἐξήτασαν εἰς τὴν φωτογραφίαν τὴν θέσιν του ἐν συγκρίσει πρὸς τὰ ἄστρα.

Ἦτο ἤδη γνωστὸν ὅτι τὸ φαινόμενον αὐτὸ σχηματίζεται εἰς τὰ ὑψηλότερα στρώματα τῆς ἀτμοσφαίρας, ἀλλὰ μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ πειράματος αὐτοῦ ἐξηκριβώθη τὸ ὕψος μὲ κάπως μεγαλειτέραν ἀκρίβειαν. Εἶνε λοιπὸν τώρα γνωστὸν ὅτι αἱ τελευταῖαι παρυφαὶ τοῦ καταπληκτικοῦ αὐτοῦ φαινομένου, εὑρίσκεται εἰς ἀπόστασιν 80 ἕως 100 χιλιομέτρων ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς, ἐνῷ ἡ κορυφή του φθάνει τὰ 300 χιλιόμετρα.

Ἀξιοσημείωτον εἶνε ἐπίσης τὸ γεγονὸς ὅτι καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ φαινομένου, ὅταν εἶνε αἰθρία, τὰ ἄστρα διακρίνονται θαυμάσια εἰς τὸν οὐρανόν. Καὶ τοῦτο σημαίνει ὅτι τὸ φῶς τοῦ βορείου σέλαος δὲν εἶνε τόσον ἔντονον ὅσον φαντάζεται ἐκεῖνος ποὺ τὸ βλέπει. Τὸ φῶς του ἔχει περίπου τὴν ἔντασιν τοῦ φωτὸς τῆς σελήνης. Ἀποτελεῖ ὅμως ἕνα ἀπὸ τὰ λαμπρότερα φαινόμενα ἀπὸ ὅσα παρατηροῦνται εἰς τὸν οὐρανόν.

Οἱ σνόμπ τῆς τῆς ζούγκλας

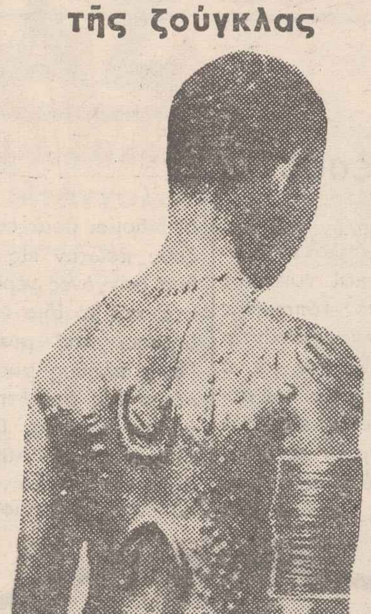

Τὸ Τατουὰζ τῶν ἀγρίων: ὁλόκληρη ἡ πλάτη εἶναι στιγματισμένη μὲ διάφορα στολίδια, ποὺ ἀντικαθιστοῦν τὴν ἰδικήν μας «καλὴν ἐμφάνισιν».

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΚΑΙ ΖΩΗ

Ἕνας περιοδεύων παραγγελιοδόχος, κάποιος ΦραγκλῶνΝτελορὺ ἀπὸ τὸ Λονδῖνον, παρεσύρθη πρὸ μηνὸς ἀπὸ ἕνα αὐτοκίνητον καὶ ἐτραυματίσθη σοβαρῶς. Μετεφέρθη ἀμέσως εἰς ἕνα νοσοκομεῖον ὅπου ὑπέστη ἐγχείρησιν κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ ἰατροὶ ἠναγκάσθησαν νὰ τοῦ ἀφαιρέσουν δύο πλευρά. Ἕως ἐδῶ δὲν εἶνε τίποτε τὸ ἐξαιρετικόν. Οἱ ἰατροὶ ὅμως ἠθέλησαν νὰ τοῦ ἐφαρμόσουν δύο νέα πλευρὰ ἀπὸ ἄθραυστον ὕαλον καὶ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ζῇ σήμερα θαυμάσια μὲ δύο γυάλινα πλευρά.

★

Ἕνας Ἄγγλος συγγραφεὺς ὁ Οὐΐλιαμς, λέγει ὅτι οἱ ἄνθρωποι διαρκῶς μικραίνουν. Ἡ μηχανοποίησις τῶν πάντων εἰς τὴν ἐποχήν μας ἀναγκάζει τοὺς ἀνθρώπους νὰ ζαρώνουν, ἀλλὰ μόνον εἰς τὸ σῶμα, ἐνῷ ἀντιθέτως ἡ κεφαλὴ μεγαλώνει. Θὰ ἔλθῃ λοιπὸν ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ ἄνθρωποι θὰ ἔχουν μόνον κεφάλι, καὶ τὸ σῶμα θὰ εἶνε τόσον μικρὸν ὥστε δὲν θὰ φαίνεται σχεδὸν καθόλου. Πράγματι, δὲν ἔχει παρὰ νὰ ρίξῃ κανεὶς ἕνα βλέμμα εἰς τὰ μουσεῖα τῆς ἀνθρωπολογίας διὰ νὰ πεισθῇ περὶ αὐτοῦ. Ἄλλοτε οἱ ἄνθρωποι εἶχαν σῶμα πολὺ μεγαλείτερον ἀπὸ τοὺς σημερινούς, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς Γίγαντας καὶ τοὺς Κύκλωπας ποὺ ἀναφέρει ἡ ἱστορία.

★

Οἱ ὀδοντοϊατροὶ λέγουν ὅτι τὰ δόντια καταστρέφονται ὅταν δὲν τὰ περιποιεῖται κανείς. Καὶ ὅμως οἱ ἄγριοι ποὺ δὲν τὰ περιποιοῦνται ποτὲ ἔχουν τὰ γερότερα δόντια. Σπανιώτατα θὰ εὑρεθῇ ἄγριος μὲ χαλασμένο δόντι. Οἱ ὑγιεινολόγοι τὸ ἀποδίδουν αὐτὸ τὸ γεγονὸς στὸ ὅτι οἱ ἄγριοι τρώγουν κατὰ τὸ πλεῖστον τὸ κρέας καὶ τὰς ἄλλας τροφάς των ὠμάς, μὲ ὅλας δηλαδὴ τὰς βιταμίνας των, αἱ ὁποῖαι συντελοῦν οὕτω εἰς τὴν καλὴν διατήρησιν τῶν ὀδόντων. Τοὐναντίον, ἡμεῖς οἱ πολιτισμένοι τὰ βράζομεν ὅλα πολύ, καταστρέφοντες οὕτω τὰ δόντια μας. Ὅσοι ἔχουν ἀμφιβολίας ἠμποροῦν νὰ δοκιμάσουν.

Ἡ σταδιοδρομία τῆς ὀμπρέλλας

Οἱ ἀρχαῖοι ἐχρησιμοποιοῦσαν καὶ αὐτοὶ «ἀλεξήλια» καὶ «ἀλεξίβροχα» πολυτελείας

Τί ἐπικαιρότερον θέμα ἀπὸ τὴν ὀμβρέλλαν τώρα τὸν χειμῶνα; Ἄς ἀφηγηθοῦμε λοιπὸν τὴν ἱστορίαν της, ἀφοῦ ἄλλως τε εἶνε τόσον ἐνδιαφέρουσα.

Ἡ λέξις «ὀμβρέλλα» παράγεται ἀπὸ τὸ λατινικὸν «οὔμπρα» ποὺ σημαίνει σκιά, ὅσον καὶ ἀπὸ τὸ ἑλληνικὸν ὄμβρος. Ὑπῆρξε πάντοτε σύμβολον τῆς ἀριστοκρατίας καὶ τὴν ἐχρησιμοποιοῦσαν ὄχι μόνον αἱ δέσποιναι τῆς ἀρχαίας Ρώμης καὶ Ἑλλάδος, ἀλλὰ ἦτο καὶ σύμβολον ἱερατικόν.

Τὰ ἀρχαῖα ἀνάγλυφα εἶνε γεμᾶτα ἀπὸ ὀμβρέλλες. Ἡ ἀρχαιοτέρα δὲ ποὺ ἀναφέρει ἡ ἱστορία εἶνε ἐκείνη τὴν ὁποίαν εἰς τὰ 802 μ. Χ. ὁ ἀββᾶς Ἀλκουΐνος τοῦ Τοὺρ ἔστειλεν ὡς δῶρον εἰς τὸν ἐπίσκοπον Ἄριον τοῦ Σαλισβούργου.

Εἰς τὰ ἀνάκτορα τοῦ Ἀσοὺρ Ἀσὶρ εὑρίσκεται ἕνα ἀρχαῖον ἀνάγλυφον ποὺ παριστάνει ἕναν Ἀσύριον βασιλέα καὶ ὄπισθέν του ἕνα δοῦλον ποὺ τοῦ κρατεῖ τὴν ὀμβρέλλαν, ἡ ὁποία μάλιστα εἶνε κατασκευασμένη κατὰ τὸ σημερινὸν σύστημα ὥστε νὰ ἀνοιγοκλείνῃ. Οἱ Ἀσύριοι ὅμως δὲν ἐχρησιμοποίησαν πρῶτοι τὴν ὀβρέλλαν. Εἰς μερικὰς αἰγυπτιακὰς τοιχογραφίας, κατὰ ἕναν αἰῶνα παλαιοτέρας τοῦ ἀνωτέρω ἀναγλύφου, εὑρίσκομεν ζωγραφισμένην μιὰν ὀμβρέλλαν, ὡς ἔμβλημα ἱερατικὸν καὶ πριγκηπικόν.

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες τὴν ἐχρησιμοποιοῦσαν κατὰ τὰς διονυσιακὰς ἑορτὰς τῆς Κυβέλης καὶ τῶν Παναθηναίων. Ἐπίσης ἐχρησιμοποιεῖτο εἰς τὰς ἑορτὰς πρὸς τιμὴν τοῦ Βάκχου. Εἰς τὴν ἑορτὴν τοῦ θυσιαστηρίου οἱ Ἑβραῖοι ἐπῆραν μερικὰς συνηθείας ἀπὸ τοὺς εἰδωλολάτρας, καὶ μεταξὺ τῶν ἄλλων τὴν χρῆσιν τῆς ὀμβρέλλας.

Οἱ Πέρσαι ἦσαν οἱ πρῶτοι ποὺ ἀφήρεσαν τὸν ἱερὸν χαρακτῆρα ἀπὸ τὴν ὀμβρέλλαν τὴν ποίαν ἐχρησιμοποίησαν ὡς ἔμβλημα εὐγενείας. Εἰς αὐτὸ τοὺς ἐμιμήθησαν οἱ ἀρχαῖοι Ρωμαῖοι, οἱ ὁποῖοι κατόπιν ἐχρησιμοποίησαν τὴν ὀμβρέλλαν διὰ νὰ προστατεύωνται ἀπὸ τὴν βροχὴν καὶ ἀπὸ τὸν ἥλιον. Κατὰ δὲ τοὺς χρόνους τοῦ χριστιανισμοῦ, ἡ ὀμβρέλλα ἐπῆρε πάλιν θρησκευτικὸν χαρακτῆρα.

Εἰς τὴν Ἄπω Ἀνατολὴν ἡ ὀβρέλλα ἔπαιζε σπουδαιότατον ρόλον εἰς τὴν ζωὴν καὶ τὴν ἱστορίαν. Ἐκεῖ ἡ ὀμβρέλλα ἔχει χαρακτῆρα λαϊκὸν καὶ θρησκευτικόν, εἶνε σύμβολον κυριαρχίας καὶ ἀντικείμενον λατρείας. Ἰδιαιτέρως χρησιμοποιεῖται ἐκεῖ ὅπου εἶνε περισσότερον διαδεδομένος ὁ Βουδδισμός. Καὶ ἂν προσέξετε μίαν παγόδαν θὰ ἰδῆτε ὅτι ἔχει τὸ σχῆμα μεγάλης ὀμβρέλλας.

Εἰς ὅλην τὴν Ἀνατολὴν αἱ ὀμβρέλλαι τῶν ἐπισήμων καὶ τῶν ἀνωτέρων κρατικῶν ὑπαλλήλων εἶνε πολλαπλαῖ, ἡ μία ἐπὶ τῆς ἄλλης, ἀναλόγως τῆς θέσεως ἑνὸς ἑκάστου.

Ὅταν εἰς τὴν Κίναν ἐβασίλευεν ὁ Υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ, εἰς ὅλας τὰς ἐπισήμους ἑορτὰς ἡ ὀμβρέλλα ἔπαιζε σπουδαιότατον ρόλον. Ἡ σπουδαιοτέρα τελετὴ ἦτο τῆς στέψεως καὶ τῶν γάμων τοῦ αὐτοκράτορος. Τότε εἰς τὸ Πεκῖνον ἐγίνετο μία μεγάλη λιτανεία ἀπὸ προσωπικότητας ποὺ ἐκρατοῦσαν μεγάλες ὀμβρέλλες. Πρὸ τῆς βρεττανικῆς κατακτήσεως εἰς τὰς Ἰνδίας μόνον ὁ Μέγας Μογγόλος ἐδικαιοῦτο νὰ κάμνῃ χρῆσιν ὀμβρέλλας, ἡ ὁποία εἶχε θρησκευτικὸν χαρακτῆρα. Εἰς τὴν Βεγγάλην ἡ ὀμβρέλλα ἐθεωρεῖτο ἱερὰ καὶ ἦτο ἀντικείμενον λατρείας. Ἐπίσης εἰς τὴν Αἰθιοπίαν, τὴν Γουϊνέαν καὶ τὴν Μαδαγασκάρην εἶχε θρησκευτικὸν χαρακτῆρα, καθὼς ἐπίσης ἦτο ἔνδειξις ἰσχύος.

Ἐγκαταληφθεῖσα κατὰ τὴν μεσαιωνικὴν περίοδον, ἡ ὀμβρέλλα ἐνεφανίσθη εἰς τὴν Γαλλίαν τὴν πρώτην φορὰν τοῦ 1680 καὶ ἀπὸ ἐκεῖ μετεφέρθη εἰς τὴν Ἰταλίαν. Εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἐχρησιμοποιήθη περὶ τὸ 1750 καὶ εἰς τὴν λοιπὴν Εὐρώπην διεδόθη μετὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην.

Εἰς τὴν ἐθνικὴν ἱστορίαν τῆς Οὐγγαρίας ὑπάρχει ἕνα ἀνέκδοτον ποὺ ἀφορᾷ τὴν ὀμβρέλλαν. Τὴν 15ην Μαρτίου 1848 ἐξεδόθη τὸ πρῶτον φύλλον τῆς ἐθνικῆς οὐγγρικῆς ἐφημερίδος, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ κόμης Σεκζαντζῆ ἔδωσε τὸ περίεργον ὄνομα «Ἐπανάστασις τῶν ὀμβρελλῶν». Εἰς τὴν ὁδὸν Χατβανὺ, ὅπου ἦσαν τὰ τυπογραφεῖα τῆς ἐφημερίδος εἶχε συγκεντρωθῆ ἕνα ἀνυπόμονον πλῆθος ποὺ ἐπερίμενε μὲ ἀγωνίαν τὸ πρῶτον φύλλον. Ἔξαφνα ἤρχισε νὰ βρέχῃ καὶ ὅλοι ἐκεῖνοι ποὺ εἶχαν συγκεντρωθῆ ἐκεῖ ἄνοιξαν τὰς ὀμβρέλλας των διὰ νὰ προστατευθοῦν ἀπὸ τὸ νερό. Τότε ὁ Μωρὶς Τζόκαιϋ, ποὺ ἦτο ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐπαναστάτας - ἐκδότας τῆς ἐφημερίδος, ἐβγῆκεν ἀπὸ τὸ παράθυρον καὶ ἐφώναζε πρὸς τὰ πλήθη: «Κύριοι, ἐὰν τώρα προσπαθεῖτε νὰ προστατευθῆτε ἀπὸ τὴν βροχήν, τί θὰ κάμετε μετ' ὀλίγον, ὅταν θ' ἀρχίσῃ νὰ βρέχῃ σφαῖρες;» Τότε ὅλοι ἔκλεισαν τὰς ὀμβρέλλας των, ἡ βροχὴ δὲν ἐσταμάτησε καὶ τὰ πλήθη ἐξακολούθησαν νὰ περιμένουν τὴν πρώτην ἐπαναστατικὴν κραυγὴν τῆς οὐγγρικῆς ψυχῆς.

Ἡ ταπεινὴ ὀρβέλλα, πιστὴ καὶ ὠφέλιμος σύντροφος τοῦ ἀνθρώπου, ἐτιμήθη ἀπὸ πολλοὺς μεγάλους ἄνδρας ποὺ ἐξετίμησαν τὰς πολυτίμους ὑπηρεσίας της. Ὁ βασιλεὺς Λουδοβῖκος Φίλιππος μετεχειρίζετο μὲ μεγάλην ἀβρότητα τὸν ὑπηρέτην ποὺ τοῦ ἐκρατοῦσε τὴν ὀμβρέλλαν ὅταν ἐξήρχετο εἰς περίπατον. Ἐξ αἰτίας δὲ τῆς ἀδυναμίας αὐτῆς τοῦ βασιλέως ἡ μοναρχία τοὐνομάσθη «Δυναστεία τῶν ὀμβρελλῶν». Ὅλοι δὲ οἱ κομψευόμενοι τῆς ἐποχῆς ἔσπευσαν νὰ μιμηθοῦν τὸν βασιλέα εἰς τὴν στοργήν του αὐτὴν διὰ τὸ τόσον χρήσιμον μεταξωτὸν ἀντικείμενον.

Ἡ ὀμβρέλλα ποὺ ἐχρησιμοποιήθη ἀπὸ τοὺς ἄνδρας δὲν ὑπέστη καὶ τόσον σπουδαίας μεταβολὰς διὰ μέσου τῶν αἰώνων. Δὲν συνέβη ὅμως τὸ ἴδιο καὶ μὲ τὴν γυναικείαν ὀμβρέλλαν, ποὺ ἐπῆρε τὰ περιεργότερα σχήματα. Περὶ τὸ 1640 ἡ ὀμβρέλλα ἐζύγιζεν ἀπὸ ἑνάμιση ἕως δύο χιλιόγραμμα καὶ ἐστοίχιζεν ἀπὸ 45 ἕως 60 φράγκα, τεράστιον ποσὸν διὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην.

Συνήθως ἐπρόκειτο περὶ οἰκογενειακοῦ κειμηλίου, τὸ ὁποῖον ἡ μία γενεὰ ἐκληρονομοῦσε ἀπὸ τὴν ἄλλην. Ἦσαν πελώριαι ὀμβρέλλαι, μὲ τεραστίαν λαβήν, σκεπασμέναι μὲ δερμάτινον ἢ ἀδιάβροχον περικάλυμμα. Κατὰ τὸ 1740 ἤρχισαν νὰ κατασκευάζουν ὀμβρέλλες ἀπὸ μετάξι. Περὶ τὰ τέλη τοῦ 1790 ἦσαν τῆς μόδας τὰ ἀνοικτὰ χρώματα, ἰδίως τὸ πράσινον, τὸ κίτρινον καὶ τὸ ρόδινον, καὶ μετὰ ἐπεκράτησαν τὰ σκοῦρα χρώματα, ἰδίως διὰ τὰς ὀμβρέλλας τῆς βροχῆς, πρᾶγμα ποὺ γίνεται ἀκόμη καὶ τώρα.

Η ΣΩΦΕΡΙΝΑ ΤΟΥ ΤΣΑΓΚ-ΚΑΪ-ΣΕΚ

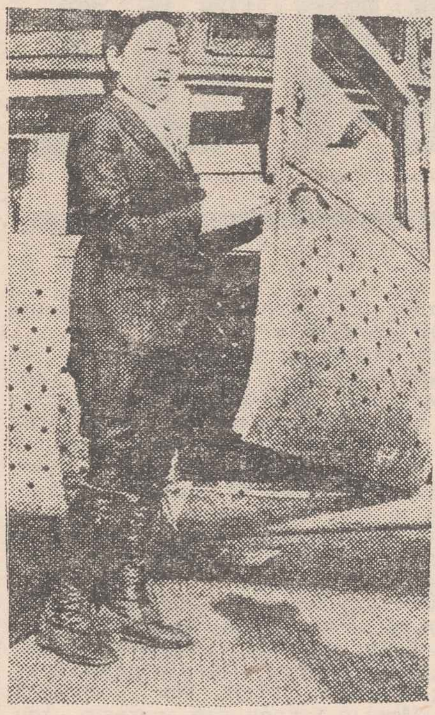

Ὁ Κινέζος στρατάρχης Τσάγκ-Κάϊ-Σέκ, διὰ νὰ δείξῃ ἐμπράκτως τὴν συμπάθειά του πρὸς τὴν φεμινιστικὴν κίνησιν προσέλαβε γυναῖκα σωφερίναν, ἡ ὁποία διακρίνεται ἀνωτέρω παρὰ τὸ αὐτοκίνητον τοῦ κυρίου της.

ΛΟΝΔΡΕΖΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ὅπως τὶς διηγεῖται τὸ «Χιούμοριστ»

Ἕνα ἀπὸ τὰ πολλὰ περίεργα ποὺ παρουσίασε ἡ Διεθνὴς Ἔκθεσις στὸ Παρίσι, εἶνε καὶ τὸ τεχνητὸ χιόνι. Δηλαδή, δὲν πρόκειται γιὰ κανένα ψεύτικο χιόνι σὰν ἐκεῖνο ποὺ κάμνουν στὸν κινηματογράφο κομματιάζοντας βαμβάκι, ἀλλὰ χιόνι ἀληθινὸ ποὺ θὰ πέφτῃ μέσα στὴν καρδιὰ τοῦ καλοκαιριοῦ!

Ἡ ἰδέα δὲν εἶναι καινούργια.

Ὅταν ὁ Τσάρος Νικόλαος Β΄ εἶχε ἐπισκεφθῆ πρὶν ἀπ' τὸν πόλεμο τὸ Παρίσι, ὁ γλύπτης Πιὲρ Ρὸς εἶχε τοποθετήσει στὴν μεγάλη κλίμακα τοῦ Δημαρχείου, ὅπου θὰ γινότανε ὑποδοχὴ πρὸς τιμὴν τοῦ Τσάρου, δύο ἀρκοῦδες ἀπὸ μέταλλο, τὶς ὁποιες εἶχε κατασκευάσει ὁ ἴδιος. Μεσα στὶς ἀρκοῦδες, ὑπῆρχε ἕνα παγοποιητικὸ μηχάνημα ποὺ τὶς σκέπαζε διαρκῶς μὲ χιόνι, πρὸς μεγάλη ἔκπληξη τοῦ ὑψηλοῦ ἐπισκέπτη.

Τὸ χιόνι τῆς Ἐκθέσεως ἦταν διαφορετικῆς κατασκευῆς, ἀλλὰ ἦταν καὶ αὐτὸ ἐξίσου αὐθεντικό.

★

Ἕνας Ἀμερικανὸς κουρεύς, συνδυάζοντας τὴν φιλανθρωπία μὲ τὴν ρεκλάμα, ἔστειλε στὸ δημαρχιακὸ τμῆμα τῆς περιφερείας του, στὴν Νέα Ὑόρκη 125 δελτία δωρεὰν κουρεύματος τῶν μαλλιῶν, γιὰ νὰ διανεμηθοῦν στοὺς ἀνέργους.

Μετὰ 24 ὧρες μιὰ μακρυὰ οὐρὰ ἀπὸ 125 πρόσωπα εἶχε σχηματισθῆ ἔξω ἀπὸ τὸ κατάστημα τοῦ κουρέως, ὁ ὁποῖος τοὺς δέχθηκε ὅλους. Δέκα ἀπὸ τοὺς πρωτότυπους αὐτοὺς πελάτες τοῦ ἐμπιστεύθηκαν ὅτι εἶχαν ἐννέα μῆνες νὰ κόψουν τὰ μαλλιά των.

Ἕνας ἄλλος δὲ εἶχε ὁλόκληρη χαίτη, ποὺ τοῦ ἔπεφτε στοὺς ὤμους.

Ὁ φιλάνεργος κουρεὺς τοὺς κούρεψε μέσα σ' ἕνα ἀπόγευμα ὅλους μὲ τὴν ψιλὴ καὶ τοὺς ἔστειλε στὸν κ. Δήμαρχο γιὰ νὰ πάρουν ὕστερ' ἀπ' αὐτὸ καὶ ἕνα καλὸ λουτρό! Τὸ παράδειγμα τοῦ Ἀμερικανοῦ κουρέως θέλησε νὰ τὸ μιμηθῇ καὶ ἕνας συνάδελφός του μιᾶς γειτονικῆς πολιτείας, καὶ ἡ ἐπιτυχία του ἦταν ἐξίσου μεγάλη. Πραγμα τὸ ὁποῖο σημαίνει ὅτι τὰ πράγματα δὲν εἶναι καὶ τόσο ρόδινα στὴν χώρα τοῦ δολλαρίου.

Τὸ καπέλλο τῆς Γουΐθ

Διήγημα τῆς Ἰταλίδος συγγραφέως ΠΑΟΛΑ ΜΠΟΡΜΟΠΝΙ

Θέλετε νὰ μιλήσουμε σοβαρὰ γιὰ τὶς ἐρωτευμένες γυναῖκες ; Λοιπὸν γνώρισα μιὰ καὶ πέθανε. Συνήντησα καὶ μιὰ ἄλλη καὶ ἔγινε καλόγρηα. Αὐτὸ μοῦ φτάνει γιὰ νὰ καταλάβω ὅτι ἡ ἐρωτευμένη γυναῖκα δὲν μπορεῖ νὰ μείνῃ στὴ γῆ. Εἶνε ἀναγκασμένη νὰ φεύγῃ ἡ δυστυχὴς στὸν οὐρανὸ καὶ κάτω ἀπὸ τὴ γῆ....»

Ἔτσι μιλοῦσε, ὕστερα ἀπὸ τὸ δεῖπνο, μέσα στὸν κῆπο, περικυκλωμένος ἀπὸ ἄσχημους ἄνδρες καὶ ὡραῖες κυρίες, ὁ γέρω—Μαρκήσιος ντὲ λὰ Κοριέρα, ἄνδρας ποὺ γνώριζε νὰ κτυπᾷ καὶ μὲ τὸ σπαθὶ καὶ μὲ τὴ γλῶσσα.

»Ἤμουν εἴκοσι πέντε χρονῶν, δὲν ἤμουν ἄσχημος, ἄρεσα στὶς γυναῖκες, ἀλλὰ οἱ τσέπες μου ἦταν ἄδειες. Τὸ ξεύρουν ὅλοι ὅτι ἡ οἰκογένεια ντὲ λὰ Κορριέρα εἶχε φτωχύνει πρὸ πολλοῦ καὶ τραβοῦσε τὴ ζωὴ μὲ τὰ δόντια.

Εἴμαστε ὅμως ὑποχρεωμένοι νὰ κρύβουμε τὴ φτώχεια μας. Γι' αὐτὸ ὁ πατέρας μου μᾶς ἀπαγόρευε νὰ ἐργασθοῦμε. «Ἐσεῖς, μᾶς ἔλεγε, δὲν μπορεῖτε νὰ ἐργασθῆτε. Ἡ οἰκογένεια ἔχει ἑπτὰ αἰῶνες τιμῆς ! Ἕνας μαρκήσιος ντὲ λὰ Κοριέρρα δὲν μπορεῖ νὰ κάνῃ καμμιὰ δουλειὰ στὸ κόσμο, ἐκτὸς ἀπ' αὐτή...». «Ποιά, πατέρα;» «Νὰ εἶνε ὁ μαρκήσιος ντὲ λὰ Κορριέρα».«Καὶ ὅταν ὁ μαρκήσιος ντὲ λὰ Κορριέρα, δὲν ἔχει μιὰ πενταάρα ;» «Δέν πειράζει ! Εἶνε πάντα μαρκήσιος ντὲ Κορριέρα».

Αὐτὸς τὰ κατάφερνε. Ζούσαμε στὸ παληό μας μέγαρο, τὸ ὁποῖον ἦτον ὑποθηκευμένο καὶ κατὰ τρία τέταρτα νοικιασμένο.

Στὸ τραπέζι ὑπῆρχε πολὺ ψωμί, μὰ λίγο φαγί, καὶ τὸ βράδυ μέσα στὰ παληὰ ἀσημένια πιάτα μὲ τὸ στέμμα μας, τὸ δεῖπνο ἦταν τὶς περισσότερες φορὲς ἕνα αὐγὸ σκεπασμένο μ' ἕνα βουνὸ ἀπὸ φύλλα σαλάτας. Ἐγώ, φυσικά, ἤμουν ἐρωτευμένος. Ἐλάτρευα κάποια Μπιάνκα ἢ Μπιανκίνα ἢ Γουΐθ, ὅπως τὴν φώναζα ἀπὸ καπρίτσια. Ἦταν πωλήτρια μιᾶς μοδίστρας. Τὴν εἶχε πωλήτρια γιὰ τὶ εἶχε καλοὺς τρόπους καὶ ἕνα κεφαλά κι πολὺ συμπαθητικό, ποὺ, ὅταν ἔκανε πρόβα, καὶ τὸ πιὸ ἄσχημο καπέλλο μποροῦσε μιὰ κυρία νὰ τὸ θαυμάσῃ καὶ νὰ τὸ ἀγοράσῃ.... Δὲν ἦταν μιὰ μικρὴ ἀγάπη. Ἦταν γιὰ μένα, κύριοί μου, ὁ Ἔρως. Ἔνοιωθα ὅτι δὲν ἀγάπησα στὴ ζωή μου ἄλλη ἀπὸ τὴν Γουΐθ. Ἔνοιωθα ὅτι δὲν θὰ μποροῦσα νὰ τὴν ἀποχωρισθῶ. Καὶ τῆς μιλοῦσα στὸ τέλος νιὰ γάμο.

«Θὰ γίνῃς Μαρκησία....τῆς ἔλεγε, Μαρκησία δίχως πεντάρα, μὰ πάντα Μαρκησία». Καὶ κείνη ἤσυχα ἔλεγε : «Εἶν' ἀλήθεια ; Μαρκησία ;..Κι' ὕστερα τί νὰ τὸ κάμω ὅλο τὸ χρυσάφι τοῦ κόσμου ὅταν θὰ εἶμαι μαζύ σου, ἀγάπη μου ;»

Ὁ πατέρας μου τὰ μυρίσθηκε καὶ μὲ φοβέριζε. Ἐγὼ ἐπαναλάμβανα στὴν Γουΐθ ὅλες τὶς φοβέρες τοῦ πατέρα μου, κι' αὐτὴ φοβότανε μὴ μὲ χάσει. «Θὰ προσπαθήσῃ νὰ σὲ χωρίσῃ ἀπὸ μένα κ' ἐγὼ θὰ πεθάνω..μοῦ ἔλεγε. Ἂν ἐσὺ μιὰ μέρα τὸν ἀκούσῃς καὶ μ' ἀφήσῃς, θὰ πάω νὰ κλεισθῶ σ' ἕνα μοναστῆρι». Κι' ἐγὼ εὐτυχὴς καὶ μωροπίστευτος, ἔλεγα τὸ μεγάλα λόγο : «Τὴν ἀγαπῶ.. Μ' ἀγαπᾷ..Ἀγαπιούμαστε....» Τόσο ἤμουνα βέβαιος ἀπὸ τὴν ἀγάπη της, ὅταν ἔξαφνα συμβαίνει ἕνα μικρὸ ἀτύχημα. Μοῦ εἴχανε δώσει δυὸ εἰσιτήρια δωρεὰν γιὰ τὴν πρώτη παράστασι μιᾶς κωμωδίας ποὺ ἔδινε κάποιος φίλος μου καλλιτέχνης καὶ προσεκάλεσα τὴν Γουΐθ νὰ ἔλθῃ μαζύ μου στὸ θέατρο.

Τὴν βλέπω να φθάνῃ στὸ θέατρο κάτ' ἀπὸ μιὰ ὀμπρέλλα, μ' ἕνα καπελλάκι χαριτωμένο. «Τί ὡραῖο καπελλάκι, τῆς λέω. Σοῦ πάει θαυμάσια !» «Σιωπή ! μοῦ λέει Τὸ πῆρα ἀπὸ τὸ μαγαζί. Δὲν εἶνε σωστὸ αὐτὸ ποὺ ἔκανα, ἀγάπη μου μὰ γιὰ νὰ σοῦ κάμω τιμή...Αὔριο πρωΐ μόλις ἀνοίξουμε θὰ τὸ βάλω στὸ κουτί του...»

Τὴν στιγμὴ ποὺ ἡ Γουΐθ ἦταν ξαπλωμένη στὴν πολυθρόνα της, φάνηκε σ' ἕνα θεωρεῖο ἡ προϊσταμένη της καὶ κυττάζοντας στὴν πλατεῖα γνώρισε τὸ καπέλλο της.

Φθάσαμε στὸ δρᾶμα. Τὸ πρωῒ τὴν ἔδιωξε δίχως νὰ τῆς δώσῃ κανένα πιστοποιητικό. Μοῦ στάθηκε ἀδύνατο νὰ στεγνώσω τὰ δάκρυά της. Τρέχανε ποτάμισ Τὴν ὥρα ποὔκλαιγε τῆς λέω : «Μὴ φοβᾶσαι...Ὡς που να βρῇς μιὰ ἄλλη θέσι, ἐγὼ κρυφὰ ἀπ' τὸν πατέρα μου θὰ ἐργασθῶ, θὰ κυττάξω νὰ βρῶ ἐργασία». Καὶ μαθημένος νὰ κάνω ὅτι λέω, μέσα σὲ τριανταέξη ὧρες βρῆκα ἕνα μαγαζὶ ἑνὸς ἐμπόρου γραμματοσήμων τόσο μακρυά, ποὺ οὔτε ὁ διάβολος δὲν μποροῦσε νὰ τὸ ἀνακαλύψῃ. Ἔτρεχα, πετοῦσα νὰ συναντήσω τὴ Γουΐθ στὶς ἑπτὰ τὸ βράδυ ὅπως πάντα, γιὰ νὰ τὴν παρηγορήσω γρήγορα. Μὰ ἐκείνη δὲν φάνηκε. Δὲν τὴν εἶδα οὔτε τὴν ἄλλη μέρα. Καὶ ἀπὸ τὸ δωμάτιό της εἶχε χαθῆ, οὔτε κανεὶς γείτονας γνώριζε νὰ μοῦ δώσῃ πληροφορίες. Τὴν καταριούμην καὶ τὴν λάτρευα. Πουθενὰ δὲν μπόρεσα νὰ μάθω ποῦ πῆγε. Ἔτσι ἔζησα ἕνα χρόνο ζητῶντάς την, δίχως νὰ τὴν βρῶ ἀπελπισμένος καὶ ἀπαρηγόρητος.

Ὕστερα ἀπὸ ἕνα χρόνο οἱ ἐφημερίδες ἀνήγγειλαν τὸν γάμο τοῦ πατέρα μου μὲ μιὰ κόρη ἑνὸς πλουσίου Ἀμερικανοῦ, ἀπ' αὐτοὺς μὲ τὰ ἑκατομμύρια ποὺ εἶνε στοιβαγμένα στὸ χρηματοκιβώτιο, ὅπως οἱ ἀντσούγιες στὸ βαρέλι. Τρεῖς μέρες ὕστερα ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀγγελία, λαβαίνω ἕνα γράμμα τῆς Γουΐθ : «Ἤθελα, μεγάλη καὶ μόνη μου ἀγάπη νὰ σὲ ξαναϊδῶ....Μένω σὲ μιὰ μικρὴ ἔπαυλιν. Τὴν διεύθυνσιν σοῦ τὴν γράφω παρακάτω. Μέ ὀνομάζουν Γουΐθ Πέρλ. Ἔλα κατὰ τὶς πέντε μ' ἑφτὰ νὰ μὲ βρῇς».

Λοιπόν, ναί, κύριοι, ἐπῆγα. Ἐπῆγα γιὰ νὰ τῆς πῶ ὅτι τὴν ἀποστρέφομαι ὅτι τὴν μισῶ. Ἐπῆγα γιὰ νὰ τῆς πετάξω στὸ πρόσωπο τὰ πλούτη μου. Ἐπῆγα γιὰ νὰ τῆς πῶ ὅτι ἂν ἔκανε ὑπομονὴ ἕνα χρόνο, θὰ μποροῦσε νὰ εἶνε μέσα στὰ πλούτη τίμια καὶ νὰ γίνῃ μαρκησία καὶ γυναῖκα μου. Τὰ εἶπα μ' ἕνα τραγικὸ τόνο στὴν Γουΐθ ὅλα αὐτά.

Καὶ ξέρετε, κύριοι, τί μοῦ ἀπήντησε ὅταν ἀπόκαμα νὰ τῆς τὰ λέω: «Μὴ μὲ κατακρίνεις ἔτσι αὐστηρά, ἀγάπη μου. Ἐγὼ δὲν ἔπαυσα νὰ σὲ λατρεύω, καὶ σὲ λατρεύω. Ἔχω σκληρὰ ὑποφέρει ποὺ δὲν ἤμουνα τίμια, ἀλλὰ δὲν μποροῦσα νὰ κάνω ἀλλοιῶς. Δὲν μποροῦσα μὲ κανένα τρόπο νὰ ξεχάσω ὅτι ἡ προϊσταμένη τοῦ μαγαζιοῦ μὲ εἶχε ἀναγκάσει νὰ βγάλω τὸ καπέλλο ἀπὸ τὸ κεφάλι. Δὲν εἶχα ἡσυχία καὶ μόνον ὅταν δυὸ μέρες ὕστερα ἀπεφάσισα τὴν θυσία καὶ τῶν δυό μας, μπόρεσα νὰ μπῶ ὄχι πιὰ ὡς πωλήτρια μὰ ὡς πελάτισσα μέσα σ' αὐτὸ τὸ μαγαζί, νὰ πληρώσω πεντακόσια φράγκα, νὰ βάλλω τὸ καπελλάκι στὸ κεφάλι κι' ἐμπρὸς στὰ ἀνοικτὰ ἀπὸ ἀπορία μάτια τῆς προϊσταμένης μου, ποὺ μὲ εἶχε διώξει νὰ βγῶ δίχως νὰ χαιρετήσω νὰ πάρω καὶ νὰ φύγω...»

ΠΑΟΛΑ ΜΠΟΡΜΠΟΝΙ

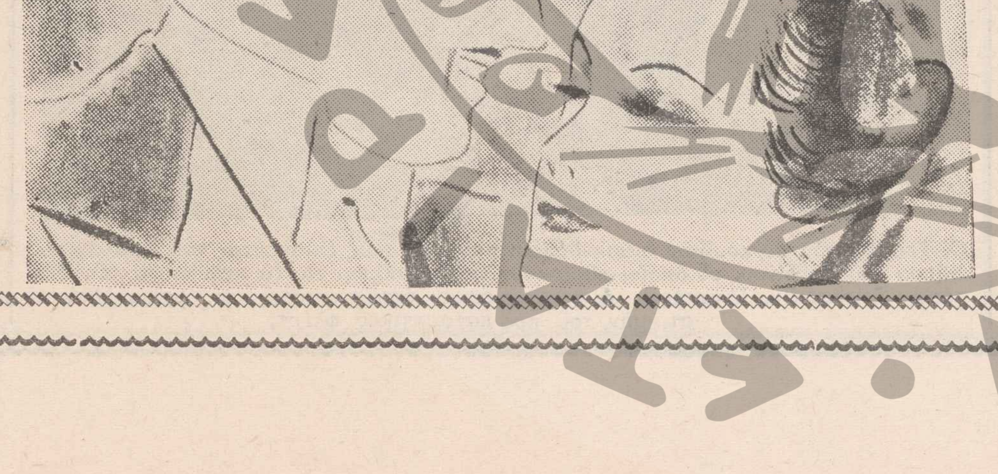

Ο ΦΡΑΙΛΙΧ ΧΩΡΙΖΕΙ ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ

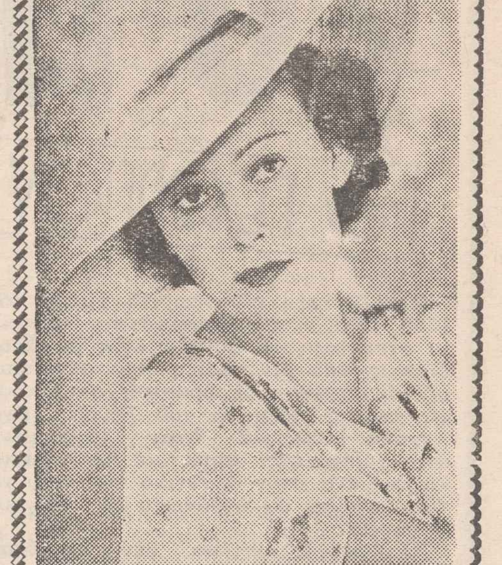

Ἡ Λύντα Μπαάροβα, γόησσα τοῦ γερμανικοῦ κινηματογράφου καὶ σύζυγος τοῦ γόητος Γκοῦσταφ Φραῖλιχ χωρίζει. Τὸ διαζύγιον ὀφείλεται εἰς φυλετικοὺς λόγους—καθὼς λέγεται. Ἡ Λύντα εἶναι Τσεχοσλαβάκα, ὁ δὲ Γκοῦσταφ, ποὺ ἐχώρισε ἤδη τὴν Γκίτα Ἄλπαρ ὡς Ἑβραία, θέλει νὰ νυμφευθῇ μίαν Ἀριανήν.

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ἀπίστευτα πράγματα ποὺ εἶνε ἀληθινά,..

Ἕνας ρέπορτερ πηγαίνει νὰ πάρῃ συνέντευξι ἀπὸ ἕνα ἑκατομμυριοῦχο:

—Πῶς, κύριε, τὸν ρωτάει, ἀρχίσατε τὸ στάδιό σας, πῶς δημιουργήσατε τὴν μεγάλη σας περιουσία;

Ὁ ἑκατομμυριοῦχος ἀπαντᾷ:

—Στὴν ἀρχὴ ἤμουν ἁπλὸς ἐργάτης κι' ἔμενα μάλιστα πολλὲς φορὲς χωρὶς δουλειά. Μιὰ μέρα ὅμως, καθὼς πήγαινα νὰ ζητήσω ἐργασία σ' ἕνα ἀλαντοποιεῖο, βρῆκα μπρὸς στὴν πόρτα του μιά... καρφίτσα...

—Ἄ!... καλά... καλά... Κατάλαβα ἀποκρίνεται ὁ ρέπορτερ. Μὴ μοῦ λέτε τὴ συνέχεια... Δηλαδή, πήρατε τὴν καρφίτσα ἀπὸ κάτω, ὁ ἀλαντοποιὸς ποὺ σᾶς εἶδε, σᾶς προσέλαβε στὴν ἐργασία του, ἀργότερα παντρευτήκατε τὴν κόρη του, σᾶς ἔκανε συνεταῖρο, δημιουργήσατε ἔτσι τὰ πρῶτα κεφάλαια... καί...

—Ὄχι... ὄχι!... Μὴ τρέχετε, κύριε, φώναξε τότε ὁ ἑκατομμυριοῦχος... Δὲν εἶνε τίποτα ἀληθινὸ ἀπ' ὅσα εἴπατε... Ἁπλούστατα, ἡ καρφίτσα αὐτὴ εἶχε ἐπάνω ἕνα πολύτιμο διαμάντι, τὸ ὁποῖο πούλησα κι' ἔτσι ἀπέκτησα τὸ πρῶτο μου κεφάλαιο...

★

Εἶνε γνωστὸν ὅτι οἱ μαῦροι μιᾶς φυλῆς τῆς Κεντρώας Ἀφρικῆς, ἔχουνε τὸ σκληρότερο κρανίο ἀπ' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Κάποτε, ἕναν ἀπ' αὐτοὺς τοὺς μαύρους τὸν ὡδήγησαν στὸ δικαστήριο, μὲ τὴν κατηγορία ὅτι χτύπησε ἕνα λευκό. Ἀπὸ τὴν διαδικασία ὅμως ἀπεδείχθη ὅτι τὴν ἀφορμὴ τὴν ἔδωσε ὁ λευκός, ὁ ὁποῖος χτύπησε πρῶτος τὸν μαῦρο.

—Καὶ μὲ τί σὲ χτύπησε; ρωτάει τὸν μαῦρο ὁ δικαστής.

—Μ' ἕνα σίδερο τοῦ σιδερώματος, κύριε δικαστά.

—Ποῦ σ' ἐχτύπησε;

—Στὸ κεφάλι...

Ὁ δικαστὴς κυττάζει τὸ κεφάλι τοῦ μαύρου, ἀλλὰ δὲν βλέπει κανένα ἴχνος χτυπήματος...

—Ψέμματα λές... Στὸ κεφάλι σου δὲν φαίνεται τίποτα!...

Τότε ὁ μαῦρος ἀπαντάει μὲ ἀφέλεια:

—Μὴ κυττᾶτε τὸ κεφάλι μου, κύριε δικαστά... Κυττᾶχτε καλύτερα τὸ σίδερο ποὺ μὲ χτύπησε... καὶ θὰ καταλάβετε ὅτι ἔχω δίκηο.

Ο ΑΡΧΙΣΙΔΗΡΟΥΡΓΟΣ

τοῦ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

Μιὰ ὤμορφη φθινοπωρινὴ ἡμέρα τοῦ 1880, ἕνας νέος μὲ κομψότατο κοστοῦμι στεκόταν στὰ σύνορα ἑνὸς μεγάλου δάσους ἀπὸ βελανιδιές, ποὺ σκεπάζαν μὲ τὴν πυκνὴ καὶ δροσερὴ σκιά τους τὰ πρῶτα ὑψώματα τοῦ Ζουρᾶ. Ἕνα μεγάλο λαγωνικὸ ἦταν ξαπλωμένο στὰ χόρτα ἐκεῖ σιμά, μὲ τὰ μάτια καρφωμένα στὸν ἀφεντικό του, σὰν νὰ τὸν ρωτοῦσε ἂν ἐπρόκειτο νὰ φύγουν γρήγορα.

Ὁ κυνηγὸς ὡστόσο δὲν φαινόταν διατεθειμένος νὰ συνεχίσῃ πολὺ γρήγορα τὸ κυνῆγι. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἴσως τὸν εὐχαριστοῦσε πιὸ πολὺ τὸ θέαμα ποὺ ἁπλωνόταν ἐμπρός του.

Σὲ μιὰν ἀπόστασι σχετικῶς μικρὴν ἀπ' ἐκεῖ φαινόταν ἕνα μεγάλο ἐργοστάσιο, μὲ ψηλὲς καπνοδόχους ποὺ ἐσκόρπιζαν στὸν ἀέρα κοκκινωπὸν καπνόν. Οἱ κατάμαυροι τοῖχοι τοῦ ἐργοστασίου ἐσυνεχίζοντο ὥς κάτω στὸν λόφο, ἀπ' τὸν ὁποῖον ἔβγαζαν τὸ μετάλλευμα. Καὶ πάνω ἀπὸ τὰ φρέατα, ἀπ' ὅπου οἱ μεταλλωρῦχοι ἐκατέβαιναν στὰ ἔγκατα τῆς γῆς, ὅλα ἦταν καταπράσινα, καὶ πρὸ παντὸς στοὺς ἀμπελῶνες ἀπ' ὅπου βγαίνει τὸ περίφημο κρασὶ τῆς Μογιέλ.

Ὁ οὐρανός, καταγάλανος, ἦταν πλημμυρισμένος στὸ φῶς. Στὰ πειὸ ψηλὰ μέρη μιὰ διαφανὴς καὶ λεπτότατη ὁμίχλη, σὰν ἐλαφρότατος πέπλος, ἐκυμάτιζε στὸν ἀέρα. Καὶ ἡ σιγὴ ἦταν βαθειὰ στὴ γελαστὴ φύσι.

Ἀπολαμβάνοντας τὸ ὑπέροχο ἐκεῖνο θέαμα ὁ κυνηγὸς στεκόταν ἀκίνητος. Ἔξαφνα ὅμως τινάχτηκε, σὰν νὰ ξύπνησε ἀπὸ τοὺς ρεμβασμούς του. Ὁ σκύλλος ἦρθε καὶ ἀκούμπησε τὸ κεφάλι στὰ γόνατά του, ἐνῷ τὰ μάτια του, ποὺ εἶχαν μιὰν ἔκφραση σὰν ἀνθρωπίνη, ἐφαίνοντο σὰν νὰ τὸν ἱκέτευαν νὰ φύγουν.

—Στενοχωρέθηκες βλέπω! ἔκανεν ὁ νέος. Ἔχε λίγην ὑπομονὴν καὶ θὰ φύγουμε ἀμέσως!

Ὁ σκύλλος, σὰν νὰ κατάλαβεν αὐτὰ τὰ λόγια ἐπῆρε δρόμο, ἐνῷ ὁ κύριός του τὸν ἀκολουθοῦσε σ' ἕνα μονοπάτι, ποὺ προχωροῦσε μέσα σὲ κάποιο κτῆμα.

Δὲν προχώρησαν πολύ καὶ ξεπετάχτηκεν ἕνας λαγός' .Ο νέος ἐσήκωσε σὰν ἀστραπὴ τὸ ντουφέκι του κι' ἐτράβηξε τὴν σκανδάλη. Ἀλλὰ σὰν διαλύθηκε ὁ καπνὸς εἶδε τὸν λαγὸν νὰ ἐξαφανίζεται μέσα στὸ δάσος.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἕνας πυροβολισμὸς ἀντήχησε σὲ ἀπόσταση ἑκατὸ μέτρων περίπου. Καὶ σὲ λιγάκι ἀκούστηκε κρότος βημάτων, τὰ χαμόκλαδα ἐπαραμέρισαν κι' ἕνα γερὸ παλληκάρι μὲ μαβιὰ μπλοῦζα κυνηγιοῦ, μὲ ψηλὲς μπότες κι' ἕνα καπέλλο στὸ κεφάλι, ἐφάνηκε στὴν εἴσοδο τοῦ δάσους. Μὲ τὸ ἕνα χέρι κρατοῦσε τὸ ντουφέκι καὶ μὲ τὸ ἄλλο τὸν λαγὸν ἀπὸ τὰ πίσω πόδια. Ἦταν ὁ ἴδιος λαγὸς ποὺ εἶχε ξεπεταχτῆ λίγο πρίν.

—Τὰ κατάφερες πειὸ καλὰ ἀπὸ μένα! εἶπεν ὁ πρῶτος κυνηγὸς προχωρῶντας.

—Ἄ, σεῖς ἐπυροβολήσατε κύριε; ἔκανε ὁ νέος μὲ τὴν μπλοῦζα.

—Ναί, ἀλλὰ μοῦ ξέφυγε, ἂν καὶ τὸν βάρεσα ἀπὸ πολὺ κοντά.

—Τὸ κατάλαβα ὅτι σᾶς ξέφυγε! ἔκανε ὁ ἄλλος εἰρωνικά, κι' ἐπρόσθεσε: Μὰ πῶς κυνηγᾶτε ἐδῶ σ' αὐτὸ τὸ μέρος;

—Γιατί ; Δὲν εἶνε δικαίωμά μου νὰ κυνηγῶ ὅπου θέλω;

—Ὄχι ὅμως κι' ἐδῶ. Αὐτὸ τὸ δάσος ἀνήκει στὸν κύριον Δερμπλέ, ποὺ δὲν ἀφήνει τὸν καθέναν νἄρχεται νὰ κυνηγάῃ.

—Μπᾶ! Εἶνε τοῦ ἀρχισιδηρουργοῦ τοῦ Πουταβέν; Δὲν τὄξερα πῶς βρίσκομαι μέσα στὸ κτῆμα του, ἄλλως δὲν θὰ ἔμπαινα. Καὶ σὺ φαίνεται ὅτι θὰ εἶσαι φύλακας τοῦ κτήματος.

Ἀπὸ σήμερον ἡ συνέχεια
τοῦ ἀναγνώσματός μας
ΠΟΡΤ-ΑΡΘΟΥΡ
δημοσιεύεται εἰς τὴν 28ην
σελίδα.

—Καὶ σεῖς ποιὸς εἶσθε ; ἐρώτησε ὁ νέος μὲ τὴν μπλοῦζα.

—Εἶμαι ὁ μαρκήσιος τοῦ Μπολιὲ καὶ σὲ βεβαιῶ ὅτι δὲν εἶχα καμμιὰν ὄρεξη νὰ γίνω λαθροθήρας.

Σ' αὐτὰ τὰ λόγια ὁ νέος μὲ τὴν μπλοῦζα ἔγινε κατακόκκινος καὶ ὑποκλίθηκε βαθειά.

—Νὰ μὲ συγχωρεῖτε, κύριε μαρκήσιε, εἶπε. Ἂν ἤξερα ποιὸς εἴσαστε δὲν θὰ τολμοῦσα βέβαια νὰ σᾶς κάνω τὴν παρατήρηση. Μπορεῖτε νὰ κυνηγήσετε ἐλεύθερα, κύριε μαρκήσιε.

Ἐνῷ μιλοῦσε ὁ νέος, ὁ μαρκήσιος τὸν παρατηροῦσε μὲ προσοχή. Ἦταν ἀρκετὰ συμπαθητικὸς καὶ ρωμαλεος. Τὸ χέρια του ἦταν λεπτὰ καὶ περιποιημένα, τὸ πρόσωπό του ἔδειχνε πολὺ ἔξυπνο ἄνθρωπον. Καὶ κρατοῦσε ἕνα περίφημο ἀγγλικὸ ντουφέκι.

—Εὐχαριστῶ, ἀπάντησε ὁ μαρκήσιος κάπως ψυχρά, ἀλλὰ δὲν ἔχω τὴν τιμὴν νὰ γνωρίζω τὸν κύριον Δερμπλέ. Ξέρω μονάχα ὅτι δὲν εἶνε τόσο βολικὸς ἄνθρωπος γι' αὐτὸ καὶ δὲν τάχουμε τόσο καλά. Στὰ κτήματά του οὔτε μιὰ ντουφεκιὰ δὲν ρίχνω πειά. Μόλις χθὲς ἦρθα ἀπὸ τὸ Μπολιὲ καὶ δὲν γνωρίζω καλὰ τὰ μέρη. Γι' αὐτὸ παραπλανήθηκα μέσα στὰ κτήματά του.

—Ὅπως ἀγαπᾶτε κύριε μαρκήσιε, ἀπάντησε ἥσυχα ὁ ἄλλος. Μπορῶ ὅμως νὰ σᾶς βεβαιώσω ὅτι ὁ κύριος Δερμπλὲ δὲν εἶνε τόσο κακὸς ὅσο τὸν φαντάζεσθε. Ξέρω ὅτι δὲντάχετε καλὰ μαζύ του γιατὶ ἀναγκάστηκε νὰ περάσῃ μιὰ σιδηροδρομικὴ γραμμὴ ἀπὸ τὸ κτῆμα σας, ἀλλὰ δὲν μποροῦσε διαφορετικὰ νὰ μεταφέρῃ τὸ μετάλλευμα ἀπὸ τὸ μεταλλεῖο στὸ ἐργοστάσιο. Καὶ ξέρω ἀκόμα ὅτι εἶνε πρόθυμος νὰ σᾶς ἀποζημιώσῃ γι' αὐτό.

—Ἀσφαλῶς θὰ εἶσαι κανένας ἀπὸ τοὺς ὑπαλλήλους του, γιὰ νὰ τὸν ὑπερασπίζεσαι μὲ τόση θέρμη.

Ὁ ἄλλος ἀπάντησε μὲ μιὰν ὑπεκφυγή, κι' ἐπρόσθεσε γιὰ ν' ἀλλάξῃ θέμα ὁμιλίας:

— Φαίνεται ὅτι δὲν εἴσαστε σήμερα τυχερὸς στὸ κυνῆγι. Καὶ ἐπειδὴ ὁ κύριος Δερμπλὲ δὲν θέλει νὰ φεύγουν οἱ κυνηγοὶ μὲ τὰ χέρια κρεμασμένα ἀπὸ τὸ δάσος του, σᾶς παρακαλῶ νὰ δεχθῆτε αὐτὸν τὸν λαγόν.

—Δὲν μπορῶ νὰ πάρω τίποτα! ἀπάντησε κάπως ζωηρὰ ὁ μαρκήσιος.

—Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ ἐπιμείνω, ἔκανε ὁ νέος μὲ τὴν μπλοῦζα. Θὰ τὸν ἀφήσω στὸ χαντάκι, στὰ σύνορα τοῦ κτήματος, ὅπου μπορεῖτε νὰ τὸν πάρετε ἢ νὰ τὸν ἀφήσετε, ὅπως σᾶς ἀρέσει. Μὴν τὸν ἀφήσετε ὅμως, γιατὶ θὰ τὸν πάρῃ καμμιὰ ἀλεποῦ... Χαίρετε!

Καὶ ἀπομακρύνθηκε, τρέχοντας σχεδόν, μέσα στὸ δάσος.

—Κύριε! Κύριε! τοῦ φώναξε ὁ μαρκήσιος.

Ἀλλὰ ἐκεῖνος εἶχε γίνει ἄφαντος. Τότε ὁ μαρκήσιος, μὴν ἔχοντας τίποτε καλύτερο νὰ κάνῃ, ἐπῆρε τὸν λαγὸ καὶ ξαναγύρισε στὸ κτῆμα του.

★

Ὁ πῦργος τοῦ Μπολιὲ εἶνε μιὰ μεγάλη οἰκοδομὴ ρυθμοῦ Λουδοβίκου ΙΓ΄, καὶ ἀποτελεῖται ἀπὸ τὸ κύριον οἰκοδόμημα καὶ δυὸ μεγάλες πτέρυγες. Εἶνε χτισμένος μὲ ἄσπρες πέτρες, χωρισμένες ἀπὸ τοῦβλα. Μιὰ μεγάλη ταράτσα ἁπλώνεται σὲ ὅλη τὴν πρόσοψη.

Στὰ 1845, ὁ πατέρας τοῦ νεαροῦ κυνηγοῦ, εἴκοσι χρονῶν καὶ κάτοχος μεγάλης περιουσίας, ἄρχισε νὰ ἔρχεται κατὰ τὴν περίοδο τοῦ κυνηγιοῦ στὸν πῦργον αὐτὸν ποὺ ἦταν ἰδιοκτησία του. Ὕστερα ὅμως ἀπὸ τρία χρόνια, στὰ 1848, ἔπειτα ἀπὸ ἕνα πολὺ ὀδυνηρὸ ἐπεισόδιο, ὁρκίστηκε νὰ μὴν ξαναπατήσῃ πειὰ ἐκεῖ.

Τὰ θέλγητρα τῆς παρισινῆς ζωῆς τὸν τραβοῦσαν πειὸ πολὺ στὴν πρωτεύουσα. Ἔπειτα ὅμως ἀπὸ λίγα χρόνια, ἀφοῦ πέρασε μιὰ ζωὴ τρικυμισμένη, ὁ μαρκήσιος βαρέθηκε ὅλες αὐτὲς τὶς ἀσωτεῖες καὶ τὶς τρέλλες καὶ ἀποφάσισε νὰ παντρευτῇ.

Ἐπῆρε τὴν θυγατέρα τοῦ δουκὸς ντὲ Βλυνὺ, μιὰν ὕπαρξη πολὺ τρυφερή, ἀλλὰ καὶ ἔξυπνη, ποὺ ἐλάτρευε τὸν μαρκήσιον καιἔκανε πὼςδὲνἔβλεπε τὶςτρέλλες του. Ὕστερα ἀπὸ κάθε ἀσωτεία μετανοοῦσε κι' αὐτὸς καὶ τῆς φιλοῦσε τὰ χέρια ψιθυρίζοντας.

—Σοῦ ὁρκίζομαι ὅτι δὲν θὰ τὸ ξανακάνω αὐτό! Εἶσαι μιὰ ἁγία καὶ πρέπει νὰ σὲ ὑπακούω τυφλά.

Τὴν ἄλλη μέρα ὅμως πάλι τὰ ἴδια.

Ἀπὸ τὸν γάμο της γεννηθήκαν δύο παιδιά: ἕνα ἀγόρι κι' ἕνα κορίτσι, ὁ Ὀκτάβιος καὶ ἡ Κλαίρη. Ὁ πρῶτος ἔμοιασε τῆς μητέρας του καὶ ἡ ἄλλη τοῦ πατέρα της. Ὁ νέος ἦταν εὐαίσθητος καὶ ὡραῖος, ἡ νέα περήφανη καὶ ὑπεροπτική.

Ὕστερα ἀπὸ κάμποσο καιρὸ ἕνα πένθος τοὺς ἔδωσε ἕνα νέον σύντροφο. Ὁ γυναικάδελφος τοῦ μαρκησίου, δοὺξ τοῦ Βλυνὺ, ἀπέθανε καὶ ἕνα παιδί του, ποὺ εἶχε μείνει ὀρφανὸ ἀπὸ μητέρα, ἦρθε κι' ἐγκαταστάθηκε μαζύ της. Τὸν ἔλεγαν Γάστονα, καὶ ἦταν πολὺ καλός.

Ὅταν τὸν ἔφεραν στὸ μέγαρο τοῦ Μπολιὲ ἦταν ἕνα παιδὶ καχεκτικὸ καὶ κάπως διεφθαρμένο ἀπὸ τὴν ἄσωτη ζωὴ ποὺ ἔκανε ὁ πατέρας του. Στὴν ἁγνὴ ὅμως ἀτμόσφαιρα τῆς οἰκογενειακῆς ζωῆς ξαναβρῆκε τὸν πραγματικὸν χαρακτῆρα του.

Οἱ ἐρωτευμένοι Πιγκουῖνοι

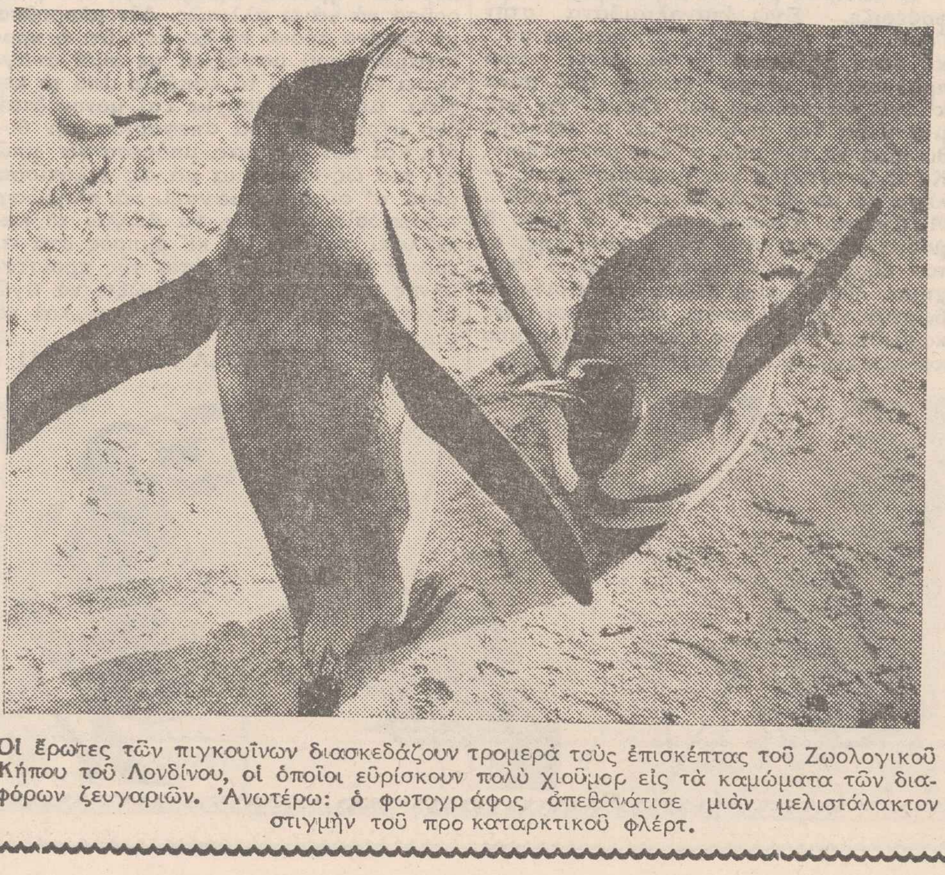

Οἱ ἔρωτες τῶν πιγκουΐνων διασκεδάζουν τρομερὰ τοὺς ἐπισκέπτας τοῦ Ζωολογικοῦ Κήπου τοῦ Λονδίνου, οἱ ὁποῖοι εὑρίσκουν πολὺ χιοῦμορ εἰς τὰ καμώματα τῶν διαφόρων ζευγαριῶν. Ἀνωτέρω: ὁ φωτογράφος ἀπεθανάτισε μιὰν μελιστάλακτον στιγμὴν τοῦ προκαταρκτικοῦ φλέρτ.

Σὰν ἐτελείωσε τὶς σπουδές του, σὲ ἡλικία δεκαεννέα χρονῶν, ἐκατάλαβε ἔξαφνα πὼς ἡ ἐξαδέλφη του Κλαίρη δὲν ἦταν πειὰ κορίτσι. Τὰ μαῦρα μαλλιά της ἔλαμπαν μὲ θαυμαστὴν λάμψη καὶ τὸ σῶμα τηςεἶχε ἀποκτήσει μοναδικὴν κομψότητα. Ὁ Γάστων τὴν ἀγάπησε μ' ὅλη τὴ δύναμη τῆς νεανικῆς ψυχῆς του, ἀλλὰ μπόρεσε νὰ κρύψῃ τὸ μυστικό του ἐπὶ δυὸ χρόνια στὰ κατάβαθα τῆς καρδιᾶς του.

Ἕνα μεγάλο δυστύχημα τὸν ἀνάγκασε νὰ μιλήσῃ, νὰ φανερώσῃ τὸν πόνο του. Χωρὶς καθόλου ν' ἀρρωστήσῃ, χωρὶς ν' ἀδιαθετήσῃ κἄν, μιὰ μέρα, ἐντελῶς ξαφνικά, βρῆκαν τὸν μαρκήσιον τοῦ Μπολιὲ νεκρὸν στὸ γραφεῖο του. Οἱ ἀσωτεῖες τὸν εἶχαν σκοτώσει κατὰ τὸν πλέον ἀπροσδόκητον τρόπον.

Μετὰ τὴν κηδείαν, ποὺ ἦταν πραγματικὰ μεγαλοπρεπής, ἡ μαρκησία μὲ τὸν υἱόν της τὸν Ὀκτάβιον, ἐκλείστηκαν στὰ δωμάτιά τους γιὰ νὰ ἐξετάσουν τὴν οἰκογενειακή τους κατάσταση, ὅπως εἶχε διαμορφωθῆ μετὰ τὸν θάνατο τοῦ μαρκησίου. Ὁ Γάστων καὶ ἡ Κλαίρη ἔμειναν εἰς τὸν κῆπον.

Ἦταν μιὰ ὑπέροχη καλοκαιρινὴ βραδυά. Ὁ ἀέρας μοσχοβολοῦσε καὶ οἱ δυὸ νέοι περπατοῦσαν κάτω ἀπὸ τὴν πυκνὴ δενδροστοιχία δίχως νὰ προφέρουν λέξη. Καὶ οἱ δυὸ παρακολουθοῦσαν τὶς σκέψεις των.

Ἀφοῦ ἐπερπάτησαν κάμποσο, ἐκάθησαν εἰς ἕνα πέτρινον πάγκον. Τὸ νερὸ ἕνας συντριβανιοῦ ἐκελάρρυζε στὴ μαρμαρένια λεκάνη καὶ τὸ μονότονο ἐκεῖνο μουρμούρισμα ἐνανούριζε τὰ ὀνειροπολήματά τους.

Ἔξαφνα ὁ Γάστων ἐμίλησε πρῶτος, ἐφανέρωσε τῆς Κλαίρης ὅλα τὰ αἰσθήματα ποὺ κρατοῦσε ἐπὶ τόσον καιρὸ κρυμμένα στὴν καρδιά του. Πρῶτα εἶπε τὴν θλίψη του γιὰ τὸν θάνατο τοῦ ἀνθρώπου ποὺ στάθηκε δεύτερος πατέρας γι' αὐτόν. Ἡ συγκίνησίς του ἦταν τόσο μεγάλη, ὥστε σὲ μιὰ στιγμὴ δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὰ κλάμματα.

Ἔπειτα, ἀφίνοντας τὸ κεφάλι του νὰ πέσῃ στὰ χέρια τῆς Κλαίρης ποὺ ἔκαιγαν ἀπὸ τὸν πυρετὸ καὶ τὴν συγκίνηση ἐπρόσθεσε:

—Δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ τί ἔκαναν γιὰ μένα οἱ γονεῖς σου. Ὅ,τι κι' ἂν συμβῇ στὴ ζωή μου θὰ μὲ βρῇς πάντα κοντά σου. Σ' ἀγαπῶ τόσο πολύ!...

Καὶ ἐνῷ ἐξακολουθοῦσε νὰ κλαίῃ, ἐπανελάμβανε διαρκῶς:

—Δὲν ξέρεις πόσο σ' ἀγαπῶ!... Πόσο σὲ λατρεύω!...

Ἡ Κλαίρη τοῦ σήκωσε ἐλαφρὰ τὸ κεφάλι, σὰν νἄθελε νὰ τὸν ἰδῇ στὸ πρόσωπο. Ἦταν κατακόκκινη καὶ τοῦ εἶπε μὲ στοργή:

—Κι' ἐγὼ σ' ἀγαπῶ!

—Κλαίρη! ἐφώναξε ἔξαλλος ὁ Γάστων.

Ἡ νέα ὅμως δὲν τὸν ἄφησε νὰ πῇ περισσότερα. Τοῦ ἔφραξε τὸ στόμα μὲ τὰ χέρια καὶ μετά, μὲ ἐπισημότητα, σὰν νὰ ἤθελε μ' αὐτὸ νὰ τοῦ δώσῃ μιὰ μεγάλην ὑπόσχεση, τὸν ἐφίλησε στὸ μέτωπο.

Μετὰ σηκώθηκαν, καὶ στηριζόμενοι ὁ ἕνας στὸ μπράτσο τοῦ ἄλλου, ἐξακολούθησαν τὸν περίπατό τους κάτω ἀπὸ τὴν δενδροστοιχία. Δὲν ἐμίλησαν πειά. Ἄκουαν τὴν καρδιά τους ποὺ ἦταν τόσο φλύαρη ἐκείνη τὴ στιγμή.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα ὁ Ὀκτάβιος Μπολιὲ ἐγράφτηκε στὴ νομικὴ σχολὴ καὶ ὁ Γάστων προσελήφθη στὸ ὑπουργεῖο τῶν Ἐξωτερικῶν. Μπροστά του εἶχε ἕνα λαμπρότατον μέλλον. Ἔγινε γαμπρὸς περιζήτητος καὶ πολλὲς μητέρες ἐπροσπάθησαν νὰ τὸν δώσουν στὴν κόρη τους. Κάθε προσπάθεια ὅμως ἐπῆγε χαμένη, γιατὶ ὁ Γάστων δὲν ἤθελε καὶ δὲν ἐσκεφτόταν παρὰ μονάρα τὴν Κλαίρη του.

Τὸ ἴδιο συνέβαινε καὶ μὲ τὴν νέαν. Ἐπειδὴ ἦταν ὤμορφη καὶ εἶχε μεγάλη περιουσία, πολλοὶ νέοι ὧν καλυτέρων οἰκογενειῶν τὴν εἶχαν ζητήσει εἰς γάμον. Ἐκείνη ὅμως ἀρνήθηκε. Ἡ μητέρα της τῆς ἐζήτησεν ἐξηγήσεις καὶ ἡ Κλαίρη, χωρὶς νὰ διστάσῃ καθόλου, τῆς εἶπε καθαρὰ ὅτι ἀγαποῦσε τὸν ἐξάδελφό της, δούκα τοῦ Βλινύ, καὶ ὅτι μονάχα ἐκεῖνον θὰ ἔπαιρνε.

τὸ ἀριστούργημα τῆς ρωμαντικῆς φιλολογίας

Ἡ κυρία Μπολιὲ δὲν ἔμεινεν καθόλου εὐχαριστημένη ἀπὸ τὴν ἀπόφασιν ἐκείνην τῆς κόρης της. Ἐν πρώτοις ὁ Γάστων δὲν εἶχε καθόλου περιουσίαν, καὶ ἔπειτα τὸν θεωροῦσε νέον ἐλαφρὸν καὶ εὐμετάβλητον, ποὺ μποροῦσε ν' ἀγαπήσῃ μὲ παραφορά, ὄχι ὅμως καὶ γιὰ πολὺν καιρό. Ἀλλὰ στὸ τέλος σκέφτηκε ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ μεταβάλῃ τὴν γνώμη τῆς κόρης της καὶ αἰσθάνθηκε κάποιαν ὑπερηφάνειαν γιατὶ τὸ μεγάλο πνεῦμα τῶν ντὲ Βλινὺ ποὺ εἶχεν αὐτὴ πρὶν παντρευθῇ, θὰ ἔμπαινε πάλι στὴν οἰκογένειά της.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ δοὺξ διωρίστηκε γραμματεὺς τῆς πρεσβείας στὴ Μόσχα. Ἀπεφάσισαν νὰ κάμουν τοὺς γάμους μὲ τὴν πρώτην ἄδεια ποὺ θὰ ἔπαιρνε. Μετὰ ἔξη μῆνες ἦρθε στὸ Παρίσι μὲ ἐμπιστευτικὴν ἀποστολή, ἀλλὰ μονάχα γιὰ ἔξη μέρες. Τὸ διαστημα ἦταν μικρό, οἱ γάμοι δεν μποροῦσαν νὰ γίνουν καὶ ἀπεφασίσθη ν' ἀναβληθοῦν.

Κατὰ τὸ διάστημα ὅμως αὐτό, ὁ δοὺξ εἶχεν ἀλλάξει. Τὰ γράμματά του γινόνταν πειὸ ἀραιὰ καὶ ψυχρά. Ἀλλὰ ἡ Κλαίρη ἐπερίμενε μὲ ὑπομονὴ καὶ μὲ πίστη. Ἐπέρασαν δυὸ χρόνια, κατὰ τὸ διάστημα τῶν ὁποίων τὸ σπίτι τῆς μαρκησίας ἔμεινε κλειστό, γιὰ νὰ μὴ μαζεύονται οἱ νέοι ποὺ ἤθελαν σώνει καὶ καλὰ νὰ πάρουν τὴν Κλαίρη, ἂν καὶ ἤξεραν πὼς εἶνε ἀρραβωνιασμένη κι' ἐρωτευμένη μὲ τὸν Γάστονα.

Τὴν ἑπομένην ἄνοιξη, ἀπὸ ἰδιοτροπίαν ἡ Κλαίρη θέλησε νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ Μπολιέ, ποὺ εἶχε μείνει κλειστὸ ἐνόσῳ ζοῦσε ὁ πατέρας της. Ἡ μητέρα της δὲν ἔφερε ἀντίρρησιν.

Ἔτσι, ἕνα ὤμορφο πρωῒ τοῦ Ὀκτωβρίου, ὁ νεαρὸς μαρκήσιος, ἀδελφὸς τῆς Κλαίρης, ποὺ εἶχε πάρει μόλις τὸ δίπλωμά του, βρέθηκε μὲ τὸ ντουφέκι στὸν ὦμο μέσα στὸ δάσος τοῦ κυρίου Δερμπλέ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β

Τὴν ὥρα ποὺ ὁ μαρκήσιος ἐπέστρεφε σιγά, σιγὰ εἰς τὸν πῦργον, ἡ μητέρα του καὶ ἡ Κλαίρη, καθισμένες στὸ μεγάλο σαλόνι, ἀπελάμβαναν τὸμεγαλοπρεπὲς δειλινὸ τῆς περίφημης ἐκείνης ἡμέρας.

Ἡ κυρία ντὲ Μπολιὲ εἶχε περάσει τὰ σαράντα. Τὰ μαλλιά της εἶχαν σχεδὸν ἀσπρίσει καὶ ἔδιναν στὸ πρόσωπό της ὕφος μεγάλης ἀρχόντισσας. Τὰ πολλὰ βάσανα τὴν εἶχαν κάμει φιλάσθενη καὶ γι' αὐτὸ ἔπαιρνε χίλιες δυὸ προφυλάξεις. Γι' αὐτό, ἂν καὶ ἡ βραδυὰ ἦταν ζεστή, εἶχε ἁπλώσει στὰ γόνατα ἕνα μάλλινο σάλι, γιὰ νὰ τῆς προφυλάῃ τὰ εὐαίσθητα πόδια ἀπὸ τὴν ὑγρασία.

Ἡ Κλαίρη, ξαπλωμένη σὲ μιὰ πολυθρόνα, παρακολουθοῦσε τὸν ἥλιο ποὺ ἔγερνε στὴ δύσῃ του. Ἦταν μιὰ ὥρα ποὺ ἔβλεπε τὸ μεγαλοπρεπὲς ἐκεῖνο θέαμα καὶ τὰ μαλλιά της ἔλαμπαν παράξενα, σὰν φωτοστέφανος, λιασμένα ἀπὸ τὶς τελευταῖες ἀχτίδες τοῦ ἥλιου.

—Κλαίρη, ἔκανε ἔξαφνα ἡ μητέρα της ποὺ τὴν παρατηροῦσε τόσην ὥρα μὲ ἀνησυχία. Τί σκέφτεσαι;

Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἡ νέα ἔμεινε σιωπηλή. Στὸ μέτωπό της εἶχε σχηματισθῆ μιὰ ρυτίδα.

—Τίποτε μητέρα, εἶπε μετά. Ἡ θερμὴ ἀτμόσφαιρα μὲ εἶχε ναρκώσει. Τὶ θέλεις νὰ σκέφτωμαι ;

—Δὲν ξέρω. Πάντως ὅμως δὲν θέλω νὰ σὲ βλέπω νὰ στέκεσαι ἀμίλητη καὶ συλλογισμένη.

Ἔγινε πάλι σιγή. Ἡ Κλαίρη ἐπῆρε τὴν προηγουμένη στάσι της. Ἔξαφνα, σὰν νὰ προσπαθοῦσε νὰ συνεχίσῃ τὴ σκέψι της, ἐρώτησε :

—Πόσον καιρὸ ἔχουμε νὰ λάβουμε γράμμα ἀπὸ τὴν Πετρούπολι, μητέρα;

Ἡ μαρκησία ἐκούνησε χαρακτηριστικὰ τὸ κεφάλι, σὰν νὰ τὄξερε ὅτι ἡ κόρη της εἶχεν ἐκεῖ τὴ σκέψι της. Καὶ μὲ φωνὴ ποὺ ἐπροσπάθησε νὰ τὴν κάμῃ ἤρεμην, ἀπάντησε :

—Δυὸ μῆνες, περίπου.

—Δυὸ μῆνες ! ἐπανέλαβεν ἡ Κλαίρη μ' ἕνα στεναγμό.

Τώρα πειὰ ἡ μαρκησία ἔχασε τὴν ὑπομονή της. Σηκώθηκε ἀπότομα, ἐπῆγε ἀπέναντι στὴν κόρη της, τῆς ἔπιασε τὸ χέρι τρυφερὰ καὶ τῆς εἶπε :

—Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, γιατὶ σκέφτεσαι διαρκῶς αὐτὸ καὶ βασανίζεσαι;

—Καὶ τὶ θέλετε νὰ σκέφτωμαι ; ἀπάντησε μὲ πικρία ἡ Κλαίρη. Τί ἄλλο ἀπὸ τὸν ἀρραβωνιαστικόν μου ; Καὶ πῶς νὰ μὴ βασανίζομαι ἀφοῦ προσπαθῶ νὰ μαντέψω γιατὶ δὲν μᾶς γράφῃ τόσον καιρό ;

—Οὔτε ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω ! ἔκανε ἡ μητέρα της. Πρῶτα μᾶς ὑποσχέθηκε ὅτι θἄρχόνταν τὸν χειμῶνα, μετὰ βρῆκε ἕνα σωρὸ δικαιολογίες γιὰ ν' ἀναβάλῃ τὸ ταξεῖδι, καὶ τέλος εσταμάτησε να γράφῃ. Ἂς παραδεχτοῦμε πὼς εἶνε ἀπὸ ἀμέλεια. Πῶς διαφορετικὰ θὰ μπορούσαμε νὰ δικαιολογήσουμε τὴ στάσι του ;

—Καὶ ἂν εἶνε ἄρρωστος ; εἶπεν ἡ Κλαίρη ποὺ ἦταν πάντα ἕτοιμη νὰ ὑπερασπίσῃ τὸν νέον ποὺ ἀγαποῦσε. Ἂν δὲν μπορεῖ νὰ μᾶς γράψῃ γιὰ λόγους τοὺς ὁποίους δὲν γνωρίζουμε ;

—Αὐτὸ δὲν τὸ παραδέχομαι ! Θὰ μᾶς εἰδοποιοῦσαν ἀπὸ τὴν πρεσβείαν. Νὰ εἶσαι βέβαιη ὅτι εἶνε πολὺ καλὰ στὴν ὑγεία του καὶ ὅτι ὅλον τὸν χειμῶνα καὶ τὸ καλοκαῖρι δὲν ἔκανε ἄλλο παρὰ νὰ γλεντάῃ στὴν Πετρούπολι.

Ἕνας χλωμὸς σπασμὸς ἀλλοίωσε τὸ χλωμὸ πρόσωπο τῆς Κλαίρης. Εἶχε γίνει πολὺ ὠχρή, σάμπως ὅλο της τὸ αἷμα νὰ εἶχε μαζευτῇ στὴν καρδιά. Μετὰ εἶπε, προσπαθῶντας νὰ χαμογελάσῃ :

—Μοῦ ὑποσχέθηκε τότε ὅτι θἄρχόνταν νὰ περάσῃ τὸν χειμῶνα στὸ Παρίσι. Ἤμουνα πολὺ χαρούμενη μ' αὐτὴ τὴ σκέψι. Καὶ ὅμως δὲν ἦρθε !....Φαίνεται πὼς δὲν εἶνε καθόλου ζηλιάρης, μητέρα. Καὶ ὅμως θὰ ἔπρεπε νὰ εἶνε λιγάκι ! Παντοῦ ὅπου πηγαίνω μὲ τριγυρίζουν τόσοι νέοι !....Ἀκόμη καὶ ἐδῶ στὴν ἔρημο, ὅπου ἤρθαμε νὰ μείνουμε, ἔχουμε ἕναν γείτονα, τὸν ἰδιοκτήτην τοῦ ἀντικρυνοῦ μεταλλείου, ποὺ μὲ παρατηρεῖ διαρκῶς μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον....

—Ὁ κύριος Δερμπλέ ; ἔκανε ἡ μητέρα της.

—Ἀκριβῶς. Τὴν Κυριακὴν στὴν ἐκκλησιά, ἦρθε καὶ ἐστάθηκε δίπλα μας, καὶ ἐγὼ χωρὶς νὰ τὸ θέλω τὸν κύτταζα διαρκῶς. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἔκανε τὸ ἴδιο. Μετὰ σκέφτηκα ὅτι δὲν ἦταν καλὸ αὐτὸ καὶ ἐχαμήλωσα τὸ κεφάλι, προσπαθῶντας νὰ στρέψω ἀλλοῦ τὴ σκέψι μου. Ὅταν ἐβγήκαμε ὅμως μᾶς ἐπερίμενε στὴν πόρτα καὶ ἐχαιρέτησε μὲ μιὰ βαθειὰ ὑπόκλισι. Καθὼς ἐφεύγαμε ἐκατάλαβα ὅτι μᾶς παρακολουθοῦσε μὲ τὸ βλέμμα. Φαίνεται πὼς ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἐπάτησε στὴν ἐκκλησία.

Ἡ μαρκησία ἐπῆγε καὶ ἐκάθησε πάλι στὴν πολυθρόνα της.

—Ὡραῖα ! εἶπε κάπως αὐστηρά. Αὐτὸς ὁ νέος ἀντὶ νὰ σοῦ κάνῃ γλυκὰ μάτια θὰ ἔκανε καλύτερα νὰ μᾶς ἀποζημιώσῃ γιὰ τὴν βλάβη ποὺ ἔκανε στὰ κτήματά μας. Τὶ ἀστεῖος ποὺ εἶνε μὲ τοὺς στεναγμούς του ἕνας σιδερᾶς!... Ἄκου λέει ἰδιοκτήτης μεταλλείου !... Αὐτὸς καμμιὰ μέρα θὰ μᾶς ξεκουφάνῃ μὲ τὰ σιδερικά του.

—Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ παραπονεθοῦμε μὲ τὴν συμπεριφορά του, μητέρα. Δὲν μ' ἐνόχλησε ποτὲ στὸ παραμικρό. Ἀδιάφορο ἂν εἶνε σιδερᾶς ἢ ὄχι. Ὅσο γιὰ τὴ ζημιὰ ποὺ ἔκανε στὸ κτῆμα μας, δὲν πιστεύω νὰ μὴ θέλῃ νὰμᾶς ἀποζημιώσῃ....

Ἔμεινε κάμποσην ὥρα ἀμίλητη, σκεφτική. Μετὰ ἐπρόσθεσε, μὲ ὕφος ἐντελῶς διαφορτικό :

—Ξέρεις, μητέρα, λένε πὼς ἡ καρδιὰ τῶν γυναικῶν εἶνε πολὺ εὐμετάβλητη, καὶ ἴσως νὰ μὴν ἔχουν ἄδικο. Θὰ ἔπρεπε νὰ βαρεθῶ νὰ περιμένω αὐτὸν ποὺ δὲν ἔρχεται καὶ δὲν μᾶς γράφει. Ὁ Γάστων ἔπρεπε νὰ τὸ σκεφτῇ αὐτὸ καὶ νὰ φανῇ πιὸ συνεπής. Καὶ ὅμως ἐγὼ τοῦ μένω πιστὴ καὶ εἶμαι τόσον ὑπομονετική !....

—Ἀλλὰ δὲν ἔχεις δίκηο ! ἐφώναξε ζωηρὰ ἡ μαρκησία. Ἐγὼ ἂν ἤμουν στὴ θέσι σου ....

—Ὄχι μητέρα, τὴν διέκοψεν ἡ νέα σταθερά. Δὲν ἔχω καθόλου ἄδικο. Φέρνομαι πολὺ καλὰ ἔτσι ὅπως φέρνομαι, γιατὶ τὸν Γάστονα τὸν ἀγαπῶ !....

—Τὶ λὲς ἐκεῖ ! ἔκανε ἡ μαρκησία. Τόσο εὔκαλα νομίζεις ὅτι μιὰ παιδικὴ φιλία μπορεῖ νὰ μεταβληθῇ σὲ ἔρωτα; Ἐμεγαλώσατε μαζὺ καὶ αὐτὸ ἴσως σ' ἔκανε νὰ πιστέψῃς ὅτι δὲν θὰ μπορούσες νὰ ζήσῃς χωρὶς τὸν δοῦκα. Μὰ εἶνε τρέλλα αὐτὸ !

—Καλὲ μητέρα τὶ εἶνε αὐτὰ ποὺ λές;

Ἡ μαρκησία ὅμως ἐνόμισε κατάλληλη τὴν εὐκαιρία νὰ ἐξωτερικεύσῃ ὅλες τὶς σκέψεις της, καὶ ἐξακολούθησε :

—Πλάθεις μεγάλα ὄνειρα κόρη μου. Ὁ Γάστων, τὸ ξέρεις πολὺ καλά, εἶνε ἐλαφρόμυαλος καὶ ἐπιπόλαιος. Καὶ ἕνας τέτοιος χαρακτῆρας δὲν μπορεῖ εὔκολα νὰ μεταβληθῇ. Προβλέπω ὅτι στὸ μέλλον θὰ μετανοήσῃς. Καὶ θέλεις νὰ μάθῃς τὶ σκέφτομαι κατὰ βάθος ; Ὅτι αὐτὸς ὁ γάμος δὲν πρόκειται νὰ σὲ κάμῃ εὐτυχισμένην.

Ἡ Κλαίρη τινάχτηκε ὀρθή. Τὰ μάγουλά της ἦταν κατακκόκινα.

Οἱ δυὸ γυναῖκες κυττάχθηκαν γιὰ μιὰ στιγμή, δίχως νὰ προφέρουν λέξι. Φαινόνταν ὅτι θὰ ἦταν ἀδύνατο ν' ἀνοίξουν τὸ στόμα τους χωρὶς νὰ ποῦνε κάτι βαρύ, ποὺ θὰ εἶχε ἐξαιρετικὴ σημασία. Ἡ νέα ἔχασε πρώτη τὴν ὑπομονή, καὶ εἶπε μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε ἀπὸ συγκίνησι :

—Μητέρα, εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ποὺ σ' ἀκούω νὰ μοῦ μιλᾷς κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον. Φαίνεται σὰν νὰ θέλῃς νὰ μὲ προετοιμάσῃς γιὰ κάποια δυσάρεστη εἴδησι. Μήπως ἡ ἀπουσία τοῦ δουκὸς ἔχει σοβαρώτερα αἴτια τὰ ὁποῖα θέλεις νὰ μοῦ κρύψῃς ; Μήπως ἔμαθες τίποτε γι' αὐτόν ;

Ἡ μαρκησία φοβήθηκε βλέποντας τὴν συγκίνησι τῆς κόρης της. Ἐκατάλαβε πολὺ καλὰ τὰ αἰσθήματά της. Δὲν ἔπρεπε νὰ τῆς μιλήσῃ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον καὶ προσπάθησε νὰ ἐπανορθώσῃ τὸ σφάλμα της, λέγοντας :

—Ὄχι παιδί μου, δὲν ξέρω τίποτε. Κανεὶς δὲν μοῦ εἶπε τὸ παραμικρὸ γι' αὐτόν. Ἡ σιωπή του μάλιστα ἐπὶ τόσον καιρὸ μοῦ φαίνεται ἐντελῶς ἀνεξήγητη. Μὰ τὴν ἀλήθεια, ὁ Γάστων ἐξασκεῖ περισσότερο τὴν διπλωματία του ἀπὸ ὅσον πρέπει !

Ἡ Κλάρα ἡσύχασε. Καὶ προσπαθῶντας νὰ κρατήσῃ τὴν ψυχραιμία της, εἶπε:

—Καλὲ μητέρα, πρέπει νὰ κάνουμε λίγην ὑπομονήν. Ὁ Γάστων δὲν μᾶς ξέχασε καὶ θὰ χαροῦμε πολὺ ἂν τὸν ἰδοῦμε ξαφνικὰ μπροστά μας.

Εὐγένεια στὴν ζούγκλα

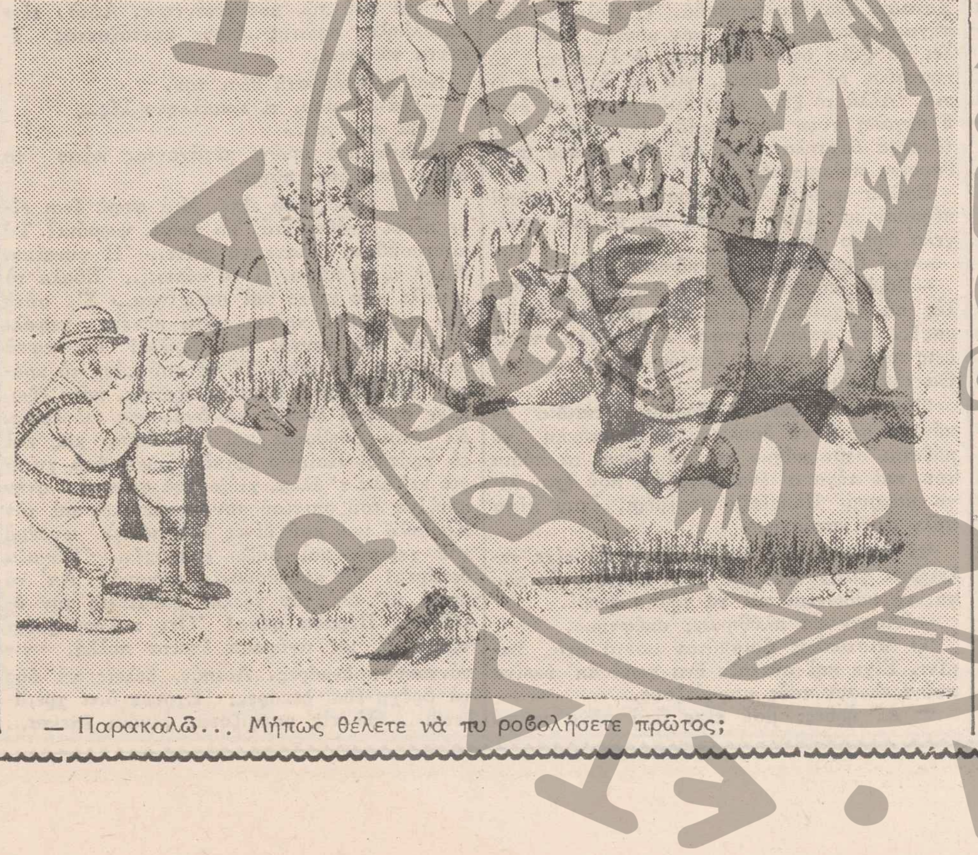

— Παρακαλῶ... Μήπως θέλετε νὰ τὸ ροβολήσετε πρῶτος;

—Τὸ εὔχομαι κόρη μου. Ξέρεις ὅτι σήμερα ὁ ἀνεψιός μου ντὲ Πρεμὸν καὶ ἡ γυναῖκα του ἔρχονται ἀπὸ τὸ Παρίσι. Ἴσως νἄχουν περισσότερες πληροφορίες ἀπὸ μᾶς γιὰ τὸν Γάστονα.

—Ἄ, νὰ καὶ ὁ Ὀκτάβιος! Ἔρχεται μὲ τὸν κύριον Μπακελὼν ! εἶπε ζωηρὰ ἡ νέα, καθὼς πεταγόνταν ὀρθὴ καὶ ἔτρεξε νὰ τοὺς προϋπαντήσῃ.

Ὁ κύριος Μπακελὼν ποὺ ἐρχόταν μὲ τὸν ἀδελφόν της ἦταν ἕνας ἄνθρωπος καμμιὰ ἑξηνταριὰ χρονῶν, μᾶλλον χοντρὸς ἀπὸ τὴν καθιστικὴ ζωὴ τοῦ γραφείου, γιατὶ ἦταν συμβολαιογράφος.

Καθὼς ἐρχόταν εἰς τὸν πῦργον ὁ κ. Μπακελὼν συναντήθηκε μὲ τὸν νεαρὸν μαρκήσιον στὴν σιδερένια πόρτα τοῦ κήπου, καὶ καθὼς τὸν εἶδε παραμορφωμένον, τοῦ πῆρε σχεδὸν διὰ τῆς βίας τὸ ὅπλο μὲ τὸ ἀριστερὸ χέρι, ἐνῷ μὲ τὸ δεξὶ κρατοῦσε ἕναν ὀγκώδη φάκελλον μὲ ἔγγραφα.

—Μπᾶ! μπᾶ!... Πῶς ἔτσι παραφορτωμένος κύριε Μπολιέ; τοῦ εἶπε ἡ νέα ὅταν τὸν εἶδε ν' ἀνεβαίνῃ τὴ σκάλα, ἐνῷ προσπαθοῦσε νὰ βγάλῃ τὸ καπέλλο του καὶ νὰ ὑποκληθῇ βαθύτατα.

—Τὰ ταπεινά μου σεβάσματα, δεσποινίς! Καθὼς βλέπετε, αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἑνώνω τὴν ἰσχὺν καὶ τὸ δίκαιον. Τὸν κώδικα μὲ τὸ ἕνα χέρι καὶ τὸ ντουφέκι μὲ τὸ ἄλλο. «Τσένταμ ἄρμα τόγκε». Συγγνώμην ἂν δὲν ξέρετε λατινικά...

—Ὁπωσδήποτε τὰ καταλαβαίνω, εἶπε γελῶντας ὁ μαρκήσιος. Δόστε μου τὸ ντουφέκι μου. Εὐχαριστῶ...

Ὁ Ὀκτάβιος ἐπῆρε τὸ ὅπλο καὶ ἀνέβηκε τρέχοντας τὴ σκάλα, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν συμβολαιογράφον.

—Ἄ, φέρνεις καὶ κυνῆγι βλέπω ! ἔκανε ἡ ἀδελφή του, παίρνοντας τὴ τσάντα.

—Γιὰ νὰ εἶμαι εἰλικρινής, αὐτὰ δὲν τὰ σκότωσα ἐγώ.

—Ἀλλὰ ποιὸς λοιπόν;

—Μὰ τὴν ἀλήθεια δὲν ξέρω ποιός. Περιπλανήθηκα στὸ κτῆμα τοῦ Πορταβὲν, ὅπου συναντήθηκα μὲ ἕναν ἄλλον κυνηγὸν ποὺ μοὔκανε παρατηρήσεις ἐπειδὴ κυνηγοῦσα ἐκεῖ μέσα, μὲ ρώτησε ποιὸς εἶμαι καὶ ὅταν τοῦ εἶπα ἔγινε ἀμέσως πολὺ περιποιητικός. Στὸ τέλος μὲ ἀνάγκασε διὰ τῆς βίας νὰ πάρω ὅλο τὸ κυνῆγι ποὺ εἶχε στὴν τσάντα του.

—Περίεργο! Μήπως ἤθελε νὰ σὲ πειράξῃ ἐπειδὴ δὲν ἐσκότωσες τίποτα;

—Δὲν πιστεύω! Μᾶλλον ἤθελε νὰ μὲ περιποιηθῇ. Καὶ ἔφυγε ἀμέσως γιὰ νὰ μὴ λάβω καιρὸν ν' ἀρνηθῶ.

—Μοῦ ἐπιτρέπει μιὰν ἐρώτησιν ὁ κύριος μαρκήσιος; εἶπε ὁ Μπακελὼν, ποὺ ἄκουσε ὅλην τὴν ἀφήγησιν μὲ προσοχή.

—Εὐχαρίστως, ἀγαπητέ μου.

—Πῶς ἦταν αὐτὸς ὁ κυνηγός;

—Μεγαλόσωμος, πολὺ μελαχροινὸς, μὲ μπλοῦζα κι' ἕνα παληὸ ψάθινο καπέλλο.

—Ἄ!... Μὰ αὐτὸς εἶνε ὁ κύριος Δερμπλέ, ὁ πελάτης μου!

—Ὁ κύριος Δερμπλέ; ἔκανε ὁ μαρκήσιος κατάπληκτος. Μὲ τέτοια μπλοῦζα καὶ ἕνα παληὸ καπέλλο σὰν λαθροθήρας; Ἀδύνατον!

—Μὴ ξεχνᾶτε κύριε μαρκήσιε ὅτι ὅλοι δῶ, ὅταν πᾶμε κυνῆγι ἔτσι ντυνόμαστε. Ἂν μὲ ἰδῆτε ἐμένα στὸ δάσος θὰ τρομάξετε. Νὰ εἶσθε βέβαιος λοιπὸν πὼς ἦταν ὁ κύριος Δερμπλέ.

—Ἄ, μὰ τότε ὡραῖα τὰ κατάφερα! Γιατί, χωρὶς νὰ ξέρω ποιὸς εἶνε, τοῦ εἶπα ὅτι δὲν εἶνε καὶ τόσο καλόβολος γείτονας καὶ τόσα ἄλλα πράγματα, ὄχι καὶ πολὺ εὐχάριστα. Πρέπει νὰ πάω νὰ τοῦ ζητήσω συγγνώμην.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Στὸ ἑπόμενο.

Ἀπὸ σήμερον ἡ συνέχεια
τοῦ ἀναγνώσματός μας
ΠΟΡΤ-ΑΡΘΟΥΡ
δημοσιεύεται εἰς τὴν 28ην
σελίδα.

Μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν ἀσφαλῶς, οἱ ἀναγνῶσται μας θὰ πληροφορηθοῦν ὅτι μεταξὺ τῶν ἐπιλέκτων συνεργατῶν τοῦ «Ἔργου», συγκαταλέγεται ἀπὸ σήμερον καὶ ὁ διαπρεπὴς ἱστορικὸς καὶ συγγραφεὺς κ. Γεώργιος Ἀσπρέας, ὁ ὁποῖος ἔγραψε διὰ τὸ περιοδικόν μας μίαν νέαν σειρὰν συντόμων σημειωμάτων, ἀναφερομένων εἰς διάφορα ἄγνωστα ἱστορικὰ γεγονότα τῆς συγχρόνου Ἑλληνικῆς ἱστορίας, καὶ ἐκ τῶν ὁποίων τὸ πρῶτον δημοσιεύεται κατωτέρω:

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

ΑΝΑΚΤΟΡΙΚΟΙ ΧΟΡΟΙ

Τοῦ συνεργάτου μας κ. Γεωργίου Ἀσπρέα

Οἱ Βασιλικοὶ χοροὶ τῆς Α΄ Δυναστείας ἀπετέλουν μέγα γεγονός, ὅπερ συνεζητεῖτο ἕνα μῆνα τοὐλάχιστον πρὸ καὶ ἐσχολιάζετο πολὺ περισσοτέρους μῆνας κατόπιν, διότι δὲν ἐνδιέφερον μόνον τοὺς χορευτὰς καὶ τὴν ἀριστοκρατικὴν νεότητα τῆς ἐποχῆς, ἀλλὰ καὶ τὴν πολιτικήν. Οἱ Ἀνακτορικοὶ χοροὶ ἐπὶ τῆς Α΄ Δυναστείας δὲν ὡμοίαζον πρὸς τοὺς γενομένους ὑπὸ τὴν αὐτὴν στέγην καὶ τὰς αἰθούσας χοροὺς τῆς Β΄ Δυναστείας. Ἡ διαφορὰ αὐτῶν ἦτο βασική. Αὐστηρὰ εἰς τὸ «πρωτόκολλον» ἡ Α΄ Δυναστεία μέχρι Μεσαιωνισμοῦ, Δημοκρατικὴ ἡ Β΄ μέχρις ὀχλοκρατισμοῦ. Οἱ κύκλοι τῶν κεκλημένων ἐπὶ τῆς Α΄ Δυναστείας περιωρίζοντο μεταξὺ τῆς ἀριστοκρατίας τοῦ ξίφους, καὶ τῆς πολιτικῆς. Οἱ ἀγωνισταὶ τοῦ ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας ἀγῶνος, οἱ Στεργιανοὶ καὶ οἱ πελαγήσιοι, οἱ ἀπόγονοι τῶν κλεφτῶν, τῶν ἁρματωλῶν καὶ τῶν κουρσάρων, οἱ Φαναριῶται, οἱ πρεσβευταὶ καὶ οἱ ὑπουργοὶ ἀπετέλουν μετὰ τῶν οἰκογενειῶν των τοὺς κεκλημένους, διότι καὶ αὐτοὶ κατεῖχον τὰς ἀνωτέρας θέσεις εἰς τὸν στρατόν, τὸ Ναυτικόν, τὴν Δικαιοσύνην, τὴν ὑπαλληλίαν, τὴν πολιτικήν.

Τάξις πλουτοκρατῶν καὶ τάξις ὀψιπλούτων ὑπῆρχε καὶ κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ἀλλὰ δὲν εἶχε θέσιν εἰς τὴν Αὐλήν. Ὑπῆρχον οἰκογένειαι πλούσιαι Ἑλλήνων οἵτινες μετὰ τὴν ἀποκατάστασιν τοῦ κράτους συνέρρεον καὶ ἐγκαθίσταντο ἐν Ἀθήναις ὅπου ἐπεδίωκον τὴν ἀποκατάστασιν τῶν υἱῶν των ἢ τῶν θυγατέρων των, ἀλλ' ὁ Ὄθων πρὶν ἢ ἐπιτρέψῃ τὴν τιμὴν τῆς εἰσόδου εἰς τὴν Αὐλήν του ἐζήτει νὰ ἐξακριβώσῃ καλῶς ὁποίας ὑπηρεσίας εἶχον προσφέρει εἰς τὸν ἀγῶνα. Αἱ πληροφορίαι συνήθως ἦσαν ἀποκαρδιωτικαί, ὅπως συμβαίνει μὲ τοὺς «νεοπλούτους» ὅλων σχεδὸν τῶν ἐποχῶν, ὁ δὲ ἀποκλεισμὸς μιᾶς τάξεως πληθυνομένης καθ' ἑκάστην τὴν ὁποίαν ἐχαρακτήριζεν ἡ φαιδρὰ ρῆσις:

…ἢ ὅλοι νὰ χαθῆτε
ἢ ὅλοι νὰ σωθοῦμε…

ἐδημιούργησε καὶ τοὺς πρώτους κύκλους τῆς κατὰ τῆς Δυναστείας ἐχθρότητος.

Περιγραφαὶ τῶν πρώτων Ἀνακτορικῶν χορῶν δὲν ἐσώθησαν μέχρις ἡμῶν ἐγγράφως ἀπὸ Ἕλληνας. Εἰς τὸν σύγχρονον Τύπον δὲν εἶχον ἀναπτυχθῆ στῆλαι τῆς «περικόμψου» κοσμικῆς κινήσεως, τὴν ὁποίαν πρὸ ἱκανῶν ἐτῶν ὁ Βλάσιος Γαβριηλίδης εἶχεν, εἰς κακὰς στιγμὰς δυσπεψίας, χαρακτηρίσει «σιελοποιημένην σάχλαν» ὅ,τι γνωρίζομεν περὶ αὐτῶν εἶνε ὠχραὶ στοματικαὶ ἀφηγήσεις καὶ ζωηραὶ ἢ ἀφελεῖς περιγραφαὶ περιηγητριῶν τινων, ὡς τῆς Ἑλβετίδος Β… εἰς τὰς ἀνωνύμως δημοσιευθείσας ἐπιστολάς της καὶ εἰς τὰς ἐπιστολὰς ἐπίσης τῆς δεσποινίδος Γιούλι φὸν Νόρντενφλιχτ τῆς ἐπὶ τῶν τιμῶν τῆς Βασιλίσσης Ἀμαλίας, αἵτινες ἀπηυθύνοντο ἐξ Ἀθηνῶν πρὸς τὴν φίλην της φὸν Σάχορτ κυρίαν ἐπὶ τῶν τιμῶν τῆς Μ. Δουκίσσης τοῦ Ὀλδεμβούργου.

Αἱ τελευταῖαι αὗται ἐπιστολαί, ὑπὲρ τὰς ἑκατὸν πεντήκοντα, ἀπετέλουν τὴν πλέον ἀξιόπιστον καὶ ζωηρὰν εἰκόνα τοῦ κοινωνικοῦ βίου τῆς Αὐλῆς τῶν Ἀθηνῶν κατὰ τὰ πρῶτα ὀκτὼ ἔτη τῆς Α΄ Δυναστείας. Ἀρίστην μετάφρασιν αὐτῶν, ὀφειλομένην εἰς τὸν Κων. Τσαουσόπουλον, μᾶς ἔδωσε πρὸ ἐτῶν τὸ ὀγκῶδες δελτίον τῆς «Ἱστορικῆς καὶ Ἐθνολογικῆς Ἑταιρείας».

Εἰς τὰς ἐπιστολὰς τῆς Ἑλβετίδος Β… ὑπάρχουν ἐπίσης ἐπιχάριτοι καὶ ἀφελεῖς περιγραφικαὶ ἐντυπώσεις Ἀνακτορικῶν τινων χορῶν καὶ δεξιώσεων, κατὰ τοὺς ὁποίους παρέστη.

Προέχει εἰς τὰς ἐντυπώσεις τῆς ξένης κυρίας τὸ ὕφος τῆς Ἑλληνικῆς ἀριστοκρατίας τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Τὸ χαρακτηρίζει «ἀρχαϊκὸν καὶ ἀφελές». Τὴν ἐκπλήσσει ἡ ἔλλειψις πάσης ἐπιτηδεύσεως καὶ ἡ ἐκδήλωσις τῆς εὐγενοῦς ἀφελείας τῶν ἀληθῶς ἀριστοκρατικῶν τρόπων. «Οὐδὲν τὸ ἐπιτηδευμένον, γράφει, χαρακτηρίζει τοὺς ἀρρενωποὺς Ἕλληνας τοὺς κεκλημένους τοῦ Βασιλέως καὶ τὰς ὡραίας, τὰς σεμνὰς καὶ θελκτικὰς Ἑλληνίδας τὰς κεκλημένας τῆς Βασιλίσσης…» καὶ συνεχίζει: «Ἡ ψυχή μου δὲν ἠσθάνθη κανὲν ἐκ τῶν συναισθημάτων ἐκείνων τῆς δυσφορίας καὶ τῆς πλήξεως, τῶν συνήθων εἰς τὰς ἰδικάς μας Αὐλὰς καὶ τὰς ἀριστοκρατικὰς συγκεντρώσεις, ὅπου ἐπικρατεῖ τόση ἐπιτήδευσις καὶ τόση ὑποκρισία…»

»…Εἰσῆλθον, γράφει, κατὰ τὴν 9ην ὥραν. Δύο μεγαλοπρεπεῖς φουστανελλοφόροι ὑπηρέται μὲ εἰσήγαγον εἰς τὴν πρώτην μεγάλην αἴθουσαν ὅπου δύο κυρίαι τῆς Αὐλῆς ὑπεδέχοντο τοὺς κεκλημένους καὶ ὑπεδείκνυον τὰς θέσεις των μέχρι τῆς ἀφίξεως τῶν Βασιλέων, τοποθετοῦσαι τοὺς ἄνδρας καὶ τὰς κυρίας κατὰ τὴν προσδιορισθεῖσαν θέσιν. Ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰθούσης ὑπῆρχον ὑψηλότερα τῶν ἄλλων καθισμάτων οἱ θρόνοι. Δεξιᾷ τῶν θρόνων ἦσαν καθίσματα διὰ τὰς συζύγους τῶν ὑπουργῶν, ἀριστερὰ δὲ διὰ τὰς οἰκογενείας τῶν πρεσβευτῶν.

»Ἀπέναντι τῆς εἰσόδου ἐπὶ τῆς ὁποίας ἀνεμένοντο οἱ Βασιλεῖς ἀνέμενον οἱ Ὑπουργοὶ καὶ οἱ πρεσβευταί. Εἰς τὰ ἄκρα τῆς αἰθούσης γύρω ἦσαν τοποθετημένοι καναπέδες καὶ καθίσματα ὅπου ἐκάθηντο οἱ γέροντες καὶ αἱ γραῖαι διὰ νὰ παρακολουθήσουν τὸν χορὸν καὶ νὰ καμαρώσουν τοὺς υἱοὺς καὶ τὰς θυγατέρας των. Εἰς τὸ βάθος τῆς αἰθούσης ἀντιμέτωποι τῶν κυριῶν ἵσταντο οἱ ἐπίλοιποι τῶν κεκλημένων, ἤτοι γερουσιασταί, οἱ πρώην ὑπουργοί, ἀξιωματικοὶ τῆς ξηρᾶς καὶ τῆς θαλάσσης καὶ ἀνώτεροι ὑπάλληλοι. Τὴν δεκάτην ἐγένετο ἡ εἴσοδος τῶν Βασιλέων προηγουμένων ἀνὰ δύο τῶν ὑπασπιστῶν, μετ' αὐτοὺς ὁ Αὐλάρχης καὶ ἀμέσως κατόπιν οἱ Βασιλεῖς. Θαυμάσιοι ἄνδρες οἱ ὑπασπισταί. Εἶνε ὅλοι ὥριμοι καὶ μεσήλικες μὲ ὑπόλευκον κόμην, φέρουν δὲ ἐνδυμασίας ἀπὸ χρωματιστὸ βελοῦδο, καταφόρτους ἀπὸ χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ κεντήματα μέχρι τῶν ὑποδημάτων. Αἱ φουστανέλλαι των ἐνθυμίζουν τὴν παρθένον λευκότητα τῆς χιόνος. Εἶνε ὅλοι ἀρρενωποί, ἐπίλεκτοι τῆς ἀριστοκρατίας τοῦ ξίφους καὶ ἀπόγονοι μεγάλων ἁρματωλῶν καὶ κουρσάρων. Εἶνε οὗτοι ὁ Παναγιώτης Νοταρᾶς, ὁ Ἀντώνιος Κριεζῆς, ὁ Δημήτριος Μαυρομιχάλης, ὁ Γρίβας Γαρδικιώτης, ὁ Ἰωάννης Μαμούρης, ὁ Χατζῆ Χρῆστος, ὁ Τσάμνης Καρατάσσος, ὁ Σαχίνης ὁ Γενναῖος Κολοκοτρώνης καὶ οἱ διαγγελεῖς Πάλλης καὶ Δράκος Ἠπειρῶται καὶ ὁ Ὑδραῖος Μιαούλης». Ἡ Ἑλβετὶς περιηγήτρια ἐκπλήσσεται κατόπιν διὰ τὴν ἀντίθεσιν μεταξὺ τῆς εὐμορφίας τῶν ἀνδρῶν καὶ τῆς σπάνιος τῶν ὡραίων κυριῶν τὰς ὁποίας ἀρκεῖται νὰ χαρακτηρίσῃ «εὐγενεῖς καὶ συμπαθεῖς», ἐνῷ ματαίως ἀνερευνᾷ δι' ἕνα κἂν ἄσχημον ἄνδρα:

«Οἱ Βασιλεῖς, γράφει, ἠκολουθοῦντο ἀπὸ τὴν Μεγάλην Κυρίαν καὶ τέσσαρας «Κυρίας τῶν Ἀνακτόρων» ἑκάστη τῶν ὁποίων φέρει τὸ ἔνδυμα τοῦ τόπου της. Ἦσαν αὗται, ἡ Κυρία Κριεζῆ Ὑδραία, ἡ Κυρία Κολοκοτρώνη Σουλιώτισσα, ἡ κυρία Μαυρομιχάλη ἐκ Μεσσηνίας καὶ ἡ Κυρία Μοναρχίδου ἐκ Ψαρρῶν. Ἀτυχῶς οὐδεμία τούτων εἶνε ὡραία, ἀλλὰ πᾶσαι ἔχουν τὴν χάριν τῆς εὐγενοῦς ἀξιοπρεπείας». Ἐκρήγνυται κατόπιν ὁ θαυμασμός της διὰ τὴν Βασίλισσαν.

«Ὢ πόσον ὡραία καὶ πόσον μεγαλοπρεπὴς ἡ Βασίλισσα! Ἔφερεν ἐνδυμασίαν κυανῆν μὲ τὸ χρῶμα τῆς ἠρεμούσης θαλάσσης, ποικιλμένην μὲ πτερὰ τοῦ αὐτοῦ χρώματος ἄνευ ἀνθέων. Τί χυτοὶ καὶ κρινόλευκοι ὦμοι, τί διαυγεῖς καὶ γλυκεῖς ὀφθαλμοί, τί βάδισμα χαριέστατον. Ἡ κεφαλή της ἡ ὡραία καὶ τὰ στήθη της ἀπήστραπτον ἐξ ἀδαμάντων. Ἅμα εἰσελθοῦσα διηυθύνθη πρὸς τὸν ἀρχαιότερον τῶν πρεσβευτῶν τὸν τῆς Ἀγγλίας, ὁ δὲ Βασιλεὺς πρὸς τὴν σύζυγον τούτου, καὶ οὕτω κατὰ σειρὰν ὡμίλησαν πρὸς τὰς κυρίας τῶν ὑπουργῶν, τῶν προέδρων τῆς Γερουσίας καὶ τῆς Βουλῆς καὶ κατόπιν ἡ Μεγάλη Κυρία παρουσίασεν εἰς τὴν Βασίλισσαν τέσσαρας νεάνιδας πρώτην φορὰν ἐρχομένας εἰς τὸν χορὸν τῆς Αὐλῆς.

»Ἔπειτα προσεφέρθη τσάϊ ἐπὶ δίσκων ἀπὸ ὑπηρέτας φουστανελλοφόρους καὶ ἡ μουσικὴ μετὰ ταῦτα εἰς ἓν νεῦμα τοῦ Αὐλάρχου ἤρχισε παιανίζουσα τὸν πρῶτον χορόν.

Ἡ παρουσίασις τῶν νεανίδων πρὸς τὴν Βασίλισσαν κατὰ τὴν πρώτην Δυναστείαν ἐγένετο συνήθως κατὰ τὸν ἀνακτορικὸν χορὸν τῆς πρώτης τοῦ ἔτους, ἐνῷ ἐπὶ τῆς δευτέρας Δυναστείας ἡ παρουσίασις ἐγένετο προηγουμένως εἰς τὴν Βασίλισσαν καὶ ἀπετέλει μίαν ἰδιαιτέραν σεμνὴν τελετήν, ἡ ὁποία συνεκίνει ζωηρότατα τοὺς κύκλους τῶν Ἀθηναϊκῶν ἀριστοκρατικῶν σπιτιῶν. Αἱ παρουσιαζόμεναι νεάνιδες ἐκαλοῦντο κατόπιν εἰς τὸν χορὸν τοῦ Παλατιοῦ τῆς πρώτης τοῦ ἔτους.

Περὶ τῆς τελετῆς ταύτης καθὼς καὶ τῶν Ἀνακτορικῶν χορῶν τοῦ Γεωργίου Α΄ ἀξίζει μία ἰδιαιτέρα περιγραφή.

Γ. Κ. ΑΣΠΡΕΑΣ

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ἡ συντροφιὰ

Τοῦ κ. Δημοσθένους Ν. Βουτυρᾶ

Ἦταν πολλὲς ἡμέρες ποὺ τὸ καμίνι δὲν ἔβγαζε καπνό, καὶ ἡ γαλάζια φλόγα δὲν ξεπηδοῦσε μέσ' ἀπὸ τὰ κάρβουνα σὰ γλῶσσα φειδιοῦ. Ὁ κρότος τοῦ σφυριοῦ εἶχε πάψει ν' ἀκούγεται. Πάνω στὸ ἀμῶνι ἕνα σφυρὶ πλαγιασμένο σὰν νὰ κοιμῶταν, καὶ κάτω ξαπλωμένες οἱ βαρειὲς σφῦρες. Στὸν πάγκο πάλι, ποὺ τόσος θόρυβος γινόταν, καὶ ἡ λίμα ποὺ χαλοῦσε κόσμο κάποτε μὲ τὶς στριγγὲς φωνές της, ἡσυχία καὶ κεῖ. Οἱ δράπανοι δὲ γύριζαν, ἔμεναν ἀκίνητοι σὰν τοὺς μύλους ὅταν δὲν ἔχουν ἀέρα..

Ὁ καμινιαδόρος εἶχε φύγει, ἔτρεχε νὰ βρῇ δουλειά. Καὶ οἱ ἄλλοι ὅμοια ἔκαναν. Καὶ μόνο ὁ χύτης Μιστόκλης, ἕνας ἀδύνατος ψηλός, διαβολικός, ἔμενε κι' αὐτὸς γύριζε μέσα στὸ μεγάλο κατάστημα, ἔφερνε βόλτες στὸ μικρὸ χυτήριο, στὴν αὐλὴ ποὺ ἦταν οἱ φοῦρνοι.

Εἶχε κάνει κι' αὐτὸς μιὰ ἀπόπειρα νὰ βρῇ δουλειά, ἀλλὰ δουλειὰ ὑπῆρχε λίγη.

Μαζὶ μ' αὐτὸν εἶχαν μείνει καὶ δυὸ παιδιά. Ὁ Κολοβὸς καὶ ὁ Γαρίδας. Ὁ Κολοβὸς κοντός, παχουλός, καὶ ὁ Γαρίδας ἀδύνατος ξανθός, γαλανομάτης μὲ μεγάλη μύτη. Καὶ τὰ δυὸ ἦταν πάντα μουτζουρωμένα, εἶχαν δὲν εἶχαν δουλειά.

Αὐτὰ ἔμειναν ἀπὸ τὰ τόσα παιδιὰ τοῦ ἐργοστασίου. Κι' ἔμεναν ἔτσι, χωρὶς νὰ πληρώνωνται. Καὶ τἄλλα παιδιὰ δὲν εἶχαν βρῇ δουλειά, ἀλλὰ δὲν πατοῦσαν, προτιμοῦσαν νὰ γυρίζουν στοὺς δρόμους.

Ἕνα πρωΐ ποὺ πῆγα δὲν τὰ βρῆκα μέσ' στὸ κατάστημα. Βρῆκα μόνο τὸ Μιστόκλη νὰ κάθεται πάνω στὸν πάγκο μὲ κρεμασμένα τὰ πόδια, σκεπτικός.

Λυπήθηκα ποὺ δὲν εἶχαν ἔρθει τὰ παιδιά, ἡ ἐρημιὰ μὲ τάραζε..

—Δὲν ἦρθαν τὰ παιδιά; ρώτησα τὸ Μιστόκλη.

—Πῶς δὲν ἦρθαν, μοῦ ἀπάντησε, εἶνε στὴν αὐλὴ καὶ ἀδειάζουν τὸν ἀπόπατό τους.. Δὲν εἶχαν δουλειὰ κι' ἔπιασαν δουλειά!

Ἔβαλα τὰ γέλια. Καὶ θέλησα νὰ πάω νὰ τοὺς πῶ ν' ἀφήσουν αὐτὴ τὴν παληοδουλειά, ἀλλὰ δὲν πρόφθασα. Τοὺς εἶδα νὰ φανοῦν. Μπροστὰ ὁ Κολοβὸς καὶ πίσω ὁ Γαρίδας. Στὴ μέση εἶχαν περασμένο σὲ ξύλο, ὅπως οἱ Ἑβραῖοι τὸ περίφημο σταφύλι τῆς γῆς Χαναάν, ἕναν παληοκουβᾶ. Ὁ Κολοβὸς ποὺ πήγαινε μπρός, ἐπειδὴ ἦταν κοντός, εἶχε βάλει τὸ ξύλο στὸν ὦμο του, ὁ Γαρίδας τὸ κρατοῦσε μὲ τὰ χέρια, γιὰ νὰ ἔρχωνται ἴσια. Ἀλλὰ τὸ ξύλο ἦταν πολὺ μικρό, κι' ἔτσι ἡ μεγάλη μύτη τοῦ Γαρίδα βρισκόταν τρία τέσσερα δάχτυλα πάνω ἀπ' τὸν γεμάτο ἀκαθαρσίες παληοκουβᾶ.

Βρῶμα φοβερὴ σκόρπισαν. Ἀλλ' αὐτοὶ πέρασαν μὲ μικρὰ βήματα καὶ μ' ἕνα χαμόγελο ὡραῖο στὰ χείλια..

—Θὰ βρωμίσουν τὸν κόσμο! εἶπα…

—Ποιὸν κόσμο! ἔκανε ὁ Μιστόκλης. Τὸ λὲς σὰ νἄχουμε σπίτια καὶ μαγαζιὰ κοντά μας!.. τὰ παληοχώραφα. Καὶ τἄλλο, νομίζεις πὼς ἡ μύτη τοῦ Γαρίδα θὰ τὴν ἀφήσῃ; Θὰ τὴν πάρῃ ὅλη…

Ἔφυγα ἀπ' ἐκεῖ κι' ἄφησα τὰ παιδιὰ νὰ κάνουν αὐτὴ τὴ δουλειά, τὸ Μιστόκλη νὰ κάθεται στὸν πάγκο καὶ νὰ κουνᾷ τὰ πόδια του, καὶ πῆγα σ' ἕνα μαγαζάκι ποὺ ἦταν λίγο μακρυά. Πλησίαζε μεσημέρι, ὅταν πῆγα πάλι στὸ κατάστημα.

Ἡ δουλειὰ τῶν δυὸ παιδιῶν θὰ εἶχε τελειώσει γιατὶ τἆδα ἀπ' ἔξω, κοντὰ στὴν πόρτα, νὰ κάθωνται καὶ νὰ τρῶνε ψωμί.

—Ἄραγε θὰ πλύθηκαν; σκέφτηκα.

Ὁ Μιστόκλης βρισκόταν κοντὰ στὸ καμίνι. Εἶχε καὶ κύτταζε ἕνα χωνὶ ἀπ' ἐκεῖνα ποὺ λυώνουν τοὺς μπρούτζους.

—Ἄ, ἦρθες; μοῦ εἶπε ἅμα πῆγα κοντά του. Καὶ σ' ἤθελα.

—Τί μ' ἤθελες;

—Σ' ἤθελα νὰ σοῦ πῶ, πὼς εἶνε ἀνάγκη μεγάλη, νὰ κάνουμε καμμιὰ δουλειὰ γιὰ νὰ βγάλουμε κανένα λεφτό… γιατὶ ἀλλοιῶς; Πᾶμε στὸ φοῦντο!

—Καὶ τὶ δουλειὰ νὰ κάνουμε; τὸν ρώτησα.

—Θὰ σοῦ πῶ, μοῦ ἀπάντησε. Αὐτὸ εἶνε κατάλληλο, πρώτης..ἔκανε κυττάζοντας ἔπειτα τὸ χωνί.

Καὶ τὤβαλε στὴ θέσι του.

—Γιὰ πέ μου, τὶ κατάλληλο λές..

—Θὰ σοῦ πῶ..

Κάθισε στὸ ἀμῶνι πετάγοντας κάτω τὸ σφυρὶ ποὺ ἦταν πάνω.

—Γιὰ ἄκου, μοῦ εἶπε. Μιὰ φορὰ ἔτσι εἶχε πέσει ἀναδουλειά. Τὸ ψωμί, ψωμάκι! Τὰ κουτσούβελα θέλανε νὰ φᾶνε.. Ἡ γυναῖκα. Μωρὲ τί νὰ κάνω, τί νὰ κάνω;… Ἔβαλα τὸ κεφάλι μου κάτω καὶ σκέφτηκα.. Σ' αὐτὴ τὴν περίστασι πρέπει νἄχῃ κανεὶς κεφάλι θηλυκό, νὰ γεννᾷ. Καὶ βρῆκα! Τὰ λεφτὰ σκέφτηκα κόντιναν. Τί νὰ σοῦ κάνῃ τὸ κράτος; Οἱ δεκάρες, μπακίρι πρώτης, πᾶνε ἔξω. Εἶνε ἀνάγκη λοιπὸν νὰ βγάλουμε κι' ἐμεῖς. Κι' ἔτσι βοηθοῦμε καὶ τὸν ἑαυτό μας καὶ τὸ κράτος. Παίρνω λοιπὸν χῶμα ἀπὸ χυτήριο κι' ὅλα τ' ἄλλα, χτίζω ἕνα φουρνάκι στὴν κουζίνα τοῦ σπιτιοῦ μου, παρακαλῶ καὶ τὸν Καρουλᾶ καὶ μοῦ δίνει ἕνα παληὸ φυσερὸ τοῦ χεριοῦ, καὶ βάζω ἐμπρός!… Ἔβγαζα δεκάρες! Τὰ κουτσούβελα μακρυά! Ἀπ' τὸ παιδὶ κι' ἀπ' τὸν τρελλὸ μαθαίνεις τὴν ἀλήθεια.. Πέρασα φίνα! Ὅτι παληομπρούντζα εἶχα, κι' ἀγόρασα ἔπειτα πολλά, γινόντουσαν δεκάρες. Λοιπόν, θέλεις νὰ δῇς νὰ βρέχῃ ἐδῶ δεκάρες; Ἔχουμε ὅ,τι χρειάζεται.. Θὰ τὶς μαυρίζουμε λιγάκι ἔπειτα… θὰ περνοῦμε φίνα! Τὶ λές; Καὶ ἄκου! Ἔτσι σήμερα ζῇ ὁ κόσμος… Καὶ τἄλλο δὲν κάνουμε κανένα κακό! Δεκάρες θὰ βγάζουμε γιὰ νἄχῃ ὁ κόσμος…

Κλονίστηκα, εἶνε ἡ ἀλήθεια, κρατήθηκα ὅμως κι' ἀπόφυγα νὰ τοῦ δώσω ὁριστικὴ ἀπάντησι.

—Ἄσε με νὰ σκεφτῶ, τοῦ εἶπα.

—Πόσο θέλεις νὰ σκεφθῇς; Τὸ βράδυ θέλω ἀπάντησι γιὰ νὰ ξέρω τί θὰ κάνω. Ἐγὼ θὰ τὸ κάνω μιὰ φορά. Κάθουμαι σ' ἕνα μοναχικὸ σπιτάκι μακρυνό, ἔχω ὅλα τὰ χρειαζούμενα, τὸ φυσερό. Μοῦ τἄφησε ὁ Καρουλᾶς. Ἕνα χωνάκι μοῦ λείπει

Τὸ βράδυ τοῦ εἶπα, πὼς δὲ μπορῶ νὰ τὸ κάνω αὐτό.

—Καλά, μοῦ εἶπε κι' ἔφυγε.

Τὴν ἄλλη μέρα δὲν ἦρθε στὸ κατάστημα. Παρετήρησα ὅμως πὼς εἶχε οἰκονομήσει καὶ τὸ χωνάκι, ποὺ τοὔλειπε. Εἶχε πάρει ἕνα δικό μου…

Πέρασαν μέρες. Ἕνα ἀπόγευμα τὸν εἶδα. Οὔτε τὸν ρώτησα τί κάνει, οὔτε αὐτὸς μοῦ εἶπε. Καὶ οὔτε τοῦ εἶπα γιὰ τὸ χωνί.

Πῆγε ἔπειτα καὶ τὤρριξε στὸ κρασὶ σ' ἕνα μπακάλικο, ποὺ ἦταν στὸν μεγάλο δρόμο.

Τὴν ἄλλη μέρα, ποὺ ἔστειλα τὸν Κολοβὸ στὸ μπακάλικο νὰ μ' ἀλλάξῃ ἕνα φράγκο. εἶδα κάτι δεκάρες νὰ μοῦ φέρῃ, ποὺ στὸ χρῶμα δὲν ἔμοιαζαν μὲ τὶς ἄλλες. Ἦταν μπρούτζινες. Κατάλαβα ποιὸς τὶς εἶχε δώσει στὸ μπακάλη.

Μετὰ λίγον καιρὸ πούλησα τὸ κατάστημα κι' ἔφυγα καὶ ἀπ' ἐκεῖ. Τὸ Μιστόκλη δὲν τὸν ξανάδα. Ἀλλὰ ἦταν ἀδύνατο κάθε τόσο νὰ μὴ τὸν θυμοῦμαι.

Συχνά, μὰ πολὺ συχνά, στὶς χάλκινες δεκάρες, ποὺ μοῦ ἐρχόντουσαν στὰ χέρια μου, ἔβρισκα καὶ ἀρκετὲς μπρούτζινες. Φαινόταν καλά, πὼς ὁ Μιστόκλης βοηθοῦσε στὰ γερὰ τὸ κράτος νἄχῃ δεκάρες.

Ἀλλ' ἄραγε, μόνο ἀπ' αὐτὸν ἔβγαινε κεῖνο τὸ πλῆθος, ἢ κι' ἄλλοι ἔκαναν τὴν ἴδια δουλειά, βοηθοῦσαν δηλαδὴ τὸ κράτος νἄχῃ δεκάρες;..

ΔΗΜ. Ν. ΒΟΥΤΥΡΑΣ

Γράμματα-Τέχνη-θέατρον

Ἡ «Κάντιτα» τοῦ Μπέρναρ Σῶ

Εἰς τὸ θέατρον Κοτοπούλη

Τὸ ἔργον τοῦ Μπέρναρ Σῶ, τὸ ὁποῖον ἀνεβίβασε ὁ θίασος Κοτοπούλη μὲ τόσην ἐπιμέλειαν, προκαλεῖ ζωηρὰς συζητήσεις:

Ὑπάρχουν πολλοὶ θεαταὶ ποὺ δηλώνουν ὅτι δὲν τὸ καταλαβαίνουν, ἀλλὰ ποὺ προσθέτουν ὅτι βεβαίως «κάτι θὰ λέῃ» ἀφοῦ τὸ ἔγραψε ἕνας τόσον καλὸς συγγραφεύς. Ὑπάρχουν πάλιν καὶ μερικοί, οἱ ὁποῖοι φρονοῦν ὅτι τὸ ἔργον εἶνε ἁπλῶς κακὸν καὶ ἀνόητον εἰς ἀπόδειξιν δὲ τῆς ὀρθότητος τοῦ ἰσχυρισμοῦ των, προβάλλουν τὸ ἐπιχείρημα ὅτι ἂν ἐγράφετο ἀπὸ ἕνα νέον Ἕλληνα θὰ κατεκρίνετο καὶ θὰ ὑβρίζετο ἀπὸ ὅλους συλλήβδην τοὺς κριτικούς. Εἰς τὰς δύο αὐτὰς κατηγορίας τῶν θεατῶν πρέπει νὰ προσθέσωμεν καὶ τὴν τρίτην: ἀποτελεῖται ἀπὸ ἐκείνους ποὺ εὑρίσκουν τὸ ἔργον θαυμαστὸν, βαθυστόχαστον καὶ λεπτότατον, ἕνα ἔργον ποὺ θέτει προβλήματα ἀνθρώπινα καὶ ὑποδεικνύει ἀνθρώπινες λύσεις.

Ἀλλὰ τί ἀκριβῶς συμβαίνει μὲ τὸ ἔργον τοῦ Ἰρλανδοῦ συγγραφέως, ὥστε νὰ ὑπάρχουν αὐταὶ αἱ ἐκ διαμέτρου ἀντίθετοι ἀντιλήψεις; Συμβαίνει ὅτι τὸ ἔργον εἶνε καθαρῶς ἀγγλικῆς ἀτμοσφαίρας καὶ ἑπομένως ξένον προς τὰ ἤθη τοῦ Ἕλληνος καὶ τὴν νοοτροπίαν του. Συμβαίνει ἀκόμη ὅτι ἐγράφη πρὸ 40ετίας περίπου, εἰς μίαν ἐποχὴν δηλαδή, ὅπου ὁ χριστιανικὸς σοσιαλισμὸς ἦτο τόσον εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν, ὥστε καὶ οἱ πάστορες ἀκόμη,ποὺ ἀποτελοῦν πάντοτε εἰς τὴν Ἀγγλίαν μίαν σημαντικὴν πολιτικὴν δύναμιν, τὸν ἐνεκολποῦντο καὶ τὸν ἀνακάτευαν εἰς τὰ κηρύγματά των πρὸς μεγάλον σκανδαλισμὸν τῶν συντηρητικῶν συμπατριωτῶν τους.

Ἔτσι καὶ ὁ πάστωρ Τζέημς ἔχει γίνει εἰς τὴν ἐπαρχίαν του ὁ φανατικὸς κῆρυξ τῶν ἰδεῶν αὐτῶν, ποὺ τὰς ἔχει συγχωνεύσει μὲ τὰ χριστιανικὰ ἰδεώδη. Προσπαθεῖ νὰ πείσῃ τὸν κόσμον ὅτι ὁ οὐράνιος παράδεισος ἠμπορεῖ νὰ γίνῃ ἐπίγειος, ἐὰν τὸ θελήσουν οἱ ἄνθρωποι, καὶ τὸ κήρυγμά του αὐτὸ ἔχει τόσην ἐπιτυχίαν, ὥστε νὰ τὸν καταστήσῃ εἰς τὴν περιφέρειάν του διάσημον. Ἡ ἔννοια τοῦ ἐπιγείου παραδείσου διὰ τὸν πάστορα εὑρίσκεται μέσα στὸ ἴδιό του τὸ σπίτι.. Ἐκεῖ μέσα κυριαρχεῖ ἡ Κάντιντα, ἡ σύζυγός του, ποὺ τὸν περιβάλλει μὲ στοργὴν καὶ ἀγάπην, καὶ ποὺ ἔχει καταστήσει τὴν ζωήν του χάρις στὴν τρυφερὴ ἀφοσίωσίν της καὶ τὶς φροντίδες της ξεκούραστη, ἄνετη, γλυκειὰ καὶ εὐτυχισμένη. Ἔχομε λοιπὸν ἐδῶ μιὰν περίπτωσι ἀναγωγῆς τῶν ὑποκειμενικῶν ἀντιλήψεων σὲ γενικές, μιὰ σύγχισι τῶν ἀτομικῶν καὶ τῶν κοινωνικῶν δυνατοτήτων. Ὁ πάστωρ πιστεύει ὅτι ἐπειδὴ ὁ ἴδιος εἶνε εὐτυχισμένος, μποροῦν νὰ γίνουν ὅμοια ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, λησμονῶντας ὅτι τὴν ἀτομικὴν εὐτυχία του τὴν ἐδημιούργησαν χίλιες δυὸ προϋποθέσεις, ποὺ εἶνε ἀδύνατον νὰ δημιουργηθοῦν γιὰ τοὺς ἄλλους. Τὶς προϋποθέσεις αὐτὲς ὁ Μπέρναρ Σῶ θὰ τὶς ἀναλύσῃ κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ ἔργου καὶ θὰ δώσῃ μὲ τὸν σαρκασμό του ἕνα καλὸ μάθημα στὴν οὐτοπικὴν αἰσιοδοξία τοῦ πάστορος. Διότι, πράγματι, ἐπεμβαίνουν στὴ ζωὴ τοῦ ἥρωος διάφοροι ἀπρόβλεπτοι παράγοντες ποὺ ἀπειλοῦν μὲ ἕνα αἰφνίδιο γκρέμισμα ὅλο τὸ οἰκοδόμημα αὐτῆς τῆς εὐτυχίας.

Ἕνας ἀλήτης-ποιητής, ἀριστοκρατικῆς καταγωγῆς, ποὺ περισυνέλεξεν ὁ πάστωρ ἀπὸ οἶκτον, ἐγκαθίσταται στὸ σπίτι τοῦ ζεύγους καὶ ἀποτελεῖ σὲ λίγο τὸν κίνδυνον. Ἡ Κάντιντα τὸν ἐρωτεύεται.Τὸν ἐρωτεύεται γιατὶ ἀνακαλύπτει σ' αὐτὸν κάτι καινούργιο, μιὰν ἀπρόβλεπτη ὄψι τῆς ζωῆς, ποὺ ἀποτελεῖ γι' αὐτὴν μιὰν πηγὴ νέων συγκινήσεων. Ὡς τὰ τώρα, εἶχε τὸν ἄντρα της, ποὺ τὸν ἐτροφοδοτοῦσε μὲ εὐτυχία, γιατὶ δὲν μποροῦσε νὰ ζήσῃ καὶ νὰ σταδιοδρομήσῃ δίχως τὴν εὐτυχίαν αὐτήν. Τώρα εὑρῆκε ἕναν ἄλλον ἄνδρα τελείως διαφορετικόν: Αὐτὸς ἀναζητεῖ τὴν εὐτυχία στὰ ἔξαλλα ὀνειροπολήματά του, χωρὶς καλὰ καλὰ νὰ ξέρῃ ἂν ὑπάρχῃ. Γι' αὐτὸν ἡ εὐτυχία δὲν ἀντιπροσωπεύεται ἀπὸ πραγματικότητες ἁπτὲς —ὅπως συμβαίνει μὲ τὸν πάστορα—ἀλλὰ εἶνε μια ἔννοια ἀφηρημένη, ἡ ὁποία ποτὲ δὲν πρόκειται νὰ πραγματοποιηθῇ. Διότι ἂν γίνῃ συγκεκριμένη, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς θὰ χάσῃ τὸ κίνητρον ποὺ τοῦ δίνῃ τὴν ζωή, θὰ στερηθῇ ὅ,τι τὸν ἐνέπνεε καὶ τὸν ἐζωντάνευεν ὡς τὰ τώρα : τὸ κυνῆγι τῆς εὐτυχίας.

Ἀνάμεσα στοὺς δύο αὐτοὺς τύπους θὰ διεξαχθῇ ἡ δραματικὴ πάλη: Ὁ πάστωρ ἀρχίζει νὰ καταλαβαίνῃ ὅτι ὁ ἐπίγειός του παράδεισος δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο παρὰ ὁ ἔρως του, πρὸς τὴν Κάντιντα καὶ ἡ ἀφοσίωσιν ἐκείνης πρὸς αὐτόν. Ἂν την χάσῃ, θὰ παύσῃ νὰ πιστεύει στὴν εὐτυχία καὶ τότε, πῶς θὰ μπορῇ νὰ κηρύττῃ τὴν ὡραίαν οὐτοπίαν του, ὅτι μιὰ ὅμοια εὐτυχία μπορεῖ νὰ κατακτήσῃ τὸ ἀνθρώπινον γένος ἀρκεῖ νὰ ἀλλάξουν αἰσθήματα οἱ ἐνορῖται του; Ὁ ποιητὴς πάλιν ἀντιλαμβάνεται ὅτι ἡ εὐτυχία ποὺ ἀναζητοῦσε εἶνε ἡ Κάντιντα ποὺ ἀγαπᾶ. Βρίσκεται ἐμπρὸς στὴν πύλη τοῦ παραδείσου του, ποὺ ὀνειροπολοῦσε τόσα χρόνια. Τί θὰ συμβῇ ἂν περάσῃ τὸ κατῶφλι της; Τρομαγμένος γιατὶ θὰ πάψῃ πιὰ νὰ ἔχῃ ἰδανικά, σταματᾶ ἀναποφάσιστος, διστακτικός, διευκολύνοντας ἔτσι τὴν νίκη τοῦ ἀντιπάλου του.

Διότι ἡ Κάντιντα θὰ μείνῃ στὸ τέλος «κοντὰ στὸν πιὸ ἀδύνατο» ἀπὸ τοὺς δυὸ ἄνδρες ποὺ ἀγαπᾶ. Καὶ πιὸ ἀδύνατος εἶνε ἐκεῖνος ποὺ κατέχει τὴν εὐτυχία καὶ ποὺ δίχως αὐτὴν εἶνε ἀδύνατον νὰ ζήσῃ.

Ὁ ποιητὴς θὰ φύγῃ. Ὑπάρχει πολὺς τόπος γι' αὐτὸν στὸν κόσμο, γιατὶ εἶνε ἀπέραντο τὸ ἰδανικό του καὶ ἔχει ἐνθουσιασμὸ στὴν ψυχὴ γιὰ νὰ τὸ ἀναζητήσῃ.

Τὸ συμπέρασμα τοῦ ἔργου εἶνε σύμφωνο μὲ τὶς νεανικὲς κοινωνικὲς θεωρίες τοῦ συγγραφέως. Ἀνθρωπιστής, προσπαθῶντας νὰ συγκεράσῃ τὶς ἰδεαλιστικὲς θεωρίες μὲ τὰ καινοφανῆ οἰκονομικὰ δόγματα τοῦ τέλους τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, ὁ Μπέρναρ Σῶ ἐτοποθέτησεν ἐπὶ σκηνῆς τύπους πραγματικοὺς τῆς ἀγγλικῆς ζωῆς, οἱ ὁποῖοι εἶνε συγχρόνως καὶ σύμβολα. Ἀπὸ αὐτὴν τὴν ταυτότητα ἀπορρέουν ὅμως πολλαὶ αὐθαιρεσίαι εἰς τὴν σκηνικὴν οἰκονομίαν καὶ τὴν ὅλην ἐμφάνισιν τοῦ ἔργου. Εἶνε φυσικὰ δύσκολον νὰ φαντασθοῦμε ὅτι ἕνας σύζυγος ἔστω καὶ πάστωρ, εἶνε δυνατὸν νὰ ἀνεχθῇ τὸν ἀντίζηλόν του ὑπὸ τὴν ἰδίαν στέγην καὶ μᾶς φαίνεται ἀπίθανον ὅτι μία σύζυγος ἠμπορεῖ νὰ συζητῇ μὲ τὸν ἄνδρα της καὶ τὸν ὑποψήφιον ἐραστήν της διὰ τὸ ποιὸν ἀπὸ τοὺς δύο θὰ προτιμήσῃ. Ἀλλὰ ὁ Μπέρναρ Σῶ εἶνε μεγαλοφυΐα, ἔγραψε ἕνα ἔργον βαθύτατον, μεστὸν ἀπὸ σκέψεις, ἀπὸ ἀνθρωπισμὸν καὶ ἀλήθειαν καὶ τοῦ συγχωρεῖ κανεὶς ἀκόμη καὶ αὐτὰς τὰς φαινομενικὰς ἀντινομίας, τὰς ὁποίας συγχωρεῖ, ἄλλωστε, καὶ τὸ πνεῦμα καὶ τὸ εἶδος τοῦ δράματος, ποὺ εἶνε προπαντὸς ἕνα δρᾶμα ἰδεῶν.

Τὸ ἔργον λοιπὸν, τοῦ Μπέρναρ Σῶ, οὔτε εἶνε «ἀκαταλαβίστικο», οὔτε καὶ ἠμποροῦσε νὰ τὸ γράψῃ «οἱοσδήποτε νέος». Εἶνε ἕνα ἔργον ποὺ ἀπευθύνεται στοὺς σκεπτομένους ἀνθρώπους καὶ ποὺ ἀπαιτεῖ τὴν γνῶσιν ὡρισμένων στοιχειωδῶν πραγμάτων διὰ νὰ γίνῃ κατανοητόν. [illegible] εἶνε δυνατὸν νὰ πηγαίνῃ κανεὶς μὲ τὴν ἀξίωσιν νὰ τὸ νοιώσῃ ὅταν ἔχει ἐφόδια διὰ νὰ ἰδῇ ἁπλῶς μιὰν κομεντὶ ἢ μιὰν ἐπιθεώρησιν. Πρέπει νὰ γνωρίζῃ καὶ λίγο τὴν ἐποχήν μας: Διατὶ καὶ πῶς ἐφύτρωσαν αἱ ἰδέαι τοῦ πάστορος εἰς τὴν Ἀγγλίαν, πῶς τὰς ὑπεδέχθη ἡ πουριτανικὴ κοινωνία, ποίας ἀντιδράσεις συνήντησαν εἰς τὰς διαφόρους τάξεις, τί ἀπήχησιν εἶχαν στὶς ἰδέες καὶ στὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων ἐκείνης τῆς ἐποχῆς. Τότε καὶ μόνον τὸ ἔργον τοῦ Σῶ ἀποκτᾶ νόημα καὶ μιὰν προοπτικὴν ποὺ ἐκτείνεται ὡς τὴν δικήν μας ἐποχὴν, ἡ ὁποία ἔχει καὶ αὐτὴ παράλληλες ἀνησυχίες καὶ ὅμοια προβλήματα.

Ἡ ἑρμηνεία τοῦ ἔργου ἐκ μέρους τοῦ κ. Παπᾶ καὶ τῆς δίδος Ρίτας Μυρὰτ ὑπῆρξεν ἄψογος. Ἡ κ. Κοτοπούλη ὡς Κάντιντα, ἦτο ἐξαίρετος.

Ἀντιθέτως ὁ κ. Δ. Μυρὰτ καὶ ὁ κ. Λογοθετίδης ἔπεσαν φοβερὰ ἔξω εἰς τὴν ἀπόδοσιν τῶν ρόλων των. Διατὶ τάχα ὁ ποιητὴς-ἀλήτης νὰ εἶνε ἕνας λυμφαντικὸς καὶ ἔξαλλος νεανίας, τύπος ποὺ ἐδραπέτευσεν ἀπὸ κάποιο ἄσυλον ; Ὁ κ. Μυρὰτ θὰ ἠμποροῦσε νὰ εἶνε πιὸ μετρημένος, πιὸ ἥσυχος, καὶ ὀλιγώτερον ἔξω φρενῶν. Ὅσον διὰ τὸν κ. Λογοθετίδην, αὐτὸς πιὰ τὸ ἐπαραξύλωσεν Δὲν φανταζόμεθα νὰ πιστεύῃ σοβαρὰ καὶ ὁ ἴδιος ὅτι ὁ κωμικὸς καὶ ὀπερεττοειδὴς τύπος ποὺ παρουσίασε ἀντιπροσωπεύει τὸν γκρινιάρην Ἄγγλον βιομήχανον τοῦ ἔργου.

Διὰ τὰς φοβερὰς αὐτὰς παρερμηνείας εὐθύνεται ἀσφαλῶς ὁ σκηνοθέτης κ. Σαραντίδης, ὁ ὁποῖος ὤφειλε νὰ ὑποδείξῃ εἰς τοὺς δύο συμπαθεῖς ἠθοποιοὺς τὰ λάθη των, ποὺ δὲν ἐπιτρέπονται στὴν σκηνὴν ἑνὸς σοβαροῦ θεάτρου πρόζας.

Μ. ΣΑΦΑΡΙΚΑΣ

Ἡ δεσποινὶς Ἄννα Τασσοπούλου, ἡ ὁποία ἐμφανίζεται σήμερον, 4ην Φεβρουαρίου, εἰς τὴν Κρατικὴν Ὄπεραν τοῦ Βερολίνου, εἰς τὴν «Μπαττερφλάϋς. Ἡ δὶς Τασσοπούλου ἦτο μέχρι πρὸ διετίας μαθήτρια τοῦ Ἐθνικοῦ Ὠδείου, ὁ δὲ Γερμανὸς ὑπουργὸς τῆς Προπαγάνδας Δρ Γκαῖμπελς, ὁ ὁποῖος κατὰ τὴν πρὸ διετίας παραμονήν του εἰς Ἀθήνας τὴν εἶχε ἀκούσει, τόσον ἐνεθουσιάσθη ἀπὸ τὴν φωνήν της, ὥστε ἀνέλαβε νὰ τὴν σπουδάσῃ εἰς Βερολῖνον, μὲ ἔξοδα τῆς γερμανικῆς Κυβερνήσεως

ΤΑ ΦΙΛΜ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Πρεμιέρες τῆς ὀθόνης

Τὸ στῖγμα

Γαλλικὴ ταινία

Πρὸ εἴκοσι περίπου ἐτῶν τὸ «Στῖγμα» γυρισμένο ἀπὸ τὸν Σεσὶλ ντὲ Μίλλ,συνήγειρε τὰ πλήθη τῶν πιστῶν τῆς βωβῆς ὀθόνης. Ὁ κόσμος ἔκλαιε καὶ ὠδύρετο μὲ τὸ δρᾶμα τῆς ἡρωΐδος, τὴν ὁποίαν ὁ Σεσοῦε Χαγιακάβα βωβὸς τότε καὶ κατὰ 20 ἔτη νεώτερος ἐσφράγιζε εἰς τὴν γυμνὴν ὠμοπλάτην μὲ τὴν πυρίνην σφραγῖδα του.

Τὰ 20 χρόνια ὅμως ποὺ ἐπέρασαν ἔκτοτε, μετέβαλαν πολὺ τὸ κοινὸν τοῦ κινηματογράφου καὶ ἄλλαξαν καὶ τὴν ἐποχήν μας. Ἡ Μαντζουρία δὲν εἶνε πλέον σήμερον μία χώρα ἀπροσπέλαστος μὲ ἀπρόσιτα ἀσιατικὰ μυστήρια. Εἶναι ἕνας τόπος ποὺ κατέκτησεν ὁ λεγόμενος π ολιτισμὸς τοῦ αἰῶνος μας καὶ ὅπου αὐτὴν τὴν στιγμὴν οἱ ἄνθρωποι τοῦ 1938 πολεμοῦν μὲ τάνκς, ἀεροπλάνα καὶ μυδραλλιοβόλα. Εἶναι λοιπὸν κάπως δύσκολον εἰς τὸν θεατὴν νὰ παραδεχθῇ ὡς ἀληθοφανῆ τὰ συμβαίνοντα εἰς τὸ φίλμ, ὅπου ἕνας μαντζουριανὸς πρίγκηψ φέρων κοστούμια τῆς τελευταίας ὥρας, ἐρωτεύεται παραφόρως μίαν Εὐρωπαίαν ποὺ διὰ νὰ συναντήσῃ τὸν σύζυγόν της, ὁ ὁποῖος ἐργάζεται ὡς μηχανικὸς εἰς κάποιαν ἀσιατικὴν ἔρημον, ἔχει συναποκομίσει καὶ ὁλόκληρον βεστιάριον ἀπὸ βραδυνὲς τουαλέττες.

Τὸ φίλμ, ἐξελισσόμενον ἐπάνω εἰς ἀχνάρια τοῦ 1915, φαίνεται ἀπίθανον καὶ μυθιστορηματικὸν, μολονότι δὲ γυρισμένο ἀπὸ ἕνα μαέστρον τοῦ μελοδραματικοῦ κινηματογράφου, τὸν Μαρσὲλ Λερμενέ, ἀφίνει τὸν μορφωμένον κόσμον ἀσυγκίνητον καὶ σκεπτικιστήν.

Μολαταῦτα, τὸ μεγάλο κοινὸν ποὺ ἀρέσκεται ἀκόμη εἰς αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὰ ρομάντσα — ἐπιφυλλίδες, παρασύρεται ἀπὸ τὸ τεχνητὸν ἐνδιαφέρον τοῦ ἔργου, καὶ παρακολουθεῖ εὐχαρίστως τὰς φάσεις τοῦ δράματος, ἰδίως ἀφ' ἧς στιγμῆς ὁ πρίγκηψ Χαγιακάβα θὰ θελήσῃ νὰ ἐκδικηθῇ τὸν σύζυγον τῆς ὡραίας του Βικτὼρ Φρανσέν, καταστρέφων διὰ δολίων μεθόδων τὸ ἔργον του. Θὰ ἐπακολουθήσῃ μία συνταρακτικὴ δίκη εἰς τὸ Παρίσι, ὅπου θὰ ἐμφανισθῇ ὁ ἀμίμητος Λουΐ Ζουβὲ ὡς μοχθηρὸς καὶ ραδιοῦργος συνεργὸς τοῦ πρίγκηπος καὶ ὅπου ἡ Λίζα Ντὲ Λαμάρ, θὰ ἐπιδείξῃ τὴν ἀγαλματώδη ὠμοπλάτην της ποὺ φέρει τὸ πύρινον στῖγμα, διὰ νὰ σώσῃ ἐν μέσῳ ἀφθόνων δακρύων τὸν σύζυγόν της, κατηγορούμενον διὰ τὸν φόνον τοῦ πρίγκηπος.

Τὸ φίλμ εἶναι καλογυρισμένο, καλοπαιγμένο, θορυβῶδες, γεμᾶτο μελοδραματικὰς ἀποστροφὰς καὶ ἐπεισόδια μυθιστορηματικά, ποὺ κάμουν ἐντύπωσιν εἰς τὴν λαϊκὴν φαντασίαν καὶ ἐξασφαλίζουν τὴν ἐμπορικήν του ἐπιτυχίαν.

●

Οἱ δυὸ μικροῦλες

Γερμανικὴ ταινία

Η ταινία αὐτὴ ἤρεσε εἰς ὅλον τὸν κόσμον, διὰ δύο ἐντελῶς διαφορετικοὺς λόγους. Τὸ εὐρὺ κοινὸν συνεκινήθη μὲ τὴν ἐπιφανειακὴν ὑπόθεσίν της, ποὺ ἀποτελεῖ μιὰν ἱστορίαν ἁπλῆν, συγκινητικήν, προσιτὴν εἰς ὅλους: Μία ὥριμη ἀλλὰ ὡραία γυναῖκα, τῆς ὁποίας ὁ ἄνδρας κατεστραμένος ἀπὸ τὰ χαρτιά, πέθανε πρὸ δωδεκαετίας, ἀποφασίζει νὰ ξαναπαντρευθῇ μὲ ἕνα εὐγενῆ Ἄγγλον ποὺ τὴν ἀγάπησε. Ἀλλὰ στὸν γάμο αὐτὸν ἀντιτίθεται ἡ μία κόρη της, ἡ Ἰρένε κοπέλλα 16 ἐτῶν, ποὺ ἀγαποῦσε τόσο τὸν πατέρα της ὥστε τῆς φαίνεται τερατώδης αὐτὴ ἡ ἕνωσις. Ἀπειλεῖ λοιπὸν τὸν πατρυιόν της πὼς θὰ τὸν σκοτώσῃ. Τὴν τελευταίαν ὅμως στιγμὴν δὲν τολμᾶ νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ἀπειλήν της. Ἀπὸ τὴν ἀπελπισία της ρίχνεται στὴν λίμνη, τὴν σώζει ὅμως ἡ ἀδελφή της. δελφή της.

Τὸ δρᾶμα αὐτὸ, σκέτο, ὅπως τὸ διηγηθήκαμε, συγκινεῖ καὶ τὸν πιὸ ἁπλοϊκὸ θεατή, ποὺ βρίσκει σ' αὐτὸ ἀληθοφάνεια, καὶ ἁπλᾶ αἰσθήματα ποὺ τὰ καταλαβαίνει γιατὶ τὰ βλέπῃ νὰ ἐκδηλώνωνται καθημερινῶς γύρω του.

Ἀλλὰ τὸ φίλμ δὲν εἶνε μόνον τὸ δρᾶμα αὐτό. Εἶνε ταυτοχρόνως μιὰ βαθυτάτη ψυχαναλυτικὴ μελέτη, ὡσὰν ἐκείνην τὴν ἀλησμόνητη ποὺ μᾶς ἔδωσεν ὁ Πάμπστ στὸ «Παρθένες μὲ στολή». Τὸ μῖσος τῆς νεαρᾶς Ἰρένε πρὸς τὸν ἀρραβωνιαστικὸ τῆς μητέρας της, ἡ νοσηρὴ ἀφοσίωσίς της σ' αὐτήν, ὁ τρόμος της μπροστὰ στὴν ἰδέα ὅτι ἡ μητέρα της ἐφιλήθηκε ἢ πρόκειται νὰ κάμῃ παιδί, ὅλα αὐτὰ τὰ βασανιστικὰ αἰσθήματα ποὺ ἐκδηλώνονται μὲ ὑστερικὸν τρόπον ἀποτελοῦν ἐκδηλώσεις τοῦ ὑποσυνειδήτου της, ποὺ ἔπαυσε πλέον νὰ ἀνθίσταται στὶς ἀπωθήσεις τοῦ κοινωνικοῦ χαρακτῆρος. Ἡ νέε ἔχει μιὰν ἀγάπη σχεδὸν ἐρωτικὴ γιὰ τὴν μητέρα της καὶ κατὰ συνέπειαν ζηλεύει τοὺς ἄλλους ἄνδρες. Ταυτοχρόνως αἰσθάνεται ἕνα σεβασμὸ γιὰ τὸν πατέρα της, ποὺ εἶχεν ἄλλοτε στὴν κατοχή του τὸ σύμβολον τῆς λατρείας της. Ἡ Ἰρένε «δὲν θέλει νὰ παντρευθῇ» ἐνῷ ἡ μικρή της ἀδελφὴ ἡ Μπάμπα «θέλει νὰ παντρευθῇ πολλὲς φορές». Σ' αὐτὲς τὶς δυὸ φράσεις, ποὺ ἐπαναλαμβάνουν οἱ μικρὲς ἀδελφὲς στὶς συνομιλίες των, ὑπάρχει ἕνα πρόβλημα ποὺ πολλὲς φορὲς ἀνέλυσεν ὁ Φρόϋδ. Ὅτι οὔτε ἡ ἴδια καταγωγή, οὔτε ἡ ἴδια διαπαιδαγώγησις ἀρκοῦν γιὰ νὰ ἰσοπεδώσουν τοὺς ἀνθρώπινους χαρακτῆρες. Στὸ βάθος τοῦ ὑποσυνειδήτου κάθε ἀνθρώπου, ἐμφωλεύει πάντοτε ὁ σεξουαλικὸς παράγων, ποὺ θὰ ἐκδηλωθῇ σὲ πρώτην εὐκαιρία, μὲ τὸν πλέον ἀπροσδόκητον τρόπον. Ἔτσι ἡ Ἰρένε, ποὺ εἶνε ἕνα κορίτσι καθ' ὅλα ὁμαλό, ὑφίσταται τὴν πρώτην ὑστερικὴν κρίσι, τὴν στιγμὴ ποὺ βλέπει τὸν μέλλοντα πατρυιό της, νὰ κρατῇ τρυφερὰ τὸ χέρι τῆς μητέρας της.

Ἡ ξαφνικὴ αὐτὴ ἐκδήλωσις, δημιουργεῖ ἕνα τραγικὸ δίλημμα .γιὰ τὴν μητέρα: Πρέπει τάχα νὰ ἀπαρνηθῇ τὴν δική της εὐτυχία, γιὰ χάρι τῆς κόρης της; Ὁ δημιουργὸς τοῦ φίλμ δίδει μία τολμηρὴ λύσι: Ἡ Τζέννιφερ, ἡ μητέρα, ὕστερα ἀπὸ πολλοὺς δισταγμούς, ἀποφασίζει νὰ παντρευθῇ τὸν σὲρ Τζῶν. Ὑπῆρξε πολὺ δυστυχισμένη μὲ τὸν πρῶτον ἄνδρα της, ἐργάσθηκε σκληρὰ γιὰ νὰ μεγαλώσῃ τὰ παιδιά της, ὥστε ἔχει τώρα δικαιώματα στὴν εὐτυχία. Ἡ ἀπόφασις αὐτὴ ἀσκεῖ μιὰν εὐεργετικὴν ἐπίδρασι στὴν μικρὴ Ἰρένε. Ὕστερα ἀπὸ μιὰ κρίσι ζήλειας καὶ ἀπελπισίας, ἀφοῦ ἀντίκρυσε τὸν θάνατο, συνέρχεται καὶ θεραπεύεται.

Ἡ λύσις ποὺ δίδει τὸ φίλμ, φαίνεται ἀπὸ τῆς καθαρῶς ψυχαναλυτικῆς της πλευρᾶς κάπως βεβιασμένη καὶ ἀπίθανος, μολονότι παραδέχονται πολλοὶ ἐπιστήμονες ὅτι ἕνας ψυχικὸς κλονισμὸς ἠμπορεῖ ὁριστικὰ νὰ ἐξουδετερωθῇ μὲ ἕναν ἄλλον. Ὁπωσδήποτε ὅμως καὶ μὲ τὴν ἐπιφύλαξιν αὐτήν, τὸ φίλμ εἶνε ἕνα παθητικὸν ντοκουμέντο ψυχαναλύσεως, ποὺ παρουσιάζεται στὴν ὀθόνη μὲ σπανία λεπτότητα καὶ εὐαισθησία.

«Οἱ δυὸ μικροῦλες» εἶνε ἕνα φίλμ στοχαστικόν, καὶ ἀληθινόν, ποὺ ἔρχεται νὰ ἀποδείξῃ ὅτι ἠμπορεῖ νὰ γίνῃ καὶ εἰς τὸν κινηματογράφον ὁ συνδυασμὸς τοῦ σοβαροῦ καλλιτεχνικοῦ καὶ τοῦ ἐμπορικοῦ ἔργου. Ἡ σκηνοθεσία τοῦ φίλμ εἶνε ἄμεμπτος καὶ τοποθετεῖ τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὴν ἀτμοσφαῖραν της: Τὸ χαρούμενο καὶ θορυβῶδες περιβάλλον τοῦ κολλεγίου τῶν κοριτσιῶν, τὸ ἐσωτερικὸ ἑνὸς θαυμασίου σπιτιοῦ, ἡ ἀγγλικὴ ἐξοχή, μὲ τὸ τοπία της, διαυγῆ στὴν ἀρχὴ κι' ἔπειτα πνιγμένα στὴν μουντὴ ὁμίχλη, γίνωνται ὑποβλητικὸ κάδρο στὴν ἐξέλιξι τοῦ δράματος. Καὶ τὸ παίξιμο τῶν ἠθοποιῶν εἶνε θαυμάσιο. Ἂν ἐξαιρέσῃ κανεὶς τὸν κάπως δυσπεπτικὸ καὶ ἄκαμπτο σὲρ Τζῶν, οἱ λοιποὶ ἠθοποιοὶ ἑρμηνεύουν μὲ δύναμη καὶ αἰσθαντικότητα τοὺς ρόλους των. Ἡ Λὶλ Νταγκόβερ, ὁ τέλειος τύπος τῆς γοητευτικῆς ὡρίμου γυναικός, καὶ οἱ δύο μικρὲς ποὺ ἀποκαλύπτονται μεγάλες καλλιτέχνιδες: ἡ Σαμπίνε Πέτερς στὸν ρόλο τῆς Ἰρένε καὶ ἡ ἐκπληκτικὴ Ζεραλντίνα Κάτ, μὲ πρώϊμο ταλέντο «κωμεντιὲν» στὸν ρόλο τῆς Μπάμπα.

Ἡ μουσικὴ τοῦ Ἀλόϊς Μελιχάρ, εἶνε μιὰ εὐτυχὴς σύλληψις καὶ τονώνει τὶς συγκινήσεις τοῦ θεατοῦ, συνοδεύοντας ἁρμονικὰ τὴν δραματικὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ἀριστουργηματικοῦ αὐτοῦ ἔργου.

●

Παλίρροια - ἄμπωτις

Ἀμερικανικὴ ταινία

Ἕνας θαλασσόλυκος, ὁ Θόρμεκ, ποὺ ἐξέπεσε εἰς τὸ νησὶ Τεχούας ἔχει στήσει ἀτελείωτο κουβεντολόϊ μὲ τοὺς συντρόφους του. Ἐπειδὴ ὅμως πρέπει κάτι νὰ κάμῃ διὰ νὰ δικαιολογήσῃ καὶ εἰς τοὺς θεατάς, ποὺ τὸν ἐλεεινολογοῦν ἀπὸ μέσα των, τὴν παρουσίαν του, ἐπιβιβάζεται ἑνὸς πλοίου, εἰς τὸ ὁποῖον μένει καὶ ἡ ὡραία κόρη τοῦ ἀποθανόντος πλοιάρχου, ὅπως συμβαίνει εἰς ὅλα τὰ καθὼς πρέπει θαλασσινὰ μυθιστορήματα. Σχεδὸν ἀμέσως ὁ νέος ποὺ συνοδεύει τὸν Θόρμεκ ἐρωτεύεται τὴν νέαν, γίνεται τίμιος καὶ προσπαθεῖ νὰ βάλῃ σὲ θεογνωσίαν τὸν Θόρμεκ, ποὺ θέλει σώνει καὶ καλὰ νὰ βάλῃ στὸ χέρι τὸ καράβι καὶ τὸ φορτίον του. Ὕστερα ἀπὸ μίαν τρικυμίαν, κατὰ τὴν ὁποίαν, ἀτυχῶς, τὸ καράβι δὲν βουλιάζει, ἡ ὑπόθεσις μεταφέρεται εἰς ἕνα ἐρημονῆσι διὰ νὰ συναντήσῃ τὸν ραδιοῦργον καὶ μοχθηρὸν τύπον τῆς ταινίας. Εἶναι ἕνας μυστηριώδης ἄνθρωπος μὲ πλατύγυρον πῖλον καὶ μοῦσι, τὸν ὁποῖον ὅμως νικᾶ ὁ ἐρωτευμένος νέος καὶ μαζὶ μὲ τὴν ὡραίαν του ἐπιβιβάζεται τοῦ πλοίου, ποὺ οἱ θεαταὶ μὲ πολλὴν ἀνακούφισιν τὸ βλέπουν, ἐπὶ τέλους, νὰ ἐξαφανίζεται ὁριστικῶς εἰς τὸν ὁρίζοντα.

Φίλμ βλακῶδες, μακροσκελές, φλύαρον, ποὺ προκαλεῖ τὴν ὀργὴν καὶ ταὐτοχρόνως ἕνα αἴσθημα ναυτίας ὀφειλόμενον ἴσως εἰς τὴν θαλασσινήν του ὑπόθεσιν.

Μ. Σ.

Συναυλίες καὶ ρεσιτὰλ

Ἡ μουσικὴ κίνησις τῆς ἑβδομάδος

Πρέπει νὰ εἴμεθα εὐγνώμονες πρὸς τὸ Ὠδεῖον Ἀθηνῶν, τὸ ὁποῖον μᾶς ἐγνώρισεν ἕνα μαέστρον τῆς περιωπῆς τοῦ Χὰνς Κνάππερτμπους. Μετὰ τὸν κ. Βὸλφ καὶ τὸν κ. Μαρσὲκ ὁ Γερμανὸς ἀρχιμουσικὸς ἀπεκάλυψε μίαν ἰδιαιτέραν πλευρὰν διευθύνσεως ὀρχήστρας καὶ ἔδωσε τὸ μέτρον τῆς δυνάμεως, τῆς πειθαρχίας καὶ τῆς καθυποτάξεως τῶν ἤχων κατὰ τρόπον, ποὺ μόνον ἡ παράδοσις τῆς Κεντρικῆς Εὐρώπης μπορεῖ νὰ προσφέρῃ. Σάξων, ὁ ἴδιος μαθητὴς καὶ συνεργάτης τοῦ Ριχάρδου Στράους διηύθυνε εἰς τὸ Μόναχον μίαν ὁλόκληρον δεκαετίαν. Παράδοσις, πεῖρα, μόρφωσις, πειθαρχία, σεβασμὸς πρὸς τὸ μουσικὸν γράμμα τοῦ ἐκτελουμένου ἔργου. Μὲ τὰ προσόντα αὐτὰ ἔκανε τὴν καρριέρα του γιὰ νὰ φθάσῃ σήμερον εἰς τὴν σειρὰν τῶν ἐπιλέκτων τῆς μπακέττας. Μετὰ τὸ Μόναχον ἡ Βιέννη καὶ τὸ Σάλσμπουργκ.

Ὅ,τι ἐστερεῖτο εἰς χάριν, εὐγένειαν καὶ αἴσθημα τὸ ἀπέκτησε εἰς τὴν μουσικωτάτην Βιέννην καὶ τὸ ἰδεῶδες Σάλσμπουργκ, ὅπου διευθύνει τὴν περίφημον Φιλαρμονικὴν ὀρχήστραν καὶ τὰ Φεστπίλε. Τὸ νόημά του εὑρίσκεται κοντὰ εἰς τὸν Τοσκανίνι, τὸν Μπροῦνο Βάλτερ, τὸν Μὰξ Ράϊνχαρτ. Ἐφέτος δὲ κατὰ τὰς μουσικὰς ἑορτὰς τοῦ Σάλσμπουργκ θὰ διευθύνῃ τὴν 9ην καὶ 3ην συμφωνίαν τοῦ Μπετόβεν. Μὲ τέτοιους τίτλους κατέφθασεν εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ὀρχήστρας μας. Μὲ τὸν Κνάππερτμπους δὲν χωρεῖ συμβιβασμός. Ἢ θὰ συμφωνήσῃ καὶ θὰ ἀκολουθήσῃ αἰχμάλωτος ὁ ἀκροατὴς τὴν ὀρχήστραν ἢ θὰ διαφωνήσῃ. Εἰς τὴν πρώτην κατηγορίαν νομίζω ὅτι μπορεῖ νὰ καταταγοῦν τὰ ἐννέα δέκατα τῶν ἀκροατῶν τῆς ἐκτάκτου συναυλίας ποὺ ἐδόθη εἰς τὰ «Ὀλύμπια». Καὶ τὸ ἓν δέκατον θὰ ἐρωτήσετε; Αὐτοὶ ἦσαν οἱ διαφωνήσαντες. Ἂς δοῦμε ὅμως γιατί. Εἰς τὸν «Ἔγκμαντ» εὑρῆκαν δικαίως ἴσως, ὅτι τὰ «Τέμπι» ἦσαν ὑπερβολικὰ ἀργά, τόσο ποὺ διεκυβεύθη ἡ συνοχὴ τῆς ὀρχήστρας καὶ τὰ δημιουργηθέντα χάσματα ἐμείωσαν αἰσθητῶς τὴν ἀπόδοσιν. Εἰς τὸ πρῶτον μέρος τοῦ Μότσαρτ ἡ ὀρχήστρα ἦτο δύσκαμπτος καὶ δὲν παρουσίασε τὴν διαύγειαν, τὴν χάριν καὶ τὴν θελκτικότητα ποὺ ἀπαραιτήτως ζητεῖ ὁ συνθέτης τοῦ «Δὸν Τζοβάνι». Ἐπὶ πλέον ὅτι ἡ ὀρχήστρα δὲν ἐπειθάρχησεν ἀπολύτως εἰς τὸ «Ἀντάντε». Διὰ τὸν «Δὸν Ζουὰν» τοῦ Ρ. Στράους κοινὴ ὑπῆρξεν ἡ ὁμολογία τῆς ἀρτίας ἐκτελέσεως. Καὶ ἐρχόμεθα εἰς τὴν 7ην τοῦ Μπετόβεν. Εὑρῆκαν δικαίως ἴσως πάλιν, ὅτι τὸ πρέστο ὑστέρησεν εἰς ρυθμόν, πρᾶγμα ποὺ ὑπῆρξε εἰς βάρος τῆς ἐκτελέσεως. Αὐτὰ καὶ ἄλλα προβάλλει ὡς ἐπιχειρήματα τὸ ἓν δέκατον τῶν ἀκροατῶν, τῆς διαφωνίας του πρὸς τὸν Γερμανὸν «Γενερὰλ μοῦζικ-ντιρέκτορ», μαζὺ μὲ μερικὰ ἀστοχήματα τῶν πνευστῶν. Καὶ οἱ ἄλλοι μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ ὑποφαινόμενος, ἐχειροκρότησαν θερμότατα ὁλόκληρον τὸ πρόγραμμα παρὰ τὶς μικρὲς ἐπιφυλάξεις ποὺ μπορεῖ νὰ εἶχαν.

Καὶ τοῦτο γιατὶ ὅταν ἕνας ἀρχιμουσικὸς τῆς κλάσεως τοῦ Κνάππερτμπους ὁδηγεῖ μιὰ ὀρχήστρα σὰν τὴν ἰδικήν μας, μὲ τόσην κυριαρχίαν, συνοχὴν καὶ ζωηρότητα καὶ μᾶς δίδει ἕνα σύνολον σὰν κι' αὐτὸ ποὺ ἀκούσαμε, πρέπει νὰ εἴμεθα φοβερὰ γρινιάρηδες γιὰ νὰ λησμονήσωμεν τὴν δημιουργηθεῖσαν ἀτμόσφαιραν καὶ νὰ ἀναζητήσωμεν μιζέριες, μικροαστοχήματα, μικροκαθυστερήσεις καὶ ἄλλα ποὺ πρέπει νὰ περνοῦν ἀπαρατήρητα. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ἐζητήσαμεν καὶ ἡμεῖς ὀλίγην τρυφερότητα καὶ αἴσθημα εἰς τὸν Μότσαρτ. Ὀλίγην κρυσταλλίνην διαύγειαν μὲ τὴν ὁποίαν τόσον γοητεύει ὁ συνθέτης.

Ἔτσι μᾶς ἔδωσε μίαν ἁδρὰν καὶ γεμάτην ἀντίληψιν τῆς μελωδικῆς γραμμῆς ἑρμηνείαν τὸν Δὸν Ζουάν.

Ἡ πολυρρυθμία, ἡ πολύπλοκος ἀντίστιξις, ἡ ἐναλλαγὴ τῶν μουσικῶν φράσεων, τὸ χρῶμα καὶ ἡ πολυφωνία τοῦ κορυφαίου συγχρόνου συνθέτου, ἐτηρήθησαν καὶ ἀνεδείχθησαν θαυμάσια ἀπὸ τὸν μαέστρον. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἑρμηνείαν τῆς 7ης ὁ Κνάππερτμπους ἔδειξε πόσο δύσκολα αὐτὸς καὶ οἱ πατριῶται του ἀπομακρύνονται ἀπὸ τὸ πνεῦμα τοῦ Μπετόβεν καὶ μὲ πόσην εὐλάβειαν τηροῦν τὴν παράδοσιν τῆς ἑρμηνείας τῶν συμφωνιῶν του. Τὸ «ἀλλεγκρέτο» ποὺ εἶναι μία ἀπὸ τὶς ὡραιότερες καὶ βαθύτερες σελίδες τῆς μουσικῆς φιλολογίας ἀπεδόθη μὲ ρυθμὸν ποὺ ἀπεδείκνυε ὅλην τὴν θρηνῳδίαν καὶ τὸν ἀμέτρητον πόνον. Τὰ τσέλλα, οἱ βιόλες καὶ τὰ πνευστὰ ἤχησαν θαυμάσια ἰδίως εἰς τὸ τέλος ποὺ συνώδευσαν τὰ πιτσικάτα τῶν βιολιῶν. Τὸ «Πρέστο» διὰ τὸ ὁποῖον ὑπῆρξαν αἱ περισσότεραι διαφωνίαι θὰ μποροῦσε νὰ ἦταν ταχύτερον καὶ ζωηρότερον ἀπὸ τὸν τρόπον ποὺ τὸ διετύπωσε ὁ μαέστρος. Ὁ Βαϊνγκάρτνερ εἰς τὸ βιβλίον του περὶ τοῦ τρόπου διευθύνσεως τὸ θέλει μὲ τὸν ρυθμὸν αὐτόν. Τὴν ἑρμηνείαν αὐτὴν ἀκολουθεῖ καὶ ὁ Κνάππερμπους. Ὅσο γιὰ τὸ φινάλε δὲν νομίζω ὅτι μποροῦν νὰ ὑπάρξουν ἀντιρρήσεις. Ὀργιώδης πράγματι μουσική, δύναμις καὶ λάμψις ποὺ θύμισε τὴν φράσιν τοῦ Βάγνερ «ἀποθέωσις τοῦ χρόνου»

ΜΙΧ. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

Ἡ μνήμη σας χρειάζεται ἐξάσκησιν!

Μπορεῖτε νὰ ἀποκτήσετε θαυμάσιο μνημονικό, φθάνει λίγο νὰ κοπιάσετε

Εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον ἐγράψαμεν διὰ μίαν νέαν ἐπιστήμην, τὴν ψυχοτεχνικήν, καὶ τὴν ἀνελύσαμεν εἰς τὰς κεντρικάς της γραμμάς. Καὶ ἐπειδὴ πρόκειται περὶ μιᾶς ἐπιστήμης εἰς τὴν ὁποίαν οἱ εἰδικοὶ ἀποδίδουν ὑψίστην σημασίαν, ἑρμηνεύει δὲ ὅλας τὰς ψυχικὰς ἱκανότητας τοῦ ἀνθρώπου, ἐκρίναμεν καλὸν νὰ ἐπανέλθωμεν ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ, ἂν ὄχι διὰ τίποτε ἄλλο τοὐλάχιστον διὰ νὰ ἱκανοποιήσωμεν τὴν δικαιολογημένην περιέργειαν τῶν ἀναγνωστῶν μας.

Κάθε ἄνθρωπος ἔχει ψυχικὰς καὶ διανοητικὰς ἱκανότητας τὰς ὁποίας δὲν ἠμπορεῖ κἂν νὰ φαντασθῇ ἐὰν δὲν τοῦ παρουσιασθῇ ἡ κατάλληλος εὐκαιρία νὰ τὰς ἐκδηλώσῃ. Ἂς ἀναφέρωμε λοιπὸν μερικὰ παραδείγματα τῶν ἱκανοτήτων αὐτῶν.

Ὁ ἀρχαιότερος καὶ πλέον στοιχειώδης τρόπος διὰ νὰ μάθῃ κανεὶς κάτι καὶ νὰ τὸ κρατήσῃ εἰς τὴν μνήμην του εἶνε νὰ τὸ ἐπαναλαμβάνῃ διαρκῶς. Οἱ κάτοικοι τῆς Πολυνησίας ἠμποροῦν ν' ἀπαριθμήσουν χιλιάδες ὀνομάτων τῆς γενεαλογίας των, διὰ τὸν ἁπλούστατον λόγον, ὅτι τὰ ἐπαναλαμβάνουν συχνά. Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν πολλαὶ χιλιάδες μωαμεθανῶν γνωρίζουν ἀπ' ἔξω τὸ Κοράνιον καὶ οἱ κινέζοι σοφοὶ γνωρίζουν ἀπὸ μνήμης ὅλα τὰ ἔργα τῶν κλασσικῶν των.

Τὴν μνήμην ἠμποροῦμεν νὰ τὴν βοηθήσωμεν θέτοντες εἰς ἐνέργειαν τὰς ἄλλας αἰσθήσεις. Ἂς ὑποθέσωμεν ὅτι ἐδείξατε εἰς κάποιον ἕνα μῆλον. Ἐπὶ ἕνα μικρὸν χρονικὸν διάστημα θὰ ἐνθυμῆται βέβαια τὸ χρῶμα καὶ τὸ μέγεθος. Ἐὰν ὅμως τὸ πάρῃ εἰς τὰ χέρια του καὶ τὸ ζυγίσῃ καὶ ἔπειτα τὸ φάγῃ, ἐπὶ πολὺν καιρὸν θὰ ἐνθυμῆται τὸ βάρος καὶ τὴν γεῦσιν του, θὰ διατηρήσῃ δηλαδὴ μεγαλυτέραν ἀνάμνησιν ἀπὸ τὸ μῆλον αὐτό.

Τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἔχει μίαν ἐπιστημονικὴν βάσιν: διότι ἡ ἐντύπωσις τὴν ὁποίαν σχηματίζομεν μὲ τὸ βλέμμα συγκεντρώνεται εἰς ἐντελῶς διαφορετικὰ κύτταρα ἀπὸ τὰς ἄλλας αἰσθήσεις. Ὅλα ὅμως τὰ κύτταρα εἶνε συνδεδεμένα διὰ τοῦ νευρικοῦ συστήματος, καὶ ὅσον μεγαλείτερος εἶνε ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐντυπώσεων ποὺ λαμβάνομεν ἀπὸ ἕνα ὡρισμένον ἀντικείμενον, τόσον εὐκολώτερον τὸ ἐνθυμούμεθα μετά, μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ ὑποσυνειδήτου.

Τὴν ἀρχὴν αὐτὴν πρέπει νὰ τὴν ἐφαρμόζωμεν πρὸ παντὸς ὅταν θέλομεν νὰ ἐνθυμούμεθα ὀνόματα καὶ φυσιογνωμίας. Ὁ διευθυντὴς ἑνὸς ἐργοστασίου ἐδυσκολεύετο φοβερὰ ὅταν ἐπρόκειτο νὰ ἐνθυμηθῇ ὀνόματα καὶ πρόσωπα. Ὅταν ἔγινε διευθυντὴς τοῦ προσωπικοῦ ἀντελήφθη ὅτι μὲ τὸ ἐλάττωμα αὐτὸ θὰ τοῦ ἦτο τελείως ἀδύνατον νὰ ἐργασθῇ εὐσυνειδήτα καὶ ἀπεφάσισε νὰ ἐνισχύσῃ τὴν μνήμην του. Ὅταν λοιπὸν παρουσιάζετο κανεὶς διὰ νὰ προσληφθῇ εἰς τὸ ἐργοστάσιον, διὰ νὰ τοῦ κάμῃ παράπονα ἢ νὰ ζητήσῃ καμμίαν χάριν, τὸν ἐρωτοῦσεν ἐν πρώτοις διὰ τὸ ὄνομά του. Ἔπειτα τὸν ὑπεχρέωνε νὰ τὸ ἐπαναλάβῃ συλλαβιστὰ καὶ τέλος τὸ ἔγραφε μὲ μεγάλα γράμματα, ἐνῷ τὸ ἐπανελάμβανε καὶ αὐτὸς δυνατά.

Ἔπειτα, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς συνομιλίας ἐξακολουθοῦσε νὰ ἐπαναλαμβάνῃ τὸ ὄνομα αὐτό, ἐνῷ παρατηροῦσε καλὰ τὸν συνομιλητήν του, εἰς ὅλας του τὰς λεπτομερείας, ὥστε νὰ τοῦ ἐντυπωθῇ καλὰ ἡ φυσιογνωμία του. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἔπειτα ἀπὸ μερικοὺς μῆνας ἐνεθυμεῖτο τὰ ὀνόματα καὶ τὴν φυσιογνωμίαν τῶν τρισχιλίων ἐργατῶν ποὺ εἶχεν εἰς τὴν δικαιοδοσίαν του.

Μιὰ ἄλλη μέθοδος ἐπίσης ἀποτελεσματικὴ διὰ νὰ δυναμώσῃ κανεὶς τὴν μνήμην του εἶνε ἡ πνευματικὴ συγκέντρωσις. Οἱ περισσότεροι τῶν ἀνθρώπων εἶνε ἀνίκανοι νὰ συγκεντρώσουν τὴν προσοχήν των εἰς ἕνα ὡρισμένον ἀντικείμενον. Βλέπουν λ.χ. ἕνα ὡραῖον τοπεῖον, ἐκφράζουν τὸν θαυμασμόν τους, ἀλλὰ δὲν παρατηροῦν καμμιὰν λεπτομέρειαν. Διαβάζουν ἕνα βιβλίον καὶ λησμονοῦν ἀμέσως τὰς ὡραιοτέρας σελίδας του. Πηδοῦν ἀπὸ μιὰν ἐντύπωσιν εἰς τὴν ἄλλην χωρὶς νὰ σταματήσουν πουθενά. Ἐνῷ νομίζουν ὅτι τὰ βλέπουν ὅλα, δὲν βλέπουν τίποτε.

Εἶνε ὀλίγοι ἐκεῖνοι ποὺ παρατηροῦν μὲ προσοχὴν καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ ἀντικείμενα τὰ ὁποῖα βλέπουν καθημερινῶς. Ὑπάρχουν παλαιοὶ χαρτοπαῖκται ποὺ δὲν γνωρίζουν ποῖος ἀπὸ τοὺς ρηγάδες ἔχει τὸ πρόσωπον προφίλ. Ὅλοι βλέπομεν κατὰ δεκάδας τὰ ὡρολόγια εἰς τὰς προθήκας τῶν ὡρολογοποιῶν, ἀλλὰ κανεὶς δὲν παρατηρεῖ τὴν ὥραν ποὺ σημειώνουν. Ὅταν κατεβαίνει ἀπὸ ἕνα δένδρον ὁ γάτος στηρίζεται εἰς τὰ ἐμπρόσθια ἢ τὰ ὀπίσθια πόδια του; Εἶνε ἀσήμαντοι λεπτομέρειαι, βέβαια, τὰς ὁποίας ὅμως ἀναφέρομεν ὡς παραδείγματα.

Ἕνας ἄλλος τρόπος διὰ νὰ ἐνισχύσωμεν τὴν μνήμην μας εἶνε ὁ συνδυασμὸς τῶν ἰδεῶν. Κάποτε ἐνθυμούμεθα τὸ ὄνομα ἑνὸς ἀνθρώπου μόνον καὶ μόνον ἐπειδὴ κάποιος παλαιὸς συμμαθητής μας εἶχε τὸ ἴδιον ὄνομα. Τὸ σημεῖον αὐτὸ εἶναι σπουδαιότατον διότι μὲ διαφόρους συνδυασμοὺς ἰδεῶν ἠμποροῦμεν νὰ ἐνθυμούμεθα πράγματα τὰ ὁποῖα κατ' ἄλλον τρόπον θὰ ἦτο τελείως ἀδύνατον νὰ ἐπανέλθουν εἰς τὴν μνήμην μας.

Ἕνα ἄλλο σπουδαῖον σημεῖον ἀντιπροσωπεύεται ἀπὸ τὸ ἐνδιαφέρον ποὺ δείχνει κανεὶς διὰ κάθε πρᾶγμα. Εἶνε εὔκολον νὰ ἐνθυμηθοῦμε ὀνόματα ἀνθρώπων ποὺ ἠμποροῦν νὰ μᾶς φανοῦν χρήσιμοι ἢ μᾶς εἶνε συμπαθητικοί. Αὐτὴν τὴν μέθοδον τὴν μεταχειρίζονται πρὸ παντὸς οἱ ἔμποροι. Διότι εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ ἐνθυμοῦνται ἐκ πρώτης ὄψεως ὅλους τοὺς ἀξιοχρέους πελάτας των. Διαφορετικὰ θὰ ἐκινδύνευαν νὰ χρεωκοπήσουν ὅλοι.

Διὰ νὰ ἐνθυμῆται κανεὶς πρέπει καὶ νὰ ἔχῃ ἀντίληψιν. Διότι ὅταν δὲν καταλαβαίνῃ κανεὶς ἕνα πρᾶγμα ἢ δὲν ἔχει ἀντίληψιν μιᾶς καταστάσεως, εἶνε σχεδὸν ἀδύνατον νὰ ἐνθυμηθῇ τίποτε. Πρέπει ἐπίσης νὰ γνωρίζωμεν τὴν λογικὴν σχέσιν τὴν ὁποίαν ἔχουν μεταξύ των διάφορα γεγονότα.

Τέλος, διὰ νὰ καλλιεργήσωμε τὴν μνήμην μας πρέπει νὰ τὴν καταπονήσωμεν μὲ πράγματα ἐνδιαφέροντα. Ὑπάρχουν μερικοὶ ποὺ κουράζουν τὴν μνήμην τους προσπαθοῦντες νὰ τὴν καλλιεργήσουν κατὰ πολὺ περίεργον τρόπον. Προσπαθοῦν αἴφνης νὰ ἐνθυμηθοῦν τὸν ἀριθμὸν τοῦ τηλεφώνου ὅλων τῶν φίλων καὶ τῶν γνωστῶν τους. Αὐτοὶ δὲν κάμνουν ἄλλο παρὰ νὰ καταστρέφουν τὴν μνήμην τους χωρὶς ὠφέλειαν.

Ἐκεῖνοι ποὺ δὲν ἐνθυμοῦνται καλὰ αὐτὰ ποὺ διαβάζουν, καλὰ θὰ κάμουν νὰ διαλέγουν καθημερινῶς ἕνα μικρὸν ἀλλὰ ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρον κείμενον, εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐντυπωθῇ καλὰ εἰς τὴν μνήμην τους. Μετὰ τὸ διάβασμα ἂς ἐπαναλάβουν τὸ κείμενον, καὶ εἰς κάθε δισταγμὸν ἂς ἐπαναλάβουν τὸ διάβασμα.

Φαίνεται ὀλίγον ἀνιαρὰ ἡ ἄσκησις αὐτή. Καὶ ὅμως, εἶνε πολὺ πιθανὸν ὁ ἐγκέφαλος ἀρκετῶν ἀναγνωστῶν νὰ ἔχῃ ἀνάγκην τῆς ἀσκήσεως αὐτῆς διὰ νὰ ἐνθυμῆται καλύτερα.

Σ' ἕνα μοντέρνο σχολεῖο μειδιάματος

ΘΑ ΜΑΘΩ ΝΑ χαμογελῶ

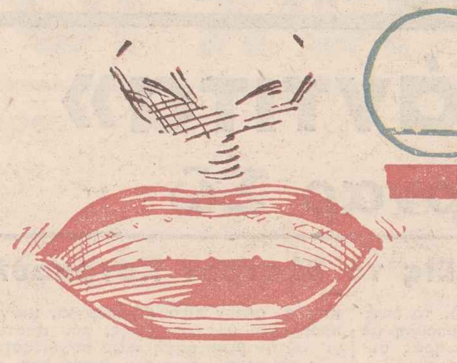

Ἱδρύω σχολὴν μειδιάματος διὰ κυρίας καὶ δεσποινίδας. Δίδακτρα λογικά.

Σας φαίνεται ἀστεία ἡ ἀγγελία; Μὴ χαμογελάσετε ὅμως, διότι δὲν ξέρετε καθόλου νὰ χαμογελᾶτε. Καὶ γι' αὐτὸ σᾶς χρειάζεται μία σχολὴ μειδιάματος.

Τὰ εὐκολώτερα πράγματα εἶναι τὰ πιὸ δύσκολα, κυρία. Ἀκριβῶς διότι τὰ θεωροῦμε εὔκολα καὶ δὲν τοὺς δίνουμε τὴν δέουσαν προσοχήν. Ἐκαθήσατε ποτὲ μπρος στὸν καθρέφτη, νὰ σπουδάσετε τὸ χαμόγελό σας; Ἐπροσέξατε πόσους πόντους ἀνοίγετε τὸ στόμα σας, πόσες μοῖρες καμπυλότητος διαστέλλετε τὰ μάγουλά σας, πόσα χιλιοστὰ τοῦ μέτρου ἀφήνετε νὰ φαίνωνται τὰ δόντια σας; Ἐπήρατε ποτὲ ἕνα ὑποδεκάμετρο καὶ ἕναν διαβήτην νὰ τὰ μετρήσετε ὅλα αὐτά; Ἀσφαλῶς ὄχι.

Τὰ βάσανα τοῦ χαμόγελου: Διὰ νὰ συνηθίσουν τὰ χείλη στὴν ὡρισμένην των σύσπασιν, πρέπει νὰ ἀποκτήσουν μακρὰν συνήθειαν φυλακισμένα μέσα σ' ἕνα εἰδικὸν ἐπίδεσμον

Νὰ ἡ ἀμάθειά σας. Ἀγνοεῖτε τὸν μηχανισμὸν καὶ τοὺς κανόνας τοῦ μειδιάματος. Καὶ χαμογελᾶτε στὰ κουτουροῦ. Θέλετε νὰ περιποιηθῆτε ἕναν κύριον μ' ἕνα φιλοφρονητικόν σας μειδίαμα καὶ δίνετε στὸ στόμα σας μίαν ἔκφρασιν καννιβαλικήν: Ἄνοιγμα σιαγόνων, φοβερὴ ἐπίδειξις τῶν δοντιῶν μέχρι τῶν οὔλων, χείλη στάζοντα ἀπληστίαν μιας ἀνθρωποφαγικῆς ὀρέξεως. Ὁ κύριος διαβλέπει ἐξ ἐνστίκτου εἰς τὸ μειδίαμά σας αὐτὸ τοὐλάχιστον τὴν διάθεσίν σας, νὰ τοῦ καταβροχθίσετε τὸ πορτοφόλι. Καὶ κουμπώνεται. Θέλετε νὰ περιβάλλετε τὸν ἀγαπημένον σας μ' ενα μειδίαμα θερμὸν καὶ γλυκὺ καὶ τοῦ πασσάρετε ἕνα... μέτριον ἢ μὲ ὀλίγην — ὅπως λέγουν εἰς τὴν καφενειακὴν διάλεκτον — ἕνα μειδίαμα, ποὺ θαρρεῖ κανεὶς πὼς μόλις πρὸ ὀλίγου ἐβγῆκε ἀπὸ τὸ ψυγειον.

Ὅλα αὐτὰ δὲν τὰ καταλαβαίνει κανείς, ἂν δὲν τὰ σπουδάσῃ. Αὐτὸ ἐσκέφθησαν οἱ προοδευτικώτεροι Ἀμερικανοὶ καὶ προέβησαν ἤδη εἰς τὴν ἵδρυσιν σχολῶν μειδιάματος. Ἐκεῖνο δηλαδὴ ποὺ ἐμεῖς θεωροῦμεν ἐξωφρενισμόν, εἶναι πλέον πραγματικότης εἰς τὸν Νέον Κόσμον. Ἐκεῖ, ἡ κάθε μία μπορεῖ νὰ μορφωθῇ μειδιαματικῶς καὶ νὰ πάρῃ καὶ δίπλωμα μειδιάματος.

Κατ' ἀρχὴν διδάσκονται προκαταρτικὰ μαθήματα μὲ εἰκόνας καὶ φωτεινὲς προβολές. Ἐπάνω εἰς πίνακες εἶνε ζωγραφισμένη ἡ θέσις τῶν χειλέων στὸν κάθε τύπον μειδιάματος. Κατόπιν ἀρχίζει ἡ ἐφαρμογή.

— Προσέξτε ἐδῶ κυρίες καὶ δεσποινίδες. Διὰ νὰ παραγάγωμεν τὸ χαμόγελο τοῦ τύπου Α, διαστέλλομεν ἐλαφρῶς τὰ χείλη, τὰ ἀνοίγομεν μόνον ὅσον χρειάζεται, γιὰ νὰ περάσῃ ἀνάμεσα ἀπὸ τὸ ἄνιγμά των ἡ λεπὶς ἑνὸς μαχαιριοῦ, γλαρώνομεν λίγο τὰ μάτια καὶ κυρτώνομε δυὸ μοῖρες τὰ μάγουλα.

Καταλαβαίνετε; Ἐμπρὸς τώρα, χαμογελᾶστε ὅπως σᾶς εἶπα, ὅλες μαζύ ... Ἔτσι μπράβο! Προσέξτε λίγο... Ἐσεῖς ἐκεῖ κάτω, ἡ πρώτη τοῦ προτελευταίου θρανίου, δὲν τὸ κάνετε καλά. Μειδιᾶτε, σὰν ἀποκρηάτικη μάσκα. Τί θλιβερὸ χαμόγελο εἶνε αὐτό!..

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, δάσκαλε, ἀλλ' ἡ διπλανή μου μοῦ πάτησε τὸν κάλο...

—Δὲν ἔχει σημασίαν αὐτό. Τὸ διδακτικὸν μειδίαμα δὲν ἔχει καμμίαν σχέσιν μὲ τὸν πόνον. Καὶ ὅταν θὰ ὑποφέρετε, τὸ μειδίαμά σας, πρέπει νὰ μένῃ τὸ ἴδιο...

Ἐπακολουθεῖ ἡ διδασκαλία τοῦ ἀεροδυναμικοῦ μειδιάματος, τὸ ὁποῖον εἶναι πολὺ τῆς μόδας.

—Μισοκλείνομεν τὰ μάτια. Κατόπιν .... Ἔ, θὰ πάψετε νὰ ψιθυρίζετε σεῖς ἐκεῖ κάτω; Θὰ σᾶς τιμωρήσω τὸ μεσημέρι μὲ νηστεία...

—Μωρὲ ἀπειλή;

—Γιατί;

—Διότι κάνομε δίαιτα.

—Προσέξτε ἐδῶ τώρα καὶ μὴ ψιθυρίζετε. Ἐπαναλαμβάνω λοιπόν: Μισοκλείνομεν τὰ μάτια, γέρνομεν πίσω τὸ κεφάλι, σὰν νὰ μᾶς κτυπᾷ ὁ ἀέρας, κρατοῦμε τὰ δόντια σχεδὸν σφιγμένα καὶ τὰ χείλη πολὺ διεσταλμένα. Ἐμπρὸς τώρα ὅλες μαζί.

Καὶ τὰ μαθήματα συνεχίζονται μεθοδικῶς. Ὅταν ἡ θεωρητικὴ κατάρτισις περατωθῇ, γίνεται ἀπὸ εἰδικοὺς τεχνίτες ἡ καταμέτρησις τοῦ προσώπου τῆς κάθε μαθητρίας. Καὶ ἀναλόγως προσαρμόζεται στὴν κάθε μίαν τὸ χαμόγελο, ποὺ τῆς πηγαίνει περισσότερον.

Λεπτὸ καὶ ἀνεπαίσθητο χαμόγελο ἱκανοποιήσεως, πρόλογος ἑνὸς φλὲρτ μὲ μέλλον.

—Τζόαν Μπρέντυ. Πλάτος χειλέων 6 πόντοι. Ἀπόστασις τοῦ αὐτιοῦ ἀπὸ τοῦ στόματος 12 πόντοι. Ὑγρασία χειλέων 16 βαθμοί.

—Εἰς τὴν **κυρίαν Μπρέντυ** νὰ ἐφαρμόσετε τὸ «μειδίαμα Τζοκόντας», ἀποφαίνεται ὁ εἰδικός.

Προσκομίζεται ἡ προσωπὶς τοῦ «μειδιάματος Τζοκόντας» καὶ προσαρμόζεται στὸ πρόσωπο τῆς κυρίας. Τὴν ἀφήνουν ἔτσι φιμωμένην ἐπὶ 4 ἕως 5 ὧρες τὴν ἡμέραν, Μετὰ δεκαπέντε ἡμέρες ἡ κυρία ἔχει ἀποκτήσει «μειδίαμα— γκλασσὲ ἀ λὰ Τζοκόντα».

Πηγαίνει στὸ σπίτι της μειδιῶσα.

— Ἑτοίμασες φαγί; Τὴν ἐρωτᾷ ὁ σύζυγός της.

—Ὄχι, τοῦ ἀπαντᾷ μὲ μειδίαμα.

Ὁ σύζυγος ἐξαγριώνεται.

—Δὲν ἑτοίμασες φαγὶ καὶ χαμογελᾶς κι' ὅλας;

Ἡ κυρία ἐξακολουθεῖ νὰ μειδιᾷ.

—Μὴ μὲ περιπαίζεις ἐμένα, ἀκοῦς; Διότι στὰ σπάω τὰ μοῦτρα.

Ἡ κυρία μειδιᾷ. Ὁ σύζυγος χάνει πλέον τὴν ὑπομονήν του καὶ τῆς δίνει ἕνα γενναῖον χαστοῦκι.

—Χράπ...

Ἡ κυρία ἐξακολουθεῖ νὰ μειδιᾷ.

—Βρὲ τὴν ἀναίσθητη! Κάνει ὁ σύζυγος καὶ μένει μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα.

Δὲν ξέρει τί νὰ ὑποθέσῃ. Μέχρις ὅτου ἡ σύζυγος τοῦ δείχνει τὸ δίπλωμά της: «Κυρία Τζόαν Μπέρντυ, ἀπόφοιτος τῆς σχολῆς μειδιάματος». Κουνᾷ περίλυπος τὸ κεφάλι του ὁ φουκαρᾶς ὁ Μπέρντυ καὶ ἐρωτᾷ:

—Μήπως ὑπάρχει καὶ καμμιὰ σχολή... δακρύων, νὰ πάω νὰ σπουδάσω, γιὰ νὰ θρηνῶ τὸ κατάντημά σου;

Νὰ ἀλήθεια καὶ μιὰ ἄλλη ὡραία ἰδέα: Νὰ γίνῃ καὶ σχολὴ δακρύων. Ἐπίσης καλὸν θὰ ἦταν νὰ ἱδρυθῇ καὶ μιὰ σχολή... λόξυγκα, καθὼς καὶ μιὰ σχολή... χασμουρητῶν. Πρὸ παντὸς ὅμως ἐπείγει ἡ ἐπέκτασις τοῦ θεσμοῦ τῆς σχολῆς μειδιάματος εἰς ὅλες τὶς χῶρες. Καὶ ἰδίως εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Ὢ, πόσον χρυσὲς δουλειὲς θὰ ἔκανε ἐδῶ ἕνας καθηγητὴς τοῦ μειδιάματος! Θὰ εἶχε νὰ ἀντικαταστήσῃ μὲ τὸ χαμόγελο τὴν ἀπέραντη ρωμέϊκη κατσουφιὰ καὶ νὰ διορθώσῃ ἕνα σωρὸ βλακώδη μειδιάματα. Ἡ ἰδέα μου λοιπόν, νὰ ἱδρύσω ἐν Ἑλλάδι μίαν τέτοιαν σχολήν, θὰ μὲ κάμῃ σύντομα ἑκατομμυριοῦχον.

Ἐξ ἄλλου ὅμως δὲν θὰ ἔχω καὶ πολὺ νὰ κοπιάσω. Ἡ συνοφρύωσίς μας εἶναι, στὸ βάθος, καθαρὰ πόζα. Ὁ Ἕλλην συνοφρυοῦται, διότι ἔτσι νομίζει ὅτι ἀποκτᾷ σπουδαιότητα. Ὅταν ὅμως πεισθῇ πὼς καὶ μὲ τὸ χαμόγελο εἰς τὰ χείλη ἠμπορεῖ νὰ εἶναι σπουδαῖος, τότε εἶμαι βέβαιος ὅτι ἡ Ἑλλὰς θὰ γίνῃ ἡ χώρα τοῦ μειδιάματος καὶ οἱ μαθηταὶ τῆς σχολῆς μου, θὰ βγαίνουν πάντοτε ἀριστοῦχοι εἰς τοὺς διεθνεῖς διαγωνισμοὺς τοῦ χαμόγελου. Ἄλλως τε στὸν τόπο μας ὑπάρχει ἀφθονία πρώτων ὑλῶν διὰ τὴν βιομηχανίαν τοῦ χαμόγελου. Ὁ οὐρανός μας διαρκῶς χαμογελᾷ, τὰ κορίτσια μας εἶναι ὄμορφα, καὶ ὅταν λάμπει ἡ ἀνοιξιάτικη λιακάδα ὅλα γίνονται χρυσᾶ καὶ αἰσιόδοξα καὶ ὡσὰν νὰ εἶναι φωτογράφοι τοῦ παλαιοῦ καλοῦ καιροῦ μᾶς συνιστοῦν:

—Μειδιάσατε, παρακαλῶ...

Νὰ σᾶς πῶ ὅμως τὴν ἀλήθεια; Ξέρετε τί φοβᾶμαι; Μήπως, ὅταν μάθω τὶς μαθήτριές μου νὰ μειδιοῦν καὶ τοὺς ζητήσω κατόπιν τὴν ἀμοιβήν μου, μοῦ ἀπαντήσουν:

—Σας... ἐμειδιάσαμεν, κύριε...

Καὶ θὰ βγοῦν κερδισμένες φυσικὰ αὐτές, οἱ ὁποῖες θὰ μειδιάσουν τελευταῖες...

ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑΣ

Ἡ γεωμετρία τοῦ μειδιάματος: Καταμέτρησις τῶν διαφόρων ἀποστάσεων μέχρι τῶν χειλέων. Ἕνα τέλειο χαμόγελο πρέπει νὰ μετριέται μὲ τὸ μιλλιμέτρο.

Ἡ ἐπιστήμη τοῦ χαμόγελου: Ὁ καθηγητὴς δείχνει στοὺς μαθητάς του τὸ σχῆμα ποὺ πρέπει ἑκάστοτε νὰ προσλαμβάνουν τὰ χείλη μας

Οἱ δύο

Οἱ δυὸ πιασμένοι σφιχτὰ ἀπ' τὸ (χέρι
στοῦ δάσους ἦρθαν τ' ἀπόσκια (μέρη·
γιὰ πάντα ἀγάπη καὶ πίστη ὡρ- (κίστηκαν
κι' ἄξαφνα σώπασαν καὶ χωρί- (στηκαν.

Καὶ τ' ἀγριολούλουδα τ' ἀνθι- (σμένα,
καὶ τὰ πουλάκια τὰ ταιριασμένα,
ρωτᾶ ἕνα τ' ἄλλο καὶ συλλογί- (ζονται:
—Μ' ἂν ἀγαπιῶνται, γιατί χωρί- (ζονται;

Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ

Τὰ δένδρα

Τὰ θεῖα τὰ δένδρα πνέουν τὸ (τραγούδι
τὸ τραγούδι ποὺ ἄνθισε στὴν (καρδιά μου,
σὰν ἤμουν μιὰ φορὰ παιδί, λου- (λούδι,
κ' ὕστερα τρυφερὸς στὸν ἔρωτα (μου

μ' ἕνα ἄνθος, ἕνα ἀηδόνι, ἕνα ἀγ- (γελούδι,
ποὺ κάποιαν ἄνοιξη ἄνθισε σιμά (μου
τὰ θεῖα τὰ δένδρα πνέουν τὸ (τραγούδι
στὴ μαραμένη ποθοδίψη καρδιά (μου.

ΡΕΝΟΣ ΕΛΛΗΝΑΣ

Ραβασάκια γραμμένα σὲ χιλιόλιρα

Ἕνας περίπατος στὸ μουσεῖο νομισμάτων τῆς Τραπέζης τῆς Ἀγγλίας

Εἰς μίαν ἰδιαιτέραν αἴθουσαν τῆς Τραπέζης τῆς Ἀγγλίας ὑπάρχει ἕνα μικρὸν μουσεῖον τοῦ ὁποίου ἡ ὕπαρξις δὲν εἶνε πολὺ γνωστή. Τὰ ἐκτιθέμενα εἶνε ἀποκλειστικῶς χαρτονομίσματα μὲ περίεργον καὶ ὄχι συνήθη ἱστορίαν.

Ὑπάρχουν π. χ. τὰ... ἐρωτικὰ χαρτονομίσματα, ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἐχρησίμευσαν γιὰ κάποιαν ρωμαντικῆς φύσεως ἐπικοινωνίαν καὶ τὰ ὁποῖα ἡ Τράπεζα κρατεῖ εἰς ἰδιαίτερον διαμέρισμα. Πρόκειται ἰδίως περὶ χαρτονομισμάτων τὰ ὁποῖα ἐρωτευμένα ζευγάρια ἐχρησιμοποίησαν γιὰ νὰ ἐκφράσουν τὴ φλογερή τους ἀγάπη ὅπως ἄλλοι χρησιμοποιοῦν τοὺς φλοιοὺς τῶν δένδρων γιὰ νὰ χαράξουν μιὰ καρδιὰ ἐντὸς πλαισίου. Ὑπάρχουν καὶ πλούσιοι, οἱ ὁποῖοι γιὰ τὰ περίεργα αὐτὰ ραβασάκια ἐχρησιμοποίησαν χαρτονομίσματα τῶν 100 λιρῶν, ἀλλὰ ὑπάρχουν καὶ ταπεινότεροι ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι ἔγραψαν τὴν ἐκδήλωσιν τῶν αἰσθημάτων των σὲ μικρότερα χαρτονομίσματα, τῶν ὁποίων ὑπάρχουν πολλά. Ἕνα χαρτονόμισμα τῶν 10 λιρῶν ἔχει μία ἰδιαιτέρως περίεργη ἱστορία. Ἕνας νέος ἀπὸ τὸ Μπίρμιγχαμ ἔγραψε στὸ ἄσπρο περιθώριο τὸν πόνο τῆς καρδιᾶς του καὶ ὑπέγραψε μὲ ὁλόκληρο τὸ ὄνομά του καὶ μὲ τὴ διεύθυνσί του. Τὸ χαρτονόμισμα ἐκυκλοφόρησε εἰς τὸ ἐξωτερικὸν καὶ μετὰ περιπετειώδη διαδρομὴν 4 ἐτῶν ἐπανεγύρισε στὴν Ἀγγλία κι' ἔπεσε στὰ χέρια μιᾶς νέας καὶ ὡραίας χήρας, ἡ ὁποία συνεκινήθη ἀπὸ τὸν πόνο τοῦ νέου καὶ τοῦ ἔγραψε. Ὁ νέος εἶχε ἐν τῷ μεταξὺ γιατρευθῆ ἀπ' τὴν πρώτη του ἀγάπη, ἀλλ' ἦταν πάντοτε ἐλεύθερος καὶ ζητοῦσε σύντροφον. Τὸ χαρτονόμισμα κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὑπῆρξε ἡ αἰτία νὰ γίνῃ ἕνας εὐτυχὴς γάμος καὶ οἱ δυὸ ἄνθρωποι ἀπὸ εὐγνωμοσύνη τὸ ἔστειλαν εἰς τὸ μουσεῖον τῆς Τραπέζης τῆς Ἀγγλίας. Καὶ ἔτσι μιὰ φορὰ τοὐλάχιστον τὸ χρῆμα ἐδημιούργησε εὐτυχία.

Ἕνα ἄλλο χαρτονόμισμα τῶν 5 λιρῶν διηγεῖται μίαν ἄλλην περίεργη καὶ ἐνδιαφέρουσα περιπέτειαν. Τὸ 1856 τὸ ἔλαβεν εἰς τὴν πόλιν τοῦ ἀκρωτηρίου ἕνας Ἄγγλος πλοίαρχος καὶ παρετήρησε ὅτι ἔφερε στὸ ἐπάνω περιθώριο κάποια γράμματα. Μὲ δυσκολία κατώρθωσε νὰ τὰ διαβάσῃ καὶ εἶδε ὅτι ἦτο τὸ μήνυμα ἑνὸς ναύτου τὸν ὁποῖον εἶχε συλλάβει πρὸ ἀρκετοῦ χρόνου ἕνας ἰθαγενὴς ἀρχηγὸς εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Βορείου Ἀμερικῆς καὶ ὁ ὁποῖος παρακαλοῦσε νὰ εἰδοποιηθοῦν οἱ δικοί του.

Ὁ πλοίαρχος εἰδοποίησε πράγματι τοὺς συγγενεῖς τοῦ ναύτου καὶ οἱ ἀγγλικὲς ἀρχὲς ἔστειλαν ἕνα ἰσχυρὸ ἀπόσπασμα εἰς τὴν ὑποδεικνυομένη χώρα. Ἔπειτα ἀπὸ ἀρκετοὺς μῆνες ὁ αἰχμάλωτος ἔφθασε πράγματι σῶος εἰς τὴν Ἀγγλία καὶ ἀπὸ εὐγνωμοσύνη κι' αὐτὸς ἔδωσε πρὸς φύλαξιν τὸ χαρτονόμισμα εἰς τὴν Τράπεζαν τῆς Ἀγγλίας.

Μεταξὺ τῶν πλέον ἐνδιαφερόντων ἐκθεμάτων εἶνε τὸ μικρότερον καὶ τὸ μεγαλείτερον χαρτονόμισμα, μιᾶς πέννας, δηλαδὴ καὶ ἑνὸς ἑκατομμυρίου λιρῶν. Τῆς μιᾶς πέννας δὲν ἐκυκλοφόρησε ποτὲ ἀλλὰ κατεσκευάσθη τὸ 1800 ὅταν ἐτέθη τὸ σχέδιον ἀντικαταστάσεως ὅλων τῶν μεταλλικῶν νομισμάτων μὲ χάρτινα. Τὸ μεγαλείτερον τοὐναντίον ἔχει καὶ σήμερον πραγματικὴν ἀξίαν. Ἐξεδόθησαν 4 τέτοια χαρτονομίσματα ἐκ τῶν ὁποίων τὸ ἓν εἶνε εἰς τὸ μουσεῖον καὶ τὰ ἄλλα 3 εὑρίσκονται εἰς τὴν κατοχὴν τριῶν γνωστῶν μεγάλων ἀγγλικῶν Τραπεζῶν, οἱ ὁποῖες τὰ κρατοῦν καλῶς φυλαγμένα εἰς τὰ χρηματοκιβώτιά των. Καὶ ἂν τυχὸν ἐκυκλοφόρουν, δὲν θὰ εἶχαν ὅμως πραγματικὴν ἀξίαν διότι καμμία Τράπεζα δὲν θὰ ἐπλήρωνε χωρὶς ὁ κάτοχος νὰ ἠμπορῇ νὰ ἀποδείξῃ ὅτι τοῦ προῆλθε κατὰ ὁμαλὸν καὶ δίκαιον τρόπον. Τὸ μουσεῖον περιλαμβάνει καὶ τὰ παραποιημένα, ἀλλὰ μόνον τὰ περίεργα ἐκεῖνα καὶ ἀσυνήθιστα καὶ ὄχι τὰ κοινά. Ἰδιαίτερα μνεία πρέπει νὰ γίνῃ γιὰ ἕνα χαρτονόμισμα 10 λιρῶν, τὸ ὁποῖον ἀνεκάλυψε ὡς παραποιημένον ὁ ταμίας μιᾶς Τραπέζης στὴν Οὐάσιγκτων. Μιὰ στιγμὴ ποὺ δὲν εἶχε ἐργασία καὶ τὸ χαρτονόμισμα εὑρέθηκε ἐμπρός του, τὸ ἐπῆρε στὰ χέρια του καὶ τὸ παρατήρησε, μᾶλλον ἀφηρημένος. Μὲ μιᾶς ὅμως ξαφνιάστηκε. Ἐπάνω στὸ χαρτονόμισμα καὶ πρὸς τὸ κέντρον ἦταν γραμμένη μὲ μικρά, πλὴν ὅμως πολὺ εὐανάγνωστα γράμματα αὐτὴ ἡ φράσις:

«Τὸ χαρτονόμισμα αὐτὸ εἶνε πλαστόν. Ὅποιος τὸ δεχθῇ, εἶνε ἕνας γάιδαρος». Ἦταν βέβαια ἡ περιεργότερη ὁμολογία πλαστογράφου ποὺ ἔγινε ποτέ. Ἡ σχετικὴ ἔρευνα ἀπέδειξε ὅτι τὸ πλαστὸν χαρτονόμισμα τὸ εἶχε θέσει εἰς κυκλοφορίαν ἕνας ζωγράφος. Εἰς τὸ δικαστήριον ὑπεστήριξε ὅτι τὸ ἔκανε γιὰ νὰ διασκεδάσῃ μόνον καὶ ὅτι ἄλλως τε ἐδήλωσε καθαρὰ ὅτι τὸ χαρτονόμισμα ἦτο πλαστόν. Τὸ δικαστήριον τὸν κατεδίκασε διὰ τὸν τύπον, εἰς ἐλαφροτάτην μόνον ποινήν.

Τὸ περιεργότερο ὅλων ἴσως χαρτονόμισμα εἶνε τὸ λεγόμενον χαρτονόμισμα — φάντασμα, τὸ ὁποῖον ἐξακολουθεῖ καὶ σήμερον νὰ θεωρῆται ὡς πραγματικὸν μυστήριον εἰς τὴν ἐν γένει ἱστορίαν τοῦ χρήματος. Ὅταν, πρὸ ἀρκετῶν ἐτῶν, ἐξεδόθη μία νέα σειρὰ χαρτονομισμάτων, ἀνεκαλύφθη μετὰ ἑπτὰ μῆνες ἕνα χαρτονόμισμα τὸ ὁποῖον ἀντὶ νὰ φέρῃ τὸν τίτλον «Τράπεζα τῆς Ἀγγλίας» ἔφερε τὸν τίτλον «Τράπεζα τῆς Ἰρλανδίας». Ἡ ἔρευνες ἀπέδειξαν ὅτι τὸ χαρτονόμισμα εἶνε ἀπολύτως γνήσιον καὶ ἐβγῆκε ἀπὸ τὰ τυπογραφεῖα τῆς Τραπέζης τῆς Ἀγγλίας. Δὲν εὑρέθη ὅμως πουθενὰ ἡ πλάκα, ἡ ὁποία πρέπει νὰ ἐχρησιμοποιήθη γιὰ τὴν λανθασμένη ἐκτύπωσι. Μέχρι σήμερον δὲ δὲν εὑρέθη ἄλλο τραπεζογραμμάτιον νὰ παρουσιάζῃ τὸ ἴδιο τυπογραφικὸ λάθος. Ἐπίσης ἀκόμα περιεργότερον τὸ τραπεζογραμμάτιον διέφυγε τοὺς πολυαριθμοτάτους ἐλέγχους μέχρι τῆς κυκλοφορίας. Ἐπειδὴ τὸ αἴνιγμα δὲν ἐλύετο, τὸ χαρτονόμισμα-φάντασμα κατετέθη εἰς τὸ μουσεῖον τῆς Τραπέζης τῆς Ἀγγλίας, χωρὶς νὰ συνεχισθοῦν αἱ ἔρευναι.

ΟΙ ΚΙΝΕΖΟΙ ΛΗΣΤΑΙ

Πῶς διώκονται μὲ πυροβολικὸν καὶ τάνκς ἀπὸ τὴν κυβέρνησιν

Οἱ Κινέζοι λησταὶ λυμαίνονται ἀπὸ ἀνέκαθεν στὰ ἀπέραντα ἐδάφη τῆς μεγάλης ἐπικρατείας, ὅπως οἱ Κινέζοι πειραταὶ λυμαίνονται τὶς θάλασσες καὶ τοὺς μεγάλους πλωτοὺς ποταμοὺς τῆς Κίνας.

Ἀπὸ τότε ποὺ ἱδρύθη τὸ κράτος τοῦ Μαντουκουὸ προσετέθησαν εἰς τοὺς Κινέζους ληστὰς καὶ οἱ Μαντζουριανοὶ λησταί, οἱ ὁποῖοι, ἐννοεῖται, δὲν διαφέρουν πολὺ ἀπὸ τοὺς πρώτους καὶ ἔχουν πάρει τὰς μεθόδους των καὶ τὰ συστήματά των. Εἶνε καλὰ ὀργανωμένοι καὶ τελείως ὁπλισμένοι, πρᾶγμα ποὺ ἀποδεικνύει ὅτι ἔχουν ἰσχυροὺς προστάτας καὶ χρηματοδότας.

Ποίους ; Ἄλλοι λένε τὴν Ρωσσίαν καὶ ἄλλοι τὴν Κίναν χωρὶς ὅμως νὰ γνωρίζη κανεὶς ἀκριβῶς ἀπὸ ποῦ ἔρχεται τὸ χρῆμα καὶ ἀπὸ ποῦ ἔρχονται τὰ ὅπλα. Οὔτε καὶ εἶνε ἢ θὰ εἶνε εὔκολο νὰ τὸ μάθη ποτὲ ἐπισήμως κανείς. Οἱ λησταὶ δὲν μιλοῦν οὔτε ὅταν ἀνακρίνονται, οὔτε ὅταν τουφεκίζονται. Οἱ ἐκτάσεις εἶνε ἀπέραντες καὶ οἱ συμμορίες αὐτὲς ἔχουν εἰς τὴν διάθεσίν τους τὴν παράδοσι καὶ τὰς μεθόδους τῶν Κινεζικῶν μυστικῶν ὀργανώσεων ποὺ ἔχουν εἰς τὸ ἐνεργητικόν τους τὴν πεῖραν αἰώνων. Κάθε κρατικὴ ὀργάνωσις, ὅσο τέλεια καὶ ἂν εἶνε, ἀποδεικνύεται ἀνίσχυρη μπροστά τους. Αὐτὸ δὲν ἐμποδίζει, ἐννοεῖται, οὔτε τὸ κράτος τοῦ Μαντσουκουό, οὔτε τοὺς Ἰάπωνας νὰ τοὺς καταδιώκουν χωρὶς κανέναν οἶκτον καὶ νὰ τοὺς ἔχουν κηρύξει ἕναν ἐξοντωτικὸν πόλεμον, ὁ ὁποῖος ὅμως δὲν φέρει μεγάλα ἀποτελέσματα, ἁπλούστατα διότι μόλις πέση ἕνας ἀρχηγὸς συμμορίας τὸν ἀντικαθιστᾷ ἄλλος, μόλις δημιουργηθοῦν κενὰ συμπληροῦνται ἀμέσως ἀπὸ νέους ἐθελοντάς καὶ μόλις τυχὸν μία ὁλόκληρη συμμορία ἐξοντωθῇ καὶ διαλυθῇ θὰ σχηματισθῇ ἀμέσως ἄλλη ἡ ὁποία θὰ καταλάβῃ τὴν θέσι της. Ἡ μυστικὴ ὑποστήριξις ποὺ τοὺς παρέχεται ἔχει ἐλατήρια πολιτικά. Οἱ Μαντζουριανοὶ λησταὶ δὲν κλέβουν, δὲν λεηλατοῦν, δὲν καταστρέφουν τὶς σιδηροδρομικὲς γραμμές, δὲν ἐπιτίθενται κατὰ τῶν σιδηροδρόμων καὶ κατὰ τῶν καραβανίων μὲ μόνον σκοπὸν τὴν ληστείαν. Βεβαίως οἱ ἄνδρες πλιατσικολογοῦν καὶ ληστεύουν, ἀλλὰ ὁ σκοπὸς τῶν ἀρχηγῶν εἶνε ἡ διασάλευσις τῆς τάξεως, ἡ δημιουργία ἐντυπώσεως ὅτι δὲν ὑπάρχει καμμία ἀσφάλεια εἰς τὸ Μοντσουκουό, καὶ ἐν γένει ἀναρχίας εἰς τὸν τόπον. Καὶ αὐτὸ οἱ συμμορίες τῶν Μαντζουριανῶν ληστῶν τὸ κατορθώνουν διότι πράγματι ὁ στρατὸς εὑρίσκεται εἰς συνεχῆ κίνησιν γιὰ νὰ καταδιώξῃ τοὺς ληστὰς καὶ νὰ προστατεύῃ τοὺς ταξειδεύοντας, τὰ καραβάνια καὶ τὴν ἐν γένει κίνησιν ἐντὸς τῶν συνόρων τοῦ Ματσουκουό.

Οἱ Μαντζουριανοὶ λησταὶ ἐνεργοῦν ἕνα εἶδος κλεφτοπολέμου εἰς ὅλην τὴν ὕπαιθρον χώραν.

Ἀποτελοῦν δὲ εἰς συμμορίες 50 μέχρι 500 ἀνδρῶν, μεγάλον κίνδυνον διὰ τὴν κίνησιν τοῦ ἐμπορίου καὶ τὶς συγκοινωνίας ἐν γένει. Τὰ εὐκίνητα αὐτὰ σώματα, τῶν ὁποίων οἱ ἀρχηγοὶ γνωρίζουν κάλλιστα ὅλες τὶς ἐδαφικὲς λεπτομέρειες καὶ ἀνωμαλίες, ἐξαφανίζονται μόλις πλησιάσῃ συντεταγμένη στρατιωτικὴ δύναμις μὲ ὑπερτέρας δυνάμεις — οἱ συνεργαζόμενοι μὲ τοὺς ληστὰς χωρικοὶ καὶ νομάδες τοὺς εἰδοποιοῦν ἀμέσως — καὶ παρουσιάζονται πάλιν μόλις ἔχουν ἀπομακρυνθῆ.

Οἱ ἀρχηγοί, οἱ ὁποῖοι καὶ στρατολογοῦν τοὺς συμμορίτες, διαθέτουν ἄφθονα χρήματα τόσον διὰ τὴν πληρωμὴν τῶν ἀνδρῶν, ὅσον καὶ διὰ τὴν προμήθειαν ὅπλων (τουφεκίων, πιστολίων, ὁπλοπολυβόλων, μυδραλλιοβόλων), τελευταίου συστήματος. Ἐν ἀνάγκῃ δὲ οἱ συμμορίες δὲν ὑποχωροῦν καὶ πρὸ τοῦ τακτικοῦ στρατοῦ καὶ συχνὰ συνάπτονται πραγματικαὶ μάχαι μεταξὺ ἀποσπασμάτων, ποὺ διαθέτουν κατὰ τὰς περιστάσεις καὶ πυροβολικὸν καὶ τῶν ληστρικῶν σωμάτων. Ξένος ἀνταποκριτής, εἰς τὸν ὁποῖον ἐπετράπη ἀπὸ τὰς Μαντζουριανὰς ἀρχάς, νὰ συνοδεύσῃ ἰσχυρὸν καταδιωκτικὸν ἀπόσπασμα, λέγει ὅτι εἰς ἀπόστασιν 40 χιλιομέτρων ἀπὸ τὴν πόλιν Τιτσάγκ, ἐπὶ τοῦ μεγάλου πολταμοῦ Γκαλοῦ ποὺ ἀποτελεῖ τὸ σύνορον μεταξὺ Κορέας καὶ Μαντσουκουὸ, τὸ ἀπόσπασμα κατώρθωσε νὰ ὑποχρεώσῃ ληστρικὸν σῶμα νὰ σταθῇ καὶ νὰ δώσῃ μάχην. Εἰς ἀπόστασιν 2.000 μέτρων ἀπὸ τὴν γραμμὴν τοῦ πυρὸς ὁ ἀνταποκριτὴς εἶχε τὴν ἐντύπωσιν ὅτι εὑρίσκετο εἰς τὰ μετόπισθεν μαχομένου στρατοῦ. Τραυματίαι μετεφέροντο ἀπὸ τὸ μέτωπον τῆς μάχης καὶ ἐφεδρεῖαι καὶ ἐφοδιοπομπαὶ προχωροῦσαν πρὸς συμπλήρωσιν τῶν κενῶν. Οἱ κανονιοβολισμοί, ὁ ξηρὸς κρότος τῶν μυδραλλιοβόλων καὶ οἱ τουφεκιοβολισμοὶ ἦσαν συνεχεῖς καὶ ὁ ἀνταποκριτής, ποὺ κατώρθωσε νὰ προχωρήσῃ μέχρις ἀποστάσεως 1000 μέτρων ἀπὸ τὰς θέσεις τῶν ληστῶν, διέκρινε καθαρὰ στοὺς ἀπέναντι λόφους καὶ μέσα στοὺς θάμνους τὶς φωλιὲς μυδραλλιοβόλων τῶν ἀντιπάλων τοῦ στρατοῦ. Παρ' ὅλον τὸ πυροβολικὸν καὶ τὰς ὑπερτέρας δυνάμεις τοῦ τακτικοῦ στρατοῦ, ἡ μάχη ἐκράτησε ὅλην τὴν ἡμέραν καὶ τὴν νύκτα, οἱ λησταὶ ἐξηφανίσθησαν εἰς τὸ σκότος, διὰ νὰ μεταφέρουν ἀλλοῦ τὴν δρᾶσιν των.

ΤΟ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΛΑΘΟΣ

ΜΙΑ ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΑΦΗΓΗΣΙΣ ΤΟΥ ΡΑΛΦ ΠΛΟΥΜΜΕΡ

Ὁ Σὲθ Χόγκαν ἀνέβηκε στὸ τραῖνο ἀπ' τὸ Τούρνκαμ Γκρὴν διευθύνθηκε στὸ καπνιστήριο ὅπου πίστευε νὰ εἶνε μόνος. Πράγματι ἐκείνη τὴν στιγμὴ ἦταν ἄδειο. Ξαπλώθηκε σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ βγάζοντας ἕνα τσιγάρο ἔχωσε τὸ χέρι του στὴ τσέπη ζητῶντας τὰ σπίρτα του. Τὰ δάχτυλά του μαζὶ μὲ τὸ κουτὶ τὰ σπίρτα ἄγγιξαν καὶ ἕνα κομμάτι κρῦο μέταλλο. Τὰ μάτια του στὴν ἐπαφὴ αὐτὴ ἄστραψαν καὶ ἂν βρισκόταν κανεὶς κοντά του ἐκείνη τὴν στιγμὴ θὰ διέβλεπε στὸ διαπεραστικὸ βλέμμα του μιὰ τρομερὴν ἀπόφαση. Ἐπάνω στὰ γόνατά του βρισκόταν τὸ τελευταῖο φύλλο τοῦ «Ταχυδρόμου τοῦ Λονδίνου». Ἄναψε τὸ τσιγάρο του καὶ ξανάρριξε μιὰ ματιὰ σὲ μιὰ σύντομη παράγραφο τῆς ἐφημερίδος. Ἦταν μιὰ παράγραφος ποὺ τὴν εἶχε διαβάσει γιὰ εἰκοστὴ τοὐλάχιστον φορὰ ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ τοῦ τὴν ἔφεραν στὸ σπίτι του ὅπως κάθε μέρα καὶ ἤδη τὴν εἶχε ἀποστηθίσει. Περιεῖχε αὐτὲς τὶς λίγες λέξεις μὲ κεφαλαῖα γράμματα:

«Συγκλονιστικὴ ἀνακάλυψις παλαιοῦ φρικιαστικοῦ ἐγκλήματος χρονολογουμένου ἀπὸ ἔτους. Ἡ ἀστυνομία εὑρίσκεται ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ δολοφόνου». Καὶ παρακάτω ἕναν ὑπότιτλο: «Ἡ ἐπικειμένη σύλληψίς του».

Ὁ Χόγκαν ἄφησε τὴν ἐφημερίδα καὶ τράβηξε δυὸ-τρεῖς ρουφηξιὲς τσιγάρου, Ὥστε ὁ Κρόππερ, ὁ συνένοχός του, εἶχε κάμει κάποια τρομερὴν ἀπερισκεψία γιὰ νὰ κινήσῃ τὶς ὑποψίες τῆς ἀστυνομίας. «Ἡ σύλληψίς του ἦταν ἴσως ζήτημα ὡρῶν». Καὶ μιὰ καὶ θἄπεφτε στὰ χέρια τῆς δικαιοσύνης δὲν θὰ δυσκολευόταν διόλου γιὰ νὰ σώσῃ — ὅπως θὰ νόμιζε — τὸ τομάρι του νὰ προβῇ σὲ ἀποκαλύψεις ποὺ θὰ ἐνοχοποιοῦσαν κι' αὐτὸν τὸν ἴδιο.

Ἤξερε τὸν δειλὸ χαρακτῆρα τοῦ συνενόχου του ὁ Χόγκαν. Ἤξερε πὼς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ὑπερασπισθῇ τὸν ἑαυτό του καὶ πὼς θὰ προδινόταν ἀπ' τὶς πρῶτες ἐρωτήσεις ποὺ θὰ τοῦ ὑπέβαλλαν. Θὰ ἐνεργοῦσε κεραυνοβόλα, προτοῦ προλάβῃ ἡ ἀστυνομία νὰ συλλάβῃ τὸν κουτὸ συνένοχό του. Θὰ φρόντιζε νὰ τὸν κάνῃ νὰ σιωπήσῃ γιὰ πάντα...

★

Ὁ Χόγκαν χάϊδεψε γιὰ μιὰν ἀκόμη φορὰ τὸ ἐγχειρίδιό του καὶ σηκώθηκε. Τὸ τραῖνο εἶχε φτάσει στὸ Κένσιγκτον. Σήκωσε τὸν γιακά του ψηλὰ στὸ πρόσωπό του γιὰ νὰ μὴ φαίνωνται τὰ χαρακτηριστικά του καὶ προχώρησε ἀνάμεσα ἀπὸ κάτι στενὰ δρομάκια ὣς τὸ κτίριο ὅπου ὁ συνένοχός του κρατοῦσε ἕνα διαμέρισμα. Μὲ τὴν συνηθισμένη του εὐχέρεια παρεβίασε τὴν ἐξώπορτα, ἀνέβηκε ἄθόρυβα τὶς σκάλες καὶ ἔφτασε ὣς τὸ διαμέρισμα τοῦ Κρόππερ. Ἡ πόρτα ἦταν κλειστή. Τὴν παρεβίασε κι' αὐτὴν καὶ μπῆκε. Ὁ Κρόππερ, ξαπλωμένος στὸ κρεββάτι του κοιμόταν. Τὸν πλησίασε, ἄναψε τὴν ἠλεκτρικὴ λυχνία του καὶ τὸν φώτισε. Ὁ Κρόππερ, ἐνοχλημένος ἀπὸ τὸ φῶς κινήθηκε ἐλαφρά... τὸ ἐγχειρίδιο τοῦ Χόγκαν ὅμως σηκώθηκε καὶ ξανάπεσε βαρὺ δυὸ φορὲς συνεχῶς ἐπάνω στὸ κεφάλι του...

Ὁ Κρόππερ δὲν πρόλαβε ν' ἀφήσῃ οὔτε ἕνα στεναγμό. Κανεὶς δὲν εἶχε ἀντιληφθῆ τίποτα. Ὁ δολοφόνος δὲν εἶχε πιὰ τίποτε νὰ φοβηθῇ. Ἤρεμος περιέφερε τὸ φῶς τῆς λάμπας του γύρω στὸ δωμάτιο. Πρόσεξε τότε ὅτι ἕνα ἀπὸ τὰ γάντια του καὶ ὁ «Ταχυδρόμος τοῦ Λονδίνου» εἶχαν πέσει χάμω. Τὴν ἴδια στιγμὴ κάτι γρατσουνητὰ στὴν πόρτα τοῦ συνεχομένου δωματίου τράβηξαν τὴν προσοχή του. Ἀφουγκράστηκε. Τὰ γρατσουνητὰ συνεχίστηκαν συνοδευόμενα αὐτὴ τὴν φορὰ καὶ ἀπὸ ἕνα οὐρλιαχτό. Ἦταν ὁ Τίμ, ὁ σκύλος τοῦ Κρόππερ.

Ὁ Χόγκαν ἄφησε ἕναν στεναγμὸ ἀνακουφίσεως. Ὕστερα ἔσπευσε ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα γιὰ νὰ μὴν ἀρχίσῃ νὰ γαυγίζῃ ὁ σκύλος καὶ τὸν προδώσῃ. Ὁ Τὶμ μόλις ἔμεινε ἐλεύθερος ἄρχισε νὰ χοροπηδᾷ γύρω του. Τὸν γνώριζε καὶ ἀπὸ ἄλλοτε. Ἔτσι ὁ Χόγκαν δὲν εἶχε κανένα λόγο νὰ τὸν φοβηθῇ. Ἔσβυσε τὸν ἠλεκτρικὸ φανό του καὶ κάθησε μέσα στὸ σκοτάδι σὲ μιὰ καρέκλα. Προσπάθησε νὰ ἐξετάσῃ ψύχραιμα τὴν κατάσταση. Ὑπῆρχε ἄραγε καμμιὰ ἀπόδειξη τῆς ἐνοχῆς του ἐκεῖ μέσα ὕστερα ἀπὸ τὸ ἔγκλημα; Ὁ φόνος τοῦ Κρόππερ θὰ γινόταν γνωστὸς μόλις τὸ πρωΐ. Ἡ ἀστυνομία δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ἀνακαλύψῃ κανένα ἴχνος του. Εἶχε τὴν πρόνοια νὰ βγάλῃ τὰ παπούτσια του ἀνεβαίνοντας. Μέσα στὸ διαμέρισμα δὲν εἶχε τίποτε ἀγγίσει. Θὰ σκούπιζε καὶ τὰ πόμολα ἀπ' τὶς πόρτες μὲ τὸ μαντῆλι του. Ἔτσι τίποτε τὸ ἐνοχοποιητικὸ δὲν θὰ βρισκόταν. Τὶς σχέσεις του μὲ τὸν Κρόππερ κανεὶς δὲν τὶς ἤξερε γιατὶ πάντα χωριστὰ ἐργαζόντουσαν. Τὸ τελευταῖο ἔγκλημά του ἦταν ὁ φόνος τοῦ Ἀμερικανοῦ βιομηχάνου Νόρμαν Πρόσσερ.

★

Ὁ Χόγκαν σηκώθηκε ἱκανοποιημένος. Δὲν τοῦ ἔμενε πιὰ παρὰ νὰ βγῇ ἀπαρατήρητος ἀπὸ τὸ σπίτι. Ἦταν βέβαιος ὅτι μπαίνοντας δὲν τὸν εἶχε δῆ κανείς. Διευθύνθηκε στὸ παράθυρο καὶ κύτταξε στὸν δρόμο. Ἦταν ἔρημος. Στὴν γωνιὰ τοῦ δρόμου φάνηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ ἡ σιλουέττα τοῦ σκοποῦ ἀστυφύλακα ποὺ ἔκανε τὴν περιπολία του. Ὡς ὅτου ἐπέστρεφε στὸ ἴδιο σημεῖο, ὁ Χόγκαν εἶχε ὅλο τὸν καιρὸ νὰ δραπετεύσῃ. Θὰ κατευθυνόταν στὸν σταθμό, θὰ ἔπαιρνε τὸ τελευταῖο τραῖνο καὶ... ὅλα θὰ τέλειωναν κατ' εὐχήν. Ἄναψε τὴν ἠλεκτρικὴ λάμπα του γιὰ νὰ πάρῃ τὰ γάντια του. Κατόπι ζήτησε τὸν «Ταχυδρόμο τοῦ Λονδίνου». Εἶχε γίνει ὅμως ἄφαντος! Πῶς συνέβαινε αὐτό; Θυμόταν πολὺ καλὰ ὅτι τὸν εἶχε δῆ πρὶν λίγες στιγμὲς κοντὰ στὰ γάντια του ποὺ εἶχαν πέσει κι' αὐτά. Ταραγμένος ἄρχισε νὰ ψάχνῃ νευρικὰ ὅταν ρίχνοντας τυχαῖα τὸ φῶς του ἐπάνω στὸν σκύλο, τὸν εἶδε νὰ κρατᾷ τὴν ἐφημερίδα στὰ δόντια του! Ὁ Χόγκαν ἀναπήδησε θυμωμένος. Ἡ ἐφημερίδα ἔφερε ἐπάνω τὴν ταινία μὲ τὸ ὄνομά του καὶ τὴν διεύθυνσή του, γιατὶ τοῦ τὴν ἔστελναν στὸ σπίτι. Ἂν ὁ σκύλος ἔφευγε, ἦταν χαμένος. Θὰ ὑπέγραφε μόνος του τὴν καταδίκη του. Ἔξαλλος ὥρμησε ἐπάνω στὸν σκύλο. Αὐτὸς ὅμως τρομαγμένος τοῦ ξεγλύστρησε. Στὸ μεταξὺ ὅμως ὁ καιρὸς περνοῦσε. Ἔπρεπε νὰ γίνῃ κάτοχος τῆς ἐφημερίδος ὁπωσδήποτε. Ἦταν γι' αὐτὸν ζήτημα ζωῆς καὶ θανάτου.

Τότε ἄρχισε μεταξὺ σκύλου καὶ Χόγκαν ἕνα ἀπεγνωσμένο κυνηγητό. Ὁ Τὶμ σβέλτος τοῦ ξέφευγε. Γιὰ μιὰ στιγμὴ σκέφτηκε νὰ χρησιμοποιήσῃ τὸ ἐγχειρίδιό του. Δὲν τόλμησε ὅμως. Ἂν κατὰ τύχην ἀστοχοῦσε τὰ οὐρλιαχτὰ τοῦ ζώου θὰ ξεσήκωναν ὅλους τοὺς ἐνοίκους τοῦ κτιρίου. Τότε ὥρμησε ἐναντίον τοῦ σκύλου ἀποφασισμένος νὰ τὸν πιάσῃ οὕτως ἢ ἄλλως. Ὁ Τὶμ ὅμως πήδηξε ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο στὸ μπαλκόνι καὶ ἀπὸ τὸ μπαλκόνι στὴν ταράτσα τοῦ κτιρίου ποὺ ἀποτελοῦσε καὶ τὴ στέγη του. Ὁ Χόγκαν παρ' ὅλο τὸ πυκνὸ σκοτάδι καὶ τὸν κίνδυνον νὰ γκρεμοτσακισθῇ δὲν δίστασε ν' ἀκολουθήσῃ τὸ ζῶο. Τὸ κυνηγητὸ συνεχίστηκε τότε στὴ στέγη, πίσω ἀπὸ τὶς καπνοδόχους. Ὁ Χόγκαν κατέβαλε ἀπεγνωσμένες προσπάθειες νὰ τὸν πιάσῃ, ἔβριζε, οὔρλιαζε ἀπὸ τὸ κακό του. Γιὰ μιὰ στιγμὴ ρίχτηκε ἐπάνω στὸ ζῶο μὲ τὸ ἐγχειρίδιο στὸ χέρι μὲ τὸ σκοπὸ νὰ τὸ σκοτώσῃ. Ὁ Τὶμ ὅμως τοῦ γλύστρησε ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ πόδια κάνοντάς τον νὰ χάσῃ τὴν ἰσορροπία του. Ὁ Χόγκαν ἔπεσε τότε βαρὺς ἐπάνω σ' ἕνα λιακωτὸ ποὺ σκέπαζε μιὰ σκάλα. Ἕνας τρομακτικὸς θόρυβος θραυομένων ὑέλων ἀκούστηκε καὶ μιὰ τρομαγμένη κραυγή. Ὁ Χόγκαν ἀρπάχτηκε ἀπὸ τὸν ἀσταθῆ ξύλινο σκελετὸ τοῦ λιακωτοῦ. Ἀπὸ κάτω ἔχαινε τὸ κενὸ μιᾶς πανύψηλης σκάλας σὰν ἕνα τεράστιο πηγάδι. Προσπάθησε νὰ φτάσῃ τὴν ταράτσα. Τοῦ ἦταν ὅμως ἀδύνατο καθὼς τὰ γυαλιὰ ἔμπαιναν μέσα στὰ χέρια του καὶ τοῦ προκαλοῦσαν ὀδυνηρὲς πληγές. Ὁ θάνατος ποὺ τὸν περίμενε ἦταν τρομακτικός. Κατέβαλε μιὰν ὑπεράνθρωπη προσπάθεια νὰ ἀποσπασθῇ μέσα ἀπ' τὸν κλοιὸ τῶν δοκαριῶν καὶ τῶν σπασμένων γυαλιῶν. Ξαφνικὰ ὅμως ἀκούστηκε ἕνας ἀπαίσιος τριγμὸς καὶ τὰ δοκάρια ποὺ ὑπεβάσταζαν τὸ λιακωτὸ ὑπεχώρησαν στὸ βάρος τοῦ σώματός του. Ἄφησε μιὰν ἀπεγνωσμένη κραυγὴ καὶ ἐξαφανίστηκε μέσα στὴν μαύρη ἄβυσσο ποὺ ἐκτεινόταν ἀπὸ κάτω του. Ὁ Τίμ, ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ στέκῃ στὴν ἄκρη τοῦ σπασμένου λιακωτοῦ, ὅταν εἶδε τὸν Χόγκαν νὰ χάνεται ἄρχισε νὰ γαυγίζῃ ἀφίνοντας τὴν ἐφημερίδα νὰ πέσῃ στὸ κενό, καὶ νὰ φτάσῃ στὸ πλάϊ ἀκριβῶς τοῦ πτώματος...

Ἂν ὁ Χόγκαν ἦταν σὲ θέση νὰ διαβάσῃ θὰ διάβαζε στὴν ἐτικέττα ἀποστολῆς τῆς ἐφημερίδος τὸ ὄνομα τοῦ Κρόππερ... Μὰ ὁ Χόγκαν δὲν θὰ διάβαζε πιά...

★

Μέσα στὸ καπνιστήριο τοῦ τραίνου τοῦ Τούρνκαμ Γρὴν ἕνας ἐπιβάτης ποὺ μπῆκε ὕστερα ἀπὸ τὸν Χόγκαν βρῆκε χάμω πεταμένη μιὰν ἐφημερίδα. Παίρνοντάς την διάβασε στὴν ἐτικέττα ἀποστολῆς τὸ ὄνομα τοῦ Σὲθ Χόγκαν ποὺ τὴν εἶχε ξεχάσει ἐκεῖ. Ἐπειδὴ ὅμως ἦταν πολὺ λερωμένη ἀπ' τὰ χέρια ποὺ τὴν εἶχαν πρωτοδιαβάσει τὴν ξαναπέταξε χάμω...

ΡΑΛΦ ΠΛΟΥΜΜΕΡ

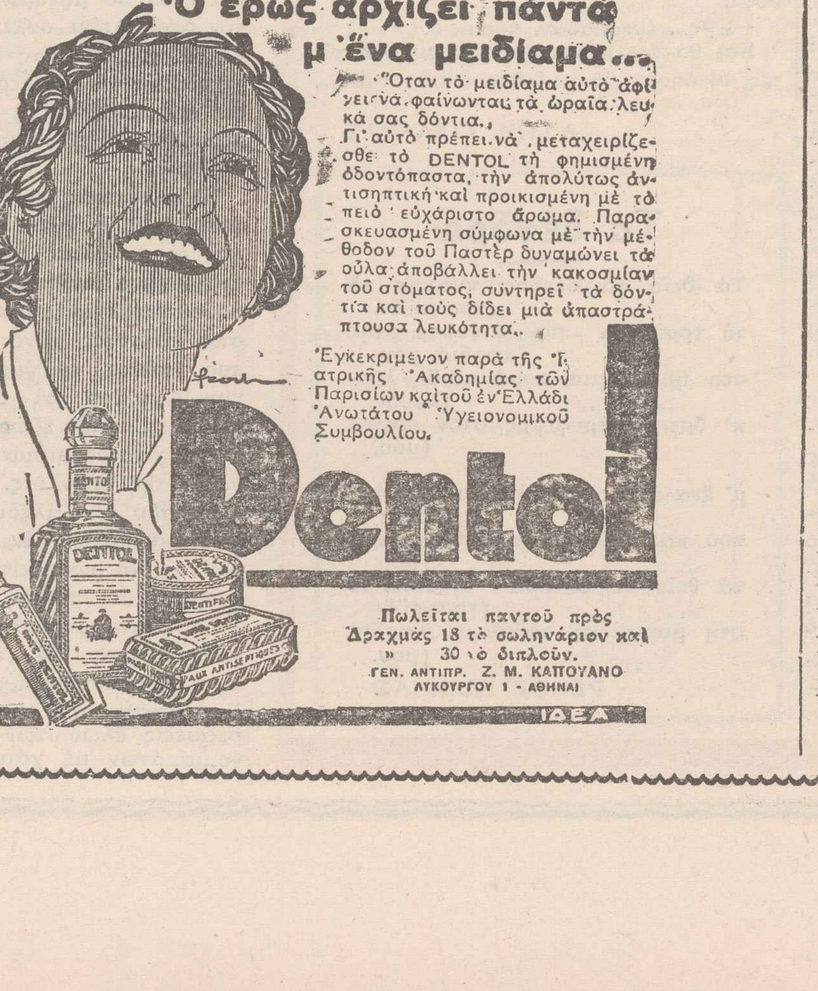
‘Ο ἔρως ἀρχίζει πάντα μ' ἕνα μειδίαμα...

«Ὅταν τὸ μειδίαμα αὐτὸ ἀφίνει νὰ φαίνωνται τὰ ὡραῖα λευκά σας δόντια.,

Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ μεταχειρίζεσθε τὸ DENTOL τὴ φημισμένη ὀδοντόπαστα, τὴν ἀπολύτως ἀντισηπτικὴ καὶ προικισμένη μὲ τὸ πειὸ εὐχάριστο ἄρωμα. Παρασκευασμένη σύμφωνα μὲ τὴν μέθοδον τοῦ Παστὲρ δυναμώνει τὰ οὖλα ἀποβάλλει τὴν κακοσμίαν τοῦ στόματος, συντηρεῖ τὰ δόντια καὶ τοὺς δίδει μιὰ ἀπαστράπτουσα λευκότητα.

Ἐγκεκριμένον παρὰ τῆς Ἰατρικῆς Ἀκαδημίας τῶν Παρισίων καὶ τοῦ ἐν Ἑλλάδι Ἀνωτάτου Ὑγειονομικοῦ Συμβουλίου.

Dentol

Πωλεῖται παντοῦ πρὸς Δραχμὰς 18 τὸ σωληνάριον καὶ » 30 τὸ διπλοῦν.

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡ. Ζ. Μ. ΚΑΠΟΥΑΝΟ
ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ 1 - ΑΘΗΝΑΙ

ΙΔΕΑ

Η ΖΗΛΕΙΑ: Νόσος ποὺ θεραπεύεται

Ἡ περίεργος μέθοδος ποὺ ἐφαρμόζει ἕνας Λονδρέζος δόκτωρ

Σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς καλλίτερους δρόμους τῆς ἀριστοκρατικῆς συνοικίας τοῦ Λονδίνου, τὸ Οὐέστ ὑπάρχει ἕνα σπίτι ὅμοιο μ' ὅλα τ' ἄλλα ἀρχοντικὰ τοῦ δρόμου αὐτοῦ ποὺ ξεχωρίζει ὅμως μὲ μιὰ μικρὴ ἐπιγραφή, βιδωμένη στὴν πρόσοψή του, πάνω στὴν θύρα:

«Δόκτωρ Ρόντουαν, ριζικὴ θεραπεία τῆς ζήλειας».

Γιὰ ὅλα βέβαια, τὰ κακὰ τοῦ κόσμου θὰ περιμένετε νὰ βρεθῇ κι' ἀπὸ ἕνα γιατρικό, ἀλλὰ γιὰ τὴν ζήλεια! Εἶνε ἀρρώστεια λοιπὸν ἡ ζήλεια;

—Μάλιστα! λέγει ὁ δωρ Ρόντουαν. Εἶνε καὶ μάλιστα ἀπὸ τὶς πιὸ παθολογικές: Ὑπάρχουν ἕνα σωρὸ πράγματα στὸν ἄνθρωπο, ἐκδηλώσεις νοσηρῶν ψυχικῶν καταστάσεων ποὺ ἐθεωροῦντο ὣς τώρα, ὡς μικροελαττώματα γιὰ τὰ ὁποῖα μάλιστα καθίστατο ὑπεύθυνος ἐκεῖνος ποὺ τὰ εἶχε. Καὶ ὅμως τὰ μικροελαττώματα αὐτά, ὅπως ἡ τεμπελιά, ἡ λαιμαργία, ἡ ἀγάπη τοῦ ὕπνου, εἶνε ἀρρώστειες, παθολογικὲς δηλ. καταστάσεις ἀρκετὰ σοβαρὲς ποὺ χρειάζονται θεραπεία, ὅπως κάθε ἄλλη ἀρρώστεια, σωματικὴ ἢ ψυχική. Στὶς παρεξηγημένες αὐτὲς ἀρρώστειες ἦρθε τώρα νὰ προσθέσῃ ὁ δωρ Ρόντουαν καὶ τὴν ζήλεια!

Ἵδρυσε, ἔτσι μιὰ κλινικὴ μὲ τὴν ἐπιγραφὴ ποὺ εἴδαμε παραπάνω καὶ δέχεται καθημερινῶς τοὺς ἀρρώστους του, ὅπως κάθε ἄλλος γιατρός. Καὶ πρέπει νὰ πιστέψετε πὼς ἡ πελατεία δὲν τοῦ λείπει. Ἀπεναντίας μέρα μὲ τὴν ἡμέρα αὐξάνει περισσότερο. Γιατὶ ὁ ρηξικέλευθος αὐτὸς Ἄγγλος ἐπιστήμων κάμνει κυριολεκτικῶς θαύματα!

Ἀκοῦστε καλλίτερα τί λέγει ἕνας ἀπὸ τοὺς ζηλιάρηδες ποὺ ἔχουν θεραπευθῆ στὴν κλινικὴ τοῦ δορος Ρόντουαν.

«Εἶνε ἕνας εὐεργέτης τῆς ἀνθρωπότητος! Ἀνώτερος καὶ ἀπὸ τὸν Παστέρ! Γιατὶ εἶνε φοβερώτερο καὶ πιὸ ἐπικίνδυνο μικρόβιο ἀπ' ὅλα μαζὶ τὰ μικρόβια τοῦ κόσμου, τὸ μικρόβιο τῆς ζήλειας: Πάρετε τὸ παράδειγμά μου. Ἤμουν ὁ δυστυχέστερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου καὶ ἔκαμνα καὶ ὅλους μέσα στὸ σπίτι δυστυχεῖς. Καὶ πρὸ πάντων τὴν γυναῖκα μου. Τὴν ζήλευα τρομερά καί, σᾶς βεβαιῶ χωρὶς νὰ ἔχω καμμιὰ ἀφορμὴ κανένα δικαίωμα νὰ ἀμφιβάλλω γιὰ τὴν συζυγική της πίστη, γιὰ τὴ σταθερότητα τοῦ χαρακτῆρος της, καθημερινῶς τῆς ἐδημιουργοῦσα σκηνές, τὴν ἔκαμνα νὰ κλαίῃ, καὶ ἔπρεπε νὰ μ' ἀγαπᾷ πολὺ γιὰ νὰ μὴ μ' ἀφήσῃ κανένα πρωΐ ξαφνικὰ καὶ φύγει.

»Ἡ κατάστασις εἶχε γίνει ἀφόρητη, ὁπότε κάποιος φίλος μου μοῦ μίλησε γιὰ τὸν δόκτορα Ρόντουαν. Στὴν ἀρχὴ πῆρα τὸ πρᾶγμα γι' ἀστεῖο, ὁ φίλος μου ὅμως μιλοῦσε σοβαρώτατα καὶ ἔτσι ἀποφάσισα νὰ πάγω στὸν δόκτορα Ρόντουαν. Αἴ λοιπὸν σὲ λίγες μέρες ἤμουν ἐντελῶς καλά!

»Σήμερα εἶμαι πολὺ ἀγαπημένος μὲ τὴν γυναῖκα μου, τόσο ἀγαπημένος ὅπως τὶς πρῶτες μέρες τοῦ γάμου μου. Οὔτε σκηνές, οὔτε λόγια, οὔτε καὶ δάκρυα. Τὸ σπίτι μου ἔχει γίνει ἕνας παράδεισος καὶ ὅλοι εὐλογοῦμε τὸν θαυματουργὸ δόκτορα. Πιὸ περισσότερο, ἐννοεῖται, ἡ γυναῖκα μου:...»

Τὰ ἴδια ἐπαναλαμβάνουν καὶ ἕνα σωρὸ ἄλλοι τέως ζηλιάρηδες.

★

Τί εἶνε ὅμως αὐτὴ ἡ περίφημη θεραπεία ποὺ ἐφαρμόζει ὁ δωρ Ρόντουαν; Εἶνε ἁπλῆ πολὺ ἁπλῆ, ὅπως ὅλα τὰ πραγματικῶς δύσκολα πράγματα, καὶ βασίζεται στὴν αὐθυποβολή.

Ἂς παρακολουθήσωμε καλλίτερα τὸν «ἄρρωστο» ἀπὸ τὴν στιγμὴ ποὺ θὰ χτυπήσῃ τὴν πόρτα τοῦ εὐεργέτη αὐτοῦ τῆς ἀνθρωπότητος.

Μιὰ συμπαθητικώτατη καὶ γελαστὴ ὑπηρέτρια θὰ τοῦ ἀνοίξῃ καὶ θὰ τὸν ὁδηγήσῃ στὸ γραφεῖο τοῦ γιατροῦ. Αὐτὸς θὰ τὸν ὑποδεχθῇ ἐπίσης μὲ τὸ πιὸ γλυκὸ χαμόγελο στὰ χείλη. Θ' ἀρχίσῃ μαζί του μιὰ κουβεντούλα ποὺ θἄχῃ γιὰ θέμα κάθε ἄλλο πρᾶγμα, τὸν καιρό, τὰ θέατρα, τὰ κέντρα διασκεδάσεως, παρὰ τὰ δυσάρεστα τῆς ζωῆς καὶ πρὸ πάντων τὴν ἀρρώστεια τοῦ ἐπισκέπτη. Κατόπι, χωρὶς κανένα ἄλλο, θὰ τὸν ὁδηγήσῃ στὴν αἴθουσα τῆς θεραπείας.

Εἶνε αὐτὴ ἕνα εὐρύχωρο δωμάτιο, μὲ μόνη ἐπίπλωση ἕνα μεγάλο κι' ἀναπαυτικώτατο ντιβάνι γεμᾶτο μαξιλάρια ποὺ πιάνει ὅλο τὸ μέρος τοῦ ἑνὸς ἀπὸ τοὺς τοίχους, κι' ἕνα παχύτατο χαλί. Γύρω-γύρω στοὺς τοίχους ὑπάρχουν ἀντὶ ταπετσαρίας, μακρυὰ ριντώ, ἀπὸ μπλὲ ἢ σκοῦρο βελοῦδο.

Στὸ ἀπέναντι τοῦ ντιβανιοῦ ριντώ, ὑπάρχει ἕνα μικρὸ ἄσπρο τελάρο, σὰν τὴν ὀθόνη τοῦ κινηματογράφου. Ἕνα μικρὸ λαμπάκι φωτίζει ὑποβλητικώτατα τὸ περίεργο αὐτὸ σαλόνι. Ὁ γιατρός, κυττάζει πρῶτα καλὰ στὰ μάτια τὸν ἄρρωστό του, τοῦ ἀπευθύνει μερικὲς λέξεις μὲ φωνὴ γλυκειὰ καὶ μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χείλη καὶ κατόπι τὸν ξαπλώνει ἐπάνω στὸ ντιβάνι καὶ τὸν ἀφήνει μόνο καὶ χάνεται πίσω ἀπὸ τὸ ριντὼ μὲ τὸ τελάρο. Σὲ λίγο τὸ μπλὲ λαμπιόνι σβύνει καὶ φωτίζεται τὸ ἐκράν, ἀμέσως δὲ ἔπειτα, ἐμφανίζεται ἐπάνω του ἡ μορφὴ τοῦ γιατροῦ αὐστηρὴ ὅμως αὐτὴ τὴν φορά, ἐπιβλητική, μὲ τὰ μάτια καρφωμένα ἐπάνω στὸν ἄρρωστο. Ὕστερ' ἀπὸ λίγο ἀκούεται μιὰ φωνὴ βαρειά. Ὁ θεραπευτὴς ἀρχίζει νὰ μιλᾷ: νὰ λέῃ τοῦ ἀρρώστου του ὅτι δὲν ἔχει ἀπολύτως τίποτε πὼς πρέπει νὰ ἀφήσῃ αὐτὲς τὶς φαντασιώσεις ποὺ τὸν τυραννοῦν καὶ τὸν καλεῖ νὰ ξεχάσῃ καὶ τὸν ἑαυτό του ἀκόμη, τὸν παληὸ ἑαυτό του, νὰ ἠρεμήσῃ καὶ νὰ ἀρθῇ σὲ σφαῖρες ἀνώτερες, ὑπερκόσμιες. Ὅλα αὐτὰ ποὺ παθαίνει τοῦ λέγει, εἶνε πλάσματα τῆς φαντασίας του καὶ πρέπει νὰ τὰ διώξῃ. Κατόπι ἀρχίζει νὰ τοῦ ὑποβάλῃ πῶς θὰ συμπεριφερθῇ στὸ ἑξῆς, τί θὰ κάνῃ. Τοῦ κανονίζει ἔτσι ἕνα ὁλόκληρο πρόγραμμα ζωῆς, ποὺ ἡ ἐφαρμογή του δὲν θέλει τίποτε ἄλλο ἀπὸ λίγη καλὴ θέλησῃ. Καὶ τελειώνει περιγράφοντας μὲ τὰ ζωηρότερα χρώματα τὴν κατάσταση στὴν ὁποία θὰ φθάσῃ, ἂν ἐξακολουθήσῃ νὰ μὴ ἀντιδρᾶ στὸ ἀνόητο πάθος του.

Μιὰ γλυκειὰ μουσικὴ συνοδεύει πιανίσιμο τὰ λόγια αὐτά, τὰ κάμνει ὑποβλητικώτερα.

Αἴ λοιπόν, τὸ ἀποτέλεσμα εἶνε ἄμεσο. βεβαιοῦν ὅσοι ἔχουν θεραπευθῆ. Αἰσθάνεται κανεὶς τὸν ἑαυτό του ἀπαλλασσόμενο ὡς διὰ μαγείας ἀπὸ ἕνα τεράστιο βάρος, ἡ ψυχή του γεμίζει ἀπὸ χαρὰ καὶ ἕνα νέο φῶς φωτίζει τὸ πνεῦμα του.

Ὁ «ἄρρωστος» μένει πέντε μέρες στὴν κλινική, καὶ ὑφίσταται τὴν διδασκαλία αὐτὴ τρεῖς φορὲς τὴν ἡμέρα, διαφορετικὰ καὶ κάθε φορά. Μετὰ πέντε μέρες, βγαίνει τελείως θεραπευμένος ἀπὸ τὴν ζήλεια του. Ἔχει πεισθῆ πόσο ἀνόητος ἦταν πρὶν μὲ τὸ νὰ κάθεται καὶ νὰ φαντάζεται πράγματα ἀνύπαρκτα, πόσο ἐμειώνετο ἡ ἀνδρική του ἀξιοπρέπεια καὶ πόσο δυστυχισμένος θὰ γινότανε ἂν ἐξακολουθοῦσε νὰ ζηλεύῃ.

Ἀπεναντίας ἐλεεινολογεῖ ὅλους τούς... τέως ὁμοιοπαθεῖς του καὶ τοὺς δίνει ἀμέσως τὴν διεύθυνση τοῦ θαυματουργοῦ δόκτορος.

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ

Φλώρα Μιράμπιλις

Νεφελοκόβ' ἡ συννεφιὰ κ' ἥλιος χρυσὸς
(προβάλλει,
σκορπάει τὴν ἄχνη πὤκρυβε τοῦ ἐρω-
(τεμένου κόσμου
τὰ τόσα τὰ γητέματα, τὰ τόσα χλωρὰ
(κάλλη·
ἤμουν τυφλὴ κι' ἀνάβλεψα, τυφλὴ καὶ
(σὲ ηὗρα φῶς μου.

Περίσσια, Ἀγάπη, ἡ χάρη σου κ' ἡ δύ-
(ναμη μεγάλη,
στὴν ἀβασίλευτη ὀμορφιὰ π' ἀνάστησες
(ἐμπρός μου,
σ' αὐτὴν π' ἀνοίγεις τὴ θερμὴ κ' ἐρωτι-
(κὴν ἀγκάλη
σφαλῶ τὰ μάτια κι' ἄθελα μὲ ρίχνει ὁ
(λογισμός μου.

Ἂς ἔλθῃ ὁ Χάρος! σὲ ξανθοὺς καὶ ἀ-
(ζάρωτους κροτάφους
τὸ κρύσταλλό του δάχτυλο νὰ 'γγίξει
(τώρα πρέπει,
ποὺ νὰ βαστάει τ' ὄνειρο βαθιὰ καὶ μέσ'
(στοὺς τάφους.

Γιατὶ μὲ πόνο, στὰ βαριὰ τὰ χρόνια,
(δίχως πόθο,
δίχως ἀγάπη, ἀσπρόμαλλη ὁ νοῦς γριὰ
(μὲ βλέπει
σὲ σταχτοπαίπαλη γωνιὰ σ' ἀνέμη ἐμ-
(πρὸς νὰ κλώθω.

Ι. ΓΡΥΠΑΡΗΣ

Πένθιμα βράδυα

Κάποιες φορὲς σὰ βράδυαζεν ἀργὰ
(στὴν κάμαρά μας,
τ' ὠχρὸ κεφάλι γέρνοντας στὴν ἀγκα-
(λιά μου ἀπάνω
καὶ μὲ θλιμμένο ἀνάβλεμμα στηλὰ κοι-
(τάζοντάς με:
«Θὰ μὲ ξεχάσεις — ρώταγες — καλέ
(μου σὰν πεθάνω;»

Δὲ σ' ἀπαντοῦσα. Οἱ λυγμοὶ ἐπνίγαν τὶ
(φωνή μου
κ' ἔσφιγγα μὲ παροξυσμὸ τὸ ἄρρωστο
(κορμί σου,
σὰ νἄθελα μέσ' στὴ ζωὴ νὰ σὲ κρατή-
(σω ἐνάντια
στὸ Χάρο, γιὰ ἂν δὲν μπόραγα νὰ μ' ἔ-
(παιρνε μαζί σου.

Γιατ' ἤσουν ὅλη μου ἡ ζωή: χαρά της
(καὶ σκοπός της,
κι' ὅσο κι' ἂν ἐστρεφόμουνα πίσω στὰ
(περασμένα,
δὲν ἔβλεπα, δὲν ἔνιωθα κοντά μου ἄλ-
(λη ἀπὸ σένα.

Μοῦ φαίνοντας ἀδύνατο δίχως ἐσὲ νὰ
(ζήσω,
καὶ τώρα ποὺ μὲ ἄφησες μὲ φρίκη συλ-
(λογιέμαι
τὸ θάνατό σου, ἀγάπη μου, πῶς πάω
(νὰ συνηθίσω!

ΚΩΣΤΑΣ ΟΥΡΑΝΗΣ

ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Μέσα σ' ἕνα τραῖνο

Ἕνα χαριτωμένο διήγημα τοῦ ΝΤΑΝ ΝΙΜΠΛΟ

Ποιὸς ἀπὸ σᾶς δὲν εἶχε μιὰ ταξιδιωτικὴ περιπέτεια μὲ μιὰν ἄγνωστη; Ἤ, τοὐλάχιστον, ποιὸς δὲν τὴν ἐπεζήτησε μὲ ὅλη του τὴ δύναμι, ἐπινοῶντας χίλια δυὸ κόλπα... φροντίζοντας νὰ καθίσῃ κοντὰ ἢ ἀπέναντι στὴν ὄμορφη ἄγνωστη ποὺ τὸν μεθοῦσε μὲ τὸ γαλανὸ ἢ τὸ καστανὸ βλέμμα της ποὺ τὰ χείλη της ὑπόσχονταν νὰ γίνουν πηγὴ ἀστείρευτη φιλιῶν... Ποιὸς δὲν ἔταξε κεριὰ στὴν Παναγία καὶ σ' ὅλους τοὺς Ἁγίους γιὰ νὰ φύγῃ κοντὰ ἀπ' τὴν γοητευτικὴ ἄγνωστη ὁ παχὺς κύριος, ὁ κοιλαρᾶσκύριος ποὔῆταν...σὰν ἀνορθογραφία κοντὰ σ' ἕνα τέτοιο... μπιζουδάκι; Πότε ἐπὶ τέλους, κύριε, θὰ πᾶτε νὰ κοιμηθῆτε, εἴτε θὰ κατεβῆτε ἀπ' τὸ βαγόνι, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ ζήσῃ κι' ἕνας φουκαρᾶς ποὺ βλέπει τὴν διπλανή σας ἀπαράλλακτα ὅπως βλέπει ἕνας ταξιδιώτης τῆς Σαχάρας ποὺ ἔχει νὰ πιῇ τρεῖς μέρες νερό, ἕνα πηγάδι ξεχειλισμένο ὡς πάνω;

Ἐγὼ ἀτομικῶς μιὰ μόνη ταξιδιωτικὴ περιπέτεια εἶχα στὴ ζωή μου καί... τώρα θὰ σᾶς διηγηθῶ πῶς τὴν χειρίστηκα.

Ταξίδευα ἀπ' τὴν Ρώμη στὴν Βενετία... Κατὰ καλήν μου τύχην ἦταν ὁλωσδιόλου περιττὸ νὰ τάξω κεριὰ στὴν Παναγία καὶ στοὺς Ἁγίους, γιατὶ μέσα στὸ βαγόνι ὅπου μπῆκα βρισκόταν ὁλομόναχη μιὰ ξανθή, ψηλὴ μὲ μάτια καταγάλανα: ἀσφαλῶς ἦταν ξένη.

Σὰν νομοταγὴς πολίτης προτιμῶ τὰ ἐγχώρια προϊόντα, δὲν μπορεῖ ὅμως κανεὶς νὰ ἔχῃ κάθε μέρα τὸ εὐτύχημα νὰ βρεθῇ ὁλομόναχος μὲ μιὰ νέα μέσα σ' ἕνα βαγόνι. Ἄρα, ἔπρεπε νὰ δράξω τὴν εὐκαιρία... ἀπ' τὰ ξανθὰ μαλλιὰ τῆς ἄγνωστης γαλανομάτας!

Κάθησα λοιπὸν ἀπέναντί της καὶ μόνο τότε ἐκείνη σήκωσε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὰ μάτια της ἀπὸ τὸ βιβλίο ποὺ κρατοῦσε στὰ χέρια της.

Ὕστερα βυθίστηκε καὶ πάλι στὸ διάβασμα.

Ἐπεχείρησα νὰ δῶ—ὅπως κάνουν συνήθως σὲ τέτοιες περιστάσεις—τὸν τίτλον τοῦ βιβλίου: πόσες φορὲς ἕνα βιβλίο, ἰδίως ὅταν τὤχουν διαβάσει κι' οἱ δυό, προσφέρει ἕνα βολικὸ κι' εὔκολο ἐπιχείρημα γιὰ νὰ πιάσουν κουβέντα.

Τέντωσα τὸν λαιμό μου δίπλωσα τὸ κορμί μου, ἔκανα ἕνα σωρὸ ἀκροβασίες, γιὰ νὰ δῶ τὸ ἐξώφυλλο ποὺ ἐκείνη κρατοῦσε γυρισμένο στὰ γόνατά της.

Μάταια ὅμως:

Τότε χαμογελῶντας ἡ νέα μοῦ δειξε τὸ βιβλίο. Ἦταν ἕνα βιβλίο ξένο, ἀγγλικό.

Μὲ μιὰ καταπληκτικὴ προσπάθεια ἔκανα σὲ μιὰ στιγμὴ συλλογὴ ὅλων τῶν ἀγλικῶν λέξεων ποὺ γνώριζα κι' ἀντελήφθην πὼς ἀρκοῦσαν γιὰ νὰ κατασκευάσω μιὰ φράση.

— Ἐρχόσαστε κι' ἐσεῖς στὴν Βενετία ἢ θὰ κατεβῆτε πρίν;

Τὸ πρόσωπο τῆς νέας κατσούφιασε, μοὔκανε νόημα πὼς δὲν καταλάβαινε κι' ὕστερα ζάρωσε στὸ κάθισμά της, ἔκλεισε τὸ βιβλίο κι' ἄρχισε νὰ μὲ κυττάζῃ μὲ παράξενο ὕφος: σὰ νὰ τὴν εὐχαριστοῦσα καὶ νὰ τὴν δυσαρεστοῦσα συγχρόνως.

«Δὲν εἶνε Ἐγγλέζα, συλλογίστηκα. Τόσο τὸ καλύτερο. Γιατὶ ὅμως τότε νὰ διαβάζῃ ἀγγλικὸ βιβλίο; Ἴσως νὰ τὸ διαβάζῃ χωρὶς νὰ ξέρῃ νὰ μιλᾷ. Ἂς δοκιμάσω τὰ γαλλικά».

— Ἐρχόσαστε κι' ἐσεῖς στὴν Βενετία ἢ θὰ κατεβῆτε πρίν;

Καὶ πάλι κούνησε τὸ κεφάλι της κάπως πειραγμένη, ἔκλεισε τὸ βιβλίο, πῆρε ἀπ' τὸ δίχτυ της μιὰν ἔκδοσι τοῦ τουρισμοῦ ἀπὸ ἐκεῖνες ποὺ βρίσκει κανεὶς μέσα στὰ τραῖνα, τυπωμένη γερμανικά.

«Ἐδῶ εἴμαστε», εἶπα μέσα μου.

Τὰ πράγματα ὡρισμένως δὲν πήγαιναν καλά: τὰ γερμανικὰ δὲν εἶνε εὔκολη γλῶσσα καὶ δὲν ἤξερα παρὰ μόνο ἕνα «καληνύχτα»!

Εὐτυχῶς ποὺ ἦταν νύχτα κι' ἡ φθάσις αὐτὴ ἐφαρμοζόταν. Δὲν σκέφθηκα ἐπάνω στὴν ἀπόγνωσί μου, πὼς αὐτὰ τὰ λόγια μποροῦσαν νὰ παρακινήσουν τὴν ἄγνωστη νὰ ἀναπαυθῇ καὶ νὰ ἐγκαταλείψῃ κάθε ἀπόπειρα νὰ πιάσῃ κουβέντα μαζί μου.

Καθὼς δὲν γνώριζα ἄλλη φράσι, τῆς εἶπα αὐτήν· κι' ἐκείνη ἀκόμα πιὸ πειραγμένη, δὲν ἔδειξε οὔτε ἂν τὴν κατάλαβε οὔτε ἂν δὲν τὴν κατάλαβε.

Πάντως, ὕστερα, ἀπὸ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας, ἀφοῦ ἔρριξε μιὰ τελευταία ματιὰ πρὸς τὸ μέρος μου ἀποκοιμήθηκε βαθειά, κι' αὐτὸ μ' ἔκανε νὰ συμπεράνω πὼς ἦταν Γερμανίδα.

Κι' ἐγώ, ἀργότερα ἀποκοιμήθηκα.

★

Ὅταν ξυπνήσαμε, τὸ τραῖνο, πλησιάζοντας στὸν σταθμὸ τῆς Βενετίας, κυλοῦσε ἀργὰ καὶ σφύριζε.

—Ἑφτάμισυ! εἶπα κυττάζοντας τὸ ρολόϊ μου. Πότε ξημέρωσε!

—Ἦσθε Ἰταλός; σχεδὸν μοῦ ξεφώνησε ἡ νέα.

—Μάλιστα. Γιατὶ ρωτᾶτε;

Μιὰ σκέψι πέρασε σὰν ἀστραπὴ ἀπὸ τὸ μυαλό μου:

—Μήπως εἶσθε καὶ σεῖς Ἰταλίδα;

Κυτταχθήκαμε γιὰ κάμποση ὥρα χωρὶς λέξι.

—Γιατὶ ὅμως τότε, τῆς εἶπα στὸ τέλος, τὴν ὥρα ποὺ σταματοῦσε τὸ τραῖνο, γιατὶ διαβάζετε ἐκεῖνο τὸ ἀγγλικὸ βιβλίο;

—Δὲν τὸ διάβαζα: ἔκανα πὼς τὸ διάβαζα βέβαιη πὼς θὰ μὲ ρωτούσατε τὸν τίτλο του! Κι' ὕστερα γιὰ νὰ κάνω καὶ περισσότερη ἐντύπωσι. Ὅταν ὅμως μοῦ εἴπατε ἐκείνη τὴν φράσι: «Κατάρα : σκέφθηκα. Εἶναι ξένος, ἀντίο ταξιδιωτικὴ περιπέτεια ποὺ εἶχα ὀνειρευτῆ...».

—Ὥστε κι' ἐσεῖς ζητούσατε ταξιδιωτικὴ περιπέτεια;

—Κι' ἐγὼ βέβαια. Τώρα ὅμως πιά...

Κι' ἀναστέναξε κυττάζοντας ἀπ' τὸ παράθυρο καὶ δείχνοντάς μου ἕναν νέο ποὺ ἔσπευδε πρὸς τὸ βαγόνι μας:

—Τώρα ὅμως πιὰ εἶνε πολὺ ἀργά. Νὰ ὁ ἀδελφός μου...

ΝΤΑΝ ΝΙΜΠΛΟ

Μάρθα

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Σ' ἕνα γαλλικὸ χωριό, στὸ Πλασσάν, εἶνε ἐγκατεστημένος ὁ κτηματίας Μουρὲ μὲ τὴν οἰκογένειά του, ποὺ τὴν ἀποτελοῦν ἡ γυναῖκα του ἡ Μάρθα, μιὰ νέα καὶ ὡραία γυναῖκα, τὸ κοριτσάκι τους ἡ Ποθητή, τὰ δυό τους ἀγόρια ὁ Ὀκτάβιος καὶ ὁ Σέργιος, καὶ ἡ ὑπηρέτριά τους ἡ Τριανταφυλλιά. Ὁ Μουρὲ νοικιάζει δυὸ δωμάτια τοῦ σπιτιοῦ στὸν ἀββᾶ Μπουρὲτ γιὰ κάποιου ξένου λογαριασμς ἀπὸ τὸ Μωζανσόν, ποὺ πρόκειται νὰ ἐγκατασταθῇ μὲ τὴν μητέρα του στὸ Πλασσάν. Ἔτσι ἕνα βράδυ φθάνει ἀπροειδοποίητα ὁ νοικάρης τους, ποὺ λέγεται Φωγιά, μαζὶ μὲ τὴν μητέρα του, ἐνῷ ἡ οἰκογένεια Μουρὲ ἑτοιμάζεται γιὰ τὸ δεῖπνο. Ἡ στενοχώρια του Φωγιὰ γίνεται μεγάλη ὅταν πληροφορεῖται ἀπὸ τὸν Μουρέ, πὼς τὰ δωμάτια δὲν εἶνε ἐπιπλωμένα. Ἀναγκάζεται ὅμως νὰ περάσῃ τὴ βραδυά του ὅπως—ὅπως καὶ ἐνῷ ἡ μητέρα του πηγαίνει νὰ ἑτοιμάσῃ πρόχειρα τὰ δυὸ δωμάτια, ὁ ξένος κάθεται νὰ ξεκουραστῇ στὴν αὐλὴ τοῦ σπιτιοῦ. Τόσο ὁ Φωγιὰ ὅσο καὶ ἡ μητέρα του περνᾶνε μιὰ ζωὴ φτωχικὴ ἀλλὰ καὶ μυστηριώδη καὶ δὲν ἔχουν καμμιὰ ἐπαφὴ μὲ τοὺς σπιτονοικοκυραίους τους, πρᾶγμα ποὺ ἐξάπτει τὴν περιέργεια τοῦ Μουρέ, ποὺ θέλει μὲ κάθε τρόπο νὰ ἐξιχνιάσῃ τὸ μυστήριον ποὺ περιβάλλει τὴ ζωὴ τοῦ νοικάρη του. Μιὰ μέρα ἐπισκέπτεται τὸ Μουρὲ ἡ πεθερὰ του μὲ τὴν ὁποία βρίσκεται σὲ δυσάρεστες σχέσεις.

5ον

—Ὁ ἀγαπητός μου ἀββᾶς Μπουρέτ, μοὺ εἶπε ὅτι κατέβαλε μεγάλες προσπάθειες γιὰ νὰ σᾶς πείσῃ νὰ ἔρθετε. Ἐθύμωσα μαζί σας, κύριε. Δὲν ἔχετε δικαίωμα νὰ ἀποφεύγετε τόσο τὸν κόσμο.

Ὁ Φωγιὰ ὑποκλίθηκε χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ στὰ λόγια της.

Ἡ κυρία Ρουγκλὸν ὅμως συνέχισε χαμογελῶντας καὶ τονίζοντας ἰδιαιτέρως κάθε λέξι.

—Σᾶς γνωρίζω περισσότερο ἀπὸ ὅσο νομίζετε μολονότι προσπαθῆτε νὰ κρύβεστε. Μοῦ μίλησαν γιὰ σᾶς. Ἐλάτε τώρα νὰ σᾶς παρουσιάσω στὸν κύριο Ρουγκλόν.

Διέσχισε τὴ σάλλα, κάνοντας δρόμο στὸ Φωγιᾶ. Σὲ μιὰ διπλανὴ αἴθουσα οἱ ἄνδρες ἔπαιζαν οὐΐστ. Προχώρησε στὸ τραπέζι, ὅπου καθόταν ὁ σύζυγός της, ποὺ εἶχε πάρει ἕνα ὕφος σοβαρὸ σὰν νἄτανε διπλωμάτης. Ἔκαμε ἕνα κίνημα ἀνυπομονησίας ὅταν ἡ γυναῖκα του ἔσκυψε στ' αὐτί του νὰ τοῦ μιλήσῃ ἀλλὰ μόλις ἄκουσε μερικὲς λέξεις σηκώθηκε

Καὶ ἀφοῦ ἐζήτησε συγγνώμη ἀπὸ τοὺς συμπαῖκτες του σηκώθηκε καὶ πῆγε νὰ χαιρετήσῃ τὸ Φωγιά.

★

Οἱ ὧρες, ποὺ πέρασε στὸ σαλόνι τῆς κυρίας Ρουγκλὸν ὁ ξένος τοῦ Μωζανσὸν δὲν ἦσαν διόλου εὐχάριστες γι' αὐτόν.

Ἄλλως τε δὲν ἤξερε καὶ κανέναν ἀπὸ τοὺς προσκεκλημένους. Ὅταν μάλιστα τὸν πλησίασε ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς ὁ νεαρὸς κ. Κονταμὶν καὶ ἄρχισε νὰ τοῦ κακολογῇ μυστικὰ ὅλους ὅσοι βρισκόντουσαν στὸ σαλόνι ὁ Φωγιὰ μὴ ἔχοντας τίποτε καλλίτερο νὰ κάνῃ τὸν ἄκουγε σιωπηλός.

Ὁ Κονταμὶν εἶχε φήμη ἀκόλαστου καὶ διεφθαρμένου νέου ἀλλὰ συγχρόνως καὶ συκοφάντη πρᾶγμα ποὺ φυσικὰ δὲ μποροῦσε νὰ ξέρῃ ὁ Φωγιά.

Σὲ λίγο τὸν πλησίασε ἡ οἰκοδέσποινα.

—Ἄ, δὲν μ' εὐχαριστήσατε καθόλου ἀπόψε κ. Φωγιά, τοῦ εἶπε χαμογελῶντας.

Ὁ Φωγιὰ ταράχτηκε κάπως.

—Φοβᾶμαι μήπως ἔκαμα ἄσχημα, ποὺ ηρθα στὴν ἑσπερίδα σας.

Ἡ Εὐτυχία ἐδάγκασε τὰ χείλη της.

—Ὄχι, ἀλλὰ ἐκάματε ἄσχημα νὰ μιλᾶτε μὲ πρόσωπα ἀπεχθῆ σὰν τὸν κ. Κονταμίν. Ἐγὼ ἔκαμα, ὅτι ἦταν καλλίτερο.

Καὶ χαμηλώνοντας τὴ φωνή της τοῦ εἶπε μὲ ὕφος μυστηριῶδες :

—Σύμφωνα μὲ τὶς ὁδηγίες ἐκείνου ποὺ μοῦ ἔγραψε ἀπὸ τὸ Παρίσι ἐνόμισα πὼς θὰ σᾶς φανῶ ὠφέλιμος ἂν σᾶς καλοῦσα στὸ σαλόνι μου. Ἀλλὰ ἐσεῖς ἀντὶ νὰ φανῆτε εὐχάριστος στοὺς προσκεκλημένους δυσαρεστήσατε ὅλο τὸν κόσμο. Νομίζω πὼς ἀποφεύγετε τὸ θόρυβο καὶ συνεπῶς καὶ τὴν ἐπιτυχία τοῦ σκοποῦ, ποὺ σᾶς ἔφερε στὸ Πλασσάν.

Ἐκεῖνος ἔκαμε μιὰ γκριμάτσα δυσαρέσκειας.

—Θὰ λάβω ὑπ' ὄψει μου τὶς συμβουλές σας. Μονάχα δὲν θέλω νὰ μὲ βοηθήσετε σὲ τίποτε γιατὶ θὰ ναυαγήσουν ὅλα τὰ σχέδιά μου.

Ἕνα ἄλλο ἐπεισόδιο ὅμως ποὺ συνέβηκε τὸ ἴδιο βράδυ ἦρθε νὰ μεγαλώσῃ τὴν ταραχὴ τοῦ μυστηριώδους ξένου τοῦ Μωζανσόν.

Ἐνῷ καθόταν σὲ μιὰ πολυθρόνα σιωπηλὸς μιὰ παρέα προσκεκλημένων συζητοῦσαν παραπλεύρως γιὰ τὸ ἄτομό του χωρὶς νὰ ξέρουν ὅτι εἶνε ἐκεῖ καὶ τοὺς ἀκούει.

Ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἔλεγε στοὺς ἄλλους μὲ πεποίθησι καλῶς πληροφορημένου πὼς ὁ κ. Φωγιὰ ἦταν γραμματεὺς τῆς Νομαρχίας στὸ Μωζανσὰν καὶ ἔπνιξε ἕνα πρωῒ τὸν προϊστάμενό του. Ἡ δικαιοσύνη δὲν κατώρθωσε νὰ τὸν τιμωρήσῃ ἐλλείψει ἀποδείξεων καὶ αὐτὸς παίρνοντας θάρρος ἀπὸ τὴν ἀτιμωρησία του αὐτὴ ἀναμίχθηκε καὶ σέ κάποια βιομηχανικὴ ἐπιχείρησι ποὺ κατέληξε σὲ δολία χρεωκοπία. Στὸ τέλος ὅμως ἀναγκάστηκε ἀπὸ τὴν ἀγανάκτησι τῆς Κοινῆς Γνώμης τοῦ Μωζανσὸν νὰ φύγῃ καὶ νάρθῃ στὸ Πλασσάν.

Ἡ ἱστορία αὐτή, ποὺ ἄκουσε γιὰ τὸ ἄτομό του κατετάραξε τὸν Φωγιά. Κατάλαβε ὅμως πὼς δὲν μποροῦσε νὰ πῇ τίποτα πρὸς τὸ παρὸν καὶ προτίμησε νὰ σιωπήσῃ.

Ὅταν ἦρθε ἡ ὥρα γιὰ νὰ φύγουν ἡ κ. Ρουγκλὸν στάθηκε στὴ μέση τῆς αἰθούσης καὶ ἀποχαιρετοῦσε τοὺς καλεσμένους της, ποὺ ἄρχισαν νὰ φεύγουν ἕνας—ἕνας. Ἦταν ἔντεκα ἡ ὥρα καὶ ὁ Φωγιὰ εἶπε στὸν ἀββᾶ Μπουρὲτ ποὺ τὸν εἶχε φέρει σ' ἐκεῖνο τὸ σαλόνι νὰ φύγουν μαζύ, ἀλλὰ ἐκεῖνος ἀρνήθηκε προσποιούμενος ὅτι θὰ μείνῃ γιὰ μιὰ ἐπείγουσα ὑπόθεσί του. Φαίνεται πὼς ἡ συμπεριφορά τοῦ Φωγιὰ θὰ τὸν εἶχε δυσαρεστήσει.

Αἰφνιδίως σὲ μιὰ γωνία τῆς αἰθούσης παρατήρησε μιὰ νέα καὶ ὄμορφη γυναῖκα ντυμένη ἁπλᾶ. Ἦταν ἡ Μάρθα ποὺ φαινόταν πιὸ νέα καὶ πιὸ ὄμορφη μὲ τὸ χαριτωμένο χτένισμα καὶ τὰ λουλούδια, ποὺ εἶχε στὰ μαλλιά της.

Πρώτη φορὰ τοῦ δινόταν ἡ εὐκαιρία νὰ τὴν παρατηρήσῃ καλὰ καὶ τοῦ ἔκαμε ἐντύπωσι ἡ ἠρεμία τοῦ προσώπου της καὶ τὰ δυὸ μεγάλα ἐκφραστικὰ της μάτια, ποὺ φαινόντουσαν κάπως μελαγχολικά.

Ἡ Μάρθα σὲ μιὰ στιγμὴ πλησίασε τὴ μητέρα της ἕτοιμη γιὰ νὰ φύγῃ.

Ἐκείνη τὴν ἐφίλησε καὶ τὴν ἐκράτησε κοντά της ἀναζητῶντας μὲ τὸ βλέμμα της κάποιον. Μόλις ἀντελήφθη τὸν Φωγιὰ τὸν κάλεσε μ' ἕνα νεῦμα τῆς κεφαλῆς.

Ὁ Φωγιὰ πλησίασε.

—Κύριε εἶσθε ἄνθρωπος εὐγενής ;

Ἐκεῖνος ἔκανε μιὰ ὑπόκλιση κοκκινίζοντας.

—Τότε, συνέχισε ἡ οἰκοδέσποινα, ἀσφαλῶς θἄχετε τὴν καλωσύνη νὰ συνοδεύσετε τὴν κόρη μου, ἀφοῦ μένετε στὸ ἴδιο σπίτι. Ὑπάρχει ἕνας μικρὸς σκοτεινὸς δρόμος ποὺ δὲν εἶνε ἀπολύτως ἀσφαλής.

Ὁ Φωγιὰ ἔνοιωσε μιὰ ἀπροσδόκητη ταραχή, ποὺ ἦταν ἕνα κρᾶμα χαρᾶς, ἀλλὰ καὶ δυσαρεσκείας.

Ἡ Μάρθα ἐξ ἄλλου προσπάθησε νὰ καθησυχάσῃ τὴ μητέρα της λέγοντάς της πὼς δὲν εἶχε νὰ φοβηθῇ τίποτε καὶ δὲν θἄπρεπε νὰ ὑποβάλῃ σ' αὐτὸ τὸν κόπο τὸ νοικάρη της.

Ἡ ἀλήθεια εἶνε πὼς κι' αὐτὴ ἔνοιωσε μιὰ ἀνεξήγητη ὅσο κι' ἀπροσδιόριστη ταραχὴ ἀπὸ τὴν πρότασι τῆς μητέρας της.

Ἡ πεθερὰ τοῦ Μουρὲ ὅμως ἐπέμενε κι' ἔτσι ἡ Μάρθα ἀναγκάσθηκε νὰ δεχθῇ τὴ συνοδεία τοῦ Φωγιὰ γιατὶ κινδύνευε νὰ παρεξηγηθῇ ἂν ἐξακολουθοῦσε νὰ ἀρνῆται.

Τέλος ὅταν ἐβγῆκαν μαζὺ ἡ μητέρα τῆς Μάρθας τοὺς συνώδευσε ὥς τὴ σκάλα καὶ ὅταν τοὺς ἀποχαιρετοῦσε ψιθύρισε στ' αὐτὶ τοῦ Φωγιὰ χαμογελῶντας :

—Μὴ λησμονῆται πὼς γιὰ νὰ ἐπιτύχετε στὰ σχέδιά σας πρέπει νὰ μάθετε ν' ἀρέσετε στὶς γυναῖκες.

Χαιρέτησαν καὶ οἱ δυὸ τὴν οἰκοδέσποινα καὶ χάθηκαν μέσα στὸ σκοτάδι.

Τὸ ἴδιο ἐκεῖνο βράδυ ὁ Μουρέ νόμισε πὼς διάκρινε στὴν ἔκφρασι τῆς γυναίκας του κάποια ταραχή.

Ἡ περιέργειά του δὲν τὸν εἶχε ἀφήσει νὰ κλείσῃ μάτι καὶ ὅλη τὴ νύχτα ρωτοῦσε ἐπανειλημμένως τὴ Μάρθα θέλοντας νὰ μάθῃ νέα σχετικὰ μὲ τὴν ἑσπερίδα τῆς πεθερᾶς του.

Ἐκείνη τοῦ ἀπάντησε ὅτι ἡ βραδυὰ ἐπέρασε ὅπως συνήθως καὶ ὅτι τίποτε τὸ ἔκτακτο δὲν συνέβηκε.

Ὅσο κι' ἂν δίσταζε ἡ νέα καὶ ὡραία ἐκείνη γυναῖκα δὲν μπόρεσε νὰ κρύψῃ ἀπὸ τὸν ἄντρα της πὼς τὴ συνώδεψε ὥς τὸ σπίτι ὁ νοικάρης τους ὁ Φωγιά, λέγοντάς της διάφορα ἀσήμαντα πράγματα.

Ὁ Μουρὲ φάνηκε πολὺ δυσαρεστημένος ἀπὸ τὴν ἀπάθεια μὲ τὴν ὁποία τοῦ μιλοῦσε ἡ γυναῖκα του, ἂν καὶ ἀπέφυγε νὰ τῆς πῇ λέξι σχετικῶς μὲ τὸ βραδυνὸ συνοδό της γιατὶ ἐκεῖνο ποὺ τὸν ἀπασχολοῦσε πολὺ περισσότερο ἦταν ἡ περιέργειά του γιὰ ὅσα συνέβησαν στὸ σπίτι τῆς πεθερᾶς του.

—Καὶ νὰ σκοτωθοῦν ἀκόμα ὅλοι στὸ σπίτι τῆς μητέρας σου, εἶπε ἀγαναχτησμένος στὴ γυναῖκα του, δὲν θὰ μοῦ τὴ φέρῃς ἐσὺ τὴν εἴδησι.

Τὴν ἄλλη μέρα μόλις γύρισε τὸ μεσημέρι στὸ γεῦμα, ἐφώναξε στὴ Μάρθα ἀμέσως μόλις τὴν ἀντίκρυσε :

—Ἐγὼ καλὰ τὸ ἤξερε πὼς τὰ μάτια σου τάχεις γιὰ ὀμορφιὰ μονάχα. Ὅλο τὸ βράδυ ἔμεινες στὸ σαλόνι της, κι' οὔτε κἂν ἀντιλήφθηκες τὶ ἔγινε γύρω σου... Ὅλο τὸ Πλασσὰν μιλεῖ γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Σὲ κάθε βῆμα καὶ ἕνας μὲ σταματοῦσε γιὰ νὰ μοῦ τὸ πῇ :

—Μὰ τὶ συμβαίνει ἐπὶ τέλους; τὸν ρώτησε φουρκισμένη ἡ Μάρθα.

—Ὅλοι μιλᾶνε γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ νοικάρη μας τοῦ Φωγιά. Τὸν πετάξανε ἔξω ἀπὸ τὸ σαλόνι τῆς μητέρας σου.

—Ὄχι, σὲ βεβαιῶ, διαμαρτυρήθηκε ἡ Μάρθα Ἐγὼ δὲν εἶδα τέτοια πράμματα.

Καλά σοῦ τὸ εἶπα ἐγὼ πὼς τὰ μάτια σου δὲν τάχῃς γιὰ νὰ βλέπῃς. Ξέρεις λοιπὸν τὶ ἔκανε στὸ Μωζανσὸν ὁ νοικάρης μας ;Επνιξε ἕναν ἄνθρωπο καὶ ἐπλαστογράφησε. Φαίνεται ὅμως πὼς τὸν διορθώσανε καλὰ καὶ ἔφυγε σὰ βρεμμένη κόττα ! Ἔγνοια σου ὅμως καὶ τὸν πήρανε μυρουδιὰ στὸ Πλασάν, κι' ἔτσι δὲν πρόκειται νὰ καταφέρῃ τίποτα δῶ πέρα.

Ἡ Μάρθα ἔσκυψε τὸ κεφάλι καὶ ἀπέφυγε ν' ἀντικρύσῃ τὸ βλέμμα τοῦ συζύγου της, ποὺ συνέχισε μὲ κακεντρέχεια :

—Καλὰ τὸ εἶχα σκεφθῇ ἐγὼ ἐξ ἀρχῆς. Κάποια βρωμοδουλειὰ σκαρώνει ἡ μητέρα σου μ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο. Μοῦ εἶπαν μάλιστα πὼς ἐκείνη τὸν παρεκάλεσε νὰ σὲ συνοδεύσῃ. Αὐτὸ δὲν μοῦ τὸ εἶπες ἐσὺ χθὲς τὸ βράδυ.

Ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴν ζωὴν

Ἡ βοσκοποῦλα γνέθει τὴ ρόκα της, ἐν ᾧ βόσκουν τὰ πρόβατά της στὸ λιβάδι.

Τὸ ἀθάνατο μυθιστόρημα τοῦ Ἐμὶλ Ζολᾶ

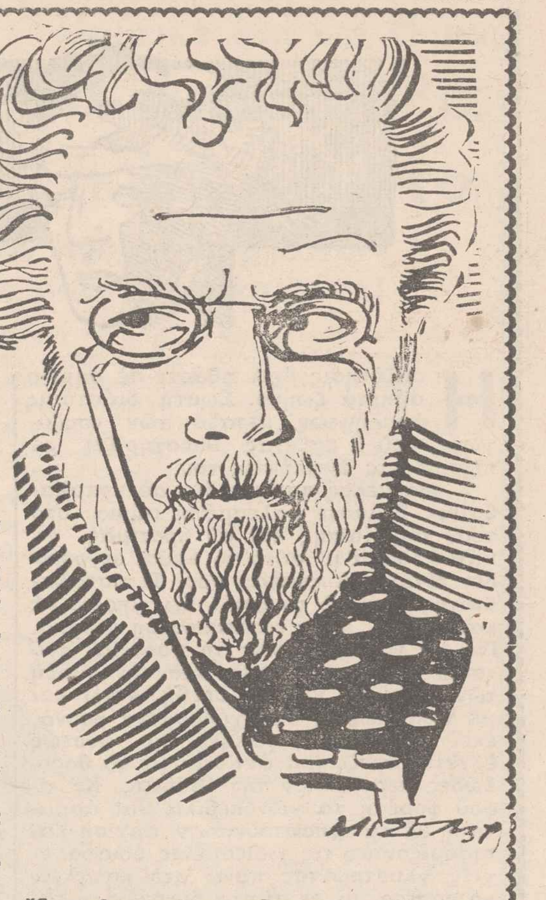

—Πῶς δὲν σοῦ τὸ εἶπα ; διαμαρτυρήθηκε μὲ κάποια ταραχὴ ἡ Μάρθα. Ἴσως νὰ μὴ θυμᾶσαι.

Σώπασαν γιὰ λίγες στιγμές. Ὁ Μουρὲ βημάτιζε νευρικός. Ὕστερα κάθησε ἀπέναντι στὴ γυναῖκα του καὶ μὲ ἐρευνητικὸ βλέμμα τὴ ρώτησε :

—Γιὰ θυμήσου, τὶ σοῦ ἔλεγε στὸ δρόμο καθὼς ἐρχόσαστε ;

—Παναγία μου, εἶπε ἡ Μάρθα, ποὺ μόλις συγκρατοῦσε τὴν ὑπομονή της. Διάφορα ἀσήμαντα πράγματα. Πῶς κάμει κρύο ὅτι ἡ πόλις εἶνε ἥσυχη τὴ νύχτα, ὅτι περάσαμε ὡραία βραδυά.

—Ἄ! τὸν ταρτοῦφο ! Κι' ἐγὼ νόμισα πὼς θὰ σοῦ ἔλεγε τίποτ' ἄλλο.

—Δὲν ἔχεις δίκηο, ψιθύρισε ἡ Μάρθα. Φαίνεται τόσο δυστυχισμένος...

Ὁ Μουρὲ δὲ μίλησε καὶ ἡ συζυγικὴ αὐτὴ λογομαχία τέλειωσε χωρὶς νὰ καταλήξῃ σὲ καυγᾶ.

★

Μὲ τὸν καιρὸ ἡ Μάρθα προσπάθησε νὰ μεταβάλῃ τὶς διαθέσεις τοῦ ἀντρός της γιὰ τὸ Φωγιὰ καὶ σιγά, σιγὰ τὸ κατώρθωσε.

Τοῦ ἔλεγε ὅτι ἔπρεπε νὰ εἶνε εὐχαριστημένοι ἀφοῦ τοὺς πλήρωνε ταχτικὰ καὶ πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ δίνουν καὶ τόση σημασία στὶς συκοφαντίες τοῦ κόσμου.

Ὁ Μουρὲ δὲν ἄργησε νὰ πεισθῇ. Ὅταν πλάκωσε γιὰ καλὰ ὁ χειμῶνας, ὁ ἄντρας τῆς Μάρθας δὲν ἔβγαινε καθόλου ἔξω τὰ βράδυα. Ὑποχρέωνε τὴ γυναῖκα του, χωρὶς νἄχῃ καμμιὰ ὄρεξη νὰ παίζῃ μαζί του πικέτο γιὰ νὰ περνοῦν οἱ ἀνιαρὲς ὧρες τῶν χειμωνιάτικων βραδυῶν.

★

Ἕνα πρωῒ ὁ Μουρὲ εἶχε μιὰ περίεργη ἔμπνευση.

—Ξέρεις, εἶπε στὴ γυναῖκα του, ἀποφάσισα νὰ καλέσω ἀπόψε τὸ νοικάρη μας καὶ τὴ μητέρα του νὰ κάνουμε βαγγέρα. Κάλεσέ τους ἐσύ. Δὲν πιστεύω ν' ἀρνηθοῦν.

Ὅταν ἡ Μάρθα τὸ εἶπε στὴν κυρία Φωγιὰ ἐκείνη δέχτηκε πρόθυμα. Τὸ βράδυ, μόλις ἦρθε ὁ Μουρὲ διέταξε νὰ στρωθῇ ἀμέσως τὸ τραπέζι καὶ κατέβαλλε κάθε φροντίδα νὰ δεξιωθῇ τὸ νοικάρη του καλλίτερα ἀπὸ ὅ,τι τὸν δέχτηκε ἡ πεθερά του.

Ὁ Φωγιὰ ἦρθε μετὰ τὶς ὀκτώ. Καθήσανε ὅλοι γύρω στὸ τραπέζι καὶ ὁ Φωγιά φάνηκε διαχυτικός. Τὸ πρῶτο πρᾶγμα ποὺ παρατήρησε ὁ Μουρὲ στὸν ξένο του ἦταν ὅτι φοροῦσε καινούργια ροῦχα. Ἡ Μάρθα παρατηροῦσε τὸ πρόσωπο τοῦ Φωγιᾶ καὶ δὲν μποροῦσε παρ' ὅλη τὴν προσπάθεια, ποὺ κατέβαλε νὰ κρύψῃ τὸ ἐνδιαφέρον ποὺ αἰσθανόταν γι' αὐτὸν τὸν ἄντρα τὸν τόσο εὔρωστο ἀλλὰ καὶ τόσο τρυφερό.

Ἐκεῖνος δὲν ἦταν σὲ θέση νὰ προσέξῃ τὴν ταραχὴ τῆς γυναῖκας του, γιατὶ τὴν προσοχή του ὁλόκληρη τὴν εἶχε ἀπορροφήσει τὸ καινούργιο κοστοῦμι τοῦ Φωγιά.

Ὁ Μουρὲ δὲν ἄργησε νὰ τοὺς ἐκμυστηρευθῇ ὅτι τὸ μόνο πάθος του ἦταν τὸ πικέττο κι' ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ κοιμηθῇ ἂν δὲν ἔπαιζε μιὰ παρτίδα.

—Θὰ μπορούσατε νὰ παίξετε μὲ τὴ μητέρα μου, τοῦ εἶπε ὁ Φωγιά. Ξέρει πολὺ καλὰ πικέτο καὶ θὰ τὰ βρῆτε σκοῦρα.

Ὁ Μουρὲ προσβεβλημένος δῆθεν ἀπὸ τὴν πρόκλησῃ δέχτηκε.

—Αὐτὸ θὰ μοῦ εἶνε εὐχάριστο, εἶπε ὁ Μουρὲ στὴν κυρία Φωγιά. Ἀλλάξετε θέσι μὲ τὸ παιδί σας. Καὶ σεῖς, κ. Φωγιά, λάβετε τὴν καλωσύνη νὰ καθίσετε κοντὰ στὴ γυναῖκα μου. Ἡ μητέρα σας θὰ καθήσῃ κοντά μου.

Ἔτσι ὁ Φωγιὰ ποὺ ὡς ἐκείνη τὴ στιγμὴ βρισκόταν ἀπέναντι στὴ Μάρθα, βρέθηκε αἰφνιδίως κοντά της.

Καθόντουσαν κι' οἱ δυὸ ξεμοναχιασμένοι στὴν ἄκρη τοῦ τραπεζιοῦ. Οἱ δυὸ παῖκτες ἦσαν ἀπορροφημένοι μὲ τὰ χαρτιά. Ὁ Ὀκτάβιος καὶ ὁ Σέργιος εἶχαν ἀνεβῆ στὰ δωμάτιά των καὶ ἡ Ποθητὴ εἶχε ἀποκοιμηθῆ, κατὰ τὴ συνήθειά της, ἐπάνω στὸ τραπέζι.

Στὶς δέκα ὁ Μουρὲ ποὺ εἶχε χάσει τὴν πρώτη παρτίδα δὲν ἐννοοῦσε μὲ κανένα τρόπο νὰ τελειώσῃ ἡ βεγγέρα. Ζητοῦσε τὴ ρεβάνς. Ὁ Φωγιὰ μὲ τὴ Μάρθα δὲν εἶχαν ἀνταλλάξει παρὰ λίγα λόγια γιὰ ἐντελῶς ἀσήμαντα πράγματα. Ἐκεῖνος εἶχε καταλάβει καλὰ πὼς ἡ Μάρθα ἦταν ταραγμένη ἂν καὶ προσπαθοῦσε μὲ κάθε τρόπο νὰ κρύψῃ τὴν ταραχή της.

Μέσα στὸ θαμπὸ φῶς τοῦ δωματίου ὁ Μουρὲ διαισθανόταν τὸ πρόσωπό της νὰ κοκκινίζει. Ὁ Φωγιὰ τὴν κυττοῦσε ἐπίμονα στὰ μάτια κι' ἐκείνη προσπαθοῦσε νὰ ἀποφεύγῃ μὲ κάθε τρόπο τὸ βλέμμα του ποὺ τὸ ἔνοιωθε νὰ φθάνῃ ὡς τὰ μύχια τῆς ψυχῆς της. Θἄλεγε κανεὶς πὼς εἶχε ἀρχίσει νὰ ὑποψιάζεται τὸ δρᾶμα ποὺ θὰ ξεσποῦσε ἀργότερα.

Στὶς ἕνδεκα ὁ Μουρὲ πέταξε μὲ κάποιο θυμὸ τὰ χαρτιὰ στὸ τραπέζι.

—Ἔχασα πάλι, εἶπε. Δὲν εἶχα τύχη ἀπόψε. Αὔριο ἴσως θὰ μοὔρθῃ τὸ χαρτί. Αὔριο λοιπόν, κυρία...

★

Ἀπὸ τότε κάθε βράδυ οἱ Φωγιὰ κατέβαιναν νὰ κάμουν βεγγέρα μὲ τοὺς Μουρέ. Εἶχε ἀρχήσει μιὰ τρομερὰ μάχη μεταξὺ τῆς γρηᾶς καὶ τοῦ σπιτονοικοκύρη της. Ἀλλὰ πάλη ἐξ ἴσου τρομερὴ ἄρχισε νὰ γίνεται στὴν ψυχὴ τόσο τοῦ Φωγιὰ ὅσο καὶ τῆς Μάρθας.

Ὁ Φωγιὰ εἶχε καταλάβει καλὰ πὼς στὸ βάθος τοῦ τόσο εἰρηνικοῦ σπιτιοῦ ὑπέβοσκε κάποιο δρᾶμα. Ἡ Μάρθα ἀγαποῦσε τὸ σύζυγό της μᾶλλον σὰν ἕνα φίλο καὶ αἰσθανόταν κάποιο ἀόριστο μῖσος πρὸς αὐτὸν γιὰ τὴν εἰρήνη κὶ τὴν ἀπόλυτη γαλήνη ποὺ βασίλευε στὸ σπίτι τους. Ἡ Μάρθα ἔπληττε ὅλο καὶ περισσότερο κι' ὅταν μιλοῦσε γι' αὐτὸν, ἔλεγε πάντοτε.

—Εἶνε πολὺ καλὸς γιὰ τὸ σπίτι του...

★

Πέρασε ὁλόκληρος ὁ χειμῶνας χωρὶς τίποτα ν' ἀλλάξῃ στὴ ζωὴ τῆς Μάρθας.

Ὅσο γιὰ τὸ Φωγιὰ τηροῦσε πάντα ἀπέναντί της μιὰ τακτικὴ κάπως παράδοξη. Ἦταν ψυχρὸς καὶ σοβαρὸς, ἀλλὰ εἶχε κάποια γλυκύτητα στὴ φωνή του ὅταν τῆς μιλοῦσε καὶ ὅλο φαινόνταν σὰν νὰ περίμενε ν' ἀκούσῃ ἀπὸ τὸ στόμα της κάτι.

Ὁ ἐρχομὸς τῆς Ἄνοιξης ἦρθε νὰ δώσῃ ἕνα τέλος στὶς βεγγέρες τοῦ Μουρέ. Ὁ Ἀπρίλης ἦταν πολὺ γλυκός. Τὸ βράδυ ὕστερ' ἀπὸ τὸ δεῖπνο, τὰ παιδιὰ πήγαιναν νὰ παίξουν στὸν κῆπο καὶ ὁ Μουρὲ ἔβγαινε γιὰ τὸ συνηθισμένο βραδυνὸ του περίπατο.

Ὁ Φωγιὰ ἐρχόταν συνήθως νωρίς. Ἐπειδὴ ἔκανε ζέστη στὴν τραπεζαρία καθότανε μὲ τὴ Μάρθα στὴν αὐλή. Στὴ σκιὰ καὶ οἱ δυὸ μιλοῦσαν ἀρκετὴν ὥρα γιὰ διάφορα πράγματα, ποὺ ἀπασχολοῦσαν τὴν Μάρθα τὸν τελευταῖο καιρὸ, γιατὶ εἶχε ἐκλεγῇ πρόεδρος ἑνὸς φιλανθρωπικοῦ συλλόγου κυριῶν τοῦ Πλασσάν.

Κάποτε ἡ Μάρθα μὲ ἀνέκφραστη τρυφερότητα διέκοπτε τὴ συνομιλία ποὺ εἶχαν καὶ παρακολουθοῦσε τὰ χρυσᾶ ἴχνη κάποιου διάττοντος ἀστέρος ποὺ χανότανε στὰ μαῦρα πέπλα τῆς νύχτας.

—Νὰ ἀκόμα μιὰ ψυχή, ποὺ πάει στὸν παράδεισο, ἔλεγε.

—Ὥστε πιστεύετε σ' αὐτὰ τὰ πράγματα; τῆς ἔλεγε χαμογελῶντας ὁ Φωγιᾶ.

—Δὲν ξέρω νὰ σᾶς ἀπαντήσω συγκεκριμένα. Πάντως αὐτὸ πίστευα ὅταν ἤμουνα μικροῦλα.

Καὶ ψιθύριζε μὲ κάποια μελαγχολία στὴ φωνή.

—Πόσο θἄθελα νὰ ἤμουν ἀκόμα κορίτσι...

★

Τὸ βράδυ πιὰ ἡ Μάρθα δὲν ἐμαντάριζε κάλτσες οὔτε διόρθωνε τὰ ἀσπρόρρουχά της.

Τὴ δουλειὰ αὐτὴ τὴν εἶχε ἀναθέσει στὴν Τριανταφυλλιὰ γιατὶ ὁ Μουρὲ ἄρχισε νὰ παραπονιέται πὼς τὸν παραμελοῦσε.

Ἡ Μάρθα ἔβγαινε συχνότατα ἔξω. Μὲ τὸ φιλανθρωπικὸ σύλλογο ποὺ εἶχε ἀνακατωθῆ εἶχε βρῆ μιὰ σοβαρὴ ἀπασχόληση, ποὺ ἐρχόταν νὰ παρεμβάλῃ μία διακοπὴ στὴν τόσο μονότονη οἰκογενειακή της ζωή.

Ἡ ἀλλαγὴ ὅμως αὐτὴ τῆς ζωῆς τῆς Μάρθας ἄρχισε νὰ ἐκνευρίζῃ μέρα μὲ τὴν ἡμέρα ὅλο καὶ περισσότερο τὸ Μουρέ. Ἡ Μάρθα ἔλειπε ὧρες ἀπὸ τὸ σπίτι της καὶ φαινόταν πολὺ ἀπασχολημένη μὲ τὶς ἀγαθοεργίες τοῦ φιλανθρωπικοῦ συλλόγου τῶν κυριῶν ποὺ ἦταν πρόεδρός του.

Ὁ Φωγιὰ τὴν προέτρεπε στῖς ἀσχολίες της αὐτὲς ποὺ καθὼς τῆς ἔλεγε θἄδιναν κάποιο περιεχόμενο στὴ μονότονη ζωή της.

Πάντοτε ὅμως ὁσάκις συναντιόντουσαν ἡ Μάρθα καταλάβαινε πὼς ὁ συνομιλητής της κατεχόταν ἀπὸ μιὰ ἀνεξήγητη ταραχὴ καὶ καθὼς μιλοῦσε πολὺ συχνὰ κοκκίνιζε. Ὡστόσο κανεὶς ἀπὸ τοὺς δυὸ δὲν ἔλεγε τίποτα στὸν ἄλλον ἂν καὶ καταλάβαιναν πὼς κάτι εἶχαν νὰ ποῦν.

Ὁ Μουρὲ γκρίνιαζε διαρκῶς ὅσο ἔβλεπε τὴ γυναῖκα του νὰ παραμελῇ τὰ οἰκιακά της καθήκοντα.

Μιὰ μέρα γυρίζοντας στὸ σπτι, εἶδε τὴν Ποθητὴ νὰ κυλιέται σὰν γουρουνάκι μονάχη της στὸν κῆπο, ὅπου προσπαθοῦσε νὰ ἰδῇ τί ἔκαναν τὰ μηρμίγκια στὴ γῆ.

—Πάλι καλὰ ποὺ δὲν κοιμᾶσαι καὶ ἔξω, εἶπε στὴ γυναῖκα του, μόλις τὴν εἶδε, ἔλα τώρα νὰ ἰδῇς τὴν κόρη σου σὲ τί χάλια βρίσκεται. Δὲν τῆς ἄλλαξες φόρεμα.

Καὶ ἀμέσως ἔπειτα:

—Δὲν μοῦ μένει πιὰ παρὰ νὰ πάρω τὴ σκοῦπα καὶ νὰ βάλω τὴν ποδιὰ τῆς κουζίνας! Καὶ αὐτὸ θὰ τὸ δεχόσουνα, εἶμαι βέβαιος. Θὰ ἔκανες μονάχα πὼς δὲν μὲ βλέπῃς. Τὸ ξέρεις ὅτι σήμερα ἐγὼ ἔφτιασα ὁ κομὸ, ποὺ ἦταν ἄνω-κάτω; Σοῦ δηλώνω ὅμως πὼς αὐτὴ ἡ κατάσταση δὲν μπορεῖ νὰ ἐξακολουθήσῃ.

Ἡ Μάρθα ἔσκυψε τὸ κεφάλι της στὶς παρατηρήσεις αὐτὲς τοῦ συζύγου της καὶ πῆρε τὴν Ποθητὴ μέσα νὰ τῆς ἀλλάξῃ φόρεμα.

Ὁ σύλλογος, ποὺ εἶχε γεμίσει ἀπὸ τόσες φροντίδες τὴ Μάρθα, ἦταν ἕνα σωματεῖο γιὰ τὴν προστασία τῶν ὀρφανῶν κοριτσιῶν τοῦ Πλασσὰν κι' ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ δραστήρια μέλη του ὁ νοικάρης τοῦ Μουρέ, ὁ Φωγιά.

Ἡ Μάρθα βέβαια εἶχε εὐγενικιὰ ψυχὴ καὶ γι' αὐτὸ ἔγινε πρόθυμα μέλος αὐτοῦ τοῦ συλλόγου. Δὲν ἦταν ὅμως μόνο αὐτὴ ἡ αἰτία, ποὺ τὴν ἔκανε νὰ ἐνδιαφέρεται τόσο γιὰ τὶς φιλανθρωπικὲς της ἀσχολίες. Περισσότερο ἔφταιγε ὁ Φωγιὰ ποὺ τῆς συνιστοῦσε νὰ δείχνῃ ὅλο καὶ μεγαλείτερο ζῆλο γι' αὐτὲς τὶς φιλανθρωπικὲς πράξεις μὲ τὸν σκοπὸ νὰ ἀποτινάξῃ ἀπὸ τὴν ψυχή της τὴ νάρκη τῆς οἰκογενειακῆς ζωῆς, στὴν ὁποία φαινόταν προσκολημένη σὰν στρεῖδι.

Ἤθελε νὰ δώσῃ στὸ χαρακτῆρα της κάποιο διαφορετικὸ ἀέρα, ποιὸς ξέρει ποῦ ἀποβλέποντας.

Καὶ ἡ Μάρθα ἔνοιωθε πὼς ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐξασκοῦσε μιὰ ἀκατανίκητη ἐπίδραση ἀπάνω της καὶ εἶχε ριχτῆ μὲ ἀφάνταστο ζῆλο στὶς ἐργασίες τοῦ φιλανθρωπικοῦ σωματείου ἀδιαφορῶντας γιὰ τὶς φωνὲς τοῦ ἀνδρός της. Θἄλεγε κανεὶς πὼς ἤθελε νὰ τὸν ἐκδικηθῇ, γιὰ τὰ χρόνια ποὺ πέρασε φυλακισμένη κοντά του, μακρυὰ ἀπὸ τὴν κάθε χαρὰ τῆς ζωῆς.

Ὁ Μουρὲ μιὰ μέρα, ποὺ συνάντησε τὴν πεθερά του, ἄρχισε νὰ τῆς παραπονῆται γιὰ τὴ Μάρθα καὶ νὰ τῆς διηγῆται ὅλη τὴ μεταβολὴ ποὺ εἶχε γίνει τὸν τελευταῖο καιρὸ στὴν οἰκογενειακή του ζωή.

—Μὲ ἐκπλήσσετε, τοῦ εἶπε ἡ πεθερά του μόλις ἄκουσε τὰ παράπονά του γιὰ τὴ Μάρθα. Αὐτὴ φαινότανε πὼς σᾶς ἔτρεμε πὼς ἀρκοῦσε ἕνα νεῦμα σας γιὰ νὰ κάμῃ ἐκεῖνο, ποὺ θέλατε.

—Ναί, φώναξε ὁ Μουρὲ, ἀπηλπισμένος, ἄλλοτε ναί. Τὸ βλέμμα μου ἦταν ἀρκετό. Ἔκανε ὅ,τι ἤθελα. Σήμερα ὅμως ὄχι, ὅσο κι' ἂν φωνάζω οὔτε ἀπάντηση δὲν μοῦ δίνει. Περιορίζεται νὰ σωπαίνῃ. Πολὺ γρήγορα ὅμως φοβᾶμαι πὼς θ' ἀρχίσῃ καὶ νὰ μοῦ ἀντιμιλῇ.

Ἡ πεθερά του τοῦ εἶπε μὲ κάποια ὑποκρισία.

—Ἐὰν θέλετε μπορῶ νὰ τῆς μιλήσω γι' αὐτὴ τὴ συμπεριφορά της. Ἀλλὰ νομίζω ὅτι θὰ τῆς κακοφανῇ. Ἄλλωστε αὐτὰ τὰ πράγματα πρέπει νὰ μένουν πάντοτε μεταξὺ τῶν συζύγων. Δὲν ἀνησυχῶ ὅμως γιατὶ πολὺ γρήγορα φαντάζομαι νὰ ξαναβρῇ τὸ σπίτι σου τὴν παληά του γαλήνη.

Ὁ Μουρὲ κατάλαβε τὴν εἰρωνία, ποὺ κρυβόταν κάτω ἀπ' τὴ φαινομενικὴ γλυκύτητα τῶν λόγων τῆς πεθερᾶς του.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Στὸ ἑπόμενο.

Δύο ἀπρόοπτοι σύντροφοι

Τὸ πουλάκι καὶ ἡ γάτα ἔγιναν καλοὶ φίλοι καὶ ὅπως φαίνεται ἀπὸ τὴν ἀνωτέρω εἰκόνα, κάνουν περίφημα παρέα.

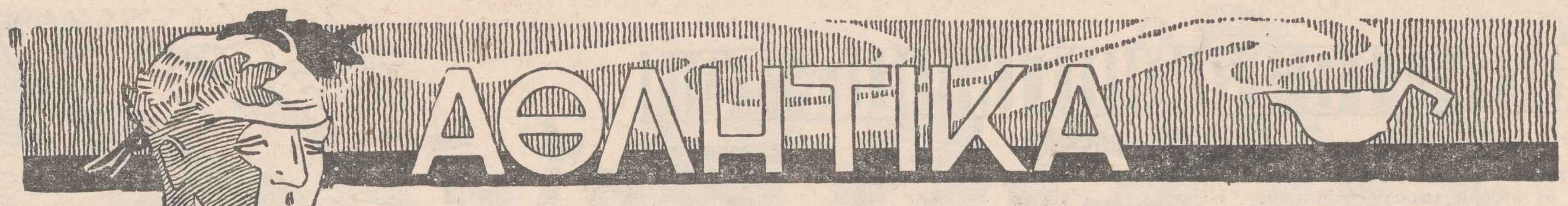

ΑΘΛΗΤΙΚΑ

Γύρω ἀπὸ τὸ σπὸρ τῆς ἐποχῆς

ΤΑ ΣΚΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Κατέκτησαν ὁλοσχερῶς τοὺς Ἕλληνας φιλάθλους καὶ φυσιολάτρας ποὺ συναγωνίζονται μεταξύ των στὰ χιονισμένα βουνὰ

Η συζήτησις ἔχει φθάσει σὲ σημεῖο ἀρκετὰ ζωηρό. Σωστὴ διάστασις ἀντιλήψεων μεταξὺ τῶν «συζύγων», ποὺ ὁ καθένας ὑποστηρίζει μὲ πεῖσμα τὰς ἀντιλήψεις του.

— Μὰ τέλος πάντων δὲν σὲ καταλαβαίνω. Εἴμαστε καλεσμένοι αὔριο στὸ τσάϊ τῆς Καίτης καὶ σὺ προτιμᾷς τὰ κατσάβραχα μ' αὐτὸ τὸ κρύο, σίγουρα δὲν εἶσαι στὰ «καλά» σου. Τί καταλαβαίνῃς μ' αὐτὸ τὸ «σκὶ» δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω... Πῶς νὰ καταλάβῃ φυσικά. Γιὰ νὰ νοιώσῃ κανεὶς τὴ γοητεία τοῦ «σκὶ» πρέπει νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν τύρβη τῶν Ἀθηνῶν, καὶ νὰ βρεθῇ, ἔστω καὶ μὲ ταλαιπωρία, στὰ χιονισμένα βουνά, ἐκεῖ ψηλὰ ποὺ ἡ γαλήνη τῆς φύσεως ἔρχεται σὲ ζωηρὰ ἀντίθεσι μὲ τὸ θορυβῶδες περιβάλλον τῆς Ἀθήνας. Κι' ἀφοῦ φορέσῃ τὰ χιονοπέδιλα καὶ ἁρματωθῇ μὲ τὰ «μπαστούνια» ν' ἀρχίσῃ κατηφορίζοντας τὶς χιονισμένες βουνοπλαγιὲς γλυστρῶντας πάνω στὸ κατάλευκο ταπέτο, μὲ ταχύτητα διαρκῶς αὐξανομένην. Ἀλλὰ πολλὲς φορὲς αὐτὴ ἡ διαδρομὴ μέσα ἀπὸ τὰ χιονισμένα τοπεῖα τῶν βουνῶν, δὲν εἶνε ὁμαλὴ καὶ ὁ «σκιὲρ» ποὺ τρέχει μὲ μεγάλη ταχύτητα χάνει τὴν ἰσορροπία του καὶ... κατρακυλιέται χάμω ἀφίνοντας ἐπάνω στὸ χιόνι ἕνα μεγάλο σημάδι ἀπὸ τὴν... γκάφα του.. Καὶ ὅμως! Αὐτὴ ἡ πτῶσις ποὺ πολλὲς φορὲς εἶνε καὶ αἱματηρά, εἶνε ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἕνα ἀπὸ τὰ ἀναπόσπαστα μέρη τῆς γοητείας τοῦ χιονιοῦ καὶ συντελεῖ στὸ νὰ νοιώσῃ κανεὶς τὸ «σκὶ» μὲ ὅλη του τὴ μεγαλοπρέπεια. Ἀπ' αὐτὲς ἄλλως τε τὶς πτώσεις ἐπέρασαν ὅλοι οἱ μεγάλοι πρωταθληταί, μέχρις ὅτου ἐξελιχθοῦν σὲ φημισμένους. Ἐπίσης, καὶ κάθε ἀρχάριος τοῦ σκὶ «ἔχει φάη τὸ χιόνι μὲ τὰ μοῦτρα», κατὰ τὴν ἔκφρασιν τῶν χιονοδρόμων, μέχρις ὅτου πάρει τὸν ἀέρα τοῦ «σκὶ». Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, αὐτὲς ἡ πτώσεις εἶνε τελείως ἀκίνδυνες, καὶ μόνον στὰ μεγάλα καὶ τολμηρὰ πηδήματα, συμβαίνουν κάπου - κάπου δυστυχήματα. Γενικῶς ὅμως τὸ σκί, ὅταν κανεὶς ἐπιδίδεται σ' αὐτὸ χωρὶς τολμήματα, εἶνε ἕνα εὐχάριστο καὶ εὐγενέστατο σπόρ, ποὺ ὀφείλει τὴν καταπληκτική του διάδοσιν σ' ὅλο τὸν κόσμο, στὸ γεγονὸς ὅτι σὲ φέρνει σ' ἐπαφὴ ἀμέσως μὲ τὴ φύσι καὶ σὲ ἀναγκάζει ν' ἀπολαύσῃς ἄπλετα τὰ πλούσια θέλγητρά της.

★

Τὰ Γραφεῖα τοῦ Ἑλληνικοῦ Ὀρειβατικοῦ Συνδέσμου παρουσιάζουν αὐτὲς τὶς μέρες ζωηρὰν κίνησιν. Πρόκειται νὰ γίνουν οἱ Πανελλήνιοι ἀγῶνες στὸ Βέρμιο, καὶ ὁ Ὀρειβατικός, ποὺ κάθε χρόνο πρωτοστατεῖ στὴ χιονοδρομική μας κίνησι, φιλοτιμεῖται νὰ διεξαγάγῃ καὶ ἐφέτος αὐτοὺς ἄμεμπτα ἀπὸ πάσης ἀπόψεως.

Ἡ ἐφετεινὴ κίνησις γύρω ἀπὸ τὸ σκὶ ἤρχισε τὴν 6ην παρελθόντος Δεκεμβρίου μὲ τοὺς ἀγῶνας τοπικοῦ πρωταθλήματος Βερμίου. Ἠκολούθησαν οἱ ἀγῶνες διὰ τὸ τοπικὸν πρωτάθλημα τῶν Καλαβρύτων ἐπὶ τοῦ Χελμοῦ τὴν 26ην Δεκεμβρίου, οἱ ἀγῶνες καταβάσεως Παρνασσοῦ τὴν 9ην Ἰανουαρίου καὶ οἱ ἀγῶνες τοπικοῦ πρωταθλήματος Πηλίου, οἱ ὁποῖοι ἔγιναν τὴν παρελθοῦσαν Κυριακήν. Τὸ γενικὸν ὅμως ἐνδιαφέρον προσελκύουν ἤδη — ὅπως εἴπαμεν — οἱ ἀγῶνες τοῦ Βερμίου διὰ τὸ Πανελλήνιον Πρωτάθλημα, εἰς τοὺς ὁποίους θὰ λάβουν μέρος οἱ καλύτεροι χιονοδρόμοι τῶν Ἀθηνῶν, Θεσσαλονίκης, Βόλου, Ναούσης καὶ ὅλων τῶν ἄλλων ἑλληνικῶν πόλεων ποὺ παρουσιάζουν τὴν σχετικὴν κίνησιν.

Τὴν γενικὴν ὀργάνωσιν τῶν ἀγώνων Βερμίου διὰ τὸ Πανελλήνιον Πρωτάθλημα τὴν ἔχει ἀναλάβει ἡ «Ἕνωσις Ἑλλήνων Χιονοδρόμων τοῦ Ε.Ο.Σ.», ἡ ὁποία φροντίζει μὲ τὴν σύμπραξιν τοῦ Τμήματος Ναούσης νὰ γίνουν ὅλαι αἱ ἀπαραίτητοι προετοιμασίαι διὰ τὴν καλυτέραν ἐπιτυχίαν τῶν ἀγώνων.

Οἱ ἀγῶνες θὰ γίνουν καὶ ἐφέτος ἔξω τοῦ χωρίου Σέλι εἰς ὕψος 1400 περίπου μέτρων, εἰς μίαν ὡραίαν καὶ μεγαλοπρεπῆ χιονισμένην πλαγιάν, ἀπὸ τὰς ὡραιοτέρας ποὺ ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ἡ ὀρεινὴ Ἑλλάς.

Ἰλιγγιώδεις κάθοδοι στὶς χιονισμένες πλαγιὲς μὲ τὰ σκὶ ποὺ γλυστροῦν ἀστραπιαίως πρὸς τὴν κατάλευκη ἀπεραντωσύνη τῆς κοιλάδος.

Τὸ Σέλι εἶνε ἕνα γραφικώτατο χωριό, σὲ μιὰ τοποθεσία μοναδικὴ γιὰ τὴν τέλεση ἀγώνων «σκὶ», καὶ εἶνε προωρισμένο ν' ἀποβῇ στὸ μέλλον τὸ Σαμονὶ τῆς Ἑλλάδος. Ὡς γνωστὸν τὸ Σαμονὶ τῆς Γαλλίας, συγκεντρώνει κάθε χρόνο χιλιάδες ξένους καὶ ἐντοπίους χιονοδρόμους, ποὺ ἔρχονται νὰ περάσουν λίγες μέρες ἐπάνω στὰ χιονισμένα γαλλικὰ βουνά, ἀπολαμβάνοντες ταυτοχρόνως ὅλα τὰ κομφὸρ τῶν μεγαλουπόλεων. Ἔτσι καὶ τὸ δικό μας Σέλι θὰ γίνῃ πολὺ γρήγορα ἕνα μοναδικὸ χειμερινὸ κέντρο τῶν Βαλκανίων. Ἐφέτος μάλιστα θὰ λειτουργήσουν εἰς τὸ Σέλι χάριν τῶν χιονοδρόμων καὶ τῶν ξένων, οἱ ὁποῖοι θὰ συρρεύσουν ἐκεῖ, ἑστιατόριον, ξενοδοχεῖον, καφενεῖον, καθὼς καὶ ἄλλα ἀπαραίτητα κέντρα. Τοιουτοτρόπως δὲν θὰ εἶνε ὑποχρεωμένοι οἱ ἐκδρομεῖς νὰ ἐφοδιασθοῦν μὲ τρόφιμα ὁλοκλήρων ἡμερῶν, ἀναλόγως τῆς διαμονῆς των εἰς τὸ Βέρμιον, διότι θὰ ὑπάρχουν ἐκεῖ ὅλα τὰ ἀπαραίτητα ἐφόδια. Τὸ Σέλι ἔχει 400—500 περίπου σπίτια, τὰ περισσότερα ἐκ τῶν ὁποίων διαρρυθμίζονται διὰ νὰ ἀποβοῦν εὐχάριστα καὶ θερμὰ καταλύματα διὰ τοὺς ξένους. Τοποθετοῦνται θερμάστραι, διορθώνονται τζάμια παραθυριῶν καὶ ὁπωσδήποτε κάθε σπίτι τὸ ὁποῖον θὰ φιλοξενήσῃ ἐκδρομεῖς θὰ τοὺς ἐξασφαλίσῃ θερμάστραν ἢ τζάκι.

Ἡ συμμετοχὴ χιονοδρόμων ἐφέτος εἰς τοὺς ἀγῶνας Βερμίου προμηνύεται μεγάλη. Ἐνῷ πέρυσιν οἱ ἀγωνισταὶ ἦσαν 45, ἐφέτος αὐτοὶ καὶ μόνον θὰ ὑπερβοῦν τοὺς 80, κατὰ ἑκατοντάδας δὲ θὰ ἀνέλθουν εἰς τὸ Σέλι οἱ χιονοδρόμοι, οἵτινες θὰ μετάσχουν εἰς τοὺς ἀγῶνας καὶ οἱ λοιποὶ φυσιολάτραι, οἱ ὁποῖοι θὰ τοὺς παρακολουθήσουν ὡς θεαταί.

★

Καταπληκτικὴ θὰ μποροῦσε νὰ χαρακτηρισθῇ ἡ ἐξάπλωσις τοῦ σκὶ στὴν Ἑλλάδα. Μόλις πρὸ πενταετίας, ἐκεῖνοι ποὺ θὰ τολμοῦσαν νὰ ἀνεβοῦν στὴν Πάρνηθα μὲ σκί, ἐθεωροῦντο πολύ.. τολμηροὶ καὶ ἐπέσυρον τὰ γενικὰ μειδιάματα. Μέσα σὲ πέντε ὅμως χρόνια τὸ σκὶ ἐπεβλήθη στοὺς Ἕλληνας φυσιολάτρας καὶ σπόρτσμαν ὡς ἕνα πρώτης τάξεως σπόρ, στὸ σπὸρ ποὺ κατέκτησεν ἄνδρας καὶ... γυναῖκας! Ἐὰν αὐτὸ τὸ τελευταῖο σᾶς φαίνεται περίεργο δὲν ἔχετε παρὰ νὰ κάμετε τὸν κόπο ν' ἀνεβῆτε μιὰ ἀπὸ τὶς Κυριακὲς αὐτὲς στὴν Πάρνηθα.

Θὰ δῆτε τὸ ὡραῖον φῦλον νὰ χιονοδρομῇ μὲ καταπληκτικὴν ἱκανότητα καὶ θὰ συμμερίζεσθε τὴν ἀπορίαν ἑνὸς ἀμυήτου, ποὺ μπρὸς στὸ θέαμα, ἀνεφώνησε:

— Πῶς διάβολο αὐτὰ τὰ θηλυκὰ γλυστρᾶνε ἔτσι χωρὶς νὰ... πέφτουνε;

Οἱ Πανελλήνιοι ἀγῶνες τοῦ Βερμίου θὰ διαρκέσουν τρεῖς συνεχεῖς ἡμέρας, δηλαδὴ θὰ γίνουν τὴν 12ην, 13ην καὶ 14ην προσεχοῦς Φεβρουαρίου. Διὰ τὴν τεχνικὴν κατάρτισιν καὶ προπόνησιν ἐν γένει τῶν χιονοδρόμων ἐλειτούργησαν ἐφέτος δύο μέχρι σήμερον Σχολαί, μέλλει δὲ νὰ λειτουργήσῃ μία ἀκόμη.

Ἡ μία ἀπὸ τὰς Σχολὰς χιονοδρόμων ἐλειτούργησεν ἀπὸ τῆς 25ης Δεκεμβρίου μέχρι τῆς 10ης Ἰανουαρίου ἐπὶ τοῦ Βερμίου ὑπὸ τὸν κ. Παπαρρόδον, γνωστὸν πρωταθλητήν. Ἡ δευτέρα ἐλειτούργησεν ἀπὸ τῆς 16ης μέχρι 23ης Ἰανουαρίου ἐπὶ τῆς Ζήρειας ὑπὸ τὸν προπονητὴν κ. Ὄττο Σίμιτσεκ. Ἡ τρίτη Σχολὴ θὰ λειτουργήσῃ πάλιν εἰς τὸ Βέρμιον ἀπὸ τῆς 1ης μέχρις τῆς 10ης Φεβρουαρίου ἐπίσης ὑπὸ τὸν κ. Σίμιτσεκ, ἔτσι δὲ οἱ χιονοδρόμοι θὰ συμμετάσχουν στοὺς ἀγῶνας τελείως προπονημένοι.

Διὰ νὰ κλείσωμεν τὸ σημερινό μας σημείωμα γιὰ τὸ ἑλληνικὸ σκὶ θὰ ἀναφέρωμεν μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων χιονοδρόμων καὶ ἕναν φανατικὸν ὀπαδὸν τοῦ «σκὶ» τὸν ὑπουργὸν τῶν Τ.Τ.Τ. κ. Κ. Νικολόπουλον, ποὺ δὲν παραλείπει νὰ ἐμφανισθῇ στὰ ἑλληνικὰ χιονισμένα βουνά, ὁσάκις αἱ ἀσχολίαι του τὸ ἐπιτρέπουν.

Σ—ς

ΕΝΑΣ ΦΟΝΟΣ ΠΟΥ ΔΙΕΠΡΑΧΘΗ ΑΠΟ ΤΟ...ΥΠΕΡΠΕΡΑΝ

Μερικὲς συμπτώσεις ἔχουν ἕναν τόσο παράξενο χαρακτῆρα ποὺ δυσκολεύεται κανεὶς νὰ τὶς θεωρήσῃ ὡς ἕνα τυχαῖο μόνο περιστατικό, πρὸ πάντων ἂν παραδεχθῇ ὅτι ἡ τύχη δὲν εἶνε πραγματικὴ ὕπαρξη, ἀλλὰ εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα αἰτίων ἀγνώστων ἀκόμη.

Ὁ δόκτωρ Ὀστύ, συνεκέντρωσε τελευταίως σ' ἕνα βιβλίο, μερικὲς συμπτώσεις καταπληκτικὲς καὶ ἀπολύτως ἐξακριβωμένες. Μεταξὺ αὐτῶν εἶναι καὶ ἡ κατωτέρω ποὺ συνέβη σ' ἕναν Γάλλο καθηγητή:

Ὁ καθηγητὴς Μ. περνοῦσε τὸν καιρὸ τῶν διακοπῶν σὲ μιὰ ἐξοχή. Ἕνα ἀπόγευμα τοῦ καλοκαιριοῦ ἔκανε περίπατο μὲ τὴν γυναῖκα του καὶ τὸν γυιό του, ἕνα ἀγόρι δέκα χρόνων.

Κατέβαινε ἕνα δρόμο ἀνώμαλο καὶ κατηφορικό. Σὲ ἀπόσταση πεντακοσίων ἢ ἑξακοσίων μέτρων διέκριναν ἕναν ποδηλατιστὴ ποὺ κατέβαινε ὁλοταχῶς ἕναν κατήφορο.

Τὸ παιδάκι ποὺ κρατοῦσε στὸ χέρι του ἕνα μπαστουνάκι τὸ στήριξε στὸν ὦμο του σὰν νὰ ἦταν τουφέκι καὶ σημαδεύοντας τὸν ποδηλατιστή, φώναξε: «Πῦρ!». Ἡ ἐπιφώνηση αὐτὴ ἦταν ἀδύνατο ν' ἀκουσθῇ ἀπὸ κανέναν ἄλλον. Μόλις ὅμως τὸ παιδὶ εἶπε «πῦρ:» ὁ ποδηλατιστὴς σωριάστηκε κάτω σὰν νὰ εἶχε δεχθῇ πράγματι καμμιὰ σφαῖρα ἀπὸ τὸ μικρὸ μπαστουνάκι τοῦ παιδιοῦ.

Καὶ οἱ τρεῖς ἔτρεξαν εἰς βοήθειαν τοῦ ποδηλατιστοῦ ποὺ φαινόταν νὰ εἶχε πληγωθῇ τόσο μυστηριωδῶς. Εἶχε χτυπήσει ἀρκετὰ δυνατὰ στὸ κεφάλι καὶ διεπίστωσαν ὅτι ἡ πραγματικὴ αἰτία τῆς πτώσεώς του ἦταν ἕνα βαρὺ πακέτο ἐνδυμάτων ποὺ ἔφερε στοὺς ὤμους του καὶ τοῦ ὁποίου τὸ βάρος εἶχε κλονίσει τὴν ἰσορροπία του, ποὺ ἦταν ἤδη ἀσταθὴς ἐξ αἰτίας τῆς ἰλιγγιώδους ταχύτητός του ἐπάνω στὸν κατήφορο. Ὁ ψεύτικος πυροβολισμὸς τοῦ παιδιοῦ ἦταν μιὰ σύμπτωσις. Προσετέθη ὅμως σ' αὐτὴν καὶ μιὰ ἄλλη.

Μερικὰ χρόνια ἀργότερα, ὁ καθηγητὴς Μ. διέσχιζε μὲ ἁμάξι τὸν ἴδιο ἐκεῖνο ἀνώμαλο καὶ ἐπικίνδυνο δρόμο. Ὁ δόκτωρ Ὀστὺ δὲν ἀναφέρει ἂν τὸν συνώδευε καὶ τὸ παιδί του.

Καθὼς μιλοῦσαν τὸ ἁμάξι διασταυρώθηκε μ' ἕναν ναύτη ἀνεβασμένον σ' ἕνα ποδήλατο. Κι' ὁ ναύτης ἐπίσης κατέβαινε μὲ ἰλιγγιώδη ταχύτητα καὶ εἶχε στὸν ὦμο του ἕνα πακέτο ροῦχα ποὺ φαινόταν πολὺ βαρύ. Τὰ πρόσωπα ποὺ ἦταν στὸ ἁμάξι ἔκαναν κάποια σύγκρισι τοῦ ναύτου μὲ τὸν ποδηλάτη κι' αἰσθάνθηκαν μάλιστα μιὰ ἀόριστη ἀνησυχία.

Ὅταν ἐπέστρεψαν ἀπὸ τὸν περίπατο, ὁ ἕνας ἀπ' αὐτούς, ποὺ τοῦ εἶχε κάνει μεγάλη ἐντύπωσι ἡ σύμπτωσις σταμάτησε τὸ ἁμάξι καὶ ρώτησε ἕναν χωρικό.

Λοιπὸν ὁ χωρικὸς αὐτὸς τοὺς πληροφόρησε ὅτι λίγο ἀφοῦ πέρασε τὸ ἁμάξι τους, ὁ ναύτης εἶχε πέσει καὶ ἔμεινε στὸν τόπο. Πρὸ ὀλίγου εἶχαν παραλάβει τὸ πτῶμα του.

Τὰ θαύματα τῆς ἐπιστήμης

Μία ἐφεύρεσις: Ὁ σιδηροῦς πνεύμων

Ἡ σωτηρία μέθοδος ποὺ θεραπεύει τὶς παιδικὲς παραλύσεις

Ὁ σιδερένιος πνεύμων ὅπως ὀνομάζεται στὴν Ἀμερική, εἶνε μία νέα συσκευὴ—τελειότερη ἀπὸ πολλὲς ἄλλες παρόμοιες ὡς φαίνεται—ἡ ὁποία ἔχει σκοπὸν νὰ δημιουργήσῃ τεχνητὴν ἀναπνοὴν ἐκεῖ ὅπου ὁ ὀργανισμὸς ἀρνεῖται νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ἀπαραίτητη αὐτὴ γιὰ τὴν ζωὴ λειτουργία καὶ ὡς ἐκ τούτου νὰ παρατείνῃ τὴν ζωὴν καὶ νὰ ἐπιτρέψῃ βελτίωσιν τῆς καταστάσεως τοῦ ἀσθενοῦς εἴτε λόγῳ ἀντιδράσεως τοῦ ὀργανισμοῦ, εἴτε μὲ τὴν βοήθειαν τῶν ἰατρῶν. Ἰδίως ἔγινε μεγάλος λόγος γιὰ τὸν σιδερένιον πνεύμονα ὅταν τελευταίως κατώρθωσαν νὰ φέρουν ζωντανὸν ἀπὸ τὴν Κίνα στὴν Νέα Ὑόρκη, γιὰ ν' ἀκολουθήσῃ ἐκεῖ σχετικὴ θεραπεία, ἕνα νέον ὁ ὁποῖος εἶχε ἀρρωστήσει ἀπὸ παιδικὴ παράλυσι καὶ τοῦ ὁποίου εἶχε παύσει νὰ λειτουργῇ τελείως τὸ ἀναπνευστικὸν σύστημα. Ὁ σιδερένιος πνεύμων δὲν εἶνε, παρὰ τὴν ἐπιβλητικὴ καὶ ὑποβλητικὴν ὀνομασία του, παρὰ ἕνας στεγανὸς θάλαμος ποὺ μοιάζει ἐξωτερικῶς μὲ ἀτμοκλίβανο. Μὲ ἕνα κατάλληλο σύστημα ἀντλιῶν δημιουργοῦνται εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ κλιβάνου αὐτοῦ ρυθμικὲς μεταπτώσεις τῆς πιέσεως τοῦ ἀέρος. Διὰ τῆς ἀπορροφήσεως τοῦ ἀέρος δημιουργεῖται ὑποπίεσις, δηλ. χαμηλότερη τῆς ἀτμοσφαιρικῆς πιέσεως καὶ κατόπιν διὰ νέας εἰσαγωγῆς ἀέρος ὑπερπίεσις. Ὁ ἀσθενής, ὁ ὁποῖος εἰσάγεται στὸν θάλαμον αὐτὸν—τὸ κεφάλι μένει ἔξω καὶ φυσικὰ εἰς τὸν λαιμὸν τὸ στεγανὸ κλείσιμο δὲν ἐπιτρέπει ἐπικοινωνίαν τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦ θαλάμου μὲ τὸν ἐξωτερικὸν ἀέρα — ἀδυνατεῖ νὰ ἀναπνεύσῃ παρὰ τὴν θέλησιν τοῦ σώματός του. Τὸ μηχάνημα κανονίζεται κατὰ τρόπον ὥστε ἡ ὑποπίεσις καὶ ἡ ὑπερπίεσις νὰ μεταλλάσσεται δέκα πέντε φορὰς εἰς τὸ λεπτό, πρᾶγμα ποὺ ἀναγκάζει τὸν ἀσθενῆ νὰ εἰσπνεύσῃ 15 φορὲς εἰς τὸ λεπτὸ ἀκριβῶς ὅπως συμβαίνει γιὰ κάθε ὑγιῆ ἄνθρωπο. Ὅπως εἴπαμε, προϋπόθεσις εἶνε ἡ τελεία ἀδυναμία τοῦ ἀσθενοῦς νὰ ἀναπνεύσῃ, πρᾶγμα ποὺ συμβαίνει σὲ μερικὲς ἀρρώστειες ποὺ προσβάλλουν τὰ νεῦρα, τὰ ὁποῖα θέτουν εἰς κίνησιν τοὺς ἀναπνευστικοὺς μῦς. Ὁ σιδερένιος πνεύμων λειτουργεῖ ὡς ἀκολούθως:

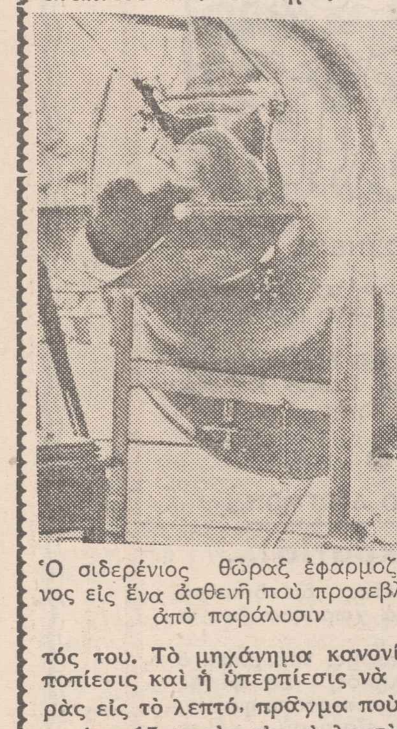

Ὁ σιδερένιος θώραξ ἐφαρμοζόμενος εἰς ἕνα ἀσθενῆ ποὺ προσεβλήθη ἀπὸ παράλυσιν

Ὅταν γίνεται ἀπορρόφησις τοῦ ἀέρος καὶ δημιουργεῖται ὑποπίεσις, προκαλεῖται ἀναγκαστικὴ εἴσπνοὴ τοῦ ἀσθενοῦς. Ὁ θώραξ φουσκώνει, ἡ κοιλότης εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ στήθους γίνεται μεγαλειτέρα καὶ ὡς ἐκ τούτου ὁ πνεύμων ἐναποθηκεύει ἀέρα ὅπως συμβαίνει σ' ἕνα φυσητῆρα ποὺ ἀνοίγουμε. Ὅταν κατόπιν γίνεται βιαία, ἂν καὶ τμηματικὴ φυσικά, εἰσαγωγὴ ἀέρος εἰς τὸν θάλαμον καὶ δημιουργεῖται ὑπερπίεσις, ὁ θώραξ πιέζεται καὶ ἐπανέρχεται εἰς τὴν φυσικήν του θέσιν, οἱ ἐλαστικὲς ἶνες τῶν πνευμόνων συστέλλονται σὰν ἐλαστικὸ καὶ ἐκδιώκουν τὸν ἀέρα. Ἡ ρυθμικὴ ἀλλαγὴ τῆς πιέσεως δημιουργεῖ καὶ ρυθμικὴν κίνησιν τοῦ θώρακος καὶ οὕτω ἡ ἀναπνοὴ διευκολύνεται καὶ καθίσταται σχεδὸν φυσική. Ὁ σιδηροῦς πνεύμων—ὡς καὶ ἄλλα μηχανήματα τοῦ αὐτοῦ εἴδους ἂν καὶ ὄχι τόσο πλήρη—δίνει τὴν δυνατότητα εἰς τοὺς ἀσθενεῖς καὶ εἰς τὸν ἰατρὸν καὶ κερδηθῇ χρόνος διὰ τὴν περαιτέρω θεραπείαν.

Στὶς παιδικὲς παραλύσεις συμβαίνει συχνὰ νὰ ὑποχωρῇ γρήγορα ἡ ἀσθένεια ὁπότε, ἀναμφισβητήτως, ἡ ἐπέμβασις τοῦ σιδηροῦ πνεύμονος εἶνε σωτηρία. Οἱ Ἀμερίκανοὶ ἀναφέρουν ἤδη μερικὰς περιπτώσεις ἰάσεων χάρις εἰς τὸ νέον μηχάνημα. Ἄλλοι ἀσθενεῖς δὲ ζοῦν ἤδη ἀρκετοὺς μῆνας στοὺς σιδερένιους αὐτοὺς θαλάμους—ἡ ρεκλάμα μιᾶς κλινικῆς δείχνει μάλιστα ἕναν ἄρρωστον ποὺ εἰς τὴν θέσιν αὐτὴν κατορθώνει νὰ παίζῃ σκάκι—εἶνε ὅμως ἄγνωστον ἐὰν καὶ κατὰ πόσον θὰ εἶναι δυνατὸν οἱ ἄρρωστοι αὐτοὶ νὰ ἐγκαταλείψουν τὸν σιδερένιον πνεύμονα καὶ νὰ ζήσουν χωρὶς αὐτόν. Μόνον ἡ πεῖρα θ' ἀποδείξῃ τὴν πραγματικὴ χρησιμότητα τοῦ σιδηροῦ πνεύμονος.

Στατιστικὴ καὶ ἐφευρέσεις

Εἰς τὴν Γερμανίαν ἐδημοσιεύθη ἐσχάτως μία περίεργος στατιστική, ἡ ὁποία τείνει ν' ἀποδείξῃ πόσον χρονικὸν διάστημα μεσολαβεῖ ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποὺ ἀνακαλύπτεται μία νέα ἐφεύρεσις ἕως τὴν ἡμέραν ποὺ τίθεται εἰς πρακτικὴν ἐφαρμογήν. Ἡ στατιστικὴ περιορίζεται εἰς τὰς μεγαλειτέρας ἐφευρέσεις ποὺ ἔγιναν κατὰ τὸ διάστημα τῆς τελευταίας πεντηκονταετίας. Ἀπὸ αὐτὴν μαθαίνομεν ὅτι τὰ πρῶτα βήματα τῆς τηλεοράσεως ἔγιναν εἰς τὰ 1877. Ὁ ἀσύρματος τηλέγραφος ἔκαμε 17 ἔτη διὰ νὰ τεθῇ εἰς πρακτικὴν ἐφαρμογήν. Διὰ τὸ τηλέφωνον ἐχρειάσθησαν 23 ἔτη, διὰ τὸ ἀεροπλᾶνον 70, διὰ τὰς ἠχητικὰς ταινίας 40. Φαίνεται λοιπὸν ὅτι ἡ ἐφαρμογὴ μιᾶς ἐφευρέσεως δὲν εἶνε τόσον εὔκολος ὅσον φαντάζεται κανείς.

ΕΥΘΥΜΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Βρῆκε τὸν τρόπο

Ἡ Λιζούλα δὲν θέλει νὰ φάῃ τὴ σοῦπα της. Πῶς νὰ κάνῃ ὅμως; Ξαφνικὰ τὸ προσωπάκι της φωτίζεται:

—Μπαμπᾶ, λέει, δὲν εἶνε ἀλήθεια πὼς θἄθελες νὰ εἶμαι πάντα ἡ μικρούλα σου ἡ Λιζούλα;

—Ναί, παιδί μου!

Θὰ ἵδρωνε ἡ γιαγιά!...

Στὸ σπίτι ἔχει πεθάνει ἡ γιαγιὰ καὶ σκέπτονται τί νὰ τῆς βάλουν.

Ἐκεῖνος.—Ἐγὼ λέγω, Ἐρασμία, νὰ τῆς βάλουμε τὸ πράσινο μεταξωτό της καὶ τὴν «ἀρζαντὲ» ἐκείνη «ρενὰρ» στὸ λαιμό, ποὺ τόσο τῆς ἄρεσε τῆς μακαρίτισσας.

Καὶ ἐκείνη. — Τί λὲς καλέ, καϋμένε Ἐπαμεινώνδα τώρα! Μ' αὐτὴ τὴ ζέστη!...

Μετριοφροσύνη

Δικαστής. — Ἀσφαλῶς εἶσθε ἐπιτήδειος. Ποτὲ δὲν διεπράχθη ἀπάτη μὲ περισσότερο μπρίο. Φέρει τὴν σφραγῖδα τοῦ δράστου.

Κατηγορούμενος (κοκκινίζοντας). —Μὲ κολακεύετε, κύριε Πρόεδρε...

Γιατὶ ἦρθε στὸ κήρυγμα

Ἕνα παιδάκι, εἶχε ἀργήσει νὰ προσέλθῃ στὸ κυριακάτικο κήρυγμα καὶ ὁ πάστωρ τὸ ρωτησε τὴν αἰτία.

—Παρ' ὀλίγο νὰ μὴν ἔρθω διόλου, εἶπε τὸ παιδάκι. Εἶχα ἑτοιμαστῇ νὰ πάω γιὰ ψάρευμα ἀλλὰ ὁ πατέρας μου δὲν μὲ ἄφησε.

—Ἔκανε πολὺ καλὰ καὶ θεάρεστα ποὺ σ' ἐμπόδισε. Ἡ Κυριακὴ εἶναι ἀφιερωμένη εἰς τὸν Θεό, τοῦ ἐξήγησε ὁ πάστωρ. Μήπως σοῦ ἐξήγησε καὶ κεῖνος γιατὶ δὲν σ' ἄφησε νὰ πᾷς στὸ ψάρευμα;

—Μάλιστα, πάτερ. Μοῦ εἶπε ὅτι δὲν εἶχε ἀρκετὸ δόλωμα καὶ γιὰ τοὺς δυό μας.

Τρομερὸς τζόκεϋ

Στὸ πανδοχεῖο ἑνὸς χωριοῦ στὴν Ἰρλανδία μερικοὶ Ἄγγλοι ἐπισκέπτες συζητοῦσαν γιὰ τὴν ταχύτητα τῶν ἀλόγων στὶς κοῦρσες καὶ ἐξυμνοῦσαν τὶς ἱκανότητες τῶν Ἄγγλων τζόκεϋ μέχρις ἑβδόμου οὐρανοῦ.

Ὁ Πὰτ ἄκουγε αὐτοὺς τοὺς ὑπερβολικοὺς ἐπαίνους ἀρκετὴ ὥρα, στὸ τέλος ὅμως ἔχασε τὴν ὑπομονή του καὶ εἶπε:

—Ἐμεῖς στὴν Ἰρλανδία εἴχαμε ἕναν τζόκεϋ ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ τὸν περάσῃ κανείς.. Δυστυχῶς ὅμως τοῦ συνέβη ἕνα ἀτύχημα καὶ σκοτώθηκε...

—Καὶ πῶς ἔγινε αὐτό; ρώτησε ἕνας ἀπὸ τοὺς Ἄγγλους ἐπισκέπτες.

—Νὰ σᾶς ἐξηγήσω: ἀπήντησε ὁ Πάτ. Μιὰ μέρα ἔτρεξε τόσο ὥστε ἔφθασε τὸν ἑαυτό του καὶ ἐπέπεσε πάνω του ἀπὸ πίσω μὲ τόση δύναμι ποὺ ἔπεσε κάτω καὶ σκοτώθηκε!

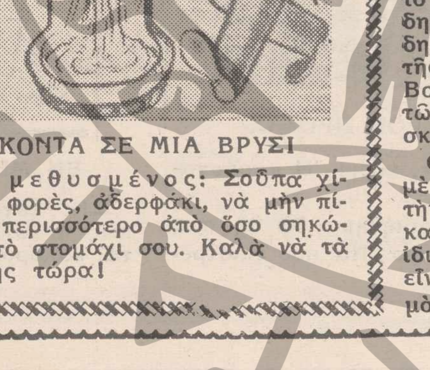

ΚΟΝΤΑ ΣΕ ΜΙΑ ΒΡΥΣΙ

Ὁ μεθυσμένος: Σοῦπα χίλιες φορές, ἀδερφάκι, νὰ μὴν πίνῃς περισσότερο ἀπὸ ὅσο σηκώνει τὸ στομάχι σου. Καλὰ νὰ τὰ πάθῃς τώρα!

Ἀσιατικὰ ἤθη καὶ ἔθιμα

Τὰ παράδοξα Κινεζικὰ ὀνόματα

Εἰς μίαν χώραν 400 ἑκατομ. κατοίκων ὑπάρχουν μόνον 400 ἐπίθετα!

Ἡ Ἄπω Ἀνατολὴ καὶ δὴ ἡ Κίνα παρουσιάζει πολλὰ τὰ περίεργα, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἀπὸ τὰ ὄχι ὀλιγώτερον περίεργα εἶνε τὰ δυσκόλως προφερόμενα ἀλλὰ καὶ δυσκόλως συγκρατούμενα κινεζικὰ ὀνόματα πολιτικῶν ἀνδρῶν, στρατηγῶν, πόλεων καὶ ἐπαρχιῶν. Ὁ Τσὰγκ—Κάϊ—Σὲκ καὶ ὁ Τσὰν—Σουλιάν, τὸ Σίαν—Φού, τὸ Τοὺγκ—Οὐάν, τὸ Γιὰγκ—Τσὲκ—Κιὰγκ καὶ τὸ Λάο—Γκιάνκ εἶνε εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν καὶ δὲν ὑπάρχει εἴδησις ἀπὸ τὸ σινοϊαπωνικὸν θέατρον τοῦ πολέμου ποὺ νὰ μὴν περιλαμβάνῃ μερικὰ τέτοια ὀνόματα. Ὅσοι θεωροῦν ὡς ἀρετὴν τὴν ἔρευναν καὶ τὴν ἐξακρίβωσιν θὰ διερωτῶνται βέβαια πῶς σχηματίζονται καὶ τί ἔννοιαν ἔχουν ἐν γένει τὰ κινεζικὰ ὀνόματα. Ἐνῷ εἰς τὴν λευκὴν φυλὴν τὸ ὄνομα παραμένει τὸ ἴδιον ἀπὸ τὴν ὥραν ποὺ βαπτίζεται ἕνας ἄνθρωπος μέχρι τοῦ θανάτου του—ἐκτὸς ἐξαιρέσεων — εἰς τὴν Κίναν ὅλοι ἀλλάζουν ὀνόματα τρεῖς καὶ τέσσερις φορὲς κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ζωῆς καὶ ἀκόμη μετὰ θάνατον. Τὰ οἰκογενειακὰ ὀνόματα τῶν ὁποίων ὁ περιορισμένος καὶ ἀμετάβλητος ἀριθμὸς προῆλθε ἀπὸ τὴν ἀρχαιοτάτην κατανομὴν τῶν τάξεων, ἡ ὁποία ὑπῆρξε ἡ βάσις τοῦ κινεζικοῦ κράτους, εἶνε κοινὰ εἰς ὅλα τὰ μέλη μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς οἰκογενείας μὲ ὅλας τὰς διακλαδώσεις της καὶ προτίθενται πάντα ὅλων τῶν ἄλλων ὀνομάτων, ὅπως ἄλλως τε συμβαίνει καὶ σὲ μᾶς ὅταν π.χ. ποῦμε: «Ἀναγνωστόπουλος Βασίλειος» ἢ «Βούλγαρης Γεώργιος». Τὸ πρῶτον μέρος τοῦ κινεζικοῦ ὀνόματος εἶνε λοιπὸν πάντοτε τὸ οἰκογενειακόν, τὸ γενεαλογικόν, τὸ τῆς καταγωγῆς. Ἀρχικῶς δὲν ὑπῆρχαν παρὰ 100 τέτοια ὀνόματα. Μὲ τὴν διέλευσιν τῶν αἰώνων ἔφθασαν τὰ 500. Αὐτὸ ἐξηγεῖ ὅτι ὑπάρχουν τόσο πολλὰ κινεζικὰ ὀνόματα ποὺ ἀρχίζουν μὲ τὴν ἴδια συλλαβὴ (ἐλάχιστα γενεαλογικὰ ὀνόματα εἶνε δισύλλαβα). Ὅλα λοιπὸν τὰ Τσιάγκ, Τσάγκ, Βάγκ, Γιού, Μού, Τούγκ, Λῆ, Σούνκ, Σούν, εἶνε γενεαλογικὰ καὶ οἰκογενειακὰ ὀνόματα.

Ὁ μικρὸς αὐτὸς Κινέζος φέρει τὸ ὄνομα Τσάγκ—Τσὶ— Χὸ ποὺ σημαίνει «τὸ τυχερὸ λουλοῦδι»

Μόλις γεννηθῇ τὸ παιδὶ τοῦ δίδει ὁ πατέρας ἕνα ὁποιοδήποτε ὄνομα τῆς ἐκλογῆς του, τὸ ὁποῖον ἐν γένει διαλέγεται μεταξὺ τῶν γουρλίδικων ὀνομάτων, αὐτὸ λέγεται τὸ ὄνομα τοῦ γάλακτος. Τὸ ὄνομα αὐτὸ χρησιμοποιεῖται καὶ βραδύτερον ὅταν ὁμιλῇ κανεὶς γιὰ τὸν ἑαυτόν του ἐνώπιον ἀνωτέρων ἢ ὡς δεῖγμα ταπεινοφροσύνης. Ὅταν τὸ παιδὶ ἀρχίσῃ νὰ πηγαίνῃ σχολεῖο, τὸ ὄνομα αὐτὸ ἀνταλλάσσεται πρὸς ἕνα σχολικὸ ἢ βιβλικὸ ὄνομα. Ὅταν δὲ τελειώσῃ τὶς ἐξετάσεις του, ἀντικαθιστᾷ καὶ τὸ ὄνομα αὐτὸ μὲ ἄλλο, τὸ λεγόμενο ὄνομα τοῦ βαθμοῦ ἢ τῆς ὑπηρεσίας. Ὅταν ὅμως φθάσουν στὰ 20 χρόνια καὶ γίνουν ἐνήλικες οἱ νέοι λαμβάνουν ἄλλο ὄνομα ἐν εἴδει τίτλου, οἱ νέες δὲ τὴν ἡμέρα ποὺ ἀρραβωνιάζονται. Αὐτὸ πλέον τὸ ὄνομα παραμένει σχεδὸν σ' ὅλη τὴ ζωή. Στὰ 50 χρόνια ὅμως μπορεῖ νὰ προστεθῇ ἕνα τιμητικὸ ὄνομα.

Μετὰ τὸν θάνατον, προστίθεται δεύτερον τιμητικὸν ὄνομα, τὸ ὁποῖον ὑπενθυμίζει τὶς ἰδιαίτερες ἀρετὲς καὶ τὰ μεγάλα πλεονεκτήματα τοῦ ἀποθανόντος. Αὐτὸ τὸ ὄνομα ἀναγράφεται στὶς ξύλινες πινακίδες στὴν αἴθουσα τῶν προγόνων κάθε σπιτιοῦ. Οἱ μεγάλοι ἄνδρες εἶνε γνωστοὶ μόνον μὲ τὸ τελευταῖο τοῦτο ὄνομα, τὸ ὁποῖον ὅμως μπορεῖ νὰ μεταβληθῇ μετὰ αἰῶνες ἀλλὰ καὶ μετὰ χιλιάδες χρόνια, μὲ τὴν προσθήκη νέων τιμητικῶν προσωνυμιῶν.

Ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων, ἡ μικρὴ οἰκογένεια πρῶτα, κατόπιν ἡ πατριαρχικὴ οἰκογένεια, κατόπιν ἡ φυλὴ ἀπετέλεσαν τὴν βάσιν τοῦ κινεζικοῦ πολιτισμοῦ καὶ τοῦ κινεζικοῦ κράτους. Καὶ τὸ ὄνομα «Κίνα» προέρχεται ἀπὸ τὸ ὄνομα μιᾶς οἰκογενείας, τῆς δυναστείας τῶν Τσίν. Ἀπὸ τὸ ὄνομα αὐτὸ προέκυψε ἡ μαλαϊκὴ ὀνομασία «Τσίνα», τὴν ὁποίαν οἱ Πορτογάλλοι, ποὺ ἦρθαν πρῶτοι εἰς ἐπαφὴν μὲ τοὺς κινέζους ἐπρόφεραν Κίνα.

Ὁ Κομφούκιος ἔλαβε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὸ μὲ λατινικὴν κατάληξιν ὄνομά του: τὸ οἰκογενειακόν του ὄνομα ἦτο Κούνκ, ἀλλὰ τὸν ἔλεγαν διδάσκαλον Κούνκ, διδάσκαλος κινεζικὰ λέγεται Φοὺ—Τσέ. Τὸν ἔλεγαν λοιπὸν Κοὺνκ—Φοὺ—Τσέ, ἐξ οὗ ἔγινε Κομφούκιος.

Τὸ παιδικὸ ὄνομα τοῦ Κομφουκίου ἦτο Κιέ, δηλ. λόφος, ἐπειδὴ εἶχε ἕνα ἐξόγκωμα εἰς τὸ μέτωπο ὅταν γεννήθηκε. Τὸ ὄνομα αὐτὸ βέβαια δὲν λέγεται πιὰ τώρα, διότι θὰ ἀπεδείκνυε ἔλλειψιν εὐγενείας καὶ σεβασμοῦ. Ὁ τίτλος του κατόπιν ἦτο Σοὺγκ—Νὶ (τὸ Σοὺγκ θέλει νὰ πῇ ὁ «μεσαῖος» μεταξὺ τριῶν υἱῶν καὶ τὸ Νὶ δηλώνει τὸν Ἅγιον Λόφον εἰς τὸ Σὰν—Τούγκ), τὸ ἀρχικὸ τιμητικό του ὄνομα ἦτο Νὶ Φού, δηλ. «διδάσκαλος Νί». Κατόπιν μετεβλήθη εἰς Νὶ—Κούγκ, δηλ. πρίγκηψ Νί, κατόπιν εἰς Σιὰν Σίγκ, δηλ. «ὁ Ἅγιος τῆς Ἀρχαιότητος», ἔπειτα εἰς Βὲν—Σινὰν—Βάγκ, δηλ. «ὁ Βασιλεὺς τῶν Προφητῶν» καὶ τέλος, ὑπὸ τὴν Δυναστείαν τῶν Μίγκ, εἰς Τσὶ—Σιὰν—Σὶγκ—Σέ, δηλ. «ὁ Ἅγιος Διδάσκαλος τῆς Ἀρχαιότητος».

Οἱ κινέζοι, ὅπως βλέπουν οἱ ἀναγνῶσται μας, ἐπρόσθεσαν μὲ τὴν ὀνοματολογίαν μίαν ἀρκετὰ μεγάλην δυσκολίαν εἰς τὴν ζωήν. Ὅσον ἀφορᾷ τοὺς ποταμούς, τὰ ὄρη, τὰς νήσους καὶ τὰς πόλεις, τὰ ὀνόματά των δηλοῦν ἐν γένει διαφόρους ἰδιότητας τῶν ὀνομαζομένων μερῶν. Οὕτω Γιὰγκ—Τσὲ—Γιάγκ εἶνε ὁ «Κυανοῦς ποταμός», Χουὰγκ—Χό, ὁ «Κίτρινος ποταμὸς» καὶ οὕτω καθεξῆς.

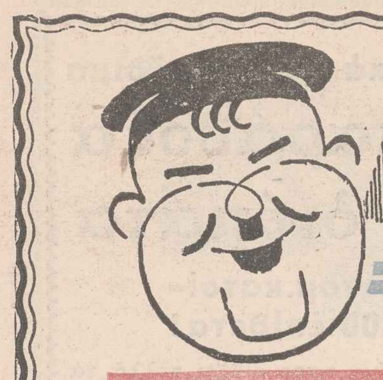

ΑΣ ΓΕΛΑΣΟΥΜΕ!

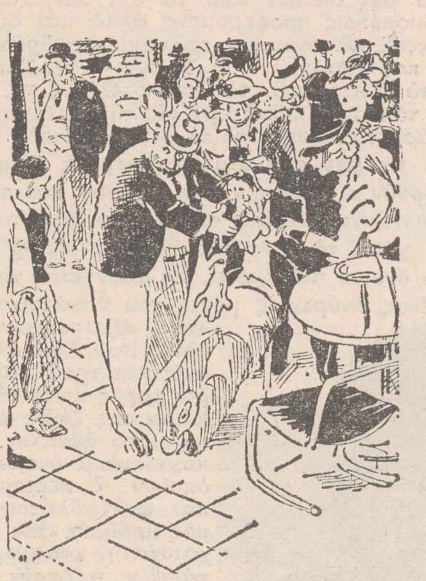

ΤΑΒΛΑ

—Φέρτε του ἕνα ποτῆρι κονιὰκ νὰ συνέλθῃ.

—Θὰ συνέλθω γρηγορώτερα ἄν μοῦ φέρῃ μιὰ μπουκάλα.

●

ΕΙΣ ΤΟΝ ΙΠΠΟΔΡΟΜΟΝ

Διάλογος ἵππων

Ἡ ἀνακάλυψις τῆς σπείρας τοῦ Ἱπποδρόμου προεκάλεσε ἐξαιρετικὴν συγκίνησιν καὶ μεταξὺ τῶν ἵππων, ὡς μαρτυρεῖ ὁ κάτωθι διάλογος, ποὺ ἔγινε εἰς τοὺς σταύλους, μεταξὺ τῆς Πάπρικας καὶ τῆς Νίκης.

ΠΑΠΡΙΚΑ: Τὰ ἔμαθες, καλὲ Νίκη;

ΝΙΚΗ: Τί νὰ μάθω, καλέ;

ΠΑΠΡΙΚΑ: Ὁ φίλος τῆς Ἀκτῆς καλέ...

ΝΙΚΗ: Ποιός; Ὁ Φαραώ;

ΠΑΠΡΙΚΑ: Ναί, αὐτός. Φαντάσου, λέει, νὰ ἔχῃς φίλο, ποὺ νὰ τὸν λένε Φαραώ!... Θὰ ἔχῃς τὴν ἐντύπωσιν, ὅτι εἶναι... τριῶν χιλιάδων ἐτῶν.

ΝΙΚΗ: Τόσο δὲν εἶνε ἀλλὰ πάντως τἄχει κι' αὐτὸς τὰ χρονάκια του...

ΠΑΠΡΙΚΑ: Ἔ, λοιπόν, ἐγὼ σοῦ λέγω, ὅτι ἔχει ραμολίρει ὁ κακομοίρης. Ἀφοῦ δὲν μπορεῖ νὰ ἀνταποκριθῇ στὶς ἀπαιτήσεις τῆς Ἀκτῆς καὶ ξέρεις τί κάνει;

ΝΙΚΗ: Τί;

ΠΑΠΡΙΚΑ: Παίρνει... διεγερτικά.

ΝΙΚΗ: Μὴ μοῦ τὸ λές!

ΠΑΠΡΙΚΑ: Νὰ μὴ χαρῶ τὸ Φοῖβον μου.

Ἐκείνην τὴν ὥρα ἔρχεται ἡ Ἀκτή.

ΠΑΠΡΙΚΑ: Καλὲ Ἀκτοῦλα, πῶς εἶσαι ἔτσι χλωμὴ σήμερα;

ΑΚΤΗ: Τί νὰ σᾶς πῶ, καλὲ κορίτσια ἢ μᾶλλον καλὲ φοράδες (τὸ ἴδιο πάντως εἶνε), αὐτὸς ὁ δικός μου ἀπόψε τρελλάθηκε. Ἦταν ἀνοικονόμητος...

ΠΑΠΡΙΚΑ: (Κλείνει τὸ μάτι στὴν Ἀκτή). Χμ, Χμ, Χμ. Καλὲ ἄς γελάσουμε ἢ μᾶλλον ἄς χρεμετίσουμε.

ΑΚΤΗ: Γιατὶ γελᾶς καλέ;

ΠΑΠΡΙΚΑ: Τίποτε, τίποτε. Κάτι ἐλέγαμε προηγουμένως μὲ τὴν Νίκη. Λοιπὸν πᾶμε Νίκη;

ΝΙΚΗ: Ποῦ νὰ πᾶμε;

ΠΑΠΡΙΚΑ: Πᾶμε νὰ κάνουμε μιὰ βόλτα στὸ στίβο νὰ ἰδοῦμε ἄν εἶναι στὴν ἐξέδρα σήμερα πολλὰ ἄλογα.

ΝΙΚΗ: Ἄνθρωποι θέλεις νὰ πῇς.

ΠΑΠΡΙΚΑ: Ξέρω ἐγὼ τί λέω, ἔννοια σου: Αὐτοὶ εἶνε τὰ... ἄλογα.

ΔΕΛΤΑ ΚΟΡΟΪΔΟΣ

Τί φαινόμενα! Τί φαινόμενα!

Μ' αὐτὰ ὅπου συμβαίνουνε στὴν πλάσι Μπορεῖ κανεὶς στ' ἀλήθεια νὰ τὰ χάσῃ!

Τὸ Σέλας, λέει, τὸ Βόρειον
ἐδῶ μᾶς ἐπεσκέφθη
στὸ τί ὅμως ὠφείλετο
κανεὶς δὲν τὸ ἐσκέφθη.
Τὸ πνεῦμα καὶ ἡ σάτυρα
ἦταν πολὺ ἑπόμενον
νὰ προκαλέσουν βόρειον
στὴν χώρα μας φαινόμενον.

★

Καὶ κάτι ἄλλο ἔγινε
συμβὰν ποὺ μὲ τρομάζει:
Ἕνας πατὴρ ἀπέκτησε
παιδί, ὅπου.. τοῦ μοιάζει.
Εὐθὺς λοιπὸν σὰν τὤμαθαν,
ὡς ἦτανε ἑπόμενον,
οἱ ἀστρονόμοι ἀνέκραξαν:
—Τί σπάνιον φαινόμενον!...

Καὶ ἄλλο καταπληκτικὸν
συνέβη παραπλήσιον:
Σὲ ἕνα γαλατάδικο
εὑρέθη γάλα ... γνήσιον.
Αὐτὸ λοιπὸν τὸ γεγονὸς
βαθειὰ ἐξεταζόμενον
τοὺς ἀστρονόμους ἔκαμε
νὰ λένε: Τί... φαινόμενον!

★

Στὸ Δέλτα σπάνιον συμβὰν
συνέβηκε αἰσίως:
Μιὰ κοῦρσα—ναί, μὰ τὸ Θεό!—
διεξήχθηκε... τιμίως.
Κι' αὐτὸ τὸ παρετήρησαν
ὡς ἦτανε ἑπόμενον
οἱ ἀστρονόμοι κι' εἴπανε:
—Γιὰ ἰδέστε ἕνα... φαινόμενον!...

ΠΙΓΚΟΥ·Ι·ΝΟΣ

Ἀνταπόδοσις

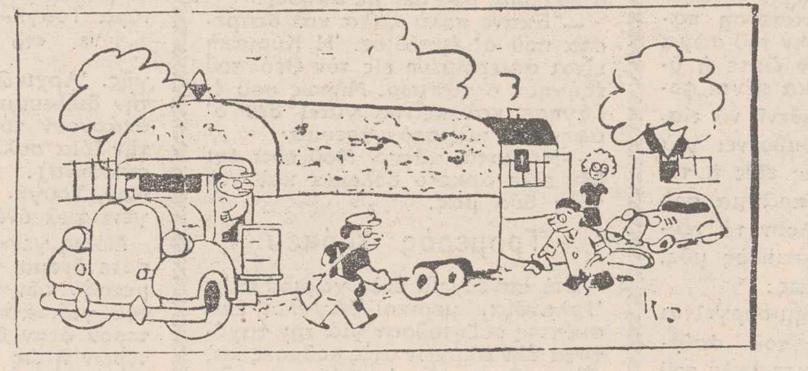

—Εὐχαριστῶ ποὺ μοῦ ρυμουλκήσατε τὸ αὐτοκινητάκι μου. Ἄν πάθετε καὶ σεῖς καμμιὰ βλάβη, μὲ φωνάζετε νὰ σᾶς τὸ ἀνταποδώσω.

Ἱστορικὰ ἀνέκδοτα

Εἰς τὴν μάχην τοῦ Βατερλῶ ὁ Ναπολέων θὰ ἐνικοῦσε τοὺς Ἄγγλους, ἄν δὲν συνέβαινεν ἕνα ἀπρόοπτον γεγονός. Τὴν ἡμέραν τῆς μάχης ἄρχισε, ὡς γνωστόν, μία ραγδαία βροχὴ καὶ ἐνῷ τὰ γαλλικὰ στρατεύματα ἐνικοῦσαν, ὁ Ναπολέων διέταξε γενικὴν ὑποχώρησιν.

—Γιατὶ τὸ κάνεις αὐτὸ Αὐτοκράτωρ; τοῦ φώναξε ὁ Νέϋ.

—Ἄφησέ με, τοῦ εἶπε κατηφὴς ὁ Ναπολέων. Ἐτρύπησε ἡ... σόλα μου καὶ μπάζει νερό.

Νὰ πῶς ἡ βροχὴ κατέστρεψε τὸν Ναπολέοντα...

●

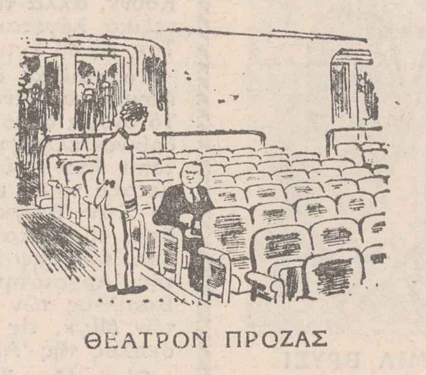

ΘΕΑΤΡΟΝ ΠΡΟΖΑΣ

—Ξυπνῆστε, κύριε. Ἡ παράστασις τελείωσε.

—Ἀφοῦ κοιμήθηκα θὰ πῇ πὼς δὲν εἶδα θέαμα. Νὰ μοῦ ἐπιστρέ-

Καλὴ συμπεριφορὰ

—Τὸ χειροφίλημα εἶνε ἐκδήλωσις πολιτισμοῦ. Πρὶν ὅμως φιλήσετε τὸ χέρι μιᾶς κυρίας, νὰ βγάζετε τὸ μαντῆλι σας καὶ νὰ τὸ σκουπίζετε ἐπιμελῶς. Διότι ποῦ ξέρετε; Μπορεῖ νὰ εἶνε ἄπλυτο.

—Προκειμένου νὰ φιλήσετε τὸ χέρι μιᾶς κυρίας, φροντίζετε νὰ ἔχετε φάγει προηγουμένως κάμποσο μέλι καὶ νὰ ἔχετε ἀφήσῃ ἀσκούπιστα τὰ χείλη σας, ὥστε τὸ φίλημα νὰ εἶνε γλυκύτατο.

ΒΑΡΩΝΗ ΣΤΑΡ

●

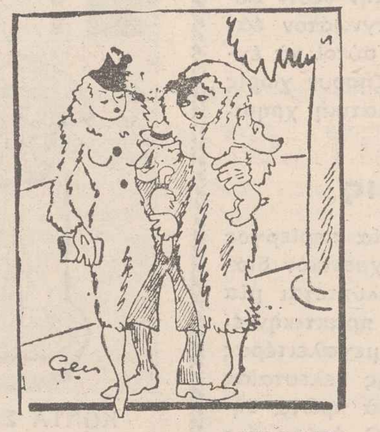

ΕΝ ΜΕΣΩ ΔΥΟ ΠΥΡΩΝ

—Κι' ὕστερα σοῦ λέει ὁ ἄλλος πὼς ἡ καλλίτερη θέρμανσις εἶνε τὰ καλοριφέρ.

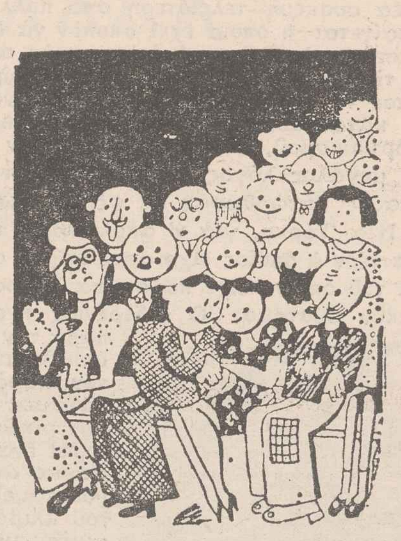

ΣΤΟ ΣΙΝΕΜΑ

Ἡ γρηὰ κυρία: Δὲν ντρέπεσθε! Τὴν φιλᾶτε μπρὸς στὰ μάτια μας!

Ὁ νέος: Ἐδῶ δὲν ντρέπεται νὰ φιλᾷ κοτζὰμ Γκάρυ Κοῦπερ, καὶ θὰ ντραπῶ ἐγώ;

●

ΕΝΩ ΕΙΝΕ ΥΠΟ ΔΙΩΓΜΟΝ...

Γραφειοκρατία!...

Ἕνας συμπολίτης διεκδικοῦσε πρὸ ἐτῶν μερικὰ χωράφια ἐπάνω στὸ Αἰγάλεω.

—Γιὰ νὰ τὰ πάρῃς, τοῦ εἶπεν ὁ ἁρμόδιος ὑπάλληλος, θὰ φέρῃς μίαν αἴτησιν, ἕνα πιστοποιητικόν, ποὺ θὰ λέγῃ ὅτι εἶσαι σὺ ὁ μόνος κληρονόμος, ἕνα ἄλλο πιστοποιητικόν, εἰς τὸ ὁποῖον θὰ βεβαιώνουν δύο μάρτυρες, ὅτι τὸ προηγούμενον πιστοποιητικὸν εἶνε γνήσιον, ἕνα τρίτο πιστοποιητικόν, ποὺ θὰ λέγῃ, ὅτι οἱ βεβαιώσαντες μάρτυρες εἶνε Ἕλληνες καὶ μὴ ἐξαιρετέοι ὑπὸ τοῦ νόμου, ἕνα ἄλλο πιστοποιητικὸν ψυχιάτρου, ποὺ θὰ βεβαιοῖ, ὅτι εἶσαι εἰς καλὴν διανοητικὴν κατάστασιν, ὥστε νὰ μπορῇς νὰ διαχειρισθῇς περιουσίαν καὶ ἕνα ἄλλο πιστοποιητικόν, ποὺ θὰ βεβαιώνῃ, ὅτι ὁ ψυχίατρος, ποὺ σοῦ ἔδωσε τὸ προηγούμενον πιστοποιητικὸν εἶνε καὶ αὐτὸς σὲ καλὴν διανοητικὴν κατάστασιν. Κατάλαβες;

—Κατάλαβα. Μήπως χρειάζεται καὶ πιστοποιητικὸν τῆς «καλῆς διανοητικῆς καταστάσεως» αὐτῶν, ποὺ ἔφτιαξαν αὐτὲς τὶς διατυπώσεις;

—Ὄχι. Αὐτὸ δὲν χρειάζεται.

—Εὐτυχῶς. Διότι θὰ ἦταν δύσκολο νὰ φέρω ἕνα τέτοιο πιστοποιητικόν.

—Χρειάζεται ὅμως καὶ κάτι ἄλλο. Ποιὸς ἦταν ὁ πρῶτος κάτοχος τοῦ Αἰγάλεω;

—Μὰ θαρρῶ, ὁ Ξέρξης, ὁ ὁποῖος ἐκάθησε στὴν κορυφήν του καὶ ἔβλεπε τὴν ναυμαχίαν τῆς Σαλαμῖνος!

—Ὡραῖα! Νὰ τὸν φέρῃς ἐδῶ καὶ αὐτὸν τὸν κ. Ξέρξην νὰ βεβαιώσῃ...

—Ρὲ τί νὰ βεβαιώσῃ ὁ ἄνθρωπος, ἀφοῦ ἔχει πεθάνει πρὸ Χριστοῦ...

—Ὡραῖα! Τότε νὰ φέρῃς ἕνα πιστοποιητικὸν τοῦ θανάτου του...

●

ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Τραγουδάκι

Τ' ἄλογο, τ' ἄλογο
Ὀμὲρ Βρυώνη.
Τὸ Σοῦλι ἐχούμηξε
καὶ μᾶς πλακώνει.
Στα Γιάννενα γρήγορα
γιὰ νὰ μᾶς πάη
δῶσέ του κάμποσο
...διεγερτικὸ νὰ φάῃ.

ΑΛΗ ΠΑΣΑΣ

ΤΗΛΕΦΩΝΙΚΑ

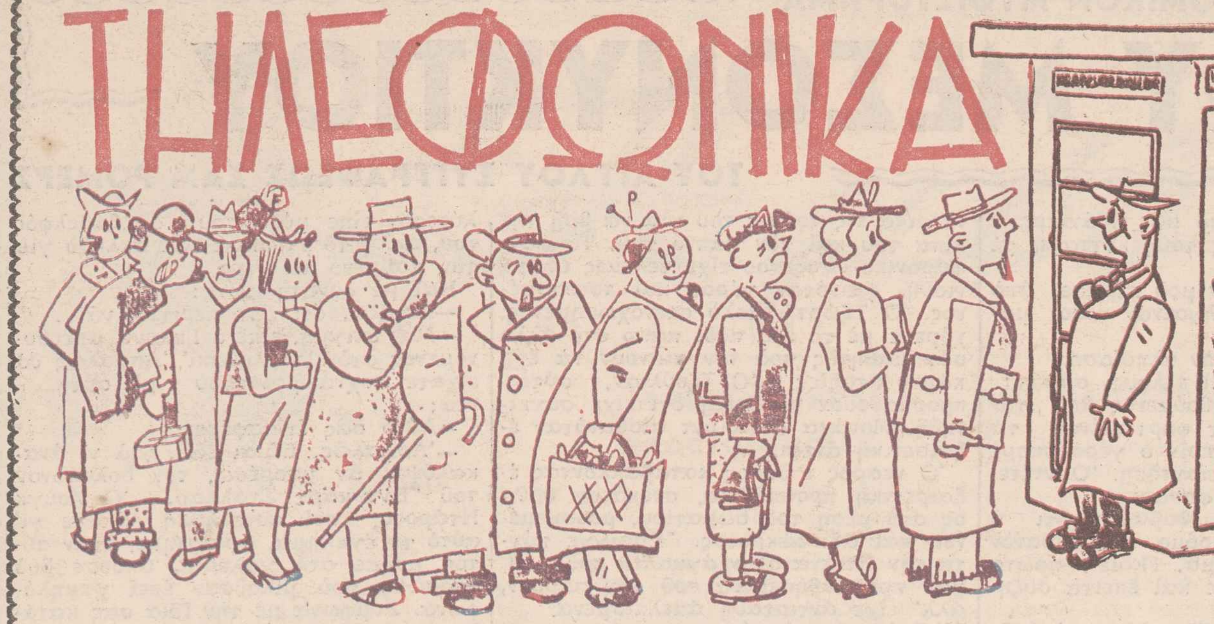

—Μὰ τέλος πάντων, θὰ τελειώσῃ αὐτὸς ὁ κύριος μέσ' στὸν θάλαμο,

—Δὲν ὑπάρχει κανεὶς μέσα στὸν θάλαμο. Ἐγὼ περιμένω ἐδῶ ἀπ' ἔξω τὴν κοπέλλα μου...

Βέβαια

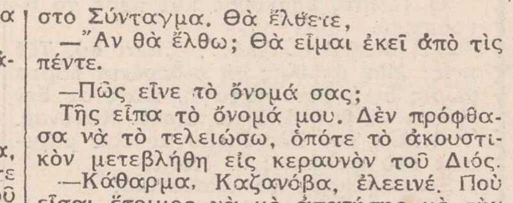

Ἐπιτρέψατέ μου, κυρίες καὶ κύριοι ἀναγνῶσται, ν' αὐτοσυστηθῶ : ΑΘΗΝΑΙΟΣ, τηλεφωνοπαθής. Πῶς εἴπατε ; Χαίρετε πολύ; Χαίρετε, διότι εἶμαι τηλεφωνοπαθής; Πόσον χαιρέκακοι εἶσθε!... Ἄ ὄχι; Χαίρετε διὰ τὴν γνωριμίαν; Ἡ χαρά σας, ἔστω καὶ τυπική, μὲ τιμᾶ: Ἐπίσης μὲ κολακεύει νὰ πιστεύω ὅτι θὰ ἐνδιαφέρεσθε νὰ μάθετε, πῶς τὴν ἔπαθα. Δηλαδὴ πῶς ἔγινα τηλεφωνοπαθής. Θὰ σᾶς ἐξηγήσω.

★

Κλείνομαι εἰς τὸ γραφεῖον. Ἀπομονοῦμαι γιὰ νὰ ἐργασθῶ. Τί ὡραῖα, ἀλήθεια, δουλεύει κανείς, ὅταν εἶνε μόνος! Προσπαθῶ νὰ συγκεντρωθῶ καὶ ν' ἁρπάξω τὸν Πήγασσον τῆς ἐμπνεύσεως ἀπὸ τὴν οὐρά, ὁπότε μὲ διακόπτει ἕνα:

—Γκρίννν.

Πάει ὁ Πήγασσος. Ἐξέφυγε. Ποῦ ἔμειναν μονάχα στὴ φούχτα μερικὲς τρίχες τῆς οὐρᾶς του — ἢ μᾶλλον ὄχι: Εἶνε τρίχες τῆς κεφαλῆς μου, τὴν ὁποίαν ἀνακατεύω, γιὰ νὰ κατεβάσω ἰδέες.

—Γκρίννν...

Ἄς δοῦμε λοιπὸν τί θέλει ὁ ἄνθρωπος. Σηκώνω τὸ ἀκουστικόν.

—Ἐμπρός...

—Ἐσὺ εἶσαι, ρὲ γουροῦνι;

Πῶς; Γουροῦνι, μὲ εἶπε; Ψηλαφῶ τὴν μυρφήν μου, ἐνῷ συγχρόνως προσπαθῶ νὰ θυμηθῶ μήπως συνήντησα σήμερα τὴν ὁμηρικὴν Κίρκην... Ὄχι, ἀδερφέ. Διαπιστώνω μὲ τὴν ἀφήν, ὅτι ἐξακολουθῶ νὰ εἶμαι ἄνθρωπος.

—Δὲν εἶνε σφαγεῖα ἐδῶ, κύριε τοῦ λέγω.

—Ἐσὺ δὲν εἶσαι ρὲ Τάκη; μ' ἐρωτᾶ.

—Ὄχι κύριε. Ἐπήρατε λάθος.

Τὸ τηλέφωνο κλείνει. Μὲ διέκοψε ἀπὸ τὴν δουλειά μου, ἀλλὰ δὲν πειράζει. Ἔγινα κατά τι σοφώτερος. Ἐδιδάχθηκα, ὅτι τὸ βαφτιστικὸν «Τάκης» δίδεται καὶ εἰς γουρούνια.

★

Καὶ τώρα ἄς ἐργασθῶ. Καὶ ἄς βιασθῶ λιγάκι, διότι πλησιάζει μεσημέρι. Φθάνω εἰς τὸ τέλος τοῦ δευτέρου χειρογράφου καὶ τὴν στιγμὴν ποὺ παρατάσσω μερικὰ ἀποσιωπητικά, ἀκούω ἕνα «γκρίννν». Ἀφοσιωμένος ὅπως ἤμουνα, ἐνόμισα πρὸς στιγμήν, ὅτι τὸ γράψιμό μου εἶχε γίνει ἠχητικόν. Ἀλλ' ὄχι. Εἶνε πάλι τὸ καταραμένο τηλέφωνον.

—Γκρίννν...

Ἄς δοῦμε τέλος πάντων, τί θέλει κι' αὐτός.

—Ἐμπρός.

—Γιὰ πέστε μου, σᾶς παρακαλῶ, σὲ ποιὰ μέτρα θὰ γίνῃ;

—Ποιό;

—Τὸ φέρετρο. Ποιὸ ἄλλο ; Τί ὕψος εἶχε;

—Ποιό; Τὸ φέρετρο;

—Ὄχι, κύριε. Ὁ θεῖος σας.

—Ὁ Θεῖος μου τί ὕψος εἶχε;

—Ναί.

—Δὲν θυμᾶμαι.

—Δὲν ἔχετε μέτρο;

Μπροστά μου, ἐπάνω στὸ τραπέζι, βλέπω τὸ μέτρο, ποὺ μετροῦν τὶς διαφημίσεις.

—Ἔχω μέτρο, τοῦ λέγω.

—Μετρῆστε τον λοιπὸν μιὰ στιγμή, μοῦ λέγει.

—Ποιὸν νὰ μετρήσω;

—Τὸν θεῖον σας.

—Ποῦ νὰ τὸν βρῶ νὰ τὸν μετρήσω ; Αὐτὸς ἔχει πεθάνει πρὸ πέντε ἐτῶν.

—Καὶ τώρα θὰ κάμετε τὴν κηδεία του ;

—Δὲν σᾶς καταλαβαίνω, κύριε.

—Μὰ σᾶς παρακαλῶ. Προηγουμένως δὲν μᾶς τηλεφωνήσατε σεῖς, ὅτι ἐπέθανε ὁ θεῖος σας καὶ ν' ἀναλάβουμε τὴν κηδεία;

Ἐπὶ τέλους κατάλαβα. Ἦταν τηλεφωνικὴ φάρσα...

★

Δὲν εἶχα προφθάσει νὰ σκουπήσω τὸν ἱδρῶτα τοῦ προσώπου μου, ἀπὸ τὴν ἀγωνίαν διὰ τὸν πρὸ πενταετίας θάνατον τοῦ θείου μου, ὁπότε πάλιν τὸ τηλέφωνον:

—Γκρίννν...

Ἁρπάζω τὸ ἀκουστικὸ κι' ἀρχίζω.

—Μὰ εἶσαι ζῶον, εἶσαι κτῆνος, εἶσαι ἀδιάκριτο γαϊδοῦρι. Δὲν σκέφτεσαι, ὅτι ὁ κόσμος δουλεύει; Δὲν ἔχετε λιγάκι φιλότιμο;

—Σᾶς παρακαλῶ!, ἀκούω μιὰ γυναικεία φωνή. Εἶμαι ἡ μητέρα τοῦ Κώστα τοῦ ὑπαλλήλου σας.

Τὰ ἔχασα καὶ ἔγινα κατακόκκινος ἀπὸ ντροπή.

—Μὲ συγχωρῆτε, ἐψέλισα.

Ἀλλ' ἡ κυρία μὲ ἐδικαιολόγησε.

—Δὲν πειράζει, μοῦ εἶπε. Μονάχα, σᾶς παρακαλῶ, μπορεῖτε νὰ κρατήσετε μιὰ σημείωσι γιὰ τὸν γυιό μου, νὰ τοῦ τὴν δώσετε, ὅταν ἔλθῃ;

—Εὐχαρίστως κυρία μου... Ἔσπευσα νὰ δείξω ἐξαιρετικὴν προθυμίαν γιὰ νὰ συγκαλύψω τὴν ἀρχικήν μου ἀγένειαν. Καὶ ἡ κυρία ἄρχισε νὰ μοῦ ὑπαγορεύῃ τὶς ἐντολὲς γιὰ τὸν Κώστα της.

—Πέστε του νὰ περάσῃ τὸ ἀπόγευμα ἀπὸ τὴν γιαγιά του καὶ νὰ τῆς πῇ ὅτι τὴν Κυριακὴ δὲν θὰ πᾶμε σπίτι, διότι...

Ὥρα 11 καὶ τέταρτο: Γράφω ἐντολὲς γιὰ τὸν Κώστα. Ὥρα 11 καὶ μισή. Γράφω ἐντολὲς γιὰ τὸν Κώστα. Ὥρα 12 παρὰ τέταρτο: Γράφω ἐντολὲς γιὰ τὸν Κώστα. Πηγαίνω νὰ πάρω καὶ συμπληρωματικὸ χαρτί, νὰ συνεχίσω τὶς ἐντολὲς γιὰ τὸν Κώστα, ὁπότε κτυπᾶ δώδεκα...

★

Ἔξαλλος βγαίνω εἰς τὸν δρόμον. Πάει ὅλο τὸ πρωΐ. Πρέπει τοὐλάχιστον νὰ εἰδοποιήσω τὸν ἀρχισυντάκτη, ὅτι δὲν θὰ τὸ ἑτοιμάσω τὸ κομμάτι πρὸ τῶν πέντε. Ἀλλὰ πῶς νὰ τὸν εἰδοποιήσω; Τηλεφωνικῶς βέβαια. Εὐτυχῶς ὅτι ὑπάρχουν οἱ τηλεφωνικὲς καμπίνες. Συγχαίρω ἐνδομύχως τὴν Τηλεφωνικὴν Ἑταιρεῖαν διὰ τὸ μέτρον καὶ κατευθύνομαι εἰς μίαν καμπίνα. Ἀγοράζω μίαν μάρκαν καὶ πλησιάζω:

—Σιγά, μὴ προχωρῇς. Μοῦ λέγει ἕνας κύριος, ποὺ στέκεται ἐμπρός.

—Γιατί;

—Εἶνε τὸ κορίτσι μέσα.

—Ποιὸ κορίτσι;

—Τὸ κορίτσι μου.

—Ἄ, τηλεφωνεῖ ἄλλος ; Μὲ συγχωρῆτε.

—Κάτι τῆς συνέβη. Τῆς ἐκόπηκε τὸ αὐτό...

—Ἐκόπηκε ἡ τηλεφωνικὴ γραμμή;

—Ὄχι ἀδερφέ. Ἐκόπηκε τὸ λαστιχάκι τοῦ ἀπαυτοῦ της. Καὶ μπῆκε νὰ τὸ διορθώσῃ.

—Ἄ! δὲν τηλεφωνεῖ; Διορθώνει τὶς βλάβες της;

—Ναί. Καὶ ἴσως ἀργήσει. Δὲν πᾶς σὲ καμμιὰ ἄλλη καμπίνα.

★

Τὴν ἄλλη μέρα νἆμαι πάλι εἰς τὸ γραφεῖον. Δὲν ἔχω σήμερα καὶ πολλὴ δουλειά, ὥστε κάθομαι ἀφόβως δίπλα ἀπὸ τὸ τηλέφωνον. Καὶ τὸ ἀφιλότιμο μόλις μὲ ἀντιληφθῇ κοντά του, λὲς καὶ τὸ πιάνει ἀκατάσχετη ἐπιθυμία νὰ φλυαρήσῃ μαζί μου. Νά το πάλι:

—Γκρίννν...

Σηκώνω τὸ ἀκουστικόν.

—Ἐμπρός.

—Ποιὸς εἶνε στὸ τηλέφωνο; Μ' ἐρωτᾶ μιὰ γλυκειὰ γυναικεία φωνή.

—Ποιὸν, θέλετε, δεσποινίς;

—Συγκεκριμένως δὲν θέλω κανέναν. Ἐπῆρα στὸ τηλέφωνο τὸν πρῶτο τυχόντα, γιὰ νὰ διασκεδάσω.

—Εἶμαι ἐξαιρετικὰ εὐτυχής, ποὺ ἡ τύχη ηὐνόησε ἐμένα.

—Ἀλήθεια ἤθελα νὰ ξέρω πῶς εἶσθε ;

—Πῶς μὲ φαντάζεσθε;

—Λίγο ἡλικιωμένο, μὲ μιὰ συμπαθητικὴ φαλακρίτσα καὶ μὲ μιὰ ἀκόμα συμπαθητικώτερη κοιλίτσα.

—Θὰ σᾶς ἀπογοητεύσω. Δὲν ἔχω τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτὰ τὰ πλεονεκτήματα τραπεζίτου.

—Καὶ σεῖς πῶς μὲ φαντάζεσθε;

—Νέα, μὲ γαλανὰ μάτια καὶ μὲ ξανθὰ μαλλιά. Οἱ ξανθές, ξέρετε, εἶνε ἀδυναμία μου.

—Ἐγὼ δυστυχῶς εἶμαι μελαχροινή. Δὲν σᾶς κάνω.

—Ἄ, ὄχι, καλέ, τί λέτε; Δὲν μὲ ἀφήσατε νὰ σᾶς ὁλοκληρώσω τὶς προτιμήσεις μου. Περισσότερο καὶ ἀπὸ τὶς ξανθές, μοῦ ἀρέσουν οἱ πολὺ μελαχροινές...

—... τότε θὰ σᾶς περιμένω στὶς 7 στὸ Σύνταγμα. Θὰ ἔλθετε;

—Ἄν θὰ ἔλθω; Θὰ εἶμαι ἐκεῖ ἀπὸ τὶς πέντε.

—Πῶς εἶνε τὸ ὄνομά σας;

Τῆς εἶπα τὸ ὄνομά μου. Δὲν πρόφθασα νὰ τὸ τελειώσω, ὁπότε τὸ ἀκουστικὸν μετεβλήθη εἰς κεραυνὸν τοῦ Διός.

—Κάθαρμα, Καζανόβα, ἐλεεινέ. Ποὺ εἶσαι ἕτοιμος νὰ μὲ ἀπατήσῃς μὲ τὴν πρώτην τυχοῦσαν. Παληάνθρωπε!...

—Μὰ ποιὸς εἶναι; ρώτησα σαστισμένος.

—Ἡ γυναῖκα σου ἡ Εὔα εἶμαι. Μὲ γνώρισες τώρα; Ἔ ; Τί ἔχεις νὰ πῇς ἀφιλότιμε;

Στὶς δύσκολες περιστάσεις συλλαμβάνει ὁ νοῦς μας σπουδαῖες ἰδέες. Δὲν ξέρω πῶς μοῦ ἦλθε καὶ τῆς εἶπα:

—Βρὲ ἀνόητη, σὲ κατάλαβα, ὅτι ἤσουνα ἐσύ...

Ἀλλὰ τὸ τηλέφωνο ἔκλεισε μετὰ πατάγου. Τί συμφορὰ ἦταν αὐτὴ πάλι ; Ἔσπευσα νὰ πάρω στὸ τηλέφωνο τὴν πεθερά μου, νὰ συσκεφθοῦμε, τί θὰ γίνῃ. Ἀλλὰ ξέχασα τὸν ἀριθμὸ τοῦ τηλεφώνου της. Ποιὸς νὰ εἶνε τῆς πεθερᾶς μου; Μᾶλλον αὐτὸς ἐκεῖ, ποὺ φαίνεται νὰ τὸν ἔχω γράψει ἐγώ. Τὸν παίρνω.

—Τί εἶνε ἐκεῖ; Ἐρωτῶ.

—Δρομοκαΐτιον, μοῦ ἀπαντοῦν.

Ἦταν καιρός!..

Σᾶς χαιρετῶ, ἀναγνῶσται ἀπὸ τὸ φιλάνθρωπον αὐτὸ ἵδρυμα.

Ὁ τηλεφωνοπαθὴς φίλος σας
ΑΘΗΝΑΙΟΣ

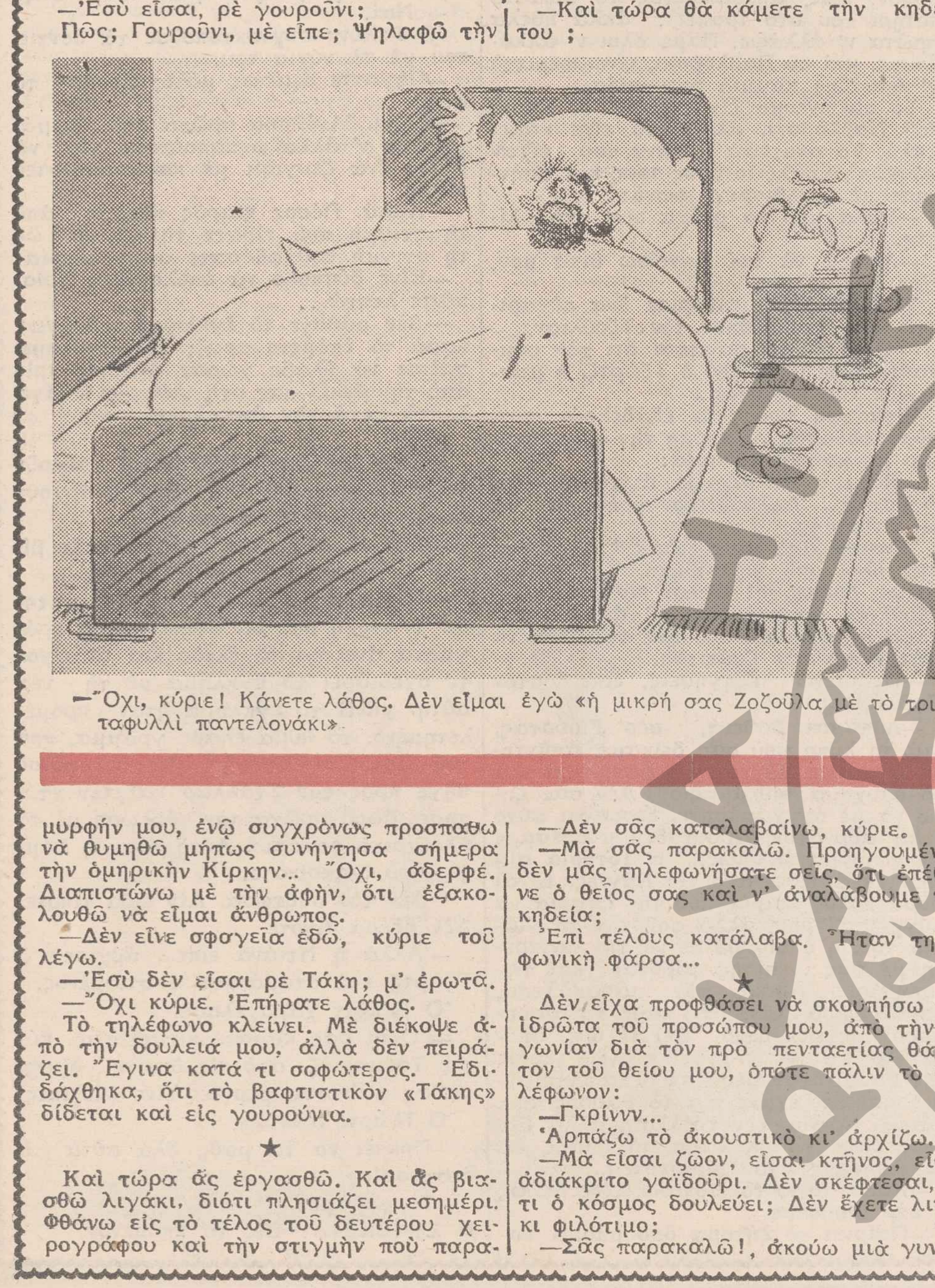

—Ὄχι, κύριε! Κάνετε λάθος. Δὲν εἶμαι ἐγὼ «ἡ μικρή σας Ζοζοῦλα μὲ τὸ τριανταφυλλὶ παντελονάκι»

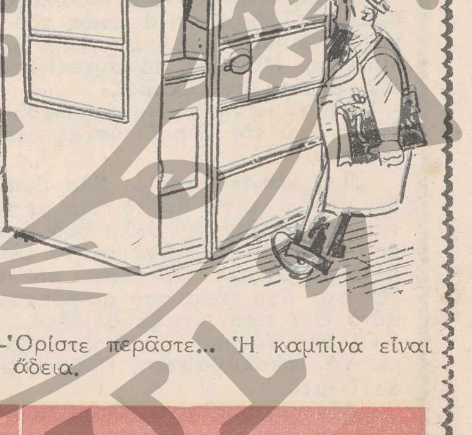

—Ὁρίστε περᾶστε... Ἡ καμπίνα εἶναι ἄδεια.

ΕΝΑ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Η ΚΥΡΙΑ ΤΟΥ ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΟΥ

ΤΟΥ ΑΓΓΛΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΣΑΜ ΡΟΜΕΡΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

XIV

ΕΙΝΕ ΔΙΚΗ ΜΟΥ

Ἡ ἡμέρα εἶχε περάσει ἀτέλειωτη καὶ κουραστικὴ καὶ ὁ Τζῶρτζ Τάνμπριτζ, ἐγκατεστημένος ἄνετα στὴν ἀγαπητή του πολυθρόνα κοντὰ στὴ φωτιά, ἀκούγοντας τὴ μονότονη φωνὴ τοῦ ἐξαδέλφου του κόντευε ν' ἀποκοιμηθῇ. Οἱ λέξεις κυβέρνησις, ἐκπαίδευσις, δασμοί, ἀντηχοῦσαν στὴ βιβλιοθήκη καὶ κυλοῦσαν μπρὸς στὰ μάτια του σὰν μαραμένα φύλλα στὴν ἐπιφάνεια ἥσυχου νεροῦ. Στὸ βάθος τοῦ ποταμοῦ ὅπως τὸ ρεῦμα ἦταν ἀρκετὰ δυνατὸ καὶ παρέσυρε βάρη ποὺ πολὺ θὰ ἐπιθυμοῦσε νὰ ξεχνοῦσε... Ἡ Πὲρλ προσπαθοῦσε ν' ἀναλάβῃ. Θὰ τὴν ἔπαιρνε νὰ ταξειδέψουν. Ὡς ποῦ εἶχε φθάσει μ' ἐκεῖνον τὸν ἀλήτη; Θὰ ἦταν καλύτερα νὰ μὴ τὸ σκέφτεται.

Σηκώθηκε ἀπότομα καὶ ὁ Σὲρ Γιούστας σταμάτησε στὴ μέση μιᾶς φράσεως...κάποιος εἶχε μπῆ γρήγορα στὸ δωμάτιο. Ὁ Σὲρ Γιούστας γύρισε τὸ κεφάλι του καὶ εἶδεν ἕναν ἄνθρωπο κοντὸ ρυτιδωμένο, ντυμένον σκοῦρα.

—Ποιὸς εἶνε αὐτός, Τζῶρτζ;

Ὁ κοντὸς ἄνθρωπος ἀπήντησε.

—Ὀνομάζομαι Γκλὺντ καὶ εἶμαι ντέτεκτιβ. Σεῖς, Σὲρ Γιούστας, δώσατε διαταγὴ στὸν σωφέρ σας νὰ βγάλῃ τὸ αὐτοκίνητο;

—Στὸν σωφέρ μου; Ἀσφαλῶς ὄχι.

Τὰ ζωηρὰ μάτια τοῦ Γκλὺντ σταμάτησαν στὸ τηλέφωνο.

—Ἔχετε τηλέφωνο ἐδῶ, Κε Τάνμπριτζ; Θαυμάσια. Τότε θὰ καλέσω τὸν φύλακα τοῦ κτήματος γιὰ νὰ τοῦ πῶ νὰ μὴν ἀνοίξῃ τὴ σιδερένια ἐξώπορτα. ..ἢ καλύτερα νὰ τηλεφωνήσετε σεῖς.

Ὁ Τζῶρτζ ὑπήκουσε καὶ πῆρε τὸ ἀκουστικό.

—Τί διάβολο...ἀλλό... Εἶσαι σύ, Τζέκινς; Μὴν ἀνοίξῃς τὴ σιδερένια πόρτα χωρὶς δική μου διαταγή. Κανένας δὲν πρέπει νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ πάρκο. Κανένας. Ἡ Ρόλλς τοῦ Σὲρ Γιούστας εἶνε μπροστὰ στὸ φυλάκιο;... Καλά.

Ξανακρέμασε τὸ ἀκουστικό.

—Κύριε Γκλύντ, ὁ φύλακας μοῦ λέγει...

Ἀκούστηκε πάλι τὸ κουδοῦνι τοῦ τηλεφώνου. Ξαναπῆρε τὸ ἀκουστικό.

—Τί;... Μὰ αὐτὸ εἶνε περίεργο. ... Προσπαθῆστε νὰ δῆτε τί εἶνε...

Ξαναγύρισε κοντὰ στοὺς ἄλλους.

Ὁ Τζένκινς ἰσχυρίζεται ὅτι εἶδε φῶς πρὸς τὸ μέρος τῆς λίμνης. Τώρα εἶχε σβυσθῇ. Τοῦ εἶπα νὰ πάρῃ τὸν Γουΐλιάμ, ἕναν ἀπὸ τοὺς κηπουροὺς ποὺ κατοικεῖ μαζί του καὶ νὰ πάῃ νὰ ἰδῇ τί συμβαίνει.

—Ἀσφαλῶς θὰ συμβαίνῃ κάποιο λάθος, εἶπε ὁ Σὲρ Γιούστας. Ὁ Ἰβὰν δὲν θὰ ἔβγαζε ποτὲ τὸ ἁμάξι τέτοια νύχτα. Γιὰ ποιὸ λόγο ἄλλωστε νὰ τὸ κάμῃ; Εἶνε ἀνόητο. Ὁ Γκλὺν δὲν ἄκουγε.

—Αὐτὸ δὲν μ' ἀρέσει, εἶπε, τώρα ἔπρεπε νὰ εἶχαν φθάσει στὸ περίβολο. Θέλετε, κύριοι, νὰ φορέσετε τὰ παλτά σας καὶ νὰ ἔλθετε μαζί μου; Ὁ Μάννερς εἶνε πολὺ γέρος... Ἂν μποροῦσε νἄρθῃ μαζί μας καὶ ὁ κ. Χάβιλαντ...Δὲν πρέπει νὰ χάνουμε οὔτε στιγμή.

—Ἔστω, ἀλλὰ νὰ ἐξακριβώσουμε πρὶν ὅτι πραγματικὰ τὸ ἁμάξι μου ἔχει βγῇ, εἶπε ὁ Σὲρ Γιούστας. Ἀρνοῦμαι ν' ἀνακατευθῶ σὲ τέτοια ἐπιχείρησι μὲ ἄνθρωπο ποὺ δὲν γνωρίζω...

Χτύπησε ζωηρὰ τὸ κουδοῦνι.

—Στὸ ἀναμεταξύ, πάω νὰ πάρω τὸ παλτό μου, εἶπε ὁ Γκλὺντ καὶ νὰ φορέσω τὶς γαλότσες μου. Εἶνε εὐτύχημα ποὺ δὲν τὶς ξέχασα γιατὶ ἁρπάζω τὰ κρυολογηματα πολὺ εὔκολα.

Ὁ Σὲρ Γιούστας ἦταν ἀπὸ ἐκείνους τοὺς ἀνθρώπους ποὺ αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκην ὅταν εἶνε ἀνήσυχοι νὰ κάνουν τοὺς φανφαρόνους.

—Ποιὸς εἶνε αὐτὸς ὁ ἀλλόκοτος ἄνθρωπος, Τζῶρτζ; Καὶ ποιὸς τοῦ ἐπέτρεψε νὰ μᾶς δίνῃ διαταγές; Ἄ, νὰ ὁ Μάννερς. Μάννερς, τὸ αὐτοκίνητό μου εἶνε βέβαια στὸ γκαράζ;

Τὸ βλέμμα τοῦ νέου ἀρχισερβιτόρου ἔπεσε ἀπὸ τὸν Σὲρ Γιούστας στὸν κύριό του.

—Μοῦ κακοφαίνεται, Σὲρ Γιούστας, δὲν μπορῶ νὰ πῶ ὅτι τὸ εἶδα μὲ τὰ μάτια μου νὰ βγαίνῃ, ἀλλὰ δυὸ κορίτσια ποὺ ἔπλεναν τὰ πιάτα στὴν κουζίνα, μ' ὅλο τὸ χιόνι ποὺ πέφτει τὸ εἶδαν. Ἔπειτα ἀπὸ τόσα ποὺ συνέβησαν ἐδῶ αὐτὸ εἶνε πραγματικὰ θλιβερό...

Οἱ δυὸ Τάνμπριτζ τὸν κύτταζαν χωρὶς νὰ καταλαβαίνουν. Πρῶτος μίλησε ὁ Τζῶρτζ.

—Δὲν καταλαβαίνω. Φαίνεται ὅτι ξέρεις περισσότερα ἀπὸ μᾶς, Μάννερς.

Ὁ ἀρχισερβιτόρος τοὺς κύτταζε, μὲ ὕφος θλιβερό:

—Δὲν πίστευα...δὲν μοῦ πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό, ὅτι θὰ πήγαιναν τόσο μακρυά, εἶπε μὲ κόπο.

Ὁ Σὲρ Γιούστας τὸν πλησίασε.

—Θὰ ἐξηγηθῇς, ἐπὶ τέλους, σαφῶς;

Ὁ Γκλύντ, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν Τζούλιαν Χάβιλαντ φορτωμένον τὰ παλτά, ξαναγύρισε πρὶν ὁ γέρο ὑπηρέτης προφθάσῃ νὰ ἀπαντήσῃ. Ὁ ντέτεκτιβ κρατοῦσε ἕνα φανάρι.

—Ἐλᾶτε γρήγορα. Φοβᾶμαι, ὅτι ὁ σωφὲρ ἔχασε τὸν δρόμο του. Πιθανὸν νὰ συνέβη δυστύχημα. Πᾶμε πρῶτα νὰ τοὺς γλυτώσουμε καὶ ἔπειτα συζητοῦμε.

Τὸν ἀκολούθησαν ὅλοι ἔξω καὶ βγῆκαν ἀπὸ τὸ σπίτι. Τὸ κρύο ἦταν παγερό. Ὁ ἀέρας εἶχε πέσει τελείως, οἱ νυφάδες τοῦ χιονιοῦ δὲν στροβιλίζονταν πιὰ καὶ ἡ μαύρη νύχτα εἶχε νεκρικὴ ἡσυχία. Οἱ δυὸ Τάνμπριτζ καὶ ὁ Χάβιλαντ ἀκολούθησαν τὸ φανάρι, ποὺ τοὺς ὁδηγοῦσε πάνω στὸ χαλὶ ἀπὸ ἀνέγγιχτο χιόνι. Σταμάτησαν ὅταν σταμάτησε καὶ ὁ Γκλύντ.

—Βλέπετε, εἶπε, τὰ σημάδια ἀπὸ τὰ λάστιχα. Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο ἔχασε τὴ λεωφόρο καὶ ἄρχισε νὰ ἀνεβαίνῃ τὸ λοφίσκο. Στὰ πόδια αὐτοῦ τοῦ πρανοῦς τί εἶνε;

—Ἡ λίμνη, ἀπήντησε ὁ Τζῶρτζ. Εἶνε παγωμένη καὶ πατινάρουμε πάνω ἐκεῖ.

—Ἀκοῦστε, εἶπε ὁ Χάβιλαντ.

—Χάνουμε τὸν καιρό μας... Ἄς τρέξουμε..

Ὁ Γκλὺντ ἄρχισε νὰ κατεβαίνῃ τὸ πρανές, ἀκολουθούμενος πάντοτε ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Πέρασαν τὴν κορδέλλα ἀπὸ τοὺς λοφίσκους ποὺ σκέπαζαν τὴ θέα τῆς λίμνης καὶ ὁ Τζῶρτζ Τάνμπριτζ φώναξε:

—Σταθῆτε, ἕνα φῶς ἐκεῖ κάτω!

—Πιθανὸν οἱ δυὸ φύλακες, εἶπε μὲ ἀνακούφισι ὁ Γκλὺντ, ἔφθασαν πρὶν ἀπὸ μᾶς.

Ὁ Σὲρ Γιούστας κείνη τὴ στιγμὴ σκόνταψε σ' ἕνα ξύλο. Ὁ ἐξάδελφός του τὸν βοήθησε νὰ σηκωθῇ, ἐνῷ ὁ Γκλὺντ καὶ ὁ νεαρὸς Χάβιλαντ ἐξακολουθοῦσαν τὸν δρόμο τους.

Ὁ Χάβιλαντ βρῆκε κατάλληλη τὴν εὐκαιρία:

—Γιὰ ποιὸν ψάχνουμε, ἀλήθεια;

—Θὰ μάθετε σὲ λίγα λεπτά.

Οἱ δυὸ ἄλλοι εἶχαν ἀνοίξει τὸ βῆμα καὶ τοὺς ἔφθασαν μπροστὰ στὴ Ρόλλς ποὺ ἦταν σχεδὸν τέλεια σκεπασμένη ἀπὸ τοὺς θάμνους στὴν ὄχθη τῆς λίμνης. Ὁ φύλακας, γονατιστὸς στὴν ὄχθη κρατοῦσε τὸ φανάρι του μὲ τεντωμένο χέρι γιὰ νὰ φωτίζῃ, ὅσο μποροῦσε, τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ αὐτοκινήτου ἀπὸ τὸ σπασμένο τζάμι. Ὁ κηπουρὸς εἶχε σκαρφαλώσει στὴν στέγη τοῦ ἁμαξιοῦ καὶ βοηθοῦσε κάποιο τρίτο πρόσωπο, κάτι νὰ τραβήξῃ.

—Τί συμβαίνει; ρώτησε μὲ δυνατὴ φωνὴ ὁ Σὲρ Γιούστας.

Κανένας δὲν τοῦ ἀπήντησε. Ἄλλως τε ἦταν καὶ περιττό. Ἤξευραν, ὅτι θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχε δῆ αὐτὸ ποὺ ἔβλεπαν ὅλοι, τὸ ξανθὸ κεφάλι, ποὺ κρεμόταν ἀκίνητο σὰν λουλοῦδι μὲ σπασμένο κοτσάνι, τὸ νεαρὸ σῶμα ποὺ ὁ Ρῶσσος σωφέρ, ὑποστηριζόμενος ἀπὸ τοὺς σωτῆρες του, κρατοῦσε τώρα στὴν ἀγκαλιά του. Ἡ φωνὴ τοῦ Τζῶρτζ Τάνμπριτζ διαπεραστικὴ καὶ τρεμουλιαστή, διέκοψε τὴ σιωπή.

—Ἄθλιε! Τί τῆς ἔκαμες; Εἶνε πεθαμένη;

Ὁ νεαρὸς Ρῶσσος δὲν ἀπήντησε καθόλου, ἦταν σαστισμένος. Ἀπὸ τὸ χέρι του ποὺ εἶχε κόψει, ἔτρεχε αἷμα καὶ ἔβαφε τὸ χιόνι. Ὁ Γκλὺντ γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ ἀνέλαβε τὴν πρωτοβουλία καὶ ἔδωσε διαταγές, στὶς ὁποῖες πειθάρχησαν ὅλοι.

Ὁ ἀρχισερβιτόρος τοὺς περίμενε στὴν πόρτα, ὅταν γύρισαν στὸ σπίτι.

—Φέρε κονιάκ, εἶπε ὁ Γκλύντ, καὶ ἕναν ἐπίδεσμο γιὰ τὸ χέρι τοῦ σωφέρ. Πρέπει νὰ ξαπλώσουν τὴ νέα σὲ κρεββάτι καὶ νὰ τὴν περιποιηθῇ κάποιος ποὺ νὰ καταλαβαίνῃ, ἂν εἶνε δυνατόν, πρόσθεσε στρεφόμενος πρὸς τὸν Τζῶρτζ.

—Ἡ Κα Κλέαρ, ἀπήντησεν αὐτός. Μάννερς, πήγαινε νὰ βρῇς τὴν Κα Κλέαρ καὶ πὲς στὴν Μπέρρυ νὰ τὴν βοηθήσῃ.

Ἡ Ρούθ εἶχε ἀνέβει στὸ δωμάτιό της, ἀλλὰ δὲν εἶχε ἀκόμη γδυθῇ. Κατέβηκε ἀμέσως καὶ στάθηκε κυττάζοντας κατάπληκτη τὴν περίεργη σκηνή. Ὁ Τζένκινς καὶ ὁ κηπουρὸς εἶχαν γυρίσει στὸ φυλάκιο. Ὁ Σὲρ Γιούστας εἶχε πέσει σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ ἔψαχνε νευρικὰ τὶς τσέπες του γιὰ νὰ βρῇ τὴν πίπα του καὶ τὸν καπνό του. Τὸ φανφαρόνικο ὕφος του εἶχε τελείως ἐξαφανισθῇ, φαινόταν γέρος καὶ τσακισμένος. Ὁ Τζῶρτζ, πολὺ στενοχωρημένος, χόρευε μὲ τὸ ἕνα πόδι πάνω στὸ ἄλλο σὰν μαθητὴς ποὺ τὸν πιάνουν νὰ ἔχῃ κάμει ἀταξίες. Ὁ Τζούλιαν, αὐτός, προσπαθοῦσε νὰ δείξῃ ὅτι εἶχε συγκινηθῇ. Μονάχα ὁ Γκλὺντ αἰσθανόταν ἐξαιρετικὴ ἄνεσι.

Ὁ νεαρὸς Ρῶσσος καταβάλλοντας ἐξαιρετικὴ προσπάθεια, στεκόταν ὄρθιος στὴ μέση τοῦ δωματίου, μουσκεμένος καὶ ἀξιοδάκρυτος. Ἔσφιγγε πάντα τὴν Ντιάνα στὴν ἀγκαλιά του. Εἶχαν προσπαθήσει νὰ τοῦ τὴν πάρουν, ἀλλ' εἶχε ἀντισταθῇ ἀπελπισμένα.

Ἡ Ρούθ τὸν πλησίασε.

—Ἐμπιστευθῆτε την σὲ μένα, τοῦ εἶπε ἁπαλά.

Ἐκεῖνος κύτταξε τὸ εἰλικρινές της πρόσωπο καὶ τὰ ἀγριεμένα χαρακτηριστικά του μαλάκωσαν.

—Εἶνε δική μου...

Τὰ λόγια βγῆκαν μὲ κόπο ἀπὸ τὰ χείλια του...δική μου.

—Καταλαβαίνετε; Δὲν θὰ τοὺς ἐπιτρέψετε νὰ τὴν πάρουν;

—Κατάλαβα, εἶπε ἐκείνη, καὶ σᾶς τὸ ὑπόσχομαι.

Ἡ Ντιάνα ἄρχιζε ν' ἀναλαμβάνῃ τὶς αἰσθήσεις της, στέναζε καὶ ριγοῦσε μέσα στὰ μουσκεμένα φορέματά της. Ἡ Μπέρρυ, ἡ καμαριέρα, ποὺ τὴν εἶχε φωνάξει ὁ Μάννερς, πῆγε νὰ βοηθήσῃ τὴν Ρούθ καὶ μετέφεραν μαζὶ τὴν Ντιάνα.

Ὁ Τζῶρτζ Τάνμπριτζ τοὺς ἠκολούθησε.

—Πές μου, Ρούθ, δὲν νομίζεις ὅτι εἶνε προτιμότερο νὰ μὴν ἐνοχλήσουμε τὴν Κα Στόρεϋ; Τοποθέτησε τὴν Ντιάνα σ' ἕνα ἄλλο δωμάτιο.. Ἄλλη ἱστορία πάλι αὐτή!

—Σύμφωνοι. Τὸ σκέφθηκα κι' ἐγώ.

Ξαναγύρισε νὰ βρῇ τὸν ὅμιλο ποὺ εἶχε στριμωχθῇ γύρω στὴ φωτιά. Ὁ γέρο ἀρχισερβιτόρος ἔδενε τὸ χέρι τοῦ σωφέρ, ἐνῷ ὁ Τζούλιαν τοὺς ἑτοίμαζε μεγάλα ποτήρια γιὰ οὐΐσκι. Ὁ Τζῶρτζ παρατήρησε τὸ ρολόγι καὶ ἔμεινε ἔκπληκτος βλέποντας ὅτι ἦταν μονάχα δέκα καὶ τέταρτο.

—Ὅλα αὐτὰ πρέπει νὰ ξεκαθαρισθοῦν, εἶπε, ἀκουμπῶντας τὸ ἀδειανὸ ποτῆρι του στὸ τραπέζι, ἀλλὰ ἤθελα πρῶτα ν' ἀλλάξω. Πᾶμε ὅλοι ν' ἀλλάξουμε, καὶ σὺ Παβλόβσκι, εἶνε περιττὸ ν' ἁρπάξῃς καμμιὰ πνευμονία.

Τὸ οἰνόπνευμα εἶχε κάψει τὸν λαιμὸ τοῦ Παβλόβσκι, ἀλλὰ τοῦ εἶχε κάμει καλό. Τὸ σκοτεινὰ μάτια του εἶχαν χάσει τὸ γυαλένιο ὕφος τους καὶ ἀπήντησε μὲ συνηθισμένη φωνή:

—Ὅλα μου τὰ ροῦχα εἶνε στὴ λίμνη.

—Μπορῶ νὰ σοῦ δανείσω δικά μου, εἶπε ὁ Τζούλιαν.

Ὁ Παβλόβσκι ψιθύρισε ἕνα εὐχαριστῶ καὶ ἀκολούθησε τὸν Τζούλιαν.

—Ὁ Τζούλιαν φαίνεται ὅτι τὸν συμπαθεῖ, εἶπε μέσα του ὁ Τζῶρτζ, ἡ μασσωνία τῆς νεότητος...

Ἐστράφη πρὸς τὸν ἐξάδελφό του, προσπαθῶντας νὰ κρύψῃ τὴν συμπάθειά του μὲ κάποια εὐθυμία:

—Πᾶμε ν' ἀλλάξουμε, ἀγαπητέ μου Γιούστας... Ἀλλοιώτικα, γρήγορα θὰ τὰ τινάξουμε.

Ἔπειτα ἀπὸ μισὴ ὥρα ξαναβρέθηκαν ὅλοι στὴ βιβλιοθήκη. Ὁ σωφὲρ ἔμεινε ὄρθιος, οἱ ἄλλοι κάθησαν. Ὁ Τζούλιαν προσφέρθηκε ν' ἀποχωρήσῃ, ἀλλὰ ἡ παρουσία του δὲν φαινόταν νὰ ἐνοχλῇ τὸν σὲρ Γιούστας.

—Περιμένω ἐξηγήσεις, εἶπε στὸν Παβλάβσκι.

—Λυπᾶμαι βαθειά, σὲρ Γιούστας, γιὰ τὴ λύπη ποὺ σᾶς δώκαμε, ἀπήντησε ὁ σωφὲρ μὲ χαμηλὴ φωνὴ καὶ γιὰ τὸ ἀτύχημα τοῦ ἁμαξιοῦ. Δὲν σᾶς ζητῶ νὰ μὲ συγχωρήσητε, ξέρω ὅτι αὐτὸ εἶναι ἀδύνατον. Ἀλλὰ δὲν μπορέσαμε νὰ κάνουμε ἀλλοιῶς... Ἡ ἱστορία αὐτὴ εἶχε ἀρχίσει ἀπὸ τὶς Κάννες. Εἶναι τώρα πολὺς καιρὸς ποὺ τῆς ζήτησα νὰ φύγῃ μαζί μου, ἀλλὰ φοβόταν τὴ γιαγιά της, ἡ ὁποία ἤθελε νὰ τὴν παντρέψῃ μὲ σᾶς... ἐπίσης φοβόταν καὶ τὴν φτώχεια. Ἄδικα τὴν παρακάλεσα, πάντοτε μοῦ ἔλεγε ὄχι, παρὰ τὰ αἰσθήματά της γιὰ μένα. Ἐπὶ τέλους, ἀπόψε ἦλθε νὰ μοῦ ἀναγγείλῃ ὅτι ὁ γάμος της θὰ γινόταν μέσα σὲ δεκαπέντε μέρες καὶ ὅτι ἔχανε πιὰ τὸ θάρρος της. Τότε... κάναμε τὴν τρέλλα... ἀλλὰ δὲν σκοπεύαμε νὰ κλέψουμε τὸ ἁμάξι, θὰ τὸ ἀφήναμε στὸ Πάρμινστερ...

—Καλά, αὐτὸ τὸ πιστεύω, εἶπε ἁπλῶς ὁ σὲρ Γιούστας.

—Παίρνει τὸ ζήτημα ὅσο μπορεῖ καλύτερα, εἶπε μέσα του ὁ ἐξάδελφός του, ἀλλὰ τὸ χτύπημα εἶνε σκληρὸ γιὰ τὸν καϋμένο τὸ γέρο...

Καὶ μὲ δυνατὴ φωνή:

—Νομίζω, ὅτι εἶνε περιττό, νά...

—Μιὰ στιγμή, εἶπε ὁ Γκλύντ, ἀπευθυνόμενος στὸν Παβλόβσκι' Ἀσφαλῶς θὰ εἴχατε συχνὰ ραντεβοὺ μὲ αὐτὴ νέα;

—Αὐτὸ σᾶς ἐνδιαφέρει;

—Ἀσφαλῶς. Εἶμαι ἐδῶ, γιὰ ν' ἀνακαλύψω, ἂν μπορέσω, τὸν δολοφόνον τοῦ Ἔντγκαρτ Στάλλαρ. Ὁ Χοὺγκ Ντάροου, ποὺ συνελήφθη ἀπόψε γι' αὐτὸ τὸ ἔγκλημα, ὡρκίστηκε, ὅταν αὐτὸς μπῆκε στὴ γαλερία, ἄκουσε δυὸ πρόσωπα ποὺ μιλοῦσαν ἐκεῖ χαμηλόφωνα. Σύμφωνα μὲ τὴν ἴδια σας κατάθεσι στὴν ἀστυνομία, ξέρουμε, ὅτι δὲν πήγατε μὲ τοὺς ἄλλους ὑπηρέτες νὰ χορέψετε στὸ χωριό. Ἕνας πονόδοντος σᾶς κράτησε στὸ δωμάτιό σας ποὺ βρίσκεται πάνω ἀπὸ γκαράζ... Εἶνε ἀλήθεια αὐτό, ἢ ὄχι;

Ὁ σὲρ Γιούστας δὲν σάλεψε, ἀλλ' ὁ Τζῶρτζ ἀνησύχησε. Γιὰ ποιὸ λόγο αὐτὴ ἡ ἐρώτησις; Ὁ Παβλόβσκι χλώμιασε.

Ἐπηκολούθησε σιωπή, τὴν ὁποίαν διέκοψε ὁ νεαρὸς Ρῶσσος.

—Βρῆκα αὐτὴ τὴν πρόφασι γιὰ νὰ ἀποφύγω τὴ Ζυστὶν Ντυμπουά. Δὲν φανταζόμουν ὅτι θὰ συναντοῦσα τὴ Ντιάνα, ἀλλὰ καθὼς βρισκόμουν στὴν αὐλὴ τοῦ γκαράζ, εἶδα, ξαφνικά, φῶς σ' ἕνα ἀπὸ τὰ παράθυρα τῆς γαλερίας. Ἔμοιαζε σὰν φῶς ἀπὸ ἠλεκτρικὸ φανάρι, νόμισα ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ σύνθημα καὶ πλησίασα. Μπῆκα ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ κήπου, ἡ ὁποία δὲν ἦταν κλειδωμένη. Ἡ Ντιάνα βρισκόταν ἐκεῖ στὸ κούφωμα τοῦ παραθυριοῦ, ποὺ χρησιμοποιούσαμε συχνὰ γιὰ ραντεβοῦ, ἀλλὰ βλέποντάς με τὰ ἔχασε καὶ μὲ μάλλωσε γιὰ τὴν ἀπερισκεψία μου. Παραδέχτηκα ὅτι εἶχε δίκηο, ἀλλὰ τὴν ρώτησα τότε τί σκοπὸ εἶχε τὸ σύνθημα μὲ τὸ ἠλεκτρικὸ φανάρι. Ἀρνήθηκε ὅτι μοῦ ἔκαμε σύνθημα καὶ μὲ πίεσε να φύγω. Αὐτὰ τὰ λόγια ἀνταλλάχτηκαν χαμηλόφωνα, φυσικὰ γιατὶ καὶ οἱ δυό μας φοβόμαστε. Βγῆκα σχεδὸν ἀμέσως, ἡ Ντιάνα κλείδωσε τὴν πόρτα καὶ ἔφυγε ἀπὸ τὸ δωμάτιο τῆς μουσικῆς.

—Ἡ κεχριμπαρένια πίπα ποὺ βρέθηκε στὰ μαξιλάρια ἦταν δική σας;

— Ναί.

Ὁ Γκλὺντ συχνοκτυποῦσε τὰ δόντια του μὲ τὰ νύχια του.

—Πήγαττε ἀμέσως μόλις εἴδατε τὸ φῶς;

—Ὄχι. Ἀνέβηκα πρῶτα στὸ δωμάτιό μου ν' ἀλλάξω παπούτσια, γιὰ νὰ βάλω ἕνα ζευγάρι μὲ καουτσουκένιες σόλες.

—Καλά. Πόσος καιρὸς πέρασε ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ εἴδατε τὴ λάμψι ὥς τὴ στιγμὴ ποὺ φθάσατε στὴ γαλερία;

—Εἶνε δύσκολο νὰ ὑπολογίσω. Τρία, πέντε λεπτά...

—Δὲν μάθατε τὸ ἔγκλημα ποὺ ἔγινε παρὰ τὸ ἑπόμενο πρωΐ; Τὸ ἔγκλημα πρέπει νὰ ἔλαβε χώραν ἀμέσως πρὶν ἀπὸ τὴν ἄφιξί σας στὴ γαλερία ἢ λίγα λεπτὰ μετὰ τὴν ἀναχώρησί σας;

—Ναί.

—Στὴν Ἀγγλία, Παβλόβσκι, κρεμοῦν τοὺς δολοφόνους, ἀλλ' ὅταν ὑπάρχουν ἐλαφρυντικὲς περιπτώσεις...

—Δὲν τὸν σκότωσα ἐγώ! φώναξε βίαια ὁ νεαρὸς Ρῶσσος.

—Ὄχι, εἶπε ὁ Γκλύντ, μὲ ἀγανάκτησι. Ἡ ἐνοχή σας θὰ ἄφηνε πολλὰ πράγματα ἀνεξήγητα, ἐκτὸς καὶ ἂν εἴχατε σχεδιάσει τὸ ἔγκλημα μὲ τὴ νέα αὐτή, γιατὶ τὸ ἔγκλημα ἦταν προμελετημένο, τὸ θῦμα ἔλαβε γράμμα, ποὺ τοῦ ὥριζε συνέντευξι. Ὁ δολοφόνος πῆγε πρὸς τὸν Στάλλαρ καὶ τὸν χτύπησε, ἀφοῦ πρῶτα τὸν τύφλωσε μὲ τὸ ἠλεκτρικὸ φανάρι... Αὐτὴ ἦταν ἡ λάμψις ποὺ διακρίνατε.

—Δὲν τὸν σκότωσα. Δὲν εἶδα τίποτε. Δὲν ἤξερα τίποτε.

—Ἀλλὰ ἡ Ντιάνα εἶπε... ἄρχισε ὁ Τζῶρτζ καὶ σταμάτησε σαστισμένος.

Ὁ Γκλὺντ χαμογέλασε.

—Ὅλοι σας κάματε καταθέσεις, κύριε Τάνμπριτζ, ἀπὸ τὶς ὁποῖες ὅμως, καθὼς φαίνεται, μερικὲς εἶνε ψεύτικες.

Ὁ Τζῶρτζ στέναξε.

—Πρέπει νὰ τὰ μάθῃ ὅλα αὐτὰ ἡ ἀστυνομία;

—Τὸ φοβᾶμαι.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Εἰς τὸ ἑπόμενον.

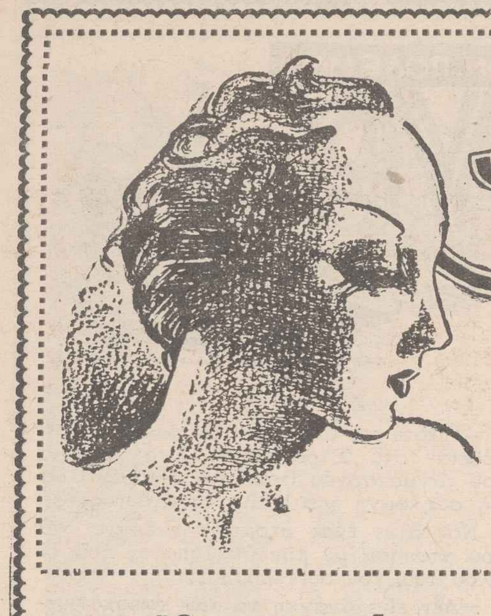

Ἡ μόδα

Ὅταν περνᾶ ἡ πρώτη νεότης

Οἱ γυναῖκες, ἄλλοτε, φαινόνταν σχεδὸν γρηὲς μόλις περνοῦσαν τὰ σαράντα χρόνια. Σήμερα ὅμως, εὐτυχῶς, τὰ πράγματα ἄλλαξαν. Δὲν μποροῦμε οὔτε θέλομε νὰ τονίσωμε ἔτσι τὴν πάροδο τοῦ χρόνου.

Εἶναι μάταιο καὶ γελοῖο νὰ θέλωμε νὰ φαινόμαστε πάντοτε δεκαοχτὼ χρονῶν. Εἶναι ὅμως ἐξ ἴσου θλιβερὸ νὰ μεγαλώνωμε τὴν ἡλικία μας. Μπορεῖ μιὰ γυναῖκα νὰ μὴν ἔχῃ τὴν νεανικὴ ἐμφάνιση μιᾶς κοπέλλας, μπορεῖ ὅμως θαυμάσια νὰ φαίνεται μιὰ νέα γυναῖκα.

Ἄς δοῦμε λοιπὸν πῶς πρέπει νὰ ντύνεται μιὰ ὥριμη γυναῖκα γιὰ νὰ εἶναι κομψή.

★

Πρῶτα-πρῶτα πρέπει νὰ προσέχῃ τὰ χρώματα ποὺ φορεῖ: Τὸ μαῦρο εἶναι πρακτικό, εὐγενικὸ καὶ κολακεύει πολύ. Ἀλλὰ καὶ τὸ σκοῦρο πράσινο καὶ τὸ μπλὲ μαρὲν ἔχουν τὶς ἴδιες ἀρετὲς καὶ πηγαίνουν καλύτερα σὲ ὡρισμένες γυναῖκες. Τὸ γκρίζο ἐναρμονίζεται πολὺ μὲ τὰ γκρίζα καὶ τὰ λευκὰ μαλλιά. Τὸ μαρρὸν εἶναι ἄσχημο μ' ἕνα χρῶμα δέρματος ἀκαθόριστο, μὲ μαλλιὰ ψαρρά. Τὸ μπὲζ σπανίως κολακεύει. Ἀπὸ τοὺς ἀνοιχτοὺς χρωματισμοὺς μπορεῖ νὰ διαλέξῃ τὸ θαλασσί, τὸ μώβ, τὸ λευκό. Τὸ πᾶν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ χρῶμα τῆς ἐπιδερμίδος καὶ τῶν μανικιῶν. Μὲ ἀνοικτόχρωμα μάτια, οἱ χρωματισμοὶ παστὲλ ταιριάζουν πολύ.

★

Ὅσον ἀφορᾶ τὸ χτένισμα, ἕνα σινιόν, εἶναι κατὰ γενικὸν κανόνα πιὸ κατάλληλο γιὰ μιὰ ὥριμη γυναῖκα ἀπὸ τὰ κοντὰ μαλλιά. Δὲν ὑπάρχει ὅμως ἀντίρρηση νὰ ἔχῃ μιὰ ὥριμη γυναῖκα κοντὰ μαλλιά, ἂν εἶναι καλοκομμένα καὶ καλοχτενισμένα. Πάντως πρέπει νὰ ἔχῃ ἕνα ἁπλὸ χτένισμα ἀλλὰ περιποιημένο.

★

Μιὰ ὥριμη κυρία δὲν πρέπει νὰ παίρνῃ ὕφος «ἀπηρχαιωμένο» οὔτε ὅμως νὰ ποζάρῃ γιὰ νέα ὅταν βρίσκεται ἀνάμεσα σὲ κορίτσια εἴκοσι χρόνων. Πρέπει νὰ φροντίζῃ νὰ εἶναι συμπαθητική, πρόσχαρη. Νὰ εἶναι εὔθυμη ἀλλὰ διακριτικὰ κι' εὐγενικά. Ἄς τῆς λείπουν οἱ ἐλαφρὲς κουβέντες καὶ οἱ τολμηρὲς ἀστειότητες. Πρέπει νὰ εἶναι σοβαρή, διακριτικὴ καὶ εὐχάριστη.

Ἀνοιξιάτικες προετοιμασίες

Τὰ ἀνοιξιάτικα κορσάζ, ποὺ ἀρχίζουν ἤδη νὰ λανσάρουν οἱ Παρισινοὶ οἶκοι, χαρακτηρίζονται κυρίως ἀπὸ τὴν ἐργασία τῶν γιακάδων καὶ ἀπὸ τὴν φόρμα τῶν μανικιῶν: Οἱ γιακάδες εἶναι ἀνεβαστοί, ἀνοικτόχρωμοι καὶ ἐργασμένοι μὲ πολλὴ χάρη. Τὰ μανίκια εἶναι ντραπέ, μὲ φουσκωτοὺς ὤμους, μακρυὰ ἢ τρουὰ-κάρ.

Τὰ μαντὼ ἔχουν μανίκια μὲ ὑψηλοὺς ὤμους. Τὰ μανίκια τῶν μαντὼ εἶναι ἐργασμένα μὲ «νερβὺρ» ποὺ κρατοῦν ἔτσι τὸ ὕφασμα ὥστε νὰ φαρδαίνουν τὴν γραμμὴ τῶν ὤμων καὶ νὰ λεπταίνουν τὴ μέση. Τὰ μανίκια αὐτὰ εἶναι μακρυὰ καὶ πολὺ ἐφαρμοστὰ ἀπὸ τὸν ἀγκῶνα ὡς τὸ πουανιέ. Κάτω δὲν ἔχουν παραμέντα καὶ συμπληρώνονται μὲ τὰ γάντια.

Γιὰ νὰ δώσετε κομψότητα στὸ κορσάζ σας προσθέσετε ἕνα γιακᾶ ἀπὸ λευκὸ σατὲν ποὺ περιβάλλει μ' ἕνα στενὸ κύκλο τὸν λαιμὸ κι' ἀνοίγει ἐμπρὸς σ' ἕνα μεγάλο φιόγκο μὲ τέσσερις ἄκρες. Οἱ δυὸ ἄκρες εἶναι ἀπὸ λευκὸ σατὲν καὶ οἱ ἄλλες δυὸ ἀπὸ χρυσῆ δαντέλλα μὲ γῦρο ἀπὸ σατὲν λευκό. Ἡ ἀνάμιξις αὐτὴ τοῦ χρυσοῦ καὶ τοῦ λευκοῦ δίνει πάντοτε μιὰ πλούσια ἐντύπωση.

Γιὰ ἕνα φόρεμα μπλὲ μαρὶν μπορεῖτε νὰ κατασκευάσετε μόνη σας ἕνα ἁπλούστατο καὶ διασκεδαστικὸ γιακαδάκι. Εἶναι ἕνας φιόγκος ἀπὸ σατὲν γκλασὲ λευκὸ μὲ δυὸ ἄκρες ποὺ συγκρατοῦνται στὸ μέσον ἀπὸ μερικὲς κορδέλλες σιρὲ σὲ ζωηρὸ μπλὲ χρῶμα.

Τὰ κοντὰ μανίκια δίνουν μιὰ ἐμφάνιση πολὺ ἀμπιγιὲ στὴν τουαλέττα. Βλέπομεν χαριτωμένα μανίκια ἀπὸ κρὲπ προοριζόμενα γιὰ ἀπογευματινὰ φορέματα ποὺ γαρνίρονται μ' ἕνα «πὰτ» μὲ κουμπιὰ τὸ ὁποῖο φθάνει μέχρι μιᾶς πιεττίσας στὸ ἐπάνω μέρος τοῦ μανικιοῦ·

Ἕνα ἁπλούστατο φορεματάκι ἀναδεικνύεται ἀμέσως μὲ τὴν προσθήκη ἑνὸς γιακᾶ λενζερὶ κεντημένου ποὺ καταλήγει σὲ στρογγυλὰ φεστόνια. Ἕνα «πὰτ» μὲ κουμπιὰ φανταιζὶ ντραπάρει τὸν γιακᾶ ἐμπρὸς καὶ συγκρατεῖ ἕνα εἶδος φιόγκου ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα.

Ἕνα ὡραιότατο μακρὺ μανίκι μὲ ντεκοὺπ ποὺ δίνουν μιὰ ἐντύπωση φάρδους στοὺς ὤμους εἶναι πολὺ ἁρμονικὸ γιὰ ἕνα φόρεμα ἀπὸ λαινὰζ φασσονέ.

Τὰ λουλούδια ἐξωραΐζουν πάντα τοὺς γιακάδες. Τὰ λουλούδια γίνονται συνήθως ἀπὸ τὸ ἴδιο ὕφασμα τοῦ φιόγκου.

Ἄρεσε πολὺ σ' ἕνα φόρεμα ἐμπριμὲ ὁ νέος τύπος τοῦ ντραπαρίσματος τοῦ μανικιοῦ τρουὰ-κὰρ ὥστε ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος νὰ εἶνε ἴσιο καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο πολὺ σουρωτό.

Αἱ τάσεις τῆς μόδας

Οἱ περισσότεροι ραπτικοὶ οἶκοι μένουν πιστοὶ στὴν ἁπλῆ καὶ ἴσια γραμμὴ δείχνοντας συγχρόνως μεγάλη ἐκζήτηση στὴν κοὺπ καὶ στὶς λεπτομέρειες τοῦ φορέματος.

Ἐπικρατοῦν κυρίως τὰ διάφορα εἴδη τῶν ἀνσάμπλ: εἴτε ὁλόκληρο φόρεμα καὶ μαντώ, εἴτε φόρεμα καὶ ζακέττα, εἴτε φοῦστα καὶ καζάκα, εἴτε ταγιέρ, εἴτε φόρεμα καὶ τουνὶκ κ.λ.π.

Οἱ ζακετοῦλες ποὺ προτιμῶνται ἔχουν μπάσκες ἴσιες ἐμπρὸς καὶ μὲ γκοντὲ πίσω. Οἱ φοῦστες ποὺ τὶς συνοδεύουν γίνονται συνήθως, «ἂν μπιαί». Σὲ μερικὰ μοντέλλα οἱ φοῦστες κουμπώνουν στὴ μέση ἐμπρός, ὅπως καὶ οἱ ζακέττες.

Οἱ γιακάδες καταργοῦνται ὁλοένα περισσότερο. Ρεβὲρ ὅμως βλέπομε ἀρκετά.

Ὦμοι λιγώτερο ὀγκώδεις, λιγώτερο σουρωτοὶ ἀπὸ τὶς προηγούμενες ἐποχές, πάντοτε ὅμως σὲ τετράγωνο σχῆμα καὶ ἀρκετὰ φουσκωτοί. Ἐκτὸς σπανίων ἐξαιρέσεων, τὰ μανίκια τῶν μαντὼ εἶναι μακρυά, ἐνῷ ἀντιθέτως οἱ ζακέττες καὶ οἱ καζάκες ἔχουν κοντὰ μανίκια καὶ συχνὰ πολὺ στενά.

★

Τὰ ὑφάσματα ποὺ χρησιμοποιοῦνται γιὰ τὸ πρωῒ εἶναι τὰ λαινὰζ ἀνγκορά, λεπτὰ καὶ μαλακὰ λαινάζ, κι' ἕνα σωρὸ τουήντ γιὰ τὸ ἀνσάμπλ.

Γιὰ τὸ ἀπόγευμα, ἔχομε μιὰ μεγάλη ποικιλία ἐμπριμὲ ποὺ ἀναπαριστοῦν: παιχνίδια, ἱερογλυφικά, νότες, φράσεις, σκηνὲς μὲ πρόσωπα τοῦ 1830, μεγάλα λευκὰ ἄλογα ποὺ καλπάζουν σὲ σκοτεινὸ φόντο. Ἐπίσης πολλὰ λουλούδια στὰ ἐμπριμέ. Πολλὰ ζωηρὰ καὶ ἔντονα χρώματα διαγραφόμενα σὲ φόντο μαῦρο.

★

Δυὸ ἐμπριμὲ διαφορετικὰ μπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθοῦν τὸ ἕνα γιὰ τὴν μπλοῦζα, τὸ ἄλλο γιὰ τὸ ταγιέρ. Ὁ συνδυασμὸς αὐτὸς εἶναι ἐντελῶς μοντέρνος καὶ κάνει ἐντύπωση πρωτότυπη.

Γιὰ γαρνιτοῦρες θὰ χρησιμοποιήσετε ταφτᾶ, σκωτζέζικο, καί... φέτρ! Μάλιστα! Τὸ φέτρ εἶναι ἡ τελευταία γαρνιτούρα.

Γιὰ τὸ βράδυ, θὰ ἐκλέξωμε ἀνάμεσα στὰ ὡραῖα κρὲπ ντὲ σὶν μονόχρωμα ἢ ἐμπριμέ, στὰ μαροκαίν, στὰ τοῦλλια μονόχρωμα ἢ ἐμπριμέ, καὶ τὰ ὀττομάν. Τὸ τελευταιο αὐτὸ ὕφασμα χρησιμοποιεῖται κυρίως γιὰ τὶς ζακέττες καὶ τὰ σμόκιν.

Οἱ λεπτὲς καὶ δροσερὲς μπλοῦζες γίνονται ἀπὸ τοῦλι ζερσὲ ἢ ἀπὸ δαντέλλα.

Μᾶς ἔρχονται τώρα καὶ οἱ καλοκαιρινὲς γαρνιτοῦρες: Τὸ τουὰλ καὶ τὸ πικέ. Συνήθως χρησιμοποιοῦνται σὲ «ἐνκρυστασιόν», ποὺ παριστάνουν φύλλα, λουλούδια, τριφύλλια, πουλιὰ κ.λ.π.

Πολὺ σὶκ αὐτὰ τὰ τρία καπελλάκια ποὺ ἐλανσάρισε στὶς κομψὲς Ἀθηναῖες ὁ οἶκος Λανβέν.

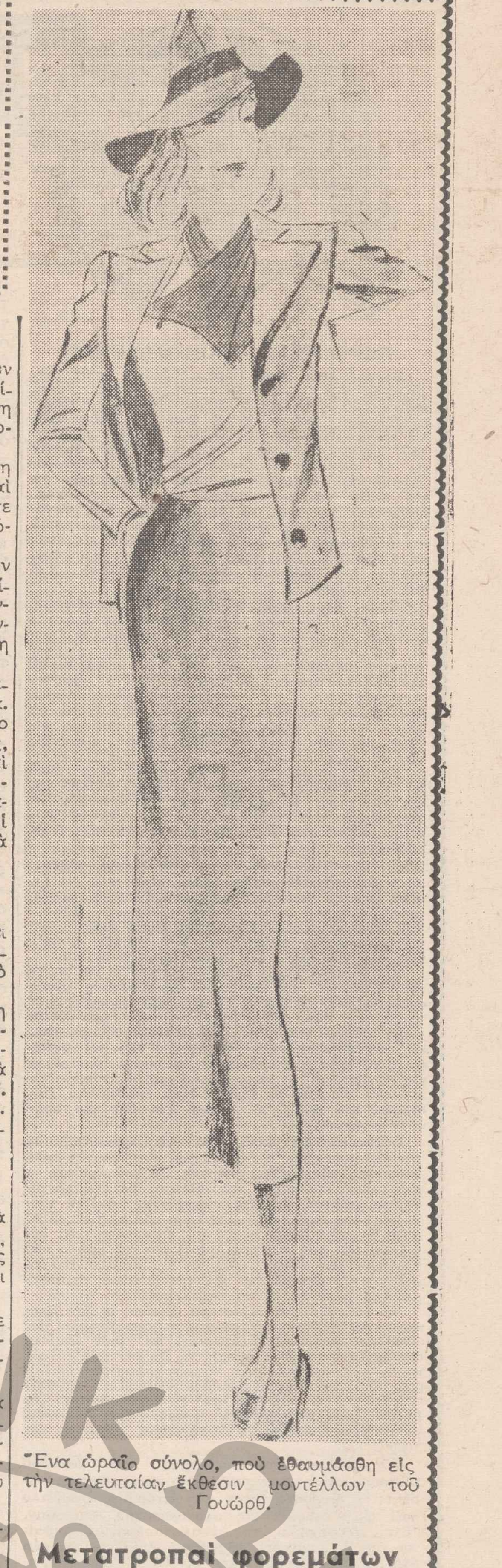

Ἕνα ὡραῖο σύνολο, ποὺ ἐθαυμάσθη εἰς τὴν τελευταίαν ἔκθεσιν μοντέλλων τοῦ Γουώρθ.

Μετατροπαὶ φορεμάτων

Ἕνα φόρεμα βραδυνὸ μὲ ἰδιόρρυθμη «κοὺπ» εἶναι πολὺ εὔκολον νὰ τὸ ἀποκτήσετε. Δόσετε στὴν ράπτριά σας τὸ μαῦρο βραδυνὸ φόρεμά σας — τὸ ὁποῖον ὅπως εἶναι ἁπλό, θαμπό, μελαγχολικὸ εἶναι ἀδύνατον νὰ τὸ φορέσετε — νὰ σας προσθέσῃ ὄπισθεν, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὴν μέση, τρία μεγάλα καὶ μακρυὰ «παννὼ» ἀπὸ μουσσελίνα μώβ, φούξια καὶ μπλὲ λαβὰντ θὰ προσθέσουν φάρδος στὸ φόρεμα, θὰ σχηματίσουν οὐρὰ μακρυὰ καὶ πρὸ πάντων θὰ προσδώσουν σ' ἕνα ἀσήμαντο φόρεμα ὅλην τὴν αἴγλην καὶ γοητείαν τῆς τελευταίας παριζιάνικης μόδας.

Σ' ἕνα κρὲπ σατὲν φόρεμα μπορντὼ ἢ καφὲ μπορεῖτε νὰ προσθέσετε στὴν ἀρχὴ τῆς φούστας μιὰ μπάντα ἀπὸ παγιέττες πολύχρωμες καὶ νὰ σχηματίσετε καὶ μία μικρὰ «γκὲμπ» κλειστὴ ἀπὸ τὶς ἴδιες παγιέττες στὸ κορσάζ.

Νὰ χρησιμοποιήσετε ἕνα περυσινὸ φόρεμά σας χρώματος μπλὲ βιολὲ ἢ καὶ μαῦρο, γιὰ νὰ γίνῃ μία φοῦστα μακρυά, ἡ ὁποία νὰ σχηματίζῃ κορσελὲ ὑψηλό. Ἡ φοῦστα αὐτὴ συμπληρώνεται μὲ κορσὰζ πτυχωμένο ἀπὸ λαμὲ χρυσὸ μὲ γιακᾶ κλειστὸ γυριστό.

Ὡς διὰ μαγικῆς μπαγκέττας μετατρέπεται ἕνα περυσινὸ φόρεμά σας σ' ἕνα ὡραιότατο φόρεμα ἐξαιρετικοῦ ἐφφέ· θὰ χρησιμοποιήσετε ἕνα μαρρὸν φόρεμα διὰ τὴν φοῦστα καὶ τέσσαρες φαρδυὲς κορδέλλες σὲ χρώματα συκλαμέν, φυστικί, μαρρὸν καὶ μὼβ ραμμένες κυκλοτερῶς, θὰ σχηματισθῇ τὸ κορσὰζ ἀρχίζοντας ἀπὸ τοὺς γοφούς. Δύο φαρδυὲς μπρετέλλες μαρρὸν συγκρατοῦν τὸ πολύχρωμοι καὶ ἐντελῶς μοδέρνον κορσάζ.

ΕΡΩΣ ΜΙΣΟΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΕΙΑΙ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΡΩΣΣΟΪΑΠΩΝΙΚΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ
ΠΟΡΤ-ΑΡΘΟΥΡ

ΠΟΡΤ-ΑΡΘΟΥΡ

ΕΡΩΣ ΜΙΣΟΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΕΙΑΙ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΡΩΣΣΟΪΑΠΩΝΙΚΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Βρισκόμαστε στὸ Πόρτ—Ἀρθούρ, στὶς παραμονὲς τοῦ Ρωσσοϊαπωνικοῦ πολέμου. Ἕνας νεαρὸς ἀξιωματικὸς ὁ Βόρις Ρανέβσκυ ἀνθυποπλοίαρχος τοῦ ρωσσικοῦ Ναυτικοῦ, εἶνε τρελλα ἐρωτευμένος μὲ τὴν ὡραίαν Γιοῦκι, ἀδελφὴν τοῦ ἰάπωνος λοχαγοῦ Ἰβαμούρα, ποὺ διευθύνει τὸ ἰαπωνικὸ προξενεῖο τοῦ Πόρτ—Ἀρθούρ. Ἐπειδὴ τὸν ἀγαπάει κι' αὐτὴ ἀποφασίζουν νὰ τὴν κλέψη καὶ τὴν παντρεύεται πάνω στὸ τορπιλλοβόλο του γιὰ νὰ δημιουργήση ἕνα γεγονὸς τετελεσμένον, ἐπειδὴ ἔχει τὴν πληροφορία ὅτι ὁ ἀδελφός της θέλει νὰ τὴν δώση εἰς ἕναν συμπατριώτην του, τὸν Γιοῦκι Σάν, ποὺ βρίσκεται στὸ προξενεῖο ἀκριβῶς γι' αὐτὸ. Καὶ τὴν ἀδελφήτου.

Ὅταν ὅμως ἦρθε ἡ στιγμὴ τοῦ πραξικοπήματος καὶ τῆς λέει νὰ ἑτοιμαστῆ νὰ ἐγκαταλείψουν τὸ προξενεῖο γιατὶ θὰ φύγουν, ἡ Γιοῦκι τοῦ λέει καθαρὰ ὅτι παντρεύτηκε μὲ τὸν ρῶσσον ἀξιωματικὸν καὶ ὅτι θὰ μείνη κοντά του. Τέλος ἀρχίζει ὁ πόλεμος μὲ τὸ γνωστὸν πραξικόπημα. Στὸ στρατηγεῖο τῶν ρώσσων συλλαμβάνεται μιὰ ταξειδιωτικὴ περιστερὰ μὲ μίαν ἰπωνικὴν πληροφορίαν ποὺ παραδίδεται εἰς τὸν ἀρχηγὸν τῆς ἀντικατασκοπείας Βασίντλο γιὰ νὰ τὴν μεταφράση

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ Γιοῦκι, παντρεμμένη πειὰ μὲ τὸν Βόριδα καὶ ἀφοσιωμένη σ' αὐτόν, ἐργάζεται παρὰ τὸ πλευρόν του, κατασκευάζοντας ἐσώρρουχα γιὰ τοὺς ρώσσους τραυματίας ποὺ μεταφέρονται στὰ διάφορα νοσοκομεῖα τοῦ Πόρτ—Ἀρθούρ.

Ὁ Ἰβαμούρα ὡστόσο μὲ ἕνα ἔξυπνο τέχνασμα κατορθώνει νὰ τὴν φέρη σιμά του. Ἡ Γιοῦκι, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ περιπλάνησί στὴν μυστηριώδη κινεζικὴ συνοικία τῆς πόλεως, βρίσκει τὸν ἀδελφό της σ' ἕνα σπίτι ὅπου ἐνόμιζε ὅτι θὰ εὕρισκε τὸν ἄνδρα της. Καὶ ἀρχίζει μεταξὺ τῶν δύο ἀδελφῶν μιὰ δραματικὴ συνομιλία.

Ὁ Ἰάπων κατάσκοπος προσπαθεῖ νὰ πείση τὴν ἀδελφήν του νὰ τὸν ἐξυπηρετήση στοὺς σκοπούς του. Ἀλλὰ ἡ Γιοῦκι, ποὺ ἀγαπάει ὑπερβολικὰ τὸν ἄντρα της καὶ ὑπερηφανεύεται γιατὶ ἔγινε Ρωσσίδα, ἀρνεῖται κατηγορηματικῶς νὰ βοηθήση τὸν Ἰβαμούρα. Ἐν τῷ μεταξὺ στὸ στρατηγεῖο γίνεται πολεμικὸ συμβούλιο εἰς τὸ ὁποῖον λαμβάνει μέρος καὶ ὁ Βόρις. Ἐκεῖ τὸν συναντᾶ ἡ Γιοῦκι, ποὺ ἔμαθε τὴν ἐπιστροφή του ἀπὸ τὸ μέτωπο καὶ δὲν τὸν βρῆκε στὸ σπίτι.

Βλέποντας ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ προσεταιρισθῆ τὴν ἀδελφήν του, ὁ Ἰβαμούρα, καταφεύγει στὴν ὑπηρέτρια τῆς Γιοῦκι, ἡ ὁποία, ἂν καὶ ἀγαπάη ὑπερβολικὰ τὴν κυρία της, δέχεται νὰ ἐξυπηρετήση τὸν ἀδελφό της στὰ καταχθόνια σχέδιά του. Τὴ νύχτα συναντῶνται στὸν κῆπο τοῦ σπιτιοῦ, ἀλλ' αὐτὴ δὲν εἶνε εἰς θέσιν νὰ τοῦ παραδώση κάτι ἔγγραφα ποὺ τῆς ἐζήτησε, γιατὶ δὲν τὰ βρῆκε στὸ τσαντάκι τῆς κυρίας της. Ἐν τῷ μεταξὺ ἀπὸ τὸ στρατηγεῖο ἐξαπολύουν τὴν ταξειδιωτικὴ περιστερὰ ποὺ ἔπιασαν μὲ τὸ σημείωμα.

Ἡ ταξειδιωτικὴ περιστερὰ μπαίνει σ' ἕνα ὕποπτο σπίτι τῆς κινεζικῆς συνοικίας, ἐντευκτήριον τῶν Ἰαπώνων κατασκόπων, μερικοὶ ἀπ' τοὺς ὁποίους συλλαμβάνονται ἐκεῖ μέσα, ἐνῷ ἄλλοι προφθαίνουν νὰ φύγουν καὶ δυὸ-τρεῖς κάνουν χαρακίρι. Ὁ Βόρις, μὲ τὰ σχέδια τοῦ φρουρίου ἐπιστρέφει στὸ σπίτι του καὶ τὰ κλειδώνει στὸ χρηματοκιβώτιο. Τὸν βλέπει ὅμως ἡ ὑπηρέτρια, ἡ ὁποία ἔχει ἀναλάβει νὰ τὰ κλέψη καὶ νὰ τὰ δώση στοὺς Ἰάπωνας κατασκόπους.

Ὁ κινέζος καταστηματάρχης τοῦ ὑπόπτου κέντρου ὅπου εἶχαν συλληφθῆ οἱ κατάσκοποι ὁδηγεῖται μπροστὰ στὸν ταγματάρχην Βασίντλο ποὺ τὸν ὑποβάλει εἰς αὐστηροτάτην ἀνάκρισιν. Ἔτσι, ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀντικατασκοπείας μαθαίνει ὅτι ὁ λοχαγὸς Ἰβαμούρα βρίσκεται ἀκόμη στὸ Πὸρτ Ἀρθοὺρ ὅπου διευθύνει τὴν ἰαπωνικὴν κατασκοπείαν καὶ ὅτι ὡμίλησε μὲ τὴν γυναῖκα ἑνὸς Ρώσσου ἀξιωματικοῦ. Καὶ ὁ Βασίντλο ὑποπτεύεται ἀμέσως τὴν Γιοῦκι.

Ὁ ἄντρας της δὲν ξέρει ἀκόμη τίποτε, οὔτε μπορεῖ νὰ ὑποπτευθῆ τὴν γυναῖκα του. Μὲ τρόπο ὅμως ὁ φίλος του Νοβίτσκυ τοῦ κάνει κάποιον ὑπαινιγμό, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ συνομιλία ποὺ εἶχε μὲ τὸν Βασίντλο. Τρέχει τότε σὰν τρελλὸς στὸ σπίτι γιὰ νὰ βεβαιωθῆ ἂν ὅλες αὐτὲς οἱ ὑποψίες κατὰ τῆς γυναικός του στηρίζονται στὴν πραγματικότητα. Τίποτε ὅμως δὲν μπορεῖ νὰ μάθη. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Βασίντλο τοῦ εἶπε ὅτι στὶς ἔξη τὸ βράδυ ἤθελε νὰ πάρη τὸ τσάϊ στὸ σπίτι του μὲ τὸν καταφανῆ σκοπὸ νὰ συναντηθῆ μὲ τὴν γυναῖκα του, τὴν Γιοῦκι.

Ὁ Βασίντλο, συνεπὴς στὸ λόγο του, πηγαίνει στὸ σπίτι τῆς Γιοῦκι ἀλλὰ λιγάκι ἐνωρίτερα ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ ἐσυμφώνησαν, καὶ ἀφοῦ ἐπροσπάθησε ν' ἀπομακρύνη τὸν ἄντρα της. Τὴν βρίσκει μόνη καὶ τὴν ὑποβάλει σὲ τέτοια ἀνάκρισι ἀπὸ τὴν ὁποίαν πείθεται γιὰ τὴν ἐνοχή της, ὅτι δηλαδὴ ἔχει συναντηθῆ μὲ τὸν ἀδελφό της Ἰβαμούρα. Καὶ τῆς λέει καθαρὰ ὅτι θὰ τὴν παραπέμψη στὸ στρατοδικεῖο, ποὺ θὰ τὴν καταδικάση ἀσφαλῶς εἰς θάνατον.

12ον

Προτοῦ ἀκόμη διαλυθῆ ὁ καπνὸς τῆς πιστολιᾶς ἐκείνης, καμμιὰ εἰκοσαριὰ Ρῶσσοι στρατιῶτες ὥρμησαν μέσα στὴν παγόδα, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Βόριδα. Εἶχαν ἐφ' ὅπλου λόγχην, καὶ κανεὶς ἀπ' ὅσους ἀπέμειναν ἐκεῖ μέσα, δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τοὺς ξεφύγη.

Εὐτυχῶς γιὰ τοὺς κατασκόπους, οἱ περισσότεροι εἶχαν προλάβει ν' ἀπομακρυνθοῦν. Δὲν ἔμεναν παρὰ δυὸ-τρεῖς, ποὺ πιάστηκαν ἀμέσως ἀπὸ τοὺς Ρώσσους, ὁ Ἰβαμούρα καὶ τὸ πτῶμα τοῦ Κινέζου Λιόγκ.

—Πιάστε τους ὅλους ζωντανούς! ἐφώναξε ὁ Βόρις στοὺς στρατιῶτες του. Νὰ μὴν πυροβολήση κανείς!

Ἀπὸ τὶς πληροφορίες τοῦ Λιόγκ ἤξερε καλὰ ὅτι ὁ Ἰβαμούρα θὰ βρισκόνταν μαζὺ μὲ τοὺς κατασκόπους, καὶ ἤθελε νὰ τὸν πιάση ζωντανόν. Δὲν ἔπρεπε νὰ σκοτωθῆ ὁ τρομερὸς κατάσκοπος χωρὶς ν' ἀνταλλάξουν προηγουμένως μερικὲς κουβέντες, χωρὶς νὰ τὸν ἐξευτελίση ὁ Βόρις γιατὶ ἔκανε τὴν ἀτιμία ν' ἀνακατέψη μιὰ γυναῖκα σ' ὅλην αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν. Καὶ ἡ γυναίκα αὐτή, καθὼς ξέρουμε, ἦταν ἡ ἀγαπημένη του Γιοῦκι, ἡ ὁποία χωρὶς νὰ τὸ θέλη, παρ' ὀλίγον νὰ γίνη αἰτία νὰ χάσουν καὶ οἱ δυὸ τὴ ζωὴ καὶ τὴν ὑπόληψή τους.

Ξαφνικὰ ὁ Ἰβαμούρα βρέθηκε περικυκλωμένος ἀπὸ τοὺς στρατιῶτες τοῦ Βόρι. Ἡ πρώτη του σκέψη ἦταν νὰ σύρη τὸ πιστόλι καὶ νὰ πληρώση ἀκριβὰ τὴ ζωή του. Μόλις εἶχε προφθάσει νὰ τὸ φυλάξη μετὰ τὴν ἐκτέλεση τοῦ προδότη, καὶ τὄβγαλε πάλι, ἀποφασισμένος νὰ σκοτώση τόσους Ρώσσους ὅσες ἦταν οἱ σφαῖρες, ποὺ τοῦ ἔμεναν ἀκόμη.

Ἔπειτα ὅμως ἄλλαξε σκέψη. Ἐκατάλαβε ὅτι στὸ τέλος θὰ τὸν ἐσκότωναν κι' αὐτόν, ἀφοῦ ἦταν ἀρκετοὶ καὶ καλὰ ὡπλισμένοι. Καὶ ἄλλαξε σκέψη. Δὲν θὰ χρησιμοποιοῦσε ὅλες τὶς σφαῖρες τοῦ πιστολιοῦ του, ἀλλὰ μονάχα μίαν, καὶ γιὰ τὸν ἑαυτόν του.

Σὰν ἄκουσε μάλιστα τὴν φωνὴ τοῦ Βόριδα, ποὺ ἔλεγε νὰ τὸν πιάσουν ζωντανόν, κ' ἐκατάλαβε ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν ἀποφασισμένος νὰ τὸν ξευτελίση, δὲν ἐδίστασε πιά. Ἐσήκωσε τὸ ὁπλισμένο χέρι καὶ τὄφερε στὸ κεφάλι, γιὰ νὰ πυροβολήση. Ἀλλὰ δὲν ἐπρόφθασε. Δυὸ Ρῶσσοι στρατιῶτες τὸν ἅρπαξαν, ἕνας ἀπὸ τὸ χέρι κι' ὁ ἄλλος ἀπὸ τὸ σβέρκο, καὶ τὸν ἀφώπλισαν.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ Βόρις ἐρχόνταν νὰ σταθῆ μπροστά του. Τὸν κύτταξε μ' ἕνα περιφρονητικὸ χαμόγελο, γεμάτο εἰρωνεία, καὶ τοῦ εἶπε:

—Λοιπόν, λοχαγὲ Ἰβαμούρα, δὲν τὸ περίμενες αὐτό;

—Ὁ καθένας μὲ τὴ σειρά του, ἀπάντησε ψυχρὰ ὁ κατάσκοπος.

—Ναί, ἀλλὰ ἡ σειρὰ ἐτελείωσε. Ὁ τελευταῖος ποὺ κέρδισε εἶμ' ἐγώ. Δὲν πιστεύω νὰ ἐλπίζης ἀκόμα!...

—Ποιὸς ξέρει;... Ἴσως!...

—Εἶσαι πολὺ θαρραλέος, λοχαγὲ Ἰβαμούρα, τοῦ ἀπάντησε ὁ Βόρις μὲ πραγματικὸν θαυμασμό, γιὰ τὴν ψυχραιμία του.

—Εὐχαριστῶ, ἔκανε ὁ ἄλλος. Σὲ τέτοιες στιγμὲς οἱ φιλοφρονήσεις περιττεύουν. Ἂς μιλήσουμε πιὸ σοβαρά.

Εἶχε τὸ ὕφος τοῦ νικητοῦ, τοῦ ἀνθρώπου ποὺ πρόκειται νὰ πῆ τὴν τελευταία λέξη σὲ μιὰν ὑπόθεση ζωῆς καὶ θανάτου. Ἕως τὴν τελευταία στιγμὴ δὲν ἤθελε νὰ χάση τὴν ὑπεροχή του. Ὁ ἄλλος τὸ κατάλαβε κ' ἐξακολούθησε:

—Ἔπρεπε νὰ ὑποκλιθῶ μπροστὰ σὲ τέτοιο θάρρος. Δὲν μπορῶ ὅμως νὰ τὸ κάνω, προκειμένου γιὰ ἕναν ἀξιωματικό, ποὺ δὲν ἐδίστασε ν' ἀνακατέψη μιὰ γυναῖκα, ἢ μᾶλλον ἕνα κοριτσάκι σὲ μιὰ τέτοια ὑπόθεση.

Ἕνα γέλοιο σαρκαστικό, ἕνας καγχασμὸς ἀπάντησε στὰ προσβλητικὰ ἐκεῖνα λόγια. Μονάχα ἕνας τρελλὸς θὰ μποροῦσε νὰ δώση μιὰ τέτοιαν ἀπάντηση. Ὁ Βόρις ἐθύμωσε.

—Γιατὶ γελᾶτε; ἔκανε μὲ ἀγανάκτηση. Τόσο ἀστεῖα λοιπὸν σᾶς φάνηκαν τὰ λόγια μου; Ἢ μήπως δὲν καταλαβαίνετε τὴν ἀτιμία ποὺ ἐκάνατε;

—Δὲν καταλαβαίνω τίποτε ἀπ' αὐτὰ ποὺ μοῦ λέτε. Τὸ μόνο ποὺ ξέρω εἶνε ὅτι αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἡ ζωὴ καὶ τῶν δυό μας δὲν ἔχει καὶ τόσο μεγάλη σημασία.

—Αὐτὸ ἐννοεῖται! Ἐγὼ τοὐλάχιστον δὲν ἀπέδωσα ποτὲ ἐξαιρετικὴ σημασία στὴ ζωή μου. Ἀλλὰ δὲν πρόκειται γιὰ μᾶς. Πρόκειται γιὰ κάποιαν γυναῖκα, τὴν ὁποίαν γνωρίζετε πολὺ καλά. Αὐτὴν παρ' ὀλίγον νὰ σκοτώσετε καὶ ν' ἀτιμάσετε μ' αὐτὰ ποὺ ἐκάνατε!

—Ἀφοῦ δὲν ἀξίζει ἡ ζωή μας, τόσον μᾶλλον ἡ ζωὴ μιᾶς γυναίκας!

Μιλῶντας, χαμογελοῦσε διαρκῶς μ' ἕνα χαμόγελο περιφρονητικὸ ἂν καὶ ἤξερε πολὺ καλὰ ὅτι σὲ λιγάκι ἐπρόκειτο ν' ἀντιμετωπίση τὸν θάνατον. Ἡ στάσις του αὐτὴ ἐρέθισε ἀκόμη περισσότερο τὸν Βόριδα, ποὺ ἐξακολούθησε μὲ ἀγανάκτηση:

—Ἐγὼ τὄξερα ἀπὸ πρὶν αὐτό, ὅτι θὰ φερνόσουνα κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, λοχαγὲ Ἰβαμούρα. Ἔπρεπε ὅμως νὰ τὸ ξέρη κι' αὐτή, ἡ Γιοῦκι, ἡ γυναίκα μου, ποὺ δὲν εἶνε πιὰ ἀδελφή σου, γιὰ νὰ μὴ δώση πίστη στὰ λόγια σου. Θὰ τὸ μάθη βέβαια τώρα, ἀλλὰ θὰ εἶνε πολὺ ἀργά, τουλάχιστον γιὰ σένα!

—Ὁ καθένας πολεμάει μὲ τὰ ὅπλα ποὺ ἔχει γιὰ νὰ ἐπιτύχη τὸν σκοπόν του! ἀπάντησε ἀγέρωχα ὁ κατάσκοπος.

—Σ' αὐτὸ μπορεῖ νὰ ἔχης δίκηο. Ἀλλὰ ἐμεῖς πολεμᾶμε γιὰ τὸ μέρος ὅπου ζῆ ἡ μητέρα μας, ἡ ἀδελφή, ἡ γυναίκα μας, πολεμᾶμε γιὰ τὴν ἁγία Ρωσσία, ἐνῷ σεῖς πολεμᾶτε γιὰ νὰ κατακτήσετε μιὰ χώρα, ποὺ δὲν σᾶς ἀνήκει! Αὐτοὺς ὑπερασπιζόμαστε καὶ γι' αὐτοὺς γινήκαμε ἐχθροί.

—Δὲν μποροῦν ὅμως κάποτε, σὲ ὡρισμένες περιστάσεις, νὰ ἐξυπηρετηθοῦν καὶ οἱ ἐχθροί;

Σ' αὐτὰ τὰ λόγια τοῦ Ἰβαμούρα ὁ Βόρις ἔγινε κατακόκκινος. Ἐνόμισε ὅτι ὁ κατάσκοπος τοῦ ἐπρότεινε κάποιαν ἐκδούλευσιν ὡς ἀντάλλαγμα τῆς ζωῆς του. Θὰ τοῦ ἔλεγεν ἴσως ὅτι θὰ ἦταν διατεθειμένος νὰ προδώση τοὺς συντρόφους του, ἀρκεῖ νὰ τοῦ χάριζε τὴν ζωὴ καὶ νὰ τὸν ἄφηνε ἐλεύθερον.

—Δηλαδή; Τί θέλεις νὰ πῆς μ' αὐτό; ἐφώναξε.

Ὁ Ἰβαμούρα ὅμως εἶχε ἐντελῶς διαφορετικὲς προθέσεις, γιατὶ ἀπάντησε ψύχραιμα.

—Ξέρω τὴν τύχη ποὺ μὲ περιμένει. Θὰ μὲ τουφεκίσουν. Θὰ μπορούσατε ὅμως νὰ μ' ἀφήσετε νὰ πάω νὰ συναντήσω οἰκειοθελῶς τοὺς προγόνους μου.

Ὁ Βόρις ἡσύχασε λιγάκι. Αὐτὸ δὲν τὄχε σκεφθῆ, ἂν καὶ ἤξερε καλὰ ὅτι οἱ Ἰάπωνες σὲ τέτοιες περιστάσεις καταφεύγουν στὸ χαρακίρι. Καὶ ἦταν ἕτοιμος νὰ ἐκδηλώση πάλι τὸν θαυμασμό του στὸν ἄνθρωπον αὐτὸν ποὺ δὲν ἐδίσταζε ν' ἀντιμετωπίση τὸν θάνατον ὅταν κατάλαβε ὅτι ἔχασε τὸ παιγνίδι.

Ἀλλὰ συγκρατήθηκε. Σκέφτηκε ὅτι ὁ κατάσκοπος ἦταν αἰχμάλωτος πολέμου καὶ ὄχι δικός του, καὶ ὅτι ἑπομένως αὐτὸς δὲν εἶχε κανένα δικαίωμα νὰ διαθέση ὅπως ἤθελε τὴ ζωή του.

—Ξέρετε καλὰ ὅτι δὲν ἔχω αὐτὸ τὸ δικαίωμα: τοῦ εἶπε. Ἀλλὰ καὶ ἂν ἀκόμα τὸ εἶχα, δὲν θὰ σᾶς ἄφηνα νὰ ἐγκαταλείψετε τὴ ζωὴ προτοῦ μοῦ πληρώσετε ἐμένα προσωπικῶς τὶς προσβολὲς ποὺ ἐκάνατε σ' ἐμένα, στὴ γυναῖκα μου καὶ στὴ Ρωσσία!

Ὁ ἄλλος ἔμενε ἀτάραχος. Τὰ προσβλητικὰ ἐκεῖνα λόγια δὲν τὸν ἔθιγαν καθόλου. Θὰ ἔλεγε κι' αὐτὸς ἄλλα, ἀκόμα πιὸ προσβλητικά.

—Δὲν νομίζετε ὅτι εἶνε προτιμότερον γιὰ ἕναν ἀξιωματικὸν τοῦ ρωσσικοῦ ναυτικοῦ νὰ μὴν παρουσιαστῶ καθόλου στὸ στρατοδικεῖο, εἶπε. Σᾶς ζητῶ ἁπλῶς νὰ μ' ἀφήσετε νὰ πεθάνω. Ἔτσι θὰ βρῆτε καὶ σεῖς τὴν ἡσυχία σας.

—Τί θέλετε νὰ πῆτε; ἐφώναξε ὁ Βόρις πάλι θυμωμένος ἀπὸ τὶς ἀπειλὲς τοῦ ἄλλου. Μήπως θέλετε νὰ ἐνοχοποιήσετε τὴν Γιοῦκι; Ἢ μήπως ἐμένα; Αὐτὰ ὅμως δὲν περνοῦν πιά, γιατὶ ὁ Βασίντλο τὰ ξέρει ὅλα!

—Δὲν θέλω νὰ πῶ τίποτε, ἐπέμεινεν ὁ Ἰβαμούρα. Ἁπλῶς νὰ μ' ἀφήσετε νὰ σκοτωθῶ. Ἄλλως, στὸ στρατοδικεῖο θὰ ποῦμε μερικὰ πράγματα...

—Ἑπομένως λοιπὸν ὅτι ἡ Γιοῦκι.

—Δὲν ἐπιμένω παρὰ στὸ ὅτι θέλω νὰ σκοτωθῶ!

Καὶ τὄλεγεν αὐτὸ μὲ τέτοιο ὕφος, σὰν νὰ ἔλεγε ὅτι θέλει νὰ ἀπολογηθῆ. Ὁ ἄλλος ἐξακολουθοῦσε νὰ θαυμάζη τὸ θάρρος του. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἦταν ἀρκετὸ νὰ τὸν κάμη νὰ χάση τὰ λογικά του, νὰ παρασυρθῆ ἀπὸ τὸ αἴσθημα καὶ ν' ἀφήση νὰ τοῦ ξεφύγη ἕνα τόσο μεγάλο ψάρι.

—Τίποτε, τίποτε! εἶπε. Αὐτὰ δὲν μπορῶ νὰ τ' ἀκούσω ἐγώ. Εἶμαι στρατιώτης καὶ πρέπει νὰ κάνω τὸ καθῆκον μου. Ὅ,τι ἔχετε νὰ πῆτε νὰ τὸ πῆτε στὸ στρατοδικεῖο. Ἐγὼ δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα ν' ἀκούσω τίποτε πιά!

Ἐστράφηκε στοὺς στρατιῶτες του καὶ τοὺς διέταξε:

—Πάρτε τον αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον! πατ' εὐθεῖαν στὸ Στρατηγεῖο! Στὸ γραφεῖο τοῦ ταγματάρχου Βασίντλο. Προσέξτε νὰ μὴ σᾶς φύγη γιατὶ εἶνε ἐπικίνδυνος!

Καὶ ὅταν ἕνας στρατιώτης ἔκανε νὰ τὸν χτυπήση μὲ τὸν ὑποκόπανον τοῦ ὅπλου του, τὸν συνεκράτησε.

—Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ τὸν κακοποιήσετε! εἶπε. Δὲν θὰ τὸν πειράξετε στὸ παραμικρό! Μόνο νὰ τὸν προσέχετε.

Τέσσαρες στρατιῶτες τὸν ἔβαλαν στὴ μέση κ' ἐτράβηξαν κατὰ τὴν ἔξοδο τῆς γκρεμισμένης παγόδας. Ὁ Βόρις ἔμεινε μὲ τοὺς ἄλλους, ποὺ κρατοῦσαν τοὺς λοιποὺς κατασκόπους.

—Αὐτοὺς νὰ τοὺς πᾶτε στὸ κρατητήριο! εἶπε.

Μετὰ ἔκανε νὰ φύγη κι' αὐτός, ἀλλὰ στὸ σκοτάδι ποὺ εἶχε ἁπλωθῆ ἐν τῷ μεταξὺ ἐκεῖ μέσα, ἐσκόνταψε σὲ κάτι ποὺ δὲν μπόρεσε στὴν ἀρχὴ νὰ καταλάβη τί ἦταν. Ἐπρόσεξε καλύτερα καὶ εἶδε πὼς ἦταν ἕνα πτῶμα.

Ἔσκυψε. Θυμήθηκε τὸν πυροβολισμὸ ποὺ ἄκουσε ὅταν ἐμπῆκε μὲ τοὺς στρατιῶτες μέσα στὴν παγόδα. Ἄναψε ἕνα σπίρτο, ἐκύτταξε τὸν σκοτωμένο στὸ πρόσωπο καὶ τὰ κατάλαβε ὅλα, ὅσα εἶχαν διαδραματισθῆ λίγο πρὸ τῆς ἀφίξεώς του.

Ὁ σκοτωμένος ἦταν ὁ Κινέζος Λιόγκ, ὁ κατάσκοπος ἐκεῖνος ποὺ εἶχε προδώσει τοὺς συντρόφους του, ἐκεῖνος ποὺ εἶχεν ὑποσχεθῆ νὰ τοῦ παραδώση τὸν Ἰβαμούρα καὶ ποὺ ἐκράτησε τὸν λόγον του. Τώρα ἔπρεπε καὶ ὁ Βόρις νὰ κρατήση τὸν δικόν του.

Ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του μισὸ χαρτονόμισμα, τὸ ἄλλο μισὸ ἐκεῖνο ποὺ εἶχε δώσει τοῦ Λιόγκ καὶ τοῦ τὸ πέταξε, λέγοντας:

—Ἐκράτησες τὸ λόγο σου! Πάρε καὶ τ' ἄλλο μισό!

ΣΤΑ ΧΑΡΑΚΩΜΑΤΑ

Ὁ πόλεμος μαίνεται στὰ χαρακώματα. Οἱ Ἰάπωνες κάνουν συνεχεῖς ἐπιθέσεις καὶ οἱ Ρῶσσοι καταβάλλουν ἀπεγνωσμένες προσπάθειες γιὰ νὰ κρατήσουν τὶς θέσεις των.

Οἱ γενναῖοι ὅμως ὑπερασπισταὶ τοῦ Πὸρτ Ἀρθοὺρ δὲν θ' ἀργοῦσαν νὰ λάβουν καὶ τὸ τελευταῖο πλῆγμα, χάρις στὶς ἐνέργειες τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἰαπωνικῆς κατασκοπείας λοχαγοῦ Ἰβαμούρα.

Στὸ ἰαπωνικὸ ἐπιτελεῖο κατέστρωναν σχέδια ἐπὶ σχεδίων, γιὰ νὰ βροῦν τὸν καλύτερον τρόπο, ὥστε νὰ ἐξουδετερώσουν τὴν ἄμυναν τῶν Ρώσσων, ὅταν ξαφνικὰ καταφθάνει ἕνας ἀξιωματικὸς κρατῶντας ἕνα χαρτάκι.

—Τί συμβαίνει; τὸν ρωτάει αὐστηρὰ ὁ στρατηγὸς ποὺ ἦταν ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ἐπιθέσεως.

Ὁ ἀξιωματικὸς δὲν ἐσκέφτηκε κὰν νὰ χαιρετήση. Τόση ἦταν ἡ συγκίνησι καὶ ἡ ταραχή του.

—Ἐλάβαμε αὐτὰ ἐδῶ, στρατηγέ, εἶπε. Τἄστειλε ὁ Ἰβαμούρα...

—Τί εἶν' αὐτά; Καμμιὰ πληροφορία;

—Κάτι καλύτερο, στρατηγέ μου: τὰ σχέδια τοῦ ὑπ' ἀριθ. δύο φρουρίου.

Τώρα καὶ ὁ στρατηγὸς χάνει τὴν ψυχραιμία του.

—Ἀλήθεια; λέει ἐνῷ ἁρπάζει τὸ χαρτὶ ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ἀξιωματικοῦ. Μὰ τότε τὸ Πὸρτ Ἀρθοὺρ βρίσκεται στὰ χέρια μας! Νὰ ἰδοῦμε τώρα ἂν θὰ μπορέσουν οἱ Ρῶσσοι νὰ κρατήσουν τὴν ἄμυνα τους.

Ἐκάλεσε ἀμέσως τὸν ὑπασπιστή του καὶ τοῦ ἔδωσε τὶς ἀπαιτούμενες ὁδηγίες.

—Ἡ δευτέρα μεραρχία νὰ ἐπιτεθῆ ἀμέσως ἐναντίον τῶν χαρακωμάτων ποὺ ὑποστηρίζονται ἀπὸ τὴν τρίτη ρωσσικὴ ζώνη, εἶπε. Νὰ προετοιμάσετε ἐπίθεσιν ἐναντίον τοῦ δευτέρου φρουρίου, ἐπὶ τῇ βάσει αὐτοῦ τοῦ σχεδίου.

Καὶ λέγοντας αὐτὰ τοῦ ἔδωσε τὸ πολύτιμο χαρτάκι.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Εἰς τὸ ἑπόμενον

ΥΣΤΕΡΑ ΑΠΟ ΕΝΑ ΤΕΤΑΡΤΟ ΤΗΣ ΩΡΑΣ

Μιὰ νουβέλλα τοῦ Ἄγγλου συγγραφέως ΑΡΘΟΥΡ ΤΖΑΚ ΣΕΒΕ·Ι·Ζ

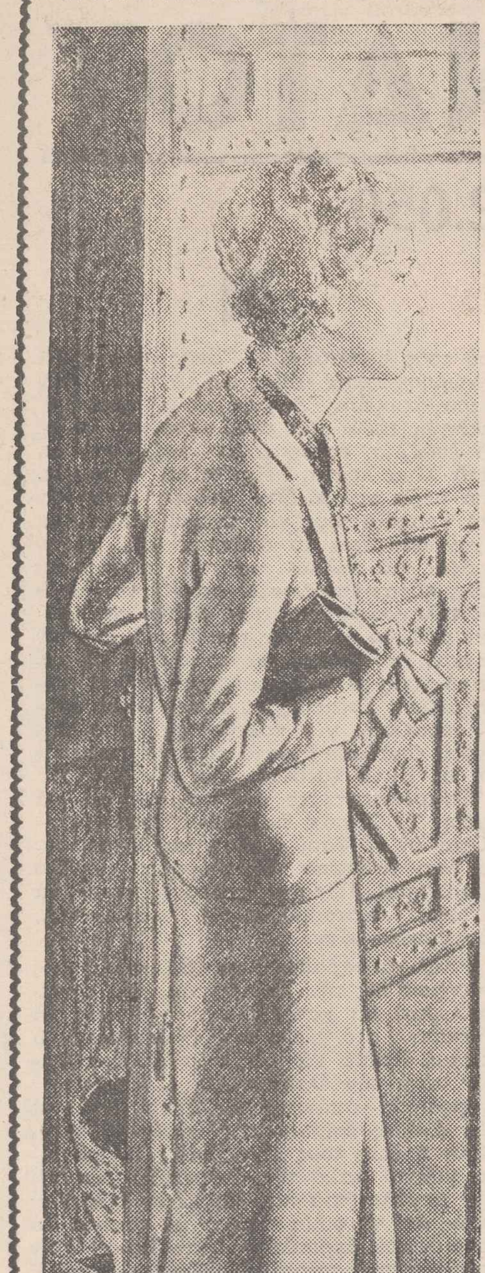

Μιὰ παράξενη χλωμάδα ἦταν χυμένη στὸ πρόσωπό της.

Ἐγέμισα τὸ πιστόλι μου καὶ τὸ ἄφησα ἐπάνω στὸ γραφεῖο. Στὸ πλαϊνὸ δωμάτιο ἄκουγα τὸν Φόρντεϋ νὰ χτυπᾷ κάτι καὶ νὰ βλαστημᾷ. Χαμήλωσα τὸ φῶς τῆς λάμπας. Διάβολε! Ὅταν πρόκειται νὰ σκοτώσης κάποιον πρέπει νὰ εἶνε σκοτεινά. Ἔρριξα μιὰ ματιὰ στὸ γράμμα ποὺ εἶχα γράψει: Σ' αὐτὸ τὸ γράμμα ὡμολογοῦσα ὅτι ἔκανα ἕνα φόνο: τὸ φόνο τοῦ Κέϊθ Φόρντεϋ.

Ὡστόσο ὁ Φόρντεϋ ἦταν ἀκόμα ζωντανός. Ἴσως νὰ σᾶς φανῆ παράξενο ἀλλὰ ἔτσι πρέπει: Πρῶτα ἔκανα τὴν ὁμολογία καὶ ὕστερα θὰ διέπραττα τὸ φόνο. Μολονότι δὲν εἶμαι καὶ τόσο ἔξυπνος ὡστόσο πρέπει νὰ κάνω τὴ δουλειὰ μὲ ἀκρίβεια καὶ προσοχή.

Βρισκόμαστε μόνοι στὴν ἐρημικὴ ἀγροικία: Ἐγὼ καὶ ὁ Φόρντεϋ. Ἄνοιξα τὴν πόρτα καὶ κύτταξα στὸ χώλ. Τὸ ἐκκρεμὲς λειτουργοῦσε λαμπρά. Ἔδειχνε ἕντεκα παρὰ τέταρτο. Δηλαδὴ ἦταν ἀκριβῶς ἡ ὥρα ποὺ ἔπρεπε νὰ εἶχα σκοτώσει τὸν Φόρντεϋ, σύμφωνα μ' αὐτὰ ποὔγραφα στὸ γράμμα. Ἄρχισα ν' ἀνησυχῶ μήπως εἶχα κάνει λάθος σὲ καμμιὰ λεπτομέρεια. Ἕνα τέτοιο πρᾶγμα μὲ τρόμαζε γιατὶ δὲν ἤθελα ἡ ἀστυνομία νὰ σχηματίση τὴν παραμικρὴ ὑποψία εἰς βάρος τῆς Λίλιαν. Ἔπρεπε νὰ τὴν προστατεύσω καὶ τοῦτο ἐπειδὴ γιὰ χατῆρι της προέβαινα σ' αὐτὸ τὸ ἔγκλημα...

Πλησίασα τὸ ἐκκρεμὲς ἄνοιξα τὸ τζάμι, κι' ἐγύρισα τὸν μεγάλο δείχτη καὶ τὸν ἔφερα στὶς δώδεκα. Τώρα τὸ ρολόϊ ἔδειχνε ἕντεκα ἀκριβῶς ἐνῷ ἦταν ἕντεκα παρὰ τέταρτο. Μόλις ἔκλεισα τὸ τζάμι, ἄνοιξε ἡ πόρτα τοῦ δωματίου καὶ στὸ κατῶφλι φάνηκε ὁ Φόρντεϋ, μεθυσμένος ὅπως πάντα.

Μὲ ρώτησε τί ὥρα ἦταν, τοῦ εἶπα πὼς ἦταν ἕντεκα ἀκριβῶς, κύτταξε κι' αὐτὸς γιὰ νὰ βεβαιωθῆ, μὲ ρώτησε ἂν πηγαίνη καλά, τοῦ ἀπάντησα «ναί», μὲ κύτταξε περίεργα καὶ ἔκλεισε πίσω του μὲ βιαιότητα τὴν πόρτα. Φώναξα τὸν Κινέζο ὑπηρέτη, τὸν Ὑέζο.

— Ὑέζο, τοῦ εἶπα Πάρε αὐτὸ τὸ γράμμα καὶ νὰ τὸ δώσης στὸν ἀστυνόμο μίστερ Τσάνγκ στὸ Πέϊ—Χιλίνγκ, ἀκριβῶς τὰ μεσάνυχτα. Κύτταξε τὴν ὥρα. Τώρα εἶνε ἀκριβῶς ἕντεκα. Κατάλαβες;

Γέλασε, πῆρε τὸ γράμμα καὶ ἔφυγε. Ἔκλεισα τὴν πόρτα. Ἐπέστρεψα στὸ δωμάτιό μου καὶ πῆρα τὸ ρεβόλβερ μου. Τὸ ξανάφησα ὅμως... Παρὰ λίγο νὰ ξεχάσω κάτι. Βγῆκα ἔξω στὸ χὼλ κι' ἔφερα τὸν δείκτη τοῦ ρολογιοῦ στὴν κανονική του θέση, δηλαδὴ στὶς ἕντεκα παρὰ τέταρτο.

Τώρα ἤμουνα ἕτοιμος. Ἄναψα ἕνα τσιγάρο, πῆρα τὸ πιστόλι καὶ κατευθύνθηκα στὴν πόρτα τοῦ Φόρντεϋ.

★

Στὶς φυτεῖες τοῦ Φόρντεϋ ἐργαζόμουνα τέσσερα χρόνια τώρα. Τὸν γνώριζα ἀπὸ τὸν Εὐρωπαϊκὸ πόλεμο ὅταν ὑπηρετοῦσα ὑπὸ τὶς διαταγές του—ἦταν λοχαγὸς—καὶ γνώριζα τὸν ἀπότομο καὶ αἰσχρὸ χαρακτῆρα του. Ὡστόσο δέχθηκα αὐτὴ τὴν θέση στὴν Σεϊάμα. Ὅταν πρωτόειδα τὴν Λίλιαν Φόρντεϋ, τὴν γυναῖκα του, ἔμεινα κατάπληκτος ἀπὸ τὴν ὀμορφιά της, καὶ σκλάβος τῶν θελγήτρων της. Ἡ σκέψη ὅμως ὅτι ἀνῆκε σὲ αὐτὸ τὸ τέρας μοῦ ἔφερνε τὸ αἷμα στὸ κεφάλι...

Πολλοὶ θὰ νομίσετε ὅτι τὰ ἐλατήρια αὐτῆς τῆς πράξεως ποὺ ἐπρόκειτο νὰ κάμω ἦταν ποταπά. Θὰ σᾶς βγάλω ὅμως ἀμέσως ἀπὸ τὴν πλάνη. Ἡ Λίλιαν ἀγαποῦσε κάποιον ἄλλον, τὸν Κάρριγκτων, τοῦ ὁποίου οἱ φυτεῖες συνώρευαν μὲ τὶς φυτεῖες τοῦ Φόρντεϋ. Ἀγαπιόνταν καὶ οἱ δυὸ ἀλλὰ ἐπειδὴ ἦσαν τίμιοι, ἦσαν ἐπιφυλακτικοὶ στὸ αἴσθημά τους. Θεωροῦσαν τὸν Φόρντεϋ ἕνα ἀνυπέρβλητο ἐμπόδιο στὸν ἔρωτά τους. Ἔτσι ὑπέμεναν τὸ μαρτύριο.

Ὅπως λοιπὸν βλέπετε δὲν εἶχα νὰ κερδίσω τίποτα ἀπὸ τὸ ἔγκλημά μου. Ἀντιθέτως θὰ ἔχανα γιατὶ θὰ δοκίμαζα τὴν πικρία ἑνὸς δεύτερου χαμοῦ. Τὴν γυναῖκα ποὺ ἀγαποῦσα θὰ μοῦ τὴν ἔπαιρνε ἕνας ἄλλος, μόλις ἔβγαζα ἀπὸ τὴ μέση τὸ ἐμπόδιο ποὺ ὑπῆρχε, σκοτώνοντας τὸν Φόρντεϋ: Πάντως ἦταν γεγονὸς ὅτι ἀδιαφοροῦσα σὲ ποιανοῦ ἄλλου τὴν ἀγκαλιὰ θὰ ἔπεφτε ἡ Λίλιαν. Ἐκεῖνο ποὺ μ' ἐνδιέφερε ἦταν νὰ τὴν ἀποσπάσω ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ τοῦ κακοῦ Φόρντεϋ.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων εἶχα καταστρώσει καὶ τὴν κατοπινὴ ἐξαφάνισή μου ὥστε νὰ μὴ μὲ συλλάβουν. Τρία μίλλια μακρυὰ στὸν ποταμὸ Κὶγκ—Σοῦ μὲ περίμενε ἕνα ποταμόπλοιο τὴ νύχτα. Θὰ ἐπιβιβαζόμουνα σ' αὐτὸ πρὶν φθάση ὁ ἀστυνόμος Τσάνγκ κι ἔπειτα ἀπὸ δυὸ ὧρες θὰ βρισκόμουνα στὴν ἀνοικτὴ θάλασσα, ἀφίνοντας πίσω μου τὴν Λίλιαν εὐτυχισμένη στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Κάρριγκτων. Αὐτὸ ἦταν τ' ὄνειρό μου: Ἡ εὐτυχία τῆς γυναίκας ποὺ ἀγαποῦσα, ἡ ἐξόντωση τοῦ ἀνθρώπου ποὺ μισοῦσα.

Ἡ ζωὴ τῆς Λίλιαν ἦταν σωστὸ μαρτύριο. Μιὰ νύχτα, τρελλὴ ἀπὸ θυμὸ γιὰ τὴν αἰσχρὴ συμπεριφορά του, ἅρπαξε ἕνα ὅπλο καὶ ἐπεχείρησε νὰ τὸν σκοτώση.

Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ λάβω τέτοια μέτρα ὥστε ν' ἀποδειχθῆ πλήρως ὅτι ἐγὼ τὸν σκότωσα κι' ὄχι ἐκείνη. Γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ πρὶν ἐγκληματήσω ἔγραψα λεπτομερῶς, σὰν ὁμολογία νὰ ποῦμε, πῶς καὶ γιατὶ σκότωσα τὸν Φόρντεϋ.

Ἀπόψε ἡ Λίλιαν εἶχε πάει νὰ ἐπισκεφθῆ τὸν Κάρριγκτων καὶ τὴν ἀδελφή της, στὸ σπίτι τῆς τελευταίας καὶ στὶς ἕντεκα παρὰ τέταρτο θ' ἀναχωροῦσε ἀπὸ κεῖ γιὰ νὰ ἐπιστρέψη στὸ συζυγικό της σπίτι. Ἔτσι γινόταν πάντα: Χρειαζόταν ἕνα τέταρτο μὲ τὸ ἄλογο γιὰ νὰ διανύση αὐτὴ τὴ διαδρομή. Μέσα ὅμως σ' αὐτὸ τὸ τέταρτο ἐγὼ θὰ εἶχα σκοτώσει τὸν Φόρντεϋ καὶ θὰ πήγαινα νὰ ἐπιβιβαστῶ στὸ ποταμόπλοιο. Ἔτσι θὰ εἶχε ἀδιάσειστο στὴ διάθεσή της τὸ ἄλλοθι. Ὁ ἄνδρας της θὰ σκοτωνόταν ὅταν ἐκείνη θάλεγε «καληνύχτα» στὴν ἀδελφή της καὶ τὸν Κάρριγκτων.

Ὁ Ὑέζο, ὁ πιστὸς ὑπηρέτης, πήγαινε τώρα νὰ παραδώση τὸ γράμμα στὸν ἀστυνόμο τῆς περιοχῆς Τσάνγκ. Ὁ Κινέζος εἶχε δῆ τὴν ὥρα. Ἔτσι θὰ κατέθετε ὅτι τοῦ ἔδωσα τὴν ὁμολογία μου ἀκριβῶς στὶς ἕντεκα ἡ ὥρα, δηλαδὴ ἕνα τέταρτο μετὰ τὴν διάπραξη τοῦ ἐγκλήματός μου.

Ὁ φόβος μήπως δὲν κάνω ἀκριβῶς ὅ,τι ἔγραφα στὴν ὁμολογία μου, μοῦ ἀπασχολοῦσε τὸ μυαλό. Φοβόμουνα γιὰ τὴν τύχη τῆς Λίλιαν. Ἤξερα ὅτι ὁ Φόρντεϋ θὰ καθόταν στὸ δωμάτιό του μὲ μιὰ ἄδεια μποτίλια τοῦ οὐίσκυ μπροστά του. Θάμπαινα μέσα καὶ θὰ τὸν πυροβολοῦσα στὸ μέτωπο ἀνάμεσα στὰ δυὸ μάτια. Ἔτσι εἶχα γράψει στὴν ὁμολογία μου, ποὺ ἴσως τώρα νὰ διάβαζε κατάπληκτος ὁ Τσάνγκ.

Μόλις ἔφθασα στὴν πόρτα τοῦ δωματίου τοῦ Φόρντεϋ, μὲ τὸ ρεβόλβερ στὸ χέρι, γύρισα καὶ κύτταξα τὸ ρολόϊ. Ἐν τάξει ἦταν ἕντεκα παρὰ τέταρτο. Ἐξαφνα ὅμως ἔνοιωσα μιὰν ἀνατριχίλα. Ἔμεινα ἀκίνητος. Ἡ πόρτα τοῦ δωματίου τοῦ Φόρντεϋ ἦταν ὀρθάνοικτη καὶ μέσα διέκρινα μιὰ λεπτὴ σιλουέττα. Ἦταν ἡ Λίλιαν!

Τὰ γόνατά μου λύγισαν κι' ἡ γλῶσσα κινιόταν πάνω στὰ ξερά μου χείλη. Μηχανικά, ἔκρυψα τὸ ρεβόλβερ στὴ τσέπη μου. Γύρισε καὶ μὲ κύτταξε καὶ φάνηκε σὰν ν' ἀπόρησε μὲ τὸ ἠλίθιο ὕφος μου... Ὡστόσο καὶ κείνη δὲν ἦταν σὲ καλλίτερη κατάσταση Μιὰ χλωμάδα ἦταν χυμένη στὸ πρόσωπό της καὶ μὲ κύτταζε σὰν χαμένη. Τὰ χέρια της ἔτρεμαν. Κάτι ἤθελε νὰ μὲ ρωτήση ἀλλὰ δὲν τολμοῦσε. Ἐπιτέλους τραύλισε:

— Ὦ! ἐσεῖς εἶσθε μίστερ Λίντερν. Μήπως εἴδατε πουθενὰ τὸν ἄνδρα μου;

Τῆς ἀπάντησα ἀφηρημένος ὅτι ἦταν μόλις πρὸ ὀλίγου στὸ δωμάτιό του, κι' ὅτι τὸν εἶχα ἀκούσει ποὺ βλαστημοῦσε. Περιέφερε ἀνήσυχη τὸ βλέμμα της σὲ ὅλο τὸ δωμάτιο.

Ὁ Ὑέζο θὰ εἶχε δώσει κιόλας τὸ γράμμα στὸν ἀστυνόμο, ὁ ὁποῖος θὰ πληροφορεῖτο ὅτι σκότωσα τὸν Φόρντεϋ. Κι' ὅμως τὸ θῦμα μου εἶχε ἐξαφανισθῆ. Ἦταν φανερὸ ὅτι βγῆκε ἀπὸ τὸ χαμηλὸ παράθυρο ποὔβλεπε στὴν βεράντα. Γιατὶ ὅμως; Ποῦ στὴν ὀργὴ εἶχε πάει αὐτὸ τὸ γουρούνι; Καὶ γιατὶ βγῆκε ἔξω στὸ χὼλ νὰ μὲ ρωτήση γιὰ τὴν ὥρα; Γιατὶ κύτταξε στὸ ρολόϊ τόσο παράξενα;

— Πρέπει νὰ μὲ βοηθήσετε νὰ βροῦμε τὸν Κέϊθ, μοῦ εἶπε ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ἀγωνιώδη σιωπὴ ἡ Λίλιαν. Κάπου θὰ βρίσκεται.

— Εἶνε ἀνάγκη νὰ τὸν συναντήσετε ἀμέσως;

— Ἀπόλυτη ἀνάγκη.

Τὴν κύτταξα στὰ μάτια, ἐκείνη μὲ παρατηροῦσε μὲ τὸ ἴδιο ἀνεξήγητο βλέμμα. Ξαφνιαστήκαμε κι' οἱ δυό. Τὴν ἄφησα ἀμέσως κατόπιν στὸ δωμάτιο κι' ἔτρεξα στὰ παραπήγματα. Κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἐργάτες δὲν τὸν εἶχε δῆ. Ὅταν ἐπέστρεψα στὴν ἀγροικία ἡ Λίλιαν δὲν βρισκόταν ἐκεῖ. Εἶχε βγῆ ἔξω νὰ ψάξη γιὰ τὸν ἄνδρα της... Τὴν αἰνιγματικὴ ἔκφραση τοῦ προσώπου της τὴ διατηροῦσα ἀδρὰ στὴ μνήμη μου. Μοῦ προκαλοῦσε, μᾶλλον, κάποιον ἀόριστο φόβο.

Ἦταν περασμένα μεσάνυχτα πιά. Ἡ Λίλιαν ἀκόμα νὰ ἐπιστρέψη. Ἀποφάσισα νὰ τρέξω ἔξω νὰ τὴν βρῶ. Ἔψαχνα σὰν τρελλὸς μιὰ ὥρα. Ἐπιτέλους, τὴν εἶδα σ' ἕνα μονοπάτι τῶν φυτειῶν τὸ ὁποῖο προηγουμένως εἶχα διασχίσει εἴκοσι φορές. Μὲ προσπέρασε τρέχοντας. Τὸ πρόσωπό της γυάλιζε στὸ σκοτάδι. Τρόμος καὶ φόβος ζωγραφιζόταν στὰ χαρακτηριστικά της. Μόλις μὲ εἶδε, κοντοστάθηκε, μὲ κύτταζε ἐμβρόντητη, καὶ συνέχισε τὸ τρέξιμό της φωνάζοντας :

— Ἄχ! Θεέ μου! Τί ἔκαμα! Τὸν σκότωσα!

Μπροστά μου καὶ σὲ μιὰ ἀπόσταση εἴκοσι μέτρων διέκρινα τὸ ἀμυδρὸ φῶς ἑνὸς φαναριοῦ. Ἔτρεξα πρὸς τὰ ἐκεῖ... Πίσω ἀπὸ ἕνα μικρὸ παράπηγμα κοιτόταν νεκρὸς ὁ Κέϊθ Φόρντεϋ. Ἦταν πεσμένος μπρούμυτα μὲ μιὰ σφαῖρα στὸν κρόταφο. Πλάϊ ὑπῆρχε ἕνα μικρὸ αὐτόματο ρεβόλβερ. Τὄπιασα καὶ τὸ ἀνεγνώρισα. Ἦταν τὸ ρεβόλβερ τῆς Λίλιαν. Πρὶν τὸ σηκώσω ὅμως ἄκουσα μιὰ φωνὴ πίσω μου... Πιὸ πέρα στὸ μισοσκόταδο στεκόταν ὁ μίστερ Τσάνγκ, ἀνάμεσα σὲ δυὸ ἄλλους ἀστυνομικούς. Πλησίασε μ' ἕνα ἐλαφρὸ βῆμα, ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸν νεκρό, καὶ κατόπιν στὸ ρεβόλβερ τῆς Λίλιαν ποὺ κρατοῦσα.

— Μεταφέρετε τὸ πτῶμα στὸ σπίτι, διέταξε τοὺς ἀστυνομικοὺς ὁ Τσάγκ.

Ἀκολούθησα σὰν χαμένος τὴν μικρὴ συνοδεία. Σὲ λίγο μπαίναμε στὴν ἀγροικία τοῦ Φόρντεϋ: Ἡ Λίλιαν δὲν βρισκόταν ἐκεῖ. Τρομοκρατημένη ἀπὸ τὸ ἔγκλημά της θὰ εἶχε κάπου κρυφτῆ. Τὸ πρῶτο πρᾶγμα ποὺ σκέφθηκε νὰ κάμη ὁ Τσάνγκ μόλις μπήκαμε στὸ δωμάτιο τοῦ θύματος ἦταν νὰ ψάξη προσεκτικὰ ὅλες του τὶς τσέπες. Μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀντικειμένων βρῆκε καὶ ἕνα κομμάτι χαρτιοῦ, πάνω στὸ ὁποῖο ἦταν γραμμένες μερικὲς λέξεις.

— Καθῆστε, μίστερ Λίντερν, μοῦ εἶπε μὲ φιλικὸ ὕφος.

— Ἡ ὁμολογία σας εἶνε λεπτομερεστάτη ἀλλὰ ἔχει μερικὰ βασικὰ σφάλματα, σχετικῶς μὲ τὸ τραῦμα καὶ τὸ μέρος ὅπου διεπράχθη ὁ φόνος. Τὸ τραῦμα εἶνε στὸν κρόταφο καὶ τὸ πτῶμα βρέθηκε ἔξω, ἐνῷ ἐσεῖς γράφετε ὅτι τὸν πυροβολήσατε στὸ δωμάτιό του, μὲ μιὰ σφαῖρα ἀνάμεσα στὰ δυὸ μάτια

— Σᾶς ὁμολογῶ ὅτι ἐγὼ τὸν σκότωσα. Συλλάβετέ με.

— Δὲν θὰ πραγματοποιήσω, μίστερ Λίντερν, τὴν ἐπιθυμία σας γιατὶ τὸν Φόρντεϋ δὲν τὸν σκότωσε κανείς. Αὐτοκτόνησε! Βρήκαμε σὲ μιὰ τσέπη του ἕνα ἰδιόγραφο σημείωμά του.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα ὅταν ὁ Τσάνγκ μὲ δυὸ ἀστυνομικοὺς ἐγκατέλειψαν τὴν ἀγροικία τοῦ Φόρντεϋ, βρῆκα τὴν Λίλιαν μόνη της στὴ κρεββατοκάμαρά της. Τὰ μάτια της ἦσαν δακρυσμένα.

— Γιατὶ μοῦ εἴπατε ὅτι σκοτώσατε τὸν σύζυγό σας; τὴν ρώτησα.

— Παρεξηγήσατε, μίστερ Λίντερν. Δὲν ἤθελα νὰ πῶ ὅτι ἐγὼ τὸν σκότωσα, ἀλλὰ ὅτι ἐγὼ ἤμουνα ἡ αἰτία ποὺ σκοτώθηκε, ὅπως ξέρετε, ἦταν πολὺς καιρὸς τώρα ποὺ εἶχα πάψει νὰ τὸν ἀγαπῶ. Ἀπόψε, λοιπόν, τοῦ μίλησα ἀποφασιστικά. Τοὖπα ὅτι δὲν μπορῶ νὰ ὑποφέρω τὸν χαρακτῆρα του κι' ὅτι θὰ τὸν ἐγκατέλειπα. Μοῦ ζήτησε συγγνώμη καὶ μοῦ ὑποσχέθηκε ὅτι θ' ἄλλαζε. Καὶ μὲ παρακάλεσε νὰ τοῦ δώσω ἄλλη μιὰ εὐκαιρία... Ἐγὼ τότε τοῦ ἀπάντησα ὅτι θὰ σκεφτόμουνα ἂν ἔπρεπε ν' ἀναθεωρήσω τὴν ἀπόφασί μου, ποὺ θὰ τοῦ γνώριζα στὶς 11. Ὅταν ἔφευγα μοῦ εἶπε ὅτι θὰ μὲ περίμενε ὥς τὶς ἕντεκα. Ἂν δὲν ἐρχόμουν ὥς ἐκείνη τὴν ὥρα θὰ ἤξερε ὅτι ὅλα εἶχαν τελειώσει μαζί μας.

Τώρα κατάλαβα γιατὶ μὲ ρώτησε τί ὥρα ἦταν.

— Ἀπορῶ δέ, συνέχισε ἡ Λίλιαν, γιατὶ αὐτοκτόνησε καὶ δὲν περίμενε ἀκόμα δέκα πέντε λεπτά.

Ἔξω στὸ χὼλ τὸ ἐκκρεμὲς ἐξακολουθοῦσε νὰ χτυπᾷ... Τὶκ—τὰκ.. τὶκ—τάκ.

ΑΡΘΟΥΡ ΤΖΑΚ ΣΕΒΕ·Ι·Ζ

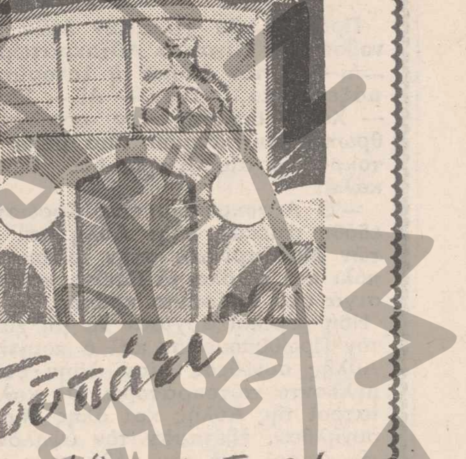

Ποῦ πάει, ἀλήθεια; Κανεὶς δὲν εἶναι σὲ θέσι νὰ ξέρη. Καμμιὰ ἔνδειξι δὲν ἔχει γιὰ τὴ γραμμὴ ποὺ ἐξυπηρετεῖ: οὔτε ἀριθμό, οὔτε γράμμα. Μπορεῖ νὰ πηγαίνη στὴν Καλαμάτα, μπορεῖ καὶ στὰ Πετράλωνα. Ποιὸς θὰ τολμοῦσε νὰ τὸ σταματήση γιὰ νὰ ἀνέβη, ποιὸς θὰ τὸ ἔπαιρνε στὰ κουτουροῦ; Σκεφθῆτε, νὰ βιάζεστε νὰ πᾶτε κάπου καὶ νὰ μὴ βλέπατε ἄλλο μέσο συγκοινωνίας ἀπὸ αὐτὸ τὸ μυστηριῶδες αὐτοκίνητο. Θὰ τὸ παίρνατε; Ὄχι, βέβαια, γιατὶ δὲν ἐμπιστεύεται κανεὶς σὲ κάτι ἄγνωστο. Ἔτσι, καὶ γιὰ τὸ ζήτημα ἐκλογῆς μιᾶς πούδρας, δὲν πρέπει νὰ βασίζεσθε παρὰ σὲ προϊόντα γνωστά. Τριάντα χρόνια τώρα καὶ σὲ ὅλο τὸν κόσμο, ὅλο καὶ διαδίδεται μὲ ἐπιτυχία ἡ πούδρα ΠΟΜΠΕΪΑ.

ΜΗΝΥΤΩΡ

ΤΟ ΑΕΡΙΟΝ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Μία παράδοξη ἱστορία τοῦ ἔτους 2.050

ὅπως μᾶς τὴν ἀφηγεῖται ὁ Γερμανὸς δημοσιογράφος ΚΟΥΡΤ ΣΟΡΜΠΑΝ

—Κοντεύεις νὰ τελειώσης τὸ πείραμά σου; ρώτησε ὁ καθηγητὴς Στράκ, ὁ χημικός. Ἄναψε καὶ ἄλλο ἕνα τσιγαρέττο, ἔστρεψε τὸ κάθισμά του κι' ἐκύτταξε τὸν φίλο του, τὸν Δρ. Ἔνκιν, ποὺ ἐκάθητο ἀπέναντί του.

Ὁ Δρ. Ἔνκιν κυττάζει μὲ προσοχὴ τὰ ποντίκια ποὺ κινοῦνται μέσα στὴ γυάλα, χωρὶς νὰ μαντεύουν πόσο κοντὰ εἶναι ὁ θάνατος.

—Δὲν θὰ τὰ σκοτώσω, ἀπαντᾶ, — ἀκριβῶς αὐτὸ εἶναι ὅτι δὲν θὰ τὰ σκοτώσω.—

Καὶ σηκώνεται, διασχίζει τὸ ἐργαστήριον, κάθεται σ' ἕνα κάθισμα κοντὰ στὸν φίλο του καὶ ἀνοίγει τὸ σημειωματάριό του.

—Οἱ πειραματισμοί μου γιὰ τὴν καταστροφὴ τῶν ἀρουραίων καὶ τῶν ἐχθρῶν τῆς γεωργίας ἐν γένει, προῆλθαν ἀπὸ τὸ ἀρχικό μου σχέδιο, νὰ τοὺς καταστρέψω μὲ κάποιο μικρόβιο ποὺ θὰ τοὺς μετέδιδε μιὰν ἐπιδημικὴ ἀσθένεια. Ἔψαχνα λοιπὸν νὰ βρῶ μιὰ θανατηφόρο ἀσθένεια, ἡ ὁποία θὰ ἦτο μεταδοτικὴ στοὺς ἀρουραίους, χωρὶς ὅμως νὰ ὑπάρχη κίνδυνος μεταδόσεως εἰς τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ οἰκιακὰ ζῶα. Ἡ μέθοδος αὐτὴ μοῦ ἐφάνηκε ἡ καλλίτερη. Μετέδωσα τὴν ἀσθένεια σ' ἕναν ἀρουραῖο καὶ τὸν ἔβαλα στὸ μεγάλο δοχεῖο μὲ τοὺς ἄλλους. Τὸ πρωΐ εἶχαν πεθάνει ὅλα τὰ ζῶα.

—Ὥστε οἱ γεωργοὶ θὰ σωθοῦν εἰς τὸ μέλλον;

Ὁ Ἔνκιν ἀνοίγει ἕνα ἄλλο φύλλο τοῦ ἡμερολογίου του καὶ διαβάζει:

—«Ἡ ἔρευνα ἀπέδειξεν ὅτι τὰ ποντίκια ἔπαθαν ἀσφυξία καὶ ὅτι ἡ νόσος δὲν εἶχε μεταδοθῆ».

Τότε ἐζήτησα τὴν συνδρομὴ τοῦ βοηθοῦ μου, ὁ ὁποῖος ὅμως ἐνεργεῖ διὰ ἠλεκτρομαγνητικῶν πειραμάτων. Ἐμελέτησα τὴν ὑπόθεσι κι' ἐνόμισα ὅτι ηὗρα κάποια σχέσι μεταξὺ τοῦ θανάτου τῶν ἀρουραίων καὶ τῶν πειραμάτων τοῦ βοηθοῦ μου. Γι' αὐτὸ σ' ἐφώναξα.

Τὸ πρόσωπο τοῦ καθηγητοῦ Στὰκ χάνει μὲ μιᾶς τὴν ζωηρότητά του, ἀλλὰ καὶ τὴν ἔκφρασι τῆς ἐλαφρᾶς εἰρωνείας μὲ τὴν ὁποίαν εἶχε παρατηρήσει τὴν φάκα τοῦ θανάτου τοῦ φίλου του. Τώρα ἦταν μόνον ὁ Στράκ, ὁ περίφημος Στράκ, ὁ πρῶτος χημικὸς τῆς Ἀμερικῆς.

—Εἰς τὸ πεδίον αὐτὸ ξέρεις καλλίτερα ἀπὸ ἐμένα τί πρέπει νὰ γίνῃ. Ἐδῶ εἶναι αἱ σημειώσεις τοῦ βοηθοῦ μου. Βρὲς μόνος σου τὶς συνθῆκες ποὺ ἐπέφεραν ἐκείνη τὴν ἡμέρα τὸν μυστηριώδη θάνατον τῶν ἀρουραίων.

Ὁ Στρὰκ ἐξετάζει τὰς σημειώσεις ποὺ τοῦ ἔδωσε ὁ φίλος του. Ὄχι μὲ μεγάλη προσοχὴ ὅμως, ὡς φαίνεται, διότι τὰ μάτια του κυττάζουν κάθε τόσο ψηλὰ καὶ σκέπτεται, σὰν νὰ ἔχῃ ἄλλα πράγματα στὸ κεφάλι του. Ἔπειτα σηκώνεται, ἀνάβει ἕνα τσιγαρέττο καὶ πλησιάζει πρὸς τὰ ὄργανα. Ἐργάζεται σιωπηλά. Ἔξαφνα λέει δυνατά:—Τώρα ἀντιλαμβάνομαι, νομίζω, τί ἐπέτυχε χωρὶς νὰ τὸ ξέρη καὶ νὰ τὸ θέλη ὁ βοηθός σου. Θὰ δοῦμε. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὅμως τὸν διακόπτει μιὰ δυνατὴ φωνὴ τοῦ φίλου του, ὁ ὁποῖος δείχνει τὴ γυάλα μὲ τὰ ποντίκια. Τὰ ζῶα εἶχαν γίνει πολὺ ἀνήσυχα. Ἔτρεχαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ, πηδοῦσαν ψηλὰ καὶ μὲ μιᾶς ἔπεσαν κάτω, ἐτινάχτηκαν ὀλίγον καὶ ἔμειναν ἀκίνητα. Ὁ μυστηριώδης θάνατος τὰ εἶχε καταλάβει.

Ὁ Στρὰκ ἐστάθηκε κοντὰ στὸ δοχεῖο. Εἶχε παρακολουθήσει μὲ τόση προσοχὴ τὸν γεμᾶτο μυστήριο αὐτὸν θάνατον τῶν ζώων ὥστε τὸ τσιγάρο τοῦ εἶχε φύγει ἀπὸ τὰ χείλια.

—Τί νὰ συνέβη; ρωτᾶ ὁ Δρ. Ἔνκιν.

—Δὲν ξέρω καθόλου, ἀπαντᾶ ὁ Στράκ, καὶ σκύβει, σηκώνει τὸ τσιγάρο του, τὸ βάζει στὸ στόμα του καὶ ρουφάει, ἀλλὰ παρατηρεῖ ὅτι ἡ φωτιὰ εἶχε σβύσει. Ἀνάβει ἕνα σπίρτο, ἀλλὰ καθὼς παρατηρεῖ σκεπτικὸς τὸ τσιγαρέττο, ἀφίνει τὸ ἀναμμένο σπίρτο νὰ τοῦ κάψη σχεδὸν τὰ δάχτυλα. — Ἔσβυσε,—μουρμουρίζει,—ἔσβυσε ἔτσι μὲ μιᾶς. Νομίζω ὅτι ξέρω τώρα ποιὸς εἶνε ὁ μυστηριώδης θάνατος.

Ὁ Στρὰκ καὶ ὁ Δρ. Ἔνκιν κάθονται πάλιν ὁ ἕνας ἀπέναντι στὸν ἄλλο.

—Συγκρίνοντας τὶς παρατηρήσεις σου —λέγει ὁ Στράκ—μὲ τὰ πειράματα τοῦ βοηθοῦ σου, ἐπέτυχες, φαίνεται κάτι σπουδαῖο. Ὡρισμένοι ὅροι τῶν ὁποίων ἡ φύσις δὲν ἔχει ἀκόμη ἐρευνηθῆ, δημιουργοῦν, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ἕνα βαρύτατο δηλητηριῶδες ἀέριον...

—Ὅμοιο λοιπὸν μὲ τὸ βαρὺ ὑδρογόνο, τὸ ὁποῖον ἀνεκάλυψε ὁ Οὐρεϋ.

—Ναί, δημιουργεῖται, φαίνεται, βαρύτατον νιτρογόνον, τὸ ὁποῖον κατέρχεται χαμηλότατα καὶ γι' αὐτὸ οἱ ἀρουραῖοι ἔπαθαν ἀσφυξία· δὲν ηὗραν πιὰ ἀέρα μέσα εἰς τὸ πυκνὸ αὐτὸ ἀέριον. Ἐσκέφθηκα ὅτι κάτι τέτοιο θὰ συμβαίνη ὅταν τὸ τσιγάρο μοῦ ἔπεσε χάμω καὶ ἔσβυσε. Δὲν εἶναι, ἐννοεῖται, παρὰ μία ὑπόθεσις ἐκ μέρους μου.

Ὁ Δρ Ἔνκιν ἔκανε ἕνα καταφατικὸν νεῦμα. — Εὑρισκόμεθα λοιπὸν εἰς τὴν ἀρχὴν νέας ἐργασίας.

—Βεβαίως—τοῦ ἀπήντησε ὁ Στράκ,— τοσούτῳ μᾶλλον ποὺ τὸ βαρὺ νιτρογόνον φαίνεται νὰ χάνη σὲ 15 λεπτὰ τῆς ὥρας περίπου τὴν μεγάλη του βαρύτητα καὶ νὰ ἐπανέρχεται εἰς τὴν συνήθη του κατάστασιν. Γι' αὐτὸ καὶ τὰ ποντίκια τὰ ὁποῖα ἐβάλαμε στὴ γυάλα ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας μετὰ ἀπὸ τὴν δημιουργία τοῦ πρώτου κύματος ἀερίου δὲν ἔπαθαν πλέον τίποτε καὶ μόνο μὲ τὸ δεύτερο κῦμα ἐπῆλθε ὁ θάνατος.—Ὥστε—λέγει ὁ Ἔνκιν—ἐὰν ἕνα ἀεροπλάνο, τὸ ὁποῖον θὰ πετᾷ χαμηλὰ ἀφίνει νὰ χύνεται ἀπὸ ὡρισμένα δοχεῖα ἀπὸ αὐτὸ τὸ βαρὺ νιτρογόνο, τὸ ἀέριον θὰ ξαπλωθῆ ἐπάνω εἰς τὸ ἔδαφος, θὰ μπῆ μέσα στὶς τρύπες καὶ στὶς φωλῆες τῶν ἀρουραίων καὶ τῶν ἄλλων ζώων — καὶ στὶς πιὸ βαθειὲς ὑπόγειες στοές τους κ' ἔτσι θ' ἀπαλλάξη τοὺς ἀγροὺς ἀπὸ τοὺς καταστρεπτικοὺς ἐπιδρομεῖς. Ταυτοχρόνως μετὰ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας θὰ μπορῆ νὰ κυκλοφορῆ κανεὶς χωρὶς φόβο στοὺς ἀγροὺς ποὺ θὰ ἔχουν ἀπαλλαγῆ ἀπὸ κάθε κακὸν ἐπισκέπτη.—Ἤδη οἱ ἐφημερίδες ἄρχισαν νὰ γράφουν γιὰ τὴ σπουδαία ἀνακάλυψι. Οἱ δύο ἐπιστήμονες ὅμως ἐσυνέχισαν τὰ εἰρηνικὰ πειράματά των. Παντοῦ ὅπου ἄφησαν νὰ χύνεται τὸ νέον βαρὺ ἀέριον ὅλα τὰ βλαβερὰ ζῶα τῶν ἀγρῶν κατεστρέφοντο καὶ ἡ συγκομιδὴ ἔδινε λαμπρὰ ἀποτελέσματα. Ἦταν φανερὸ ὅτι οἱ δύο ἐπιστήμονες εἶχαν βρῆ πράγματι τὸ τρομερὸ κῦμα τοῦ θανάτου εἰς τὸ ὁποῖον τίποτε δὲν μποροῦσε ν' ἀντισταθῆ. Μια μέρα μάλιστα συνέβη κάτι ποὺ τοὺς κατετάραξε: Ἕνας μαῦρος εἰσεχώρησε κατὰ λάθος εἰς τὸ πεδίον τῶν πειραματισμῶν. Ἄρχισε νὰ μὴ μπορῆ ν' ἀναπνέῃ καλὰ καὶ ἀντὶ νὰ φύγῃ, ὁπότε θὰ ἐσώζετο, ἔπεσε κάτω καί, φυσικά, μετὰ λίγα λεπτά, εἶχε πάθει ἀσφυξία. Μιὰ μέρα ποὺ οἱ δύο ἄνδρες ἐγύρισαν στὸ γραφεῖο τους καὶ ποὺ οἱ ἐφημερίδες εἶχαν ἀναφέρει τὸ ἀτύχημα καὶ εἶχαν γράψει πιὰ πολλὰ γιὰ τὴν ἀνακάλυψί τους, ηὗραν ἐπάνω στὸ τραπέζι τους πολλὰ τηλεγραφήματα, τὰ ὁποῖα προσέφεραν μυθώδη ποσὰ εἰς τὸν Στρὰκ καὶ τὸν Ἔνκιν, ἐὰν ἤθελαν νὰ πουλήσουν τὸ μυστικό τους σὲ διάφορες χημικὲς καὶ βιομηχανικὲς Ἑταιρίες, οἱ ὁποῖες θὰ τὸ χρησιμοποιοῦσαν γιὰ πολεμικοὺς σκοπούς. Ἀφοῦ ἐδιάβασε δυνατὰ τὰ τηλεγραφήματα, ὁ Ἔνκιν ἔστρεψε πρὸς τὸν Στράκ: —Ἐπιτρέπεις;—εἶπε καὶ ἄρχισε νὰ τὰ σχίζῃ. Ὁ Στρὰκ ἔνευσε καταφατικῶς:— Ὅταν μὲ τὸ βαρὺ ἀέριόν μας ἐσκοτώσαμε ἕναν ἄνθρωπο τὸ ἐθεώρησα μεγάλο δυστύχημα. Τώρα μᾶς προσφέρουν νὰ γίνουμε ἑκατομμυριοῦχοι πουλῶντας... τὸν θάνατο—εἶπε.

—Καὶ νὰ παραδώσουμε τὸ μυστικό μας ἐπισήμως εἰς τὴν Κυβέρνησιν, οἱ ἐκμεταλλευταὶ θὰ κατορθώσουν γρήγορα νὰ τὸ πάρουν στὰ χέρια τους — ἐπρόσθεσε ὁ Ἔνκιν. Πρέπει νὰ τοὺς ἀφαιρέσουμε λοιπὸν αὐτὴ τὴν ἐλπίδα—εἶπε ὁ Στράκ. — Σύμφωνος,—ἀπάντησε ὁ Ἔνκιν. Καὶ οἱ δύο ἄνδρες ἐπῆραν τὴν ἀπόφασί τους. Ὅλη ἡ ζωή τους εἶχε δοθῆ στὴν ἐπιστήμη γιὰ τὸ καλὸ τῆς ἀνθρωπότητος. Ἦσαν μεγάλοι πιὰ καὶ δὲν εἶχαν δεσμὸ — ἐκτὸς ἀπ' τὴ φιλία τους — μὲ κανένα. Τὸ τουριστικὸν ἀεροπλάνο ἦταν ἕτοιμο στὴν ταράτσα τοῦ σπιτιοῦ. Ὁ Στρὰκ ὡδηγοῦσε μόνος του. Μπῆκαν μέσα καὶ ἐχάθηκαν στὸν ὁρίζοντα. Μετὰ δύο μέρες διεδόθη ὅτι οἱ δύο ἐπιστήμονες ἔπεσαν θύματα ἀεροπορικοῦ ἀτυχήματος, λόγῳ κακοῦ χειρισμοῦ φαίνεται.

Οὔτε τὰ δύο πτώματα δὲν εὑρέθησαν πουθενὰ καὶ μαζὺ μὲ τοὺς δύο ἄνδρες ἐχάθηκαν καὶ οἱ σημειώσεις τους καὶ τὸ μυστικὸ τοῦ φοβεροῦ θανάτου.

Ἡ θάλασσα τὸ εἶχε ἁρπάξει γιὰ πάντα ἀπὸ τὰ χέρια τῶν κακῶν ἀνθρώπων.

ΠΑΛΗΟΙ ΑΣΙΑΤΙΚΟΙ ΘΡΥΛΟΙ

Ἡ ἀπόφασις τοῦ Τσίγ-Λῆ-Χὸ

Μία περίεργη Κινεζικὴ διήγησις τοῦ ΦΟΥ - ΤΣΑΝ - ΛΙΑΓΚ

Πρὸ πολλῶν χιλιάδων ἐτῶν ἐκυβερνοῦσε τὴν Κίναν ὁ Αὐτοκράτωρ Τσὶγκ —Λὶ—Χό, τὸν ὁποῖον ἡ ἱστορία ἐπονομάζει Τσάο — Τσὲν — Λί — Σὰν — Κὲ — Χούν,, δηλαδὴ τὸν σοφώτερον ἄνθρωπον τοῦ κόσμου. Μιὰ μέρα ὁ Αὐτοκράτωρ αἰσθάνθηκε ὅτι δὲν ἦταν καλά.

—Ὁ Αὐτοκράτωρ εἶνε ἄρρωστος, διεδόθη ἀμέσως στὴν Αὐλὴ καὶ μεταξὺ τῶν Μανδαρίνων, στὴν αὐτοκρατορικὴ πόλι καὶ σ' ὅλο τὸ Πεκῖνο καὶ σιγὰ — σιγὰ στὸ ἀπέραντο κράτος τῆς Κίνας. Ἤδη μερικοὶ ἄρχισαν νὰ μὴ χαιρετοῦν τὸν Πρωθυπουργὸν καὶ ὁ ποιητὴς τῆς Αὐλῆς συνέθεσε μίαν ᾠδὴν γιὰ τὸν μέλλοντα αὐτοκράτορα. Οἱ καλλίτεροι ἰατροὶ τῆς Αὐλῆς καὶ ὅλης τῆς χώρας συνῆλθαν, ἐξέτασαν τὸν ὑψηλὸν ἀσθενῆ, ὠχροὶ ἀπὸ τὸν φόβο τους καὶ μὲ πολλὲς ὑποκλίσεις. Ἔπειτα ὁ πιὸ ἡλικιωμένος ἐγονάτισε καὶ εἶπε:

—Παρηγοριὰ τῶν ἀνθρώπων, μᾶς ἐπιτρέπεις νὰ σοῦ ποῦμε τὴν ἀλήθεια;

—Μίλησε!—τὸν διέκοψε ὁ Αὐτοκράτωρ.

—Υἱὲ τοῦ οὐρανοῦ. Στὴν ἀπέραντη σου καλωσύνη καταδέχεσαι νὰ κατεβῇς κάποτε στοὺς ἀνθρώπους καὶ τότε μπορεῖ νὰ ἀρρωσταίνῃς καὶ σὺ ὅπως ἐμεῖς. Σὲ ἱκετεύουμε νὰ μὴν στρέψῃς τὸν θυμό σου ἐναντίον μας, ἐὰν σοῦ ποῦμε ἀπὸ τί ὑποφέρεις: Ἐχάλασε τὸ στομάχι σου!

Ὁ Αὐτοκράτωρ παραξενεύθηκε.

—Πῶς εἶνε δυνατὸν αὐτό; Ἀπόψε ἤπια μόνο τὸ γάλα τῆς παραμάνας μου. Καὶ ἀπὸ 360 μῆνες ποὺ ἀνέβηκα στὸ θρόνο ἤπια πάντοτε, κατὰ τοὺς κανονισμούς, τὸ γάλα ἀπὸ τὶς παραμάνες μου. Ἄλλαξα 360 παραμάνες καὶ ποτὲ δὲν χάλασε τὸ στομάχι μου. Τί ἔφαγε ἡ τωρινή μου παραμάνα;

Ἀμέσως διετάχθησαν ἀνακρίσεις καὶ ἔρευνες, ἀλλὰ ἡ παραμάνα εἶχε φάει ὅλες τὶς τελευταῖες μέρες τὰ καλύτερα φαγητὰ γιὰ νὰ κάνουν καὶ τὸ καλλίτερο γάλα.

—Μήπως εἶνε ἄρρωστη ἀπὸ γενετῆς; Ποιοι τὴν ἐδιάλεξαν καὶ μοῦ τὴν ἔφεραν; Ἂν φταῖνε νὰ τιμωρηθοῦν!

Νέα ἔρευνα ἀπέδειξε ὅμως ὅτι ἡ παραμάνα ἦταν ὑγιεστάτη ἀνέκαθεν.

Τότε ἐκάλεσαν τὴν ἴδια τὴν παραμάνα.

—Γιατί εἶνε χαλασμένο τὸ γάλα σου; τὴν ἐρώτησε αὐστηρὰ ὁ Αὐτοκράτωρ.

—Υἱὲ τοῦ Οὐρανοῦ. Παντοδύναμε καὶ Σοφὲ προστάτα τῶν ἀδυνάτων καὶ τῶν πτωχῶν — ἀπήντησε ἡ παραμάνα— ζητᾶς τὴν ἀλήθεια ἐκεῖ ποὺ δὲν εἶνε. Ποτὲ δὲν ἀρρώστησα ἀπὸ τότε ποὺ γεννήθηκα. Οὔτε ἔφαγα ποτὲ τίποτε ποὺ νὰ μπορῇ νὰ χαλάσῃ τὸ γάλα μου. Ἔχει χαλάσει, Μεγάλε καὶ Σοφέ, διότι σκέπτομαι ὁλοένα πόσο κακὴ εἶνε ἡ κατάστασις στὴν πατρίδα μου.

—Γιατί; Τί συμβαίνει στὴν Πατρίδα σου;—τὴν ἐρώτησε ἀνήσυχος ὁ Αὐτοκράτωρ.

—Εἶμαι ἀπὸ τὴν ἐπαρχία Πετ— Τσὶ Λὶ ὅπου, σύμφωνα μὲ τὴν θέλησί σου, κυβερνάει ὁ Μανδαρῖνος Κὶ—Νί. Ἡ διοίκησίς του εἶνε ἀπάνθρωπη καὶ σκληρή. Ἐπούλησε τὸ σπίτι μας γιατὶ δὲν εἴχαμε νὰ πληρώσουμε τοὺς φόρους ποὺ μᾶς ἐζήτησε. Τοῦ ἄρεσε ἡ ἀδελφή μου καὶ τὴν ἔκανε παλλακίδα του, ἀφοῦ διέταξε νὰ ἀποκεφαλίσουν τὸν ἄνδρα της. Τοὺς γονεῖς μου τοὺς ἔρριξε στὴ φυλακή, ὅπου εὑρίσκονται ἀκόμη. Κατὰ τὸν ἴδιον τρόπο φέρεται σὲ ὅλους τοὺς ὑπηκόους του τῆς ἐπαρχίας Πετ—Τσὶ—Λί. Ἡ λύπη μου γιὰ ὅλα αὐτὰ μοῦ ἐχάλασε τὸ γάλα.

Ὅταν τ' ἄκουσε αὐτά, ὁ θυμὸς τοῦ Τσὶγκ — Λὶ— Χὸ ἦταν ἀπερίγραπτος. Μποροῦσε βέβαια νὰ διατάξῃ νὰ μὴν τοῦ ξαναφέρουν παραμάνα ἀπὸ τὴν ἐπαρχία Πετ—Τσὶ—Λί, ἀλλὰ ἦταν προστάτης καὶ πατέρας ὅλων τῶν ὑπηκόων του καὶ ἰδιαιτέρως τῶν ἀδυνάτων καὶ τῶν πτωχῶν. Δὲν μποροῦσε νὰ ἐπιτρέψῃ νὰ συνεχισθῇ αὐτὴ ἡ κατάστασις. Ὁ Μανδαρῖνος Κὶ—Νὶ ἦταν ὅμως ἰσχυρός, καὶ εἶχε πολὺ στρατὸ καὶ πολλοὺς ὀπαδούς.

—Θέλω ἀμέσως ἕναν τίμιο ἄνθρωπο! —διέταξε.

Μὲ πολλοὺς κόπους καὶ πολλὲς προσπάθειες βρέθηκε ἔπειτα ἀπὸ ἀρκετὲς μέρες καὶ τὸν ἔφεραν στὸν Αὐτοκράτορα.

—Πήγαινε στὴν ἐπαρχία Πετ— Τσὶ —Λί, τοῦ εἶπε, καὶ κύτταξε νὰ κάνῃς μιὰν αὐστηρὴ ἀνάκρισι ὡς ἀπεσταλμένος μου στὸν τόπο ποὺ κυβερνάει ὁ Μανδαρῖνος Κὶ—Νὶ καὶ ἔλα νὰ μοῦ πῇς ἀμέσως ὅλη τὴν ἀλήθεια. Μὴ δεχθῇς οὔτε χρήματα οὔτε τιμές. Ἡ ἀλήθεια θὰ πρέπει νὰ φανῇ στὰ λόγια σου ὅπως τὸ φεγγάρι στὸ καθάριο, ἥσυχο νερό.

Ταυτοχρόνως ἐκάλεσε ὅλους τοὺς ἀξιωματικοὺς καὶ τοὺς ἐμπίστους τοῦ Μανδαρίνου Κὶ—Νὶ καὶ τοὺς ἔδωσε θέσεις στὴν πρωτεύουσα καὶ σὲ διάφορες [illegible]ίες.

Ὁ Μανδαρῖνος κατατρομαγμένος, βρέθηκε μόνος του καὶ προσέφερε ἕνα μεγάλο ποσὸν γιὰ νὰ ἐξαγοράσῃ τὴν συνείδησι τοῦ τιμίου ἀνθρώπου ποὺ εἶχε φθάσει στὴν ἐπαρχία Πετ—Τσὶ — Λὶ μὲ ἑκατὸ ἀνακριτὲς καὶ πεντακόσιους στρατιῶτες.

Ὁ τίμιος ἄνθρωπος δὲν ἐδέχθηκε ὅμως καὶ μετὰ δυὸ μῆνες παρουσιάσθηκε πάλι στὸν Αὐτοκράτορα. Ἔπεσε στὰ γόνατα καὶ τοῦ ἀνέφερε πολὺ χειρότερα ἀπὸ ὅσα τοῦ εἶχε πῆ ἡ παραμάνα του ἀπὸ τὴν Πετ—Τσὶ—λί.

—Ἀδύνατο! — ἔλεγε ὁ Αὐτοκράτωρ. Ἀδύνατο!

—Ὁ ἥλιος καὶ τὸ φεγγάρι δὲν λάμπουν περισσότερο ἀπὸ τὴν ἀλήθεια ποὺ σοῦ λέω,—ἐπέμεινε ὁ τίμιος ἄνθρωπος,

Τότε ὁ Αὐτοκράτωρ ἔλαβε μιὰ σοβαρὴ ἀπόφασι: διώρισε τὸν Μανδαρῖνον Κὶ—Νὶ Μεγάλον Τελετάρχην τοῦ παλατιοῦ καὶ ἔστειλε τὸν τίμιον ἄνθρωπον ἀντιπρόσωπόν του διοικητὴ τῆς ἐπαρχίας Πετ—Τσὶ—Λί, ἀφοῦ τὸν πάντρεψε μὲ τὴν παραμάνα του ποὺ εἶχε τὸ θάρρος νὰ τοῦ καταγγείλῃ ἕναν Μανδαρῖνον χωρὶς νὰ φοβηθῇ ὅλα τὰ κακὰ ποὺ μποροῦσε νὰ πάθῃ.

Ἀπὸ τότε ὑφίσταται στὴν Κίνα ἡ θέσις τοῦ Μεγάλου Τελετάρχου, ἡ ὁποία ἐξηκολούθησε νὰ ὑπάρχῃ καὶ ὅταν οἱ υἱοὶ τοῦ Οὐρανοῦ ἔπαυσαν νὰ τρέφωνται μὲ γάλα.

ΦΟΥ—ΤΣΑΝ—ΛΙΑΓΚ

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

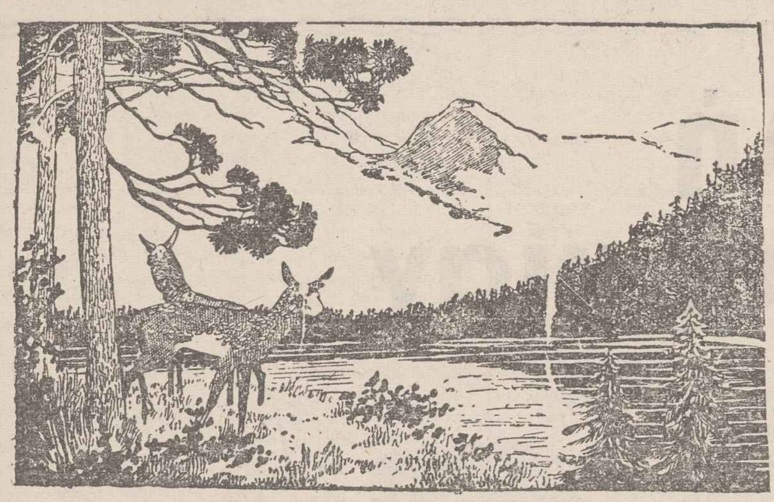

Τὰ δύο ἐλάφια παίζουν ἀνύποπτα, δὲν φαντάζονται ὅτι κάποιος κυνηγὸς τὰ παραφυλάγει καὶ κρύβεται ἐκεῖ κοντά τους. Μήπως τὸν βλέπετε σεῖς;

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

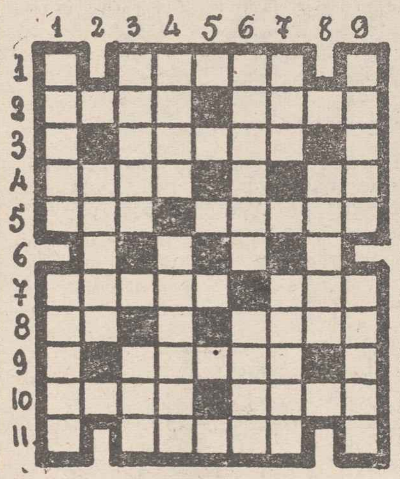

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

1. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου ἐκ τῶν Κυκλάδων.

2. Φαντασιοκόπημα, ὀνειροπόλημα, ἐλπὶς ἀπραγματοποίητος.—Ὁ ἀκονιστικὸς τροχὸς καὶ ἡ ἀκονόπετρα, μυλόπετρα, καὶ συνεκδοχικῶς, κύλινδρος χρησιμοποιούμενος πρὸς ἄλεσιν.

3. Φρᾶσις ἀποφθεγματική, γνωμικόν.

4. Ἄνθρωπος ὕπουλος.—Μονὰς ἠλεκτρικῆς ἀντιστάσεως, ἤτοι ἡ ἀντίστασις κυκλώματος ἐν τῷ ὁποίῳ ἡ δυναμικὴ διαφορὰ ἑνὸς βόλτ παράγει ρεῦμα ἑνὸς ἀμπέρ.

5. Διεθνὲς ραδιογραφικὸν σῆμα ἐκπεμπόμενον ὑπὸ κινδυνευόντων πλοίων.—Τὸ σύνολον τῶν ἔν τίνι γλώσσῃ ποιητικῶν ἔργων, ἡ ἰδιοφυΐα καὶ ἡ τεχνοτροπία ἑκάστου ποιητοῦ.

7. Ποσότης πράγματός τινος παρεχομένη τμηματικῶς. —Ὑπάρχουν δώδεκα.

8. Μόριον ἐτυμολογούμενον ὡς προελθὸν κατὰ συγκοπὴν ἀπὸ τοῦ ἄφες.— Ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου τοῦ καταλαμβανομένου ὑπὸ ὑπνηλίας.

9. Γίγας, ὑπεράνθρωπος.

10. Ἀκρωτήριον τῆς Πελοποννήσου ἐπὶ τῆς Δυτικῆς εἰσόδου τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου.—Ἀντωνυμία ἀναφορική.

11. Γένος πτηνῶν νηκτικῶν τῆς οἰκογενείας τῶν νησσιδῶν.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

1. Σύνολον ρυθμικῶν κινήσεων τῶν ποδῶν καὶ τοῦ σώματος ἐκτελουμένων πρὸς τέρψιν.—Τὰ περισσότερα ἐξ αὐτῶν λέγονται : κροκοδείλια.

2. Ἡ ἐκ προμελέτης ἀνθρωποκτονία.

3. Υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Τροίας Πριάμου, νέος, ὤν, ἐξελέγη κριτὴς εἰς διαγωνισμὸν καλλιστείων.— Ἄρθρον (αἰτ.).

4. Εἷς τῶν δώδεκα Ὀλυμπίων θεῶν. Ὁ τέταρτος κατὰ σειρὰν ἀποστάσεως ἀπὸ τοῦ ἡλίου γνωστὸς πλανήτης.—Τὸ πολυτιμότατον εἰδικὸν κατὰ τῆς ἑλονοσίας φάρμακον.

6. Ὁ ἔχων τὰ αὐτὰ ὅρια, ὁ συνορεύων μετ' ἄλλου, γειτονικός.—Τὸ σύνολον τῶν κατοίκων χώρας τινος, περιοχῆς ἢ πόλεως.

7. Πρόθεσις καὶ σημεῖον τῆς ἀριθμητικῆς.—Τρέλλα, παραφροσύνη, συνεκδοχικῶς, μεγάλη ὀργή.

8. Ὄργανον ἐλατήριον ὠθοῦν τι..

9. Δάγκωμα κατ' ἐπέκτασιν, κέντρισμα ἐντόμου.—Πόλις τῆς Γαλλίας, πρωτεύουσα τοῦ νομοῦ Μέρτ—ἐ—Μοζέλ.

Λ. ΔΕΠΟΛΛΑΣ

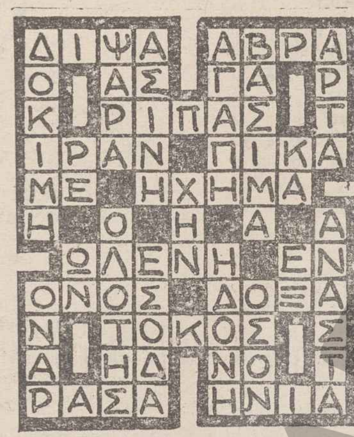

ΔΙΨΑ ΑΒΡΑ
Ο ΑΣ ΓΑ Ρ
Κ ΡΙΠΑΣ Τ
ΙΡΑΝ ΠΙΚΑ
ΜΕ ΗΧΗΜΑ
Η Ο Η Α Α
ΩΛΕΝΗ ΕΝ
ΟΝΟΣ ΔΟΞΑ
Ν ΤΟΚΟΣ Σ
Α ΗΔ ΝΟ Τ
ΡΑΣΑ ΗΝΙΑ

ΛΥΣΙΣ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

◆◆◆

«Μαγικοὶ ἀριθμοί»

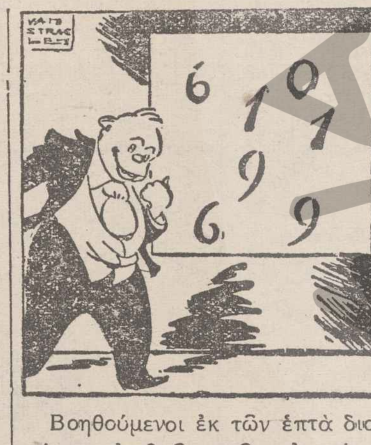

Βοηθούμενοι ἐκ τῶν ἑπτὰ διαφόρων ἀριθμῶν τοῦ ἀνωτέρω τετραγώνου, προσπαθήσατε νὰ σχηματίσητε 3 ἀριθμοὺς ἀπὸ ἕξη ψηφία ἕκαστον, οἱ ὁποῖοι νὰ μὴ ἀλλάζουν ὅταν τοὺς ἀντιστρέψετε.

Τὸ «Ἄνω-Κάτω» Σταυρόλεξον

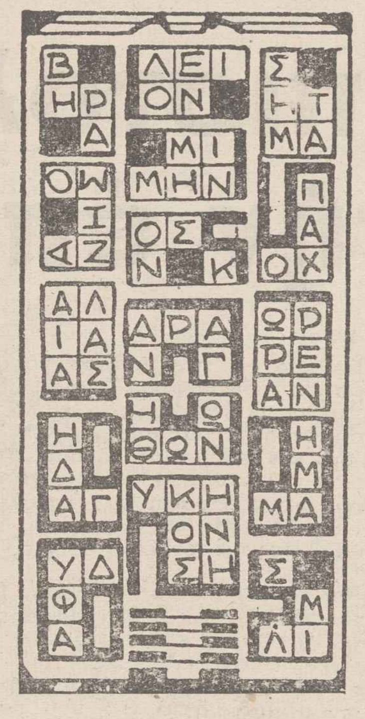

Προσπαθήσατε νὰ συναρμολογήσητε τὰ διάφορα ἀνωτέρω τεμάχια κατὰ τοιοῦτον τρόπον ὥστε νὰ σχηματισθῆ ἕνα πλῆρες κανονικὸν καὶ λογικὸν σταυρόλεξον.

◆◆◆

Θέλετε νὰ μάθετε) Ἐρωτήσεις

1. Ποῖος ὑπῆρξεν ὁ διαπρεπέστερος πολιτικὸς ἀνὴρ τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν καὶ ποῖοι ἦσαν οἱ γονεῖς αὐτοῦ;
2. Ποῖος ὑπῆρξε κατὰ τὴν ρωμαϊκὴν παράδοσιν ὁ ἱδρυτὴς καὶ πρῶτος βασιλεὺς τῆς Ρώμης, ποῖος ὁ ἀδελφὸς καὶ ποία ἡ μήτηρ αὐτοῦ;
3. Ποῖος ἐκ τῶν ἑπτὰ σοφῶν τῆς ἀρχαιότητος προεῖπε διὰ πρώτην φορὰν ἔκλειψιν ἡλίου καὶ διωχέτευσε τὰ ὕδατα τοῦ ποταμοῦ «Ἄλυος» καταστήσας αὐτὸν διαβατὸν εἰς τὰ στρατεύματα τοῦ Κροίσου, συνώδευσεν ὡς μηχανικὸς ἴσως κατὰ τὴν ἐκστρατείαν αὐτοῦ ;
4. Ποία ὑπῆρξεν ἡ Ρωμαία αὐτοκράτειρα, ἡ ὁποία ἐκυβέρνα ἀντὶ τοῦ ἀσθενοῦς συζύγου της, ἦτο διαβόητος διὰ τὴν φιληδονίαν της καὶ τὴν σκληρότητά της, καὶ ἐφονεύθη κατὰ διαταγὴν τοῦ αὐτοκράτορος (συζύγου αὐτῆς) ; Πότε ἔζησεν;
5. Ποῖος ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος πρόεδρος τῶν «Ἡνωμένων Πολιτειῶν» τῆς Ἀμερικῆς, καὶ ποῖα τὰ ἔτη τῆς προεδρίας του;

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ
ὑπευθύνων συμφώνως τῷ Νόμῳ

Ὑπεύθυνος συντάκτης :
ΝΙΚ. Α. ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗΣ
Σπυρίδωνος Τρικούπη 34
Διευθυντὴς Τυπογραφείου :
ΣΤΕΦΑΝΟΣ Ι. ΚΑΤΣΑΝΗΣ
Δαμάρεως ἀριθ. 4

ΣΤΟΜΑΧΟΥ ΗΠΑΤΟΣ
ΕΝΤΕΡΩΝ
Δρ Ι. Μ. ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ
ΕΙΔΙΚΕΥΘΕΙΣ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ
ΕΞΕΤΑΣΙΣ ΚΑΙ ΔΙ' ΑΚΤΙΝΩΝ ΡΟΝΤΓΕΝ
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 19β
10-12 π.μ. 5-7 μ.μ. ΤΗΛ. 25-125

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ

Μὲ 4 γραμμὲς

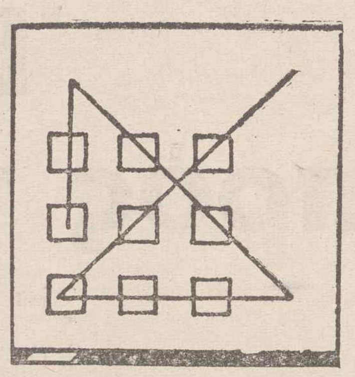

Ἡ λύσις τοῦ προβλήματος : Ἰδοὺ πῶς ἔπρεπε νὰ χαραχθοῦν αἱ 4 γραμμές.

Ὁ χωρισμὸς

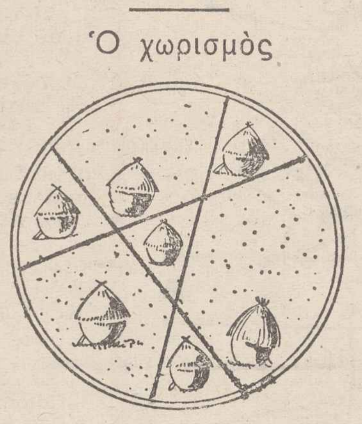

Ἡ ἀνωτέρω εἰκὼν μας δεικνύει καθαρὰ πῶς ἔπρεπε νὰ ἐκτελεσθῇ ὁ χωρισμός.

Τὰ «Ἄνω Κάτω» Σταυρόλεξα

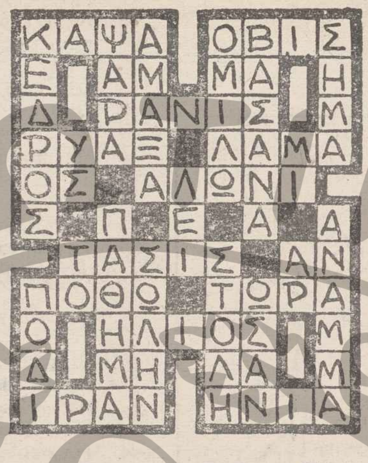

ΚΑΨΑ ΟΒΙΣ
Ε ΑΜ ΜΑ Η
Δ ΡΑΝΙΣ Μ
ΡΥΑΞ ΛΑΜΑ
ΟΣ ΑΛΩΝΙ
Σ Π Ε Α Α
ΤΑΣΙΣ ΑΝ
ΠΟΘΟ ΤΩΡΑ
Ο ΗΛΙΟΣ Μ
Δ ΜΗ ΛΑ Μ
ΙΡΑΝ ΗΝΙΑ

(Η ΛΥΣΙΣ : Τοῦ 2ου ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ)

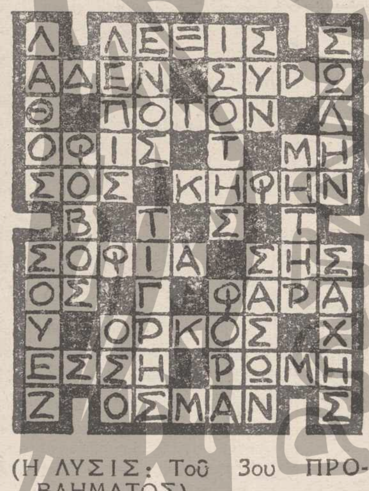

Λ ΛΕΞΙΣ Σ
ΑΔΕΝ ΣΥΡΩ
Θ ΠΟΤΟΝ Δ
ΟΦΙΣ Τ ΜΗ
ΣΟΣ ΚΗΦΗΝ
Β Τ Σ Τ
ΣΟΦΙΑ ΣΗΣ
ΟΣ Γ ΦΑΡΑ
Υ ΟΡΚΟΣ Χ
ΕΣΣΗ ΡΩΜΗ
Ζ ΟΣΜΑΝ Σ

(Η ΛΥΣΙΣ: Τοῦ 3ου ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ)

◆◆◆

Γεωγραφικὸς γρῖφος ἀρ. 29

1.—Κυκ — Λ — άδων.
2.—Αρκ — Α — δίας.
3.—Τρι — Κ — κάλων.
4.—Βοι — Ω — τίας.
5.—Ιωα — Ν — νίνων.
6.—Αττ — Ι — κῆς.
7.—Κοζ — Α — νης.
8.—Μεσ — Σ ηνίας.

Αὐτὰ ἦσαν τὰ 8 ὀνόματα τῶν ἑλληνικῶν νομῶν ποὺ ἔπρεπε νὰ βρῆτε διὰ νὰ σχηματισθῆ καθέτως ἐκ τοῦ «ΤΕΤΑΡΤΟΥ» γράμματος ἑκάστου ὀνόματος, ὁ νομός :

«ΛΑΚΩΝΙΑΣ»

Γεωγραφικὸς γρῖφος ἀρ. 30

1. Τ ιμόρ.
2. Σ ικελία.
3. Ε βρος.
4. Χ όνδο.
5. Ο ὐράλης
5. Σ άρδω.
7. Λ ῆμνος.
8. Ο ρκάδος.
9. Β όρνεο.
10. Α ντίλλαι.
11. Κ ούβα.
12. Ι σλανδία.
13. Α ὐστραλία.

Ἐκ τῶν διαφόρων ὀνομάτων ὅλων τῶν ἀνωτέρω νήσων, καὶ ἐκ τοῦ πρώτου γράμματος, ἑκάστου ὀνόματος, σχηματίζεται καθέτως ἡ ὀνομασία τοῦ κράτους τῆς Κεντρικῆς Εὐρώπης :

«ΤΣΕΧΟΣΛΟΒΑΚΙΑ»

Γεωγραφικὸς γρῖφος ἀρ. 31

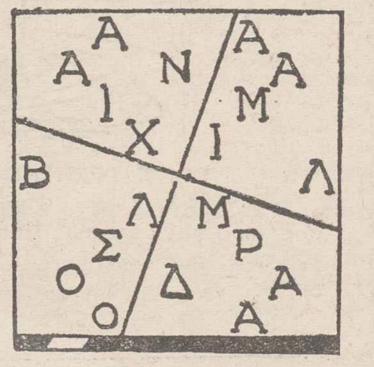

Ἰδοὺ πῶς ἔπρεπε νὰ χωρισθῆ τὸ τετράγωνον αἱ δὲ 4 μεγάλες ἑλληνικὲς πόλεις εἶνε :

ΧΑΝΙΑ — ΛΑΜΙΑ
ΒΟΛΟΣ — ΔΡΑΜΑ

Γεωγραφικὸς γρῖφος ἀρ. 32

1 Μ ελ — Ι — τη.
2. Α λὰ — Σ — κα.
3. Ρ αμ — Π — άτ.
4. Ο λλ — Α νδία.
5. Κ ρα — Ν — αία.
6. Ο ὖρ — Ι.
7. Ν ικ — Αράγουα.

Ἐκ τοῦ μὲν «ΠΡΩΤΟΥ» γράμματος ἑκάστου ὀνόματος, σχηματίζεται καθέτως ἡ χώρα τῆς Β. Ἀφρικῆς ἐπὶ τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ :

«ΜΑΡΟΚΟΝ»

Ἐκ τοῦ δὲ «ΤΕΤΑΡΤΟΥ» γράμματος ἑκάστου ἰδίου ὀνόματος, σχηματίζεται ἡ ὀνομασία τοῦ Κράτους τῆς Ν. Δ. Εὐρώπης :

«ΙΣΠΑΝΙΑ»

Γεωγραφικὸς γρῖφος ἀρ. 33

1. Βρ — Α — ζιλία.
2. Πα— Ρ — αγουάη.
3. Αρ — Γ — εντινή.
4. Αμ — Ε — ρική.
5. Κα — Ν — αδᾶς.
6. Πα — Τ — αγονία.
7. Ορ — Ι —νόκος.
8. Βε — Ν —εζουέλα.
0. Ισ — Η — μερινός.

Καθέτως, μὲ τὸ «ΤΡΙΤΟΝ» γράμμα ἑκάστου ὀνόματος, σχηματίζεται ἡ ὀνομασία τῆς μεγάλης δημοκρατίας τῆς Ν. Ἀμερικῆς :

«ΑΡΓΕΝΤΙΝΗ»